

MIC. # 9781 (RAB. 2499)

ZECHARIAH BEN SOLOMON-
ROFE,

MIDRASH HA-HEFETS.

מדרש החפץ.

YEMEN: [15TH-16TH CENT]

YEMENITE SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אל שם אלהים אלהינו ואל כל המלאכים והרוחות
והשדים והגנאים והחיות והאדם וכל בשר ודם
אשר בן בארץ חיה ומת וקבור וכל שיש בו נשמה
חיה וקלמה וקול ודבור וכל שיש בו חיות
גמלת אדם אשר יעבד תבנית אדם וכל שיש בו
לך בך כאמת צהבת לבית בגדיים ויש בו
לדורות לימדת לשונות יום יום ולעולם יום יום
משמש בגדיים לבן כאשר צוה יי אלהים
במקיים גזירות מלך שם כאשר צוה יי אלהים
אעפ כן לא יתבאר בהן שם אל תתהלל
ועשה לא בגדי אחר שאין בו אמה ומה
שכר כל בריה ובריה ותכונ אדם הוא גורד
המלואים צוה יי אלהים זה מעשה פחד
הנ עלמא אן בהן הורף אזהרה ופחד העונות
ימים ונעלמה זאת הורף בעצב

זה ענין ההפטרות בידמיה

עליתם שמו על זמרים בילא

את אבותי ביום הוציאם מארץ מצרים
לכתי עז ויהי עבדות אמן ואחראות זמרים
חן וחסד הכי אשבת אלה על גמור אלה
עני לש יך אקצר אהול כפרה שרד ממנו
את האלים על ההר הזה והו ארדאן וגורדאן
תחת יעני לא תבאט מן אכסוף שאמרע שיון
דרכה תאמרון להום זה לשון מרמים ובר להם
בתורה יגד שהדותא וזה בגדיים ומעשה
יעני כי חוות תוסט אפלך אפחית למן בגדיים
טריח עב יעני ובאלהא יתקל אסחב האמא
הממונה על הקסים תענית ע'ס ופני אגלט
ממנו

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

משה אמר להם כלבט ונתתם את נאמי החלב ותשקוהו פס אומר חטן שהטל נקרא
משקה שם ויחזק טל מן הגזר שם מזה הספר מים דם מכשע ענה חרץ השפכנו כמים
ועל ודם חללים ישנה מכל לימעות שהיא משקה שם ותצוקו בדמעות מן הארץ שם
ועכפכנו יזל מים מכל האכל מכאן אמרו השיעור לעטן טומאה בבציעה שחין אדם
יכול לצלוע יתר מבציעה ולטעם המידע וזה לכם הטמא בערך אהבה חוצה
דברים בתקשה בהם מעשה ער שהראו לו הקצו באיבוע מפורש מן המעשה וראש חוש
נעוצים שמן המעשה שם מעשה קדש יהיה זה לי ליתדות כשם שרצים שם ואם לכם
הטמא בערך זעזע את הים והחיה בו כמלים שם קול ייך על המים זעזע את הים
והראו את הצב שם קול ייך קול מרוב זעזע את האור והראו מלמנודא שם קול ייך חוצה
לחצות אש ופי ימות מן הצהמה גמלן אכן כבלות בהמה שהורה וקאל על טעם המידע
וכי ימות מן הצהמה זו היא הצהמה טמאה א שר היא לכם לאכלה זו בהמה טהורה
וכבר נתפש בתורה מבית חלה טומאות כבלות בהמה טמאה וחיה טמאה והאכל מה צונק
לזה והלא כבר נאמר הנגע בכבלות יטמא לא כלמדין שהנגע באוכל משאכל כזיר
נטמא ולכן כך הסדע בכזית מן הכבלו נטמא ואינו צריך ליגע בכבלו ואחר כך יהיה
טמא ומכ שהטמא שנשחט אינו מטמא שהרי נאמר וכי ימות מן הצהמה טמא והוא
לכם לאכלה לא נא וכי ימות הצהמה לא יש מן הצהמה מטמא ויש מן הצהמה אי
מטמא והוא טר שנשחט וכל הערך העורף של הארץ שחין הוא לא יאכל זו אזהרה
לאוכל שרץ הארץ כגון חלד וצב ועכבר ונחש ודגים וחמשית ונחל וטווס כהן
כל הולך על ארץ זה נחש כל לזנות של שחל קטן וזהו המלש זה נחל על ארץ לזנות
עקרב וכל לזנות חכשית וזומה לה ער פל לזנות וזומה לוהט אל תשקצו את כפשי
הי נהי עץ אכל אי דגם שחן בעמום דון תכציק בין שרץ המים בין שרץ הארץ בין
שרץ העוף ואמרו כב שרץ עץ שרץ המים כגון כלב המים והלכון והצמודים וכו'
זהו הפלל כל שאינו לא בעדות דם טמא ולא בעדות דם טהור אלא
בהי וזהו וזהו וכל אשר אין לו סכר וקשקש מצדדים לאכלה זפי צמח ודי שלמות
אזיהו אל תשקצו מן אכל באזמא אונקה ואם שיא אקודה אצל מניח פאכה מתעב
עלי היי אלאו קאל מן ישות בקדשה ואומה ייגני כ מוקמות אלהים היי זה ענין
משום אל תשקצו ויצו מכות מהדות אור לים הרגופיה וקדוש כי אפי יי עשור לזנות
ממנה על לא זה והתקדשות והיות קדוש כי קדוש יי עייך בדישום וקדוש
קדוש ששני ענינים או קדוש וקדוש והבדיל בין מן המדות והמדות

[illegible]

והיה זה שיהיה שם שיהיה שם שיהיה שם שיהיה שם שיהיה שם שיהיה שם
קודם לבנין בית המדרש ונעשה הענין אתחיל בפעולת אשה כי תזדקק
בעזרת ה' כל חרדי בטן ונקמת ידע

זמן זה שיהיה שם שיהיה שם שיהיה שם שיהיה שם שיהיה שם שיהיה שם
זמן זה שיהיה שם שיהיה שם שיהיה שם שיהיה שם שיהיה שם שיהיה שם
לפני הדבור או יכול עמי מוציא את שבעה לכל הדבור וילך לאחד הדבור תל ואם נקבע
תלוי אין הדבור תלוי לא כלומר אשה כי תזדקק וילך אצל תכנה אם זה יינה האשה
תחלה הי ילדות זמן מכאן ואם הזדקק האיש תחלה הי ילדות פקס שם זכר ילד את רבקה
קיל אן קצב ואלך אן מני אחיה אבדו מן מני אדמל מאי קצב מני אטני ותצעה מני
אדמל פילענס אטני בון חוריה ויך זכר ואן אנענס פלך פקצו וכן הנה אטני שם
פרי בטן שם שהיה בטן שעה ער שתזדקק הי ילדות זכר והדקה עשה כן ולא הועיל
שאיך הדבור תלוי לא בחסכו של הקצב ותכין פילענס אטני אן אי פאך אטני אטני ואח
ואבליך פאך אולד וזכר ואן פאך אבדו ואדמל ואדק פאך אטני ואן פאך מני אחיה אטני
פאך ישבה אחיה ואן מני אדמל אכדו פאך אטני ישבה אטני ובזם השמיני ימול בזם
ולא כלולה מביין שאין מולין לא בזם ימול ואמלו בשבת ימול ואמלו יש שם צדעת הנה
עם הנה ואלא איך עשה דוחק את לא תעשה ועשה ואין עשה דוחק עשה ולמה דחה
ישנה שהוא המילה את השבת לא זה כמו תנדי הוא יעבי אן הי אשרט הו עלי אצל אה
הו אין עשה דוחק את לא תעשה ועשה ובאנה יקול אנה אי פאך אעשה קצו לו זמן מכל
למילה פהו דוחק שבת וזמן פאך אטני מכל קצב תמידין ומקפין ונקפיהן והקטנות
הן טדות פאכהא דוחק שבת ואן פאכהא לא שיהי עשה פקס והכרי קאל כל שקצו לו זמן
מזן התורה דוחק את השבת ואת הטותה והכרי תכין פ אתורה לא תגיד קול צרות אשור
אחיו לא תגלה וקל אמה יזנא עליה פי הנה שיהיה יעבי אהי לם יך לה צנים לא הולך
פיצמה יזנא עליך אמי אהי פאך צנים לו פאכהא באחי פיקו צרות אחיו לא תגלה פהו שדיש
פי אתורה ואן לם תכין ותלך שדיטה פחליה ואכו מצותך לעשות וזנא מל פי המצור
ואנת איני תהנה תמאם הי אטלום פי אכדו הנה אפשי וצום השמיני ודאי שיהי
מחללין שבת על הקפן ולמה היתה מילה בשמיני שלא יקו הכל שמות וזמן ואכדו
עצבין לא טובלת ופחדה וזן שמחין ובקצבה שאינה טובלת לא אחרי אדמל
יזם אין שם שמה ושליש יום ועלעת ימים תעב ביה טהרה וזמן לשבת פהו פהו
תעב אדמל עשר לנקבה ושבעה לאמר וכן לא אכדו וקו לשבת פהו לשבת פהו

[illegible]

והיה עשה לאור עיניו בן מלאך ונראה על פניו והשם הו' ב' ונראה עיניו ונראה
מכאן אשר כל המצב יצאו ברוחיתו מוסו להיות עליו מנח באחריתו מנון סקד
מאותיות אשכנז גזרו יצחק לעמם ואינו יוצא מעם זה שם שביעין אותו והוא כל
היו צדיק ואל תהי ושמע תעלה אן הודא אהא לאי וצבו אהב על אס אן מנוה
צארה משארה ומנה ש יחנה א' אעצאח פון כע דלוק הוכנה עלי אן
קד מעה קוח ככר חללה כי אקוה וקו אן לך באהן דימים שאדם שורה ופן אד הוגיר
ממתקן לטוב לצדור יאח וקו מלמדי אותו כל התורה ככמה עלי אן קד נעה אקתערא
חאצל כי אקוה אמן אכלה ללפעל וקו משביעין אותו עלי אן קד תבנת ונח אגן כי
אגסאן אן יך באמל אד קד והבית לה קוה שריפה לתקעל לה עלום שריפה קא על אס
תנה לו כנה שביעין לך וקו בא מלאך וקטרו על פניו ונעמו ככמה אן ענו ככמה
יחל מעה אס ואכיל וטוב לצדור יאח ולאנתבאה לאשהחא כישתל פיה כן שכו
דבורה שלו חדשים הדאשונים תשמיש קשה לאמה ולולא אחרונים יפס לאמה
ולולא שמתוך כך יוצא מלובן ומדורז אמצעים קשה לאמה דמה לולא שלש
חדשים הדאשונים דר במדור התחתון אמצעים דר במדור אמצעי אחרונים דר
במדור העליון הוא שהכח הוא אשר עשית בפתח דקמתי בתחתות ארץ שלשה
שומכין כולו אבין ואמו והקצב מתמו אודם שמתנו עוד וכשר ידם ושער נחבין
לובן שמתנו עיניות וגידין ולובן שבעין מהקצב הוא ונשמה והקצב ישב וספר
דעיותהן שישדל ואומתות ונבוא טבח של צדיק ועל זה יחמית עינו שלצלעם
הדשע ואמר מי שהוא קדוש ומשדור קדושים יציק בדבר זקק ועל זה טאכ וישכב
עמה כלילה הוא מלמד שנסתילע בזה המעשה שאכל אכטכמה את דבי הקדש והוא
לו נחמית נשמה ניתנת באדם אמ לו לאחד איבעים יום יצא עב זכיוס ואח אנה
הפס גדול שביקורים ותשיב אות כזה ראה בעין לצד ובדעתך אפשר שיהיה חתכות
שלשע בתוך ספל שלמים ותשב שלשתימים ולא תשריח אמ ואם לא מתי אכטכיוס
אמר ביון שכובר אבר בותכה בו נשמה וכן כפל אבר ואבר וכן הוא אומר חיים וקסו
עשית עמך ומקדתיך שמה דוח זו נשמה שניתנת כולו כדי שלא יקדיח אמ לו ליהוה
אכטכיוס אדם כי יקד בעור בשדו שאת זו מקבחת במראה העל שדן גשמים
האמה מה לשון טחחת טכילה שם סכחכ שאל אחת הדוקנות בקדמתהחן ב
למען את וזה שמראה כגעים שתיים שהן אהבה שאת ושמהה בדות ונחמית
יהיה בזה כשלם שאין למנולו לחכה יאן והנה מריש כי מריש אהבה

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל אֶת־הַבְּנוֹת אֵלֶיךָ וְיִשְׁמַע ה' אֶת־הַקוֹל אֶת־הַבְּנוֹת אֵלֶיךָ
אֶת־הַקוֹל אֶת־הַבְּנוֹת אֵלֶיךָ אֶת־הַקוֹל אֶת־הַבְּנוֹת אֵלֶיךָ אֶת־הַקוֹל אֶת־הַבְּנוֹת אֵלֶיךָ
פִּתְחוּ אֶת־אָזְנוֹתֵיכֶם אֶל־הַקוֹל אֶת־הַבְּנוֹת אֵלֶיךָ וְאֶת־הַקוֹל אֶת־הַבְּנוֹת אֵלֶיךָ
כִּי־כֵן יִשְׁמַע ה' אֶת־הַקוֹל אֶת־הַבְּנוֹת אֵלֶיךָ וְכֵן יִשְׁמַע ה' אֶת־הַקוֹל אֶת־הַבְּנוֹת אֵלֶיךָ
הַמִּקְדָּשׁ לֹא תֵבֵן מִקִּישׁ קִישׁ לִמְקוֹדֶשׁ מִהַ מִקְדָּשׁ יֵשׁ בּוֹ גְּשִׁילֹת נִזְמָה אֶת־הַקוֹל אֶת־הַבְּנוֹת אֵלֶיךָ
מִעֲשֵׂה וְאֵל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תֵבֵן דַּךְ בִּימֵי אֶסְדָּה תִּנְדָּה אֶבֶל אִם נִכְנַס לִשְׁם אֶסְלוּ בִּמְקוֹל הַמִּדְּוָה
בְּאֵיזֶר טַוּוֹר מִן־הַכִּדֹּת לִבְנֵי אֲנָלִית לִהְיוֹת מִכְלֵת אֹוֹר שְׁמֵנִים וְאַחַר שִׁתְּהָא חֵיִיבֵת בִּקְדֻשָּׁה
דֹּא לְהוֹרִיִּם מִמְּלֵת כְּמִין גִּמְלָה וְהַגִּבִּים וְשִׁחֲצִים וְדִמְשִׁים מִהַ אֹו מִיּוֹחֲדִין שִׁישׁ בֶּהֶן מִצֹּדֹת הָאִדָּם
אֶת־הֵן לִי אֵל בִּיזְמָה בֶּהֶן תֵּבִיא כִבֵּשׁ לִפִּי שִׁבְשִׁמְדֵּעַת לִילֹוֹ וְיִאחֲזֹה חֲבֵל לִידֵיךָ תִּגְמַח
בְּלִבֵּךָ וְיֵשׁ נִשְׁכָּה שֶׁלֹּא תוֹסִיף לִיִּתְעַבֵּד לִכְךָ וְכִפְרִי עֲלֶיךָ הַכֶּהֶן וְטֹהֵרָה מִמִּקְדָּשׁ וְיִמִּיךָ יֵשׁ
שִׁמָּה שִׁשְׁשִׁיךָ מִלְּפָנֶיךָ וְהִי סִפְקָן טִיִּי אֹו זֶבֶד וְאִיכָּה יוֹרֵעַת לִכְךָ תֵּבִיא חֲדָשׁ שֶׁשֶׁה מִקְדָּשִׁיךָ
קִרְבֵּן עֲלֵיךָ וְיִדְרִי יוֹלֵדִית וּמִצֹּדֹרֶעַ וְעַל שְׁבֻעֹת הַעֲבֹדוֹת וְשִׁבְעֹת בְּטוֹי וְנִמָּה שְׁכֻנָּה לִמְקוֹדֶשׁ
וְיִמָּה שְׁכֻנָּה לִקְדֻשָּׁה מִמִּקְדָּשׁ דִּמְיָה דְרִי שְׁנִים לֹאֵן אֶת־לֵב אֶת־כֶּן שֶׁן וְהֵם יִקְחוּ אֹוֹר
הָאֵב וְטֹהֲלֵלֵךְ וְהִיא לְפָנֶיךָ מִלְּפָנֶיךָ דִּמְיָה דְרִי אֶת־עֵבֶךְ מִכָּאֵן שְׁמֹוֹת הַדִּמְיָם אֶרְבַּע
וְהֵן הָאִדָּם וְכִיִּדֵּן כִּבְבוֹשׁ וְכִמְיָה אֶרְמָה וְכִיִּין הַסְּזֹוֹ אֶבֶל שְׁמֹוֹר אִדָּם הִוָּה אֵל שְׁכִיִּךְ
לֹאֵן אֶלֹוֹן אֶת־חֲמֹוֹר אִדָּי תִּלְאֵכִים עֲאֹוֹר וְהִי מִן־גְּמִלֹּת אֶרְבַּע מִחֹוֹסִרִי כִפְדִּיק שִׁוִּיךָ וְזֶבֶד
וְהִזְכֵּר וְהִי לִיִּית וְהִי מִצֹּדֹרֶעַ וְאִמִּי אֶת־כֶּהֶן פִּי כֹוֹהִם עֲדוֹ מִצֹּדֹרֶעַ וְאַחַר וְזֶבֶד אֶת־כֶּן
לִכְוֹן חֵלֶת אֶזִּיבֵת מִכְּתִלְמָה פִּי אֶת־לֵב מִן־חֵלֶת אֶת־הַיֵּשׁ מִטְמָא בְּלֹבֶן וְהִיא שֶׁה בְּאִדָּם
וְאִמִּי אֶרְעַת הִי חֵלֶת וְאַחֲרֶיהָ וְלִטְעַם הַמִּדְּוָה מִן־כִּי תִזְדִּיעַ כֶּךָ שְׁכֹוֹ וְזֹוֹתִינוּ אִין צֹוֹרֵת
הִוָּלֹוֹ נִמְצָת אֵל בְּמִלֵּת אֶרְבַּעִים יוֹם וְלַיְלָה צֹוֹרֵת בְּכִבְדָּה נִגְמֹוֹת אֵל בְּשִׁמּוֹכִים וְהִי עֲלִי דִמְיָ
מִהַ וְזֶה אֶקְטֵעַ אֵן תִּכּוּיִשְׁמָה אֶת־דִּישׁ לִי עֲלֵי־לֵאִי כִי־זֶה צֹוֹר הִוָּלֹוֹ נִמְצָר בְּמִעֵבֶר אֶרְבַּע
מִחֹוֹפֵל וְהִזְכֵּר כִּי־כִבְדֹּתֵי יִידִי עַל־שִׁתִּי צִדְעִין שֶׁן אֶת־לֵוִי עַל־שִׁתִּי עֲבָדוֹתֵינוּ וְשֶׁן עֲקִיבִין
עַל־עֲבָדֵינוּ פִּיִּין יִתּוֹם וְאֶצֹּוֹר פִּתּוֹחַ אֹוֹכֵל מִמֶּה שְׁאִמּוֹ אֹוֹכֵלֹת וְשֹׁוֹתָה מִמֶּה שְׁאִמּוֹ שְׁוֹוֹחֵה
שֹׁוֹתָה וְאִינוּ מִנּוֹצִיא אֶת־קִדְּשִׁי שְׁמָא יִהְיֹוֹ חֲמֹוֹ וְכִיִּין שִׁיִּצָּה לִאֲחֵיר הַעֲנִלָּם נִמְצָה הַסְּתוֹם
וְהִיא מִמְּנוֹחַ שְׁאִמְלֵה כֶּךָ לֹאֲדִיָּה יִסּוֹל לַחֹוֹת אֶפְלוֹ שֶׁעַף אֲחִית וְכִי־דִלּוֹן וְהִזְכֵּר עַל־דִּאֲשׁוֹ
וְהִיא מִמְּנוֹחַ עַד־סוֹף הַעֲוֹלָה שֶׁן בְּהִילּוֹ בִּידֹו עֲלִי דִאֲשׁוֹ וְאֶל־תִּתְמָה שֶׁהִי אִדָּם יֵשׁ
וְהִיא חֲלֹם בְּדוֹמִי וְהִי יוֹשֵׁב בְּלוֹוֹ וְאִין לֶךְ יִמִּים שְׁאִדָּם שֹׁוֹתָה בֶּהֶן בְּטוֹבֵךְ כִּאֲוֹתֵךְ יִמִּים
וְהִיא יִתְנִי יִידִיִּי יִקְרִים בִּידֵי אֹוֹת יִשְׁמָדִי וְאֹוֹתֵן הַיִּמִּים שִׁישׁ בֶּהֶן יִדְּחִים וְאִין צֹוֹר
וְהִיא מִמְּנוֹחַ וְהִיא מִמְּנוֹחַ שֶׁן וְהִיא מִמְּנוֹחַ לִי יִתְנִיךְ וְצִדִּי לִכְךָ שְׁמֹוֹר גִּעְוֹתֵיךָ וְהִיא

אחים ועבדים צדקת עינים ומוות או פנות צדק וזו אמת וזה צדק
ומקדוה כשהיתה אחת מהן מתקטנת היתה מטה גדולה לפאן ולפאן וחסד וחסד
ומקדוה עינים מקדוה אותן בקדוה וברגליהן תעכסנה שוה נותנות מור בקדוה לותיהן
ומיר דג חובטין דגליהן בקדוה כדי שיצא המור בליקצו צדק ששן וסמך יי קדוה צדק
ציון ויי כתיבה יערה מלשון מסמכות לשון שיקר ממרים ששן ותרבר מרים ואהרן כשהיה
לקח כסדרות ששן והנה מרים מצודעת בשלג ידים שומכות דש כן זה יואב שהיה
ששן צדיקים אבנר בן נר ועמשא בן יתר לקח כסדרות ששן חזלו על יואב ועל בית אבנר
ואבי דוד לא ידע את אבנר בן נר שר צבא ישראל ועמשא בן יתר שר צבא יהודה שהיה
רדשו אבין נרסין והו לא רדש צדיקים שהן ככה עשו והו בחגרותו עשה אתו
בעה אמר ליואב מאי טעמא קטלתיה לאבנר אמר גמל דמא אנא עשה דוד קדוה
היה להצילו באחר מאבדיו לא יכול ליה בדומן חמישית כוין דכח ויכחו על קדוה
באחורי החנית מקום שמרה וכבר תלוין שם באחר מאבדיו לא יכול ליה להצילו
לאבנר מאי טעמא קטלתיה לעמשא אמר עמשא מורר במלכות דכח אשר ימרה את
פין ימרה והו מורר דכח ויאמר המלך לעמשא להזעק את יהודה ויואב מן המועד
אשר יערו אמר ליה עמשא אבין נרסין דרש אזל אשכחנהו דפתח במסכתא ואמר סת
אש ימרה את פין ומת יכול ואמלו בדכח יתורר חזק חזק ואמך אמר לשל לא מרר
מלכות והפית והשטעה באה אל יואב כי עמשא כשהיה אחרי ארניה ואחרי אשכנז
לא נטה שדקש לבשות ולא נטה ומא יהוה נעמשא לא נשמר שדקש ביד יואב
שלא חשדו בכך וכניהו בן יהודה על הכרית ועל המלח או הסנהרדין שבחזקתן ומחליאן
רביהם סכל סאה ודכי קפל קב וחצי וקרן לסלג זוהא אסתידא לבחורש מחשבות און
זה עזיה שדקש כהונה גדולה ואמר טאך למלך לשמש לפני המלך ששן ובחזקתו גביל לבב
עד להשחית וימעל ביי ויבא אל היכל יצחק טייר לקח כסדרות ששן והקצעת זרחו כהניו
ויהי המלך עזיהו מצודע עד יום מותו באותה שעה כזרעזע העול ובקש ליקרב ששן וקטנס
גיא הרי כאשר כסתם מפני קדוש בימי עזיהו מלך יהודה מה הוא לשלל ללמדך ששן וקטנס
העול וכל מעשה בדאשית ואמרו כל עכמינו לא נבדינו לא לבדור תורה ועכשיו בן
לפניה כהונה ששן כוין ששן פדריהו ומיהו בן פתכסח כל מעשה בראש ששן ויבא עזריהו
מיר קדאן מלאכי השדת שלמעלה לשלמטו ואמר להם אל תתיראן עכבר מיהו עזריהו
על קדושת השם וכן הוא אמר בשנת מות המלך עזיהו שופים עכבר פתח עליו ויהי
זה אל זה רגלים מהקדוה להזין לדעה זה גוה צי ששן ויבא עזריהו

[illegible]

ולמטה לאחוריו נקרא קרח ואם הוא מן הקדקדך ולמטה יקרא בקדקד קרח והן מטמאין
בשני סימנין במחיה ובמסין ויש בו הקדקד שני שבועות שני במראה עור בשר בגדי
יהיו מדומים זוממות עשה יעני ישה כחסף לחותי לא אחרי יתבססין ואכלו כר
גדול שבצטרע מודע ומורם שעטה הוא דוחה את לא תעשה ועשה לעשה הו בקדקד יהיו
מדומם ולא תעשה הו את ראשו לא יקדע ובקדקד לא ימדם והיו דליל עלי לא על אמתקדס
כל מקום שאתה מוצא עשה ולא תעשה אם יכול אתה לקיים את שניהם מוטב אם לאו
יצא עשה וירחה את לא תעשה וכדי אצדעת כמי דכר פלעשה הו וביום השמיני ימור
ולא תעשה הו השמר כנגד הצדעת ואם אפשר לקיים את שניהם מהו כי אציצית
עושה לבן שלה כדמינה בקדקד יהיו מדומם לפי שאין הצדעת באה לא מלעק הדע והומדס
לקדיעות בגדים בין אדם לחבירו ולתלוש שיער ולקללך וגורם לצווחות ולהרחקת אדם
מחבירו לכך נא בקדקד יהיו מדומם ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא על הקדקד וטמא
טמא יקרא מצות עשה על המצודע להודיע לכל שהוא טמא מנין לשאר טמאים שהן
הייצין להודיע על עצמן לכל שהן טמאים שני וטמא טמא יקרא איש צדוע הוא לקוצא
אשה שאינה מודעת תורתה מחוץ למחנה חוץ למחנה ישראל והבגר פי יהיה בוגב
ובפדוש בתו שאין מטמא לא בגר צמר או כשתים ואכלו שתי לבדו או עירב לבדו מטמא
בנגעים ושלשה מיני טומאה הן ידקדק וארמאס ומסין ידקדק ידוק שצדוקק שהוא
ידוק הדב ככף הטחוס וכדורי דקל לדי הו אכצד גרא וארמאס הוא ארמאס שבאמצע
הדב כזהרית יפה והן מצטרפין זה עם זה ור' אלן אומר גרא וכדוק את אשר בן
הכבש מלמד שצריך לכבש מן המד חוצה ^{עם} עומעבירין עלין שבעה קממכין ולוהן
דק תכל ולעיסת גדיסין ומירגליס ^{עומעבירין} ארבעים יום וכתו וכו' וקיימא ואש
ואם הן בגדים צבעונים אין מטמאין בנגעים ותכלם אן כגעי בתים ובגדים אות
ומלא ואינן מטמאין שלעול לאמה שיחארות פי
פיצח לעקאב לה פילצית מאן אמתבה ושכ ולא שאר לא אכרי ולא עמר אי אצטר
לטהר או לטמא כשם שמצוה לטהר כן מצוה לטמא וגעלמסן אמת הקדקד
וזה הוא ענין והפטרדה במלשים ואיש באמצעל שליטה ועבא לאיש
האחים לחם בכורים והיו יעלה על דעתו
שאלישע אוכל בכורים לא כל המבא דון לתלמי חכמ באו הקריב בפמים וכדמל
בעקלור בקשה כמא תמא בלבושה אי גיר מן שר וקל צאוב סמא בא ריכק לב
וגי הק ואכלנו ולמה מצעל שליטה שהיא מקדמת את רגליה וזהו

מחזיק ומניין שלל... נדעתי כעמך תרדק בקחזי עד עול ויצא מלפני
מנודע בשלל ימין כזבים עד שחר או ישרא שהעידו עדות שחר ואמרו לא להיך
ישרא לקו בצדעת שני כדוע הוא בי פרעה אהרן כמך ואת אמר וראשו יהיה פדוע
ומשלוח פרדים בן אחי שזה פרעה ששלח פרדים בין אברהם ושרה ובער כי יהיה
בזכרון שחן וכדמך זה דבר שהיה בכלל כמו שמתבאר בתחלות זה המדרש במדות
יך ואכדנא פי הדי לפעל אן אהרית איי באנתא פי מעצב אשחן פאן באנתא אהרית
עזה בשלל באנת אחומרה קויה קאו כיצר עושין במראה הפתוך מארבע מדאות או
דאין פאן ארבעה כוסות מלאות חלב ומתערב בפוס ראשון שות טמים דם ובער
ארבע טימן ובערלישי שמונה וברביעי יך העזה בשלל היא במראה ראשון וכדמך
פאי וכמראה שני בסיד הדיכל כמראה שלישי ובקדום ביצה כמראה רביעי וכשלל
וכל מדאות אן בארם בונכ או בער כי יהיה בערו מכות אש אמרין בין למכה לשחין
אן למכה מן אחר מתל איי ככה בגחלת ואשבאיהא פאן חצל פיהא קרב את נתק
אשער ואגלוי פהיי הו אשחין התחילו השחין והמכוה לחיות ולהתרומת ונעשו עליהן
בקרית השום זו היא צדית השחין והיא מחית המכוה והיא מטמאך בשני סימני
בשיער לבן ומסין וליס כיהא הקגר גיר שבע אחר ואיש או אשה כי יהיה בונכ
צדעות בדאש או בזקן והלא ראש וזקן בכלל כל הנבעים היו ולמה יצאו עיין בתחלות
זה המדרש נבעי הראש והזקן הוא שיכול השער מעיקרו וישאר מקום השיער
שבהן פני והוא הנקרא נתן ושיעורו בגדים ובין שהיה עמך ובין שאינו עמך לה
נאם עמך בנתקים אן שיהיה בידי שמים לא בידי אדם שהוא טהור והיי יקמח פי
בונכ אטב דא אנתלך ושער צהב הוא בתכנית הצהב והכל מיטמאין בנבעים ואכלו
קסן בן יומי ואין מטמאין לא ישרא שני אדם כי יהיה בעור בעור ונאם ואתנה צאני
צאן מדעיות אדם אתם אתם קרואים אדם לא אומות העול הראש או הזקן ללמדך
שהן שני שימות איזה הוא נתן מפנין שללחי ועד פיקה שלגודות מותח החוט מאזן
לפאן כל שחן הוא ולמעלה מכלל הראש ומן הראש ולמטה מכלל הזקן והתגלח
בין מלח ומלח חוצה לו כי שיהיה הפסיון עכר גים אדול דוהתגלח להכשיות
אכלו בגוי ואת הנתק לא יגלח ואם גילח ליקח ואיש או אשה כי יהיה בעור בשרם
בדמות הדי יקמח אכעץ אסור והו כי צאהר אקס וקר עלמנא למצא שדנא לדות
לדעת אטרא תלת אנואע שי באעצם מתצל פלא עלאג לה ושי באלחם ולה שחם
לדעת ושי באלוי והו טהור אורא ואיש כי ימרט ראשו כיון שנער השער מן הקרקע

אכל מועד ופסח וכו' להורות מכתח ידוע וזהו דבר וזהו דבר וזהו דבר
מתח ה' העזרה שהוא מתח שער כקנור מחנה ליה וממתח דפאת ולמכס מחנה שפית
ועוד תנ"ך עשר טמאות מושות מן האדם מחוסר כמרים אחד בקדש ובתוכה ומותר
במעשה חזר להיות בועל כרה מטמא משכב ומשכב וצריך באת מים חיים ומטור מן הקרבן
דאך שלש חייב בקרבן חזר להיות מצורע מוטמא במיאה ומטור מן הקריעה וכבן
המרימה ומן התגלות ומן הצפרים ואם היה מוחלש חייב בצולן פידש ממנו אבר שיש עליו
בשר בדאני עקובדי לעלות אדוכה יעני יתרצא מנה לחם עליהם ולקח אע"פ ונקטר מטמא
במגע ובמשא ובאקלצמת ועוד תנ"ך אבות הטמאות השורף ושכבת זרע וטומאת צהר
ומצורע בימי ספרו ומי חטאת שאין בהן כריה דאך שמתמאין את האדם במשא למעלה
מהן בועל כרה שהוא מטמא משכב תחתון כעליון למעלה מהן זובו שלזב ורוחן ושכבת
זרעו ומימי רגליו ודם נידה שהן מטמאין במגע ובמשא למעלה מהן מרכב שהם מטמא
מתחת אבן מקמא יעני ולו כאן חמר פתעל בין אבן וגרם למרכב ומקמא משחק מן וקומת
על פוס גובה למעלה ממנו זכר שמתמא בועלה למעלה מזכר מצורע שמתמא בביאה
למעלה מצורע ע"פ כשעור שמתמא טומאת שבעה וחומר מכולן המטמא
באונקל ולקח למסור שתי צפרים שיהיו שחת במראה ובדמים צפור דודי שהן דרין
בביתם חצות לא טרפות טהרות לא טמאות ועץ אדן שיהיה אורב אמה ועביו כרציע
כרע מכרעי המטה ונכץ ספרא אמר כ' יהודה עבד היתה הלכות אחר לטמא לבית
ואמל יקורה בכי תן לי סנדלי ומשטות ידו לחלון והבאתי לו והוציא לי מטה ואמר לי יהודה
בני בזו טיהרתי שלשה מצורעין ולמדת בה שבע הלכות שהיא שלביות וצדאשן טהרה
וארבה אמה ועבדיה כרע מכרעי המטה אחד לשנים ושנים לארבעה ועונן
ומטהדין בכפי הבית ושלא בכפי הבית ומטהדין בצולן ואזוב שאין לו שם לני ולא מכל
אין בון אדת מחפה טמא ושכיתולעת וזכה שקל ושחט אותה שחטה בעלה אלהיה יור
יהיה חרש מנע על מים חיים מהמים לא נעשה בהן מלאכה אף הכלי ודבר זה קבל
על מים חיים אין פחות מרביעית חיים שראויין לקדש מי חטאת וקנבץ אף למע
למגע לערב וטבל אותם קושר הארז עם האזוב בלשון שלזהרית ומקלצלה וזה
אמ"ם וראש זכב של צפור החיה וטבל אצבעות צמים שבכליו וזרע שטלצלה וזה
הצפור כיצד משלחן אותה עומר בעיר וזרקה חוץ לעיר ולחומה כי כחיה וזה
אלה לם ולא לעיר ולא למדון שאל מוחל למדנה אל פה הארץ שלחן אצבע
מאד צמח חייב לשלח וזענא צמח חייב מותר וזהו שחטה

עם ויאכלו וישבעו ויהיו ויהיו לא עיניו לישבע את העצה שהיא היתה שער
בצורת והכל ד' צ'ם לבית המצבות ובעמק שר צ'א' ג'בוג חיל מצודע בשביל שער
בעיה קטנה מן הכהנים ונמסרה מן הכהנים שהשבויה אסורה לכהן אחלי אדום אי ג'אור
מא יעמק לא א'איתול אי אנציו אישע ואבדוק מן אצדעות ויקצק נעמן קיל אן למח
כאבת אצדעות מן בצורה פלמא כ'זי כפסד תאדות אחראיה וז'את אצדעות וה'י קול צאטל
וקיל יקין באמעגז אי ג'על אישע קצביו פעל מתל צנאעת אטב וחם ושלום כבודת מסאנת
מיל וקיל אנה אקס מכאן ועלם הענין **אתחיל במר שות זאת תהיה תורת**
המצודע בעזרת מכה בשבוע זשה אל

פך לחם את בשכך במספר לשון הדע הכות מרצך ואל תאמר לפי המלאך זה מעלך
מקום כי שגור היא ואכלו בשגור למה יקצק הא על קולך הקול שסיפר בלשון הדע
וחבל את מעשה ידיך או בנים שהן מרזם קטנים אכלו מעט גידים ועצמות שבאורכו
ד'איש בקבוק מכניס בהן מארה ומעלעלן אפ' יס' בד' חניט' ד'מא איבדים יש באדם
ולשון דבצת בין שני לחיים דאך כמה שריפות היא שורפת והיא כפומק או היה זקוק ע'ל
אתם כס' וכס' ורוב התפישות על הלשון וכן שלמה אורג שומר פיו ולשונו שומר מצות
נפשו זאת תהיה תורת המצודע תורה אחת לכל המצודעין שמביאין קרבן לפי שחלק
איש במאן ושבעותיהן ושיעוריהן כול אף בחלוק בקרבנותיהן תל זאת תהיה תורת המצודע
ביום טהור ביום טהרתו ביום מטהרין לא בלילה והוצא אל הכהן והלא הוא מביא עצמו
היה בלילה וצא אל הכהן לא הכל בסיוע כי צא בו כז'יר יצא אותו והגאון פידע ב'ן
שם ש'א' אי אמת ולטעם המדע מצודע אל תקרא לא מוציא דע ומה ע'ל
צדעת אצל יולדת לא שאין הצדעת באה לא מרמים מפוערין ויצא הכהן אל מחוץ
למחנה לפי שאסור למצודע ליכנס לעיר כמה דתע דבנן עשר קחשותהן ארץ ישראל
מקדשן מכלה ארצות שמביאין ממכה עומד ובכורים ושתי הלחם ולחם הכנים מר
ש'א' מצדן מכל בארצות עיריות המוקפות חומה מקודשות ממה שמשלחין בנין
במצודעין ומצבין מתוכן המת עד שירצו יצא אף מח' זירין אחת לכנים מן החומה וצ'א'
מח' שאכלין עם קדשים קלם ממעשה ש'י צבל יהואה קר הבית מקודש מיהן ש'ד'ן
צ'א' ב'איות נדות ג'לדות ככנסין לשם ג'צבת כש'ים מקודשת מהן שאין טבול יוש
בש'לשם ע'אנת ישראל מקודשת מהן שאין מרזקו כפורים ככנסים לשם ע'צות כ'א'ים
מקודשת ממה שאין יצא אב'כסין לשם לא בעת צרכיהן לסמכה לשחיטה לתנופה שלש
ד'א' ב' מצודע ומחנה לויתן וקצ'ב למשכן יחנן ומחנה שטח יחנן

והשמן יטא שם על מקום הם האשם כי יתבאר אלהיך את גמולו בגמולם לא אדיר שם
בבית ארץ שלא יהיה מחובר ויהיה בית לא אהל אחדותם להוציא ידושל שלא כחלק לקה
לשבים ל שמעון אונל ונתתי נגע צרעת פרט לנגע אונסין מאי נגע אונסין הן נגע
רוחות ונגעי כשמים אבל אונסין אחדים כגון מלחמת בבית טמא כנגע נראה לי לא יגזור
ויאמר נגע מכאן אמרו שאין פיתוח מה לשטן ופנו הציב התורה חסר על ממונן שלישי
כיוצא בו ואם ימנע הציב מהיות מעה ולקח הוא ושכנו כיוצא בו והשקיות את העדה
ונאת בעיניהם ומה אם חסר תורה על שלא אמר דשע קל וחומר לציין בקירות הציב עד שיהיה
לציב ארבעה כתלים שם בקירות הציב שתי כעגב כפרש ומיעוט דצים שנים שקעורוד
שוקעין במראיהן ידקדקות ירוק שבידוקין אדמרות אדום שבאדמרתן ומראיהן שכל לא
ממשן ושיעור צרעת בתים כשני גריסין ושלשה סימני טומאה יש בביתם ידקדק ואדמרתם
ומסדן ובעני מראות מסגדין ובמסין נותנין ויצא הכהן אינו מסגיר או מכליל לא מכליל
למנוח שמא יטמא את אבניו כמה אבנים יהיו בו אין מחות לעמעב שתי אבנים בכך
כותל שיהיו כשני גריסין בשתי אבנים שם את האבנים שנים ועמר כרי ליתן בין פצים
לחברו שם ונתן את הציב את אבניו ואת עצי ואת כל עמר הציב זה רצון למור מסופו וקר
תבין כי אמדות אל מקום טמא שלא לרבות הטומאה והיכן מקום טמא מקום שמשליבין
הבבלות מכאן שמדחיקין העבלות מן העיר חמשים אמה ובית אהל אין פיתוחין בוחלות
כרי לראות נגעו והצא אל הציב דרך ביאה נטמא אבל הנכנס לאחור שם נקור והשכב
בבית יכבץ בגדיו והאכל וכי יעלה על דעתך שאין בגדין מתטמאין עד שיאכלו לא
ליתן שיעור לשוכב כאוכל ואחר השוכב או היושב או העומד אם שהן כרי לאכל שלש
צצים מת חיים בליתן נטמא בגדין אבל הוא טמא מיד משיכנס כאח בטהרת בתים
וחלצו ושכנו הוא ושכנו מכאן אמרו אני לדשע ואני לשכנו זאת התו לכל נגע שמות
מראות יש בנגעים ו' במתק ו' בחלוק חכניה קנן הכהנים אור ין שמונה בשבוע ואשן
ו' בשבוע שטמא שצריך להצות אם הוסיף או גיע ה' דוסא אור לן הא כיצד מיני
נגעים ששה בארם נגעי שוחך ומכוח נגעי ראש וזקן נגעי ענף בשר קרחת ונבחת
לכל אחר הדי מ' רבי עקיבה אור ע' ין בכל מין ומין מארבעה נגעי ארם ה' במראות
שבוע ראשון ו' בשבוע שני הדי ק' לבגעי בתים שנים לשבוע ראשון ושנים לשבוע
שני וכן נגעי בגדים הדי ע' וצח אנה ע' לאן אנה ה' בדיית ומכוחה ושאת ומכוחה
ו' בדיית ו' בדיית א' בדיית אחתה כמנ כוס מלא חלב חלב ובו שתי טפין ו' בדיית ו' בדיית
ובשתי ו' בדיית ין הדי מראות א' שמותה כמאורות

עבד זה אשר לא עשה לך חסד וחסדך לא ידעך וחסדך לא ידעך
מדות אלמנה ואם יתפשטת אדם חובות עשמה והזה על המעשה ויטהר ובעדה קל והיה
בית השפיעי גלח וטהר קל פי ספרא וכבס וטהר מה זה בא ללמדנו אם ללמד שיש
מדיים במגע והלא קל חות
שיטתם במדים במגע אם כן למען נאמך וכבס המטהר את במדיו לא מלמנא משכב
וחושב מבני שהן שני כצוים אחד מלמנא משכב וחושב ואחר מלמנא במגע פ"ק לא מצוה
שלש טהרות אלו ע"כ אך יגלח תגלחת ראשונה ויכבס במדיו ויטבל וטהר יעני טהר
מלמנא ציחה ועדיין הוא מלמנא כשרץ הרה לטהרה אלו ואלו מלמנא תגלחת שניה
וכבס וטהר מלמנא כשרץ ועדיין הוא מסור בתרומת ובקדשים ואלו עכ"ל מאי ביא קרבנו
מדינא שלש טהרות למצוה נכ"י אלוהות ואחרת בעד שבעה לזכר ה"ל למקצה את ד'
כשרץ וטבול בערוה וטהר מלמנא משכב וחושב ותם תבין שלשים יום לזכר שני
ושלשים יום ושלש ימים ומתלהא מתני לזכר צדקו טהרה תבס אקדשים כטמא
מת צדקו תבס ה"ל אמרה וטבול מקד טהרה שטיה ותציר טבולת יום תם תציר
קדש והיה ה"ל טהרה שלי שית והכ"י קל א"כ פי אקדשן א"י להא וכפר עליה הטהר וטהרה
והלך את כל שערו כי צד מלמנא מעביר תער על כלבשרו הנראה ובית השחי וביר
הצדוק ושאר כל בשר הגוף עד שיעשה כדלעת ונ"ל ספרא שלשה מגלוחין
למלחמת מצוה כזיר וכצוה ולוים וכולן שגילחו
שתי שערות לא עשו כלום השב מצוה לאהלן שבעת ימים מלמד שאסור בתשמיש
הטהר מלח את כל שערו אמלו בית השחי ובית הצדוק יכול אף בית הקטרים תלגבות
בית הקטרים עשו כדראה אף כל הנראה מגלחו יצאו בית הקטרים מאי בית הקטרים
כדלית גחוסים ואת זקנן מה תל ואת זקנו לא שצדאש מה שאין בזקן ובזקן מה שאין
כדאש צדק לזכר ראש וזקן את ראשו ואת זקנו יכול לפי שש ופאת זקנם לא יגלחו יכול
המצוה תל ואת זקנו ואת כל שערו הדין כלל ומדט וכלל ואין אתה דן לא בענין המדט
מה המדט דבר שגללו אף איך לי לא דבר שגללו יצאו בית הקטרים ויזקן על פה הכתוב
קטנות כצוה שיצונו לתוך כפו שלחצו ושחט את הכבש כי כחטאת כחט זה דבר
שחט וכלל יצא מן הכלל לידון בדבר חדש ואם דל הוא שבעה שפיות נקרא וכלל עני
הוא דל ה"ל הוא הנקרא חוטא לאן מן וצוה חל בה מא חל
אין לו ענין אף לו צוה דל אין לו צוה יד אין לו טהרה לעול טהרה
אם ביתן על דם האדם יצא וזו אמלו מתקנת קדש קדש שית

וְפִי צֶה וְחָלִי וְדַחִית אֵשָׁה וְהִרְחֹק תִּתְּנִי בָּאֵל וְחֵן מִיָּמָיו וּמִשִּׁידָהּ הַזֶּה
שְׁתֵּי דַחִיּוֹת נִקְרָא טַמָּא לְפִי שְׁמֵרָה הַכֹּת שְׁתֵּים וְאִמָּד טַמָּא שְׁלֵשׁ וְאִמָּ טַמָּא הָא
בִּינָר שְׁתֵּים לְטוֹמָא וְשִׁלְשָׁה לְקִדְבָּן וְאִפְרָן בֵּין אֲמֻעָב וְאֲמֻעָב אֵין מִשְׁכָּב
כֹּחַ לְשִׁכְיָבָה וְאֲמֻעָב כֹּחַ לְשִׁכְיָבָה וְכֹחַ שְׁתֵּי אֲבוֹת הַטַּמָּאוֹת וְהַיּוֹעָב עַל ט
הַכֹּל אֲשֶׁר יוֹעָב עַל הַזֶּה יִכּוֹל כִּפָּה סָאָה וְיֹעָב עֲלֶיהָ תֵּהֵא טַמָּא תֵּל
וְהַיּוֹעָב עַל הַכֹּל מִי שְׁמִיּוֹד לְשִׁכְיָבָה יִצָּח דֵּה שְׁאֻמְדִּין לוֹ עֲמֹד וְנַעֲשֶׂה
מִלְכָּתוֹנָן פֶּצֶה אֵין אֲכִלִים לֹא תִנְתַּגֵּד בְּמִרְדָּס הַזֶּה וְכִי יִדְוֶךְ הַזֶּה בְּטַמָּא שְׁתֵּי
מִשְׁדִּין בַּזֶּה מִטַּמָּאִין קוֹזָן וְשִׁכְבַת דְּרַעוֹ וְמִי דְגָלִץ הָרִי אֵלֹ מִטַּמָּאִין אֲרִיס
וְכִלִּים רִמְעֻת עֵצוֹ וְרִיס מְגֻפְתָּו וְחִלְבָּהּ אֵשָׁה מִטַּמָּאִין כֹּלִים בְּלִבָּד דִּיעֲתוֹ
וְלֹחָה סְדוּחָה וְהִדְאִי אֵין מִטַּמָּאִין כֹּחַ וְנֻעַן וּמִנְמִי דְגָלִץ וְהִאֵף שְׁלוֹ כְּרִיקוֹן דִּיס
הַיּוֹעָב מִפִּי אִמָּה שְׁלוֹ וְרִיס הַעֲזוֹת בְּפִין הָרִי אֵין בְּרִיס מְגֻפְתָּו וְכֹל הַמִּדְכָּב אֲשֶׁר
יִרְכָּב מִהָ בֵּין מִדְכָּב לְמוֹעָב מִשְׁכָּב חֹלֶץ מִגֵּעוֹ מִשְׁכָּב לֹא חֹלֶץ יַעֲנִי אֵין
לְאִרִיס בְּמִלְכָּב הַזֶּה נִטְמָא וְאֵין מִטַּמָּא בְּגָדִים בְּשַׁעֲת מִגֵּעוֹ וְאֵלִי יִקָּל
לְמִדְכָּב טַמָּא וּמִטַּמָּא וְלִמָּה נִטְמָא בְּאִישׁ מִדְכָּב וְלֹא נִטְמָא בְּאֵשָׁה לֹא עֲלֵה כֹל
רִדָּן נִקְיָה שְׁלֹא יִדְכִּיד בְּאֵשָׁה לְשׁוֹן רְכִיבָה וּפְקוֹג דְּגָלִים וְכֵן הוּא אֹמֵר וְיִבְחַד לְשׁוֹן
עֲדוּמִים אֲבֵל רִיז מִדְכָּב בְּאִישׁ וְאֵשָׁה אֲחֵר וְכֹל אֲשֶׁר יִגְעֵבוּ הַזֶּה וְיִרִין לֹא שְׁטָף
בְּמִים מִפִּי הַעֲמוּעָה לְמִדָּן בְּהִסָּט הַזֶּה הַכֹּת מִרְבָּד וְהִרְחִיאוּ בְּלִשׁוֹן נְגִיעָה מִהָ
נְגִיעָה בִּירִי שְׁהוּא רִבֵּד גָּלוּי אֵין לִי אֵין רִבֵּדִים גָּלוּי לְהוֹצִיא הִסָּט בִּיתֵּהּ שְׁתֵּים
כֹּל אֲשֶׁר תַּחֲתִיו אֲפֹל מִתַּחַת אֲבֵן מִסְמָא רִא וְיִרִין לֹא שְׁטָף בְּמִים מִכָּן
סִמְכוֹ לְנִטְיָלִת וְרִיס רִבֵּדִי לְאֵלֶּעֶדֶר בֵּין עֵדֶךְ וְאִגְאֹן דֵּה וְרִאֲתָה לֹס יִקָּל רִא
אֵין צִדִּיק בִּיחָה לֹא אִיבָדִים שְׁבָגָלוּי אֵין בְּטִיּוֹלָה שְׁהִרִי נִטְמָא וְכֵן בְּגִרִין וְדָחִין
בְּמִים בִּמָן אֲבֵל כֹּל הַטַּמָּאִים שִׁיבָאוּ בְּמִים כֹּל גּוֹפֶן בְּמִים חַיִּים אִידָה הוּא מִים
חַיִּים דֵּה כֹעִין הַמוֹשֵׁךְ שְׁחִינָן דְּחִלִּין וְלֹא מוֹכֵךְ מֵאִי מוֹכִין מְלוּחִין אֵין פּוֹעֲדִין וְלֹא
מִים זָבִין שְׁפַעֲמִים חֲדִיבִין וְלֹא תַעֲדוּבָת וְכֵן אֵין מִים חַיִּים הוּא אִמָּא לְנִטְמָא
וְהוּא אֲרִגָּה אֲעִלִיא עֵיין בְּמִסָּכ מִקְוֹת וְאִישׁ כִּי תִצָּח מִמֶּנּוּ שִׁכְבַת דְּרַע
שִׁכְבַת דְּרַע הוּא אֲבֵי הַטוֹמָא וְהִי מִחֲבוֹת הַטַּמָּאוֹת וְאֵין שִׁכְבַת דְּרַעוֹ שְׁלֵגִי מִטַּמָּא
אִידָה הוּא יִלֵּךְ כֹּל שְׁעוֹמֵר עַל דְּגָל אֲחָת וְנֻעַל מִנְּגָלוֹ אֵין פּוֹעֵט דֵּה שִׁכְבַת דְּרַעוֹ
כְּטַמָּאָה אֲשֶׁר יִשְׁכָּב אִישׁ אֲחָת פֶּרֶט לְמַעֲרָה וְשִׁכְבַת דְּרַעוֹ הִיא כּוֹחַ הַגּוֹחַ
וְרִיס הַלְבָּה אֲרִיס בֵּה תִיבַע לְחִלְחִית הַקּוֹף וְאֲשֶׁר בֵּין

ביתם וגבולתם בפניכם ובפני בני אדם ידקדק וארמורם וכן בכמה בתים
שנים גדי לו קורים העם וילך אחד הקמך הדי עבד ולמה הצריכו לבקד ויאמרו כל שחוק
בתים ביניהם למעלה טמא לא ללמדך שכל כהן שאינו בקי בהן ובשמותיהן לא יורה
בהן ואם תכאמרו בלכלל לכוון פיה אחרת מן בעצמה בעץ ובגדים וכו' וכו'
ובתים המכוננים מוציאים אותן חוץ לעיר בין שהיתה מוקפת בין שלא היתה מוקפת
אם תאמר בגדים ובתים מבחורים והן אסורים בהנהגה שכל צדעת ממארת תן בו מארה
ואל תהיה בו ונתעלם את צדעת תקא באשתדלך לא תהא תעם מעמי לא תשנה
בפניהם בעץ לאן ביהץ גלד לאכסאן יסמי צדעת ותגייך לון לבית ואליהם יסמי
צדעת וקל רבי ואין זה ממנהג העול וטבעו לא זה פלא בישורא כרי להחזירם למעב
מלשון הרע שהמספר כלשון הרע משתנות קורות ביתו אם חזר בו יטהר הבית ואם
עמד ברשעו ער שחיתתן הצית משתכין כלי העור שבביתו שהו יושב ושוכב עליהן
אם חזר בו יטהר ואם עמד ברשעו ער שישורם משתנה עניו וי' צדעת ויהיה מובדל
ומפוזר לבדו ער שלא יתעסק בביאת הרשעים שהיא הליצות ולשון הרע ומכבד
גב' את תעלמה את צדעת עור הדשן מסמך בשני שבועות וצ' סימנין שיער לבן
ומחין ומסין ונמכיה והשחין מטמאין בשבוע אחד ובשני סימנין שיער לבן
ומסין והנפיקים מטמאין בשני שבועות ובשני סימנין שיער צהב ומסין הקדמות
והנפיקים מטמאין בשני שבועות ובשני סימנין במחיה ובמסין הבגדים בשלש
שבועות ידקדק וארמורם ומסין ובשני שבועות והבתים מטמאין בשלש שבועות
ובשלש סימנין ידקדק וארמורם ומסין הא למדת שאין בכגעים כחות מעבוע
ולא יתר על שלשה זאת הוזהר לכל נגע צדעת הקיש אדם לנגעי בתים
לנגעי בגדים והשוה המצודע למת לאחי מה מת בכזית אף א בכזית כולן עב
אל כח תהי כמות וצדו אל בני ישראל איש כי יהיה זה מבשרו בני ישראל מטמאין וצד
אין הקוים מטמאין בצד אכל חפץ גזרו עליהם שיהיו כזבים לכל צדיותם ואמרו
אליהם להביא גדים ועצרים איש לא קטן ומכ לרבות בן תשע שנים ויום אחד ש
איש איש כי יהיה זה מבשרו הצד האמור צדו הא שפצת צדע הצדקה מליל הקור
שהיא מתקצעת בה והצד אינו יוצא בקושי כשפצת צדע ואין ביצאתו תאוק ולא קדמה
לא כדור ויצא כמין בעין שלש עוריים ודוק שכל צדע שאינה מוצרת צדו בצדו
לא שהוא בשרו משמא וזאת לדבות שפצת צדעו ומלילי קלן ואם הוא צד
אם הוא שיער שפצתו מוצא לא מוצא אחר במקו אפילו ושתיק ושפצתו

ממנה. אמר לא דיי שהבעקתי ירצני במלכותי אם ואף מלכותי באותה שעה נחם ונטל
הגזירה. לאחר שטורקה בא אליה מעומד שם בני יכניה אסיר שאני ששתלו אל שלח
בדרך הנשתלך שפך שכו רבותנו שאין אשה מתעבדת מעומד לא זה זרובבל שנטע
בבבל ומה שמו נחמיה בן חפציה שמו. ואשר כי תהיה זבה קד תהיה וטמא שבעת
ימים מוסר שבעה מביאה יחזרונה. זה שאכלה יכול יעלה להגלה וכל וטמא שבעת
ימים משבעת באתו לא מזמן טומאתה אכלו בא עליה ביום שביעי יהא מטמא שבעה
ואשר כי יזוב זוב דמה ימים רבים בלא עת כדיתה. תנכלם אנהי אכלה ויתכלם פ
טומאת זבה ומפי השמועה למדו זבה מחמת עצמה לא מחמת נלך שאם בא קושי ציגבי
טיתה הדיקא טמא. ואם בא צימי זיבתה הדיקא טהורה והיה אמרה למסותינה אסב
מי יאלץ אסתר כת דבאטאת אפצאצ אתי להא כמן כמן יום מה שומרת יום כנמר יום
ואן כמן יומין מה זבה קטנה ואן כמן תלאת מה זבה גדולה קאו ימים שנים רבים שלשה
בלא עת כדיתה שהיתה הפרשה בין כדה לציבות ואכלו יום אחד. או כי תזוב על כדיתה שאם
ראת שלשה ימים סמוך לטיתה הדיקא זו זבה כגון שראת שמיני לטיתה ותשיעי ועשירי וקל
למטה מקיט שאין בין זמן כדה לכדה לא יא יום בלבו שלשה מהן תהיה זבה גדולה ושעור
לספירה ויום אחד גשור לקדצן. תהיה טמא היא. שתהיה בטומאה כטרה וזועלה כבועל
טה. ואם טהרה טהרה ואעפ שהיא בטומאה אחרת כגון טומאת לידה או צדע
הדיקא זו פוסלת בהן ואין קותרין הספירה כמו שכתבתי. וספירה לה שבעת ימים. זבה גדולה
צדיקה שתקטור שבעה כקיים. ואחר תטהר אחר טבילה וטבילתה ביום שביעי אחר הנכ
החמה ומותרת לבעלה בערב ומנ שכולן צדיקות טבילה הדיקא הוא אומ בזה וידיו לא
שטף במים בטן אב לכל הטמאין שצדיקין טבילה ובית הקטרים ובית הקמסים אינן
צדיקות לבוא במים. והנה ויחזה והיו לרח פולן בפרת טא כטרה שבעת ימים ותהיה כטיתה
וטא בזה כל ימי זוב טומאתה כימי כדיתה וביולדת כימי כדירותה תטמא וטא איש אשר
ישב את אשה דוה וכדיתה. והזרתם את בני ישראל מעומד למדנו שאקור לו לבוא
על אשתו סמוך לטיתה אם רדפה לדאות ביום לא ישמש מתולת היום. ואם רדפה לדאות
כלילה לא ישמש מתולת הלילה. ולא ימותו שאם לא יחזרו באים ליום מיתה בטמא
את משכבי גכתן למדנו שאין טומאה וטהרה אן לעבדן מקדש מוקדשין. זאת תורה
הז טמא תצא ממנו שבעת זמנ. הקיש שבעת זמנ לציבות מה זמנות מסמא. למען
אף שבעת זמנ. ואן זאת תורה הזכרתי. וזו קוטר כן בעל קרי קוטר יכול יסתר
וכל וכל לטומאה בה אינו קוטר לא יום אחד. והיה צדיקין וטהרה וטהרה

פי טומאות כרה ייחוד גוים ודם כרה ודם קדושי ודם היולדות כולן אחד הן
והן מן המקור וכו' יביץ מן אטחא ואקבב פי דאך הו' מן ברוות שבע אהרן מיתחלל
גוהרן ריכסב לא אטחא אדי הו' מפרד ליכסב אבימוס ככלכמא אמתלא אטחא פוזן
אטדיין אמעוה לדאך אפיצתן אדי יצוה מכהן והו' מקור כל דאך אדי אמתק תאמת
עלי אמתקא אמתק ותביין דאך פי דאך אכבי ורחצו במים מוקיש דא יצתה לחיטתו
מה דא יצתו כל בשו וצמקו כן היא שהדי טאמא את כל בשו וקצת מטמא בכרה
ואמל בים לידתה ופזיבות מבת עשרה ימים וקא פי דאך זב שדא פי זארת וו
לאמא בבשרה כיון שכעקו מן הרוח אעפ' עלה יצא לחוץ טמא שבעת ימים והיה
כרותה בין דא יום אחד בין דא כל השבעה הרי היא כרה ומסמא תשכב ומעשב
ורם קסיה משמא כרה ואם שכב כרדכך יסכב שלא כרדכך וקדושי תומסין כר
שפתי כרית עלין ולמא צדך למד וכל המשכב לא מפי השומע למדן שכתבן
מטמא חמורה לטמא קלה שאין משכבן מטמא לא אובלין ומשקן שגו ולד ואם
על המשכב הוא עכינו אם נשא דובו עלין או על הכלי שהיא יושבת עליו טמא בכגב
כזה המדכב ומשחורבית המקדש כדמו דבדנים סלסול בעצמך יעני תעצום ונפער
על ידו פקבלן או מוסרין שהדות לא למי שיקיבל עליו רבדי חבדות ויהיה תלחט שחובל
חלק בטרה ואם טהרה מצוצה דב התקין בסוריא שאם דא יום אחד תשב שער
וה' שנים תשב חסשה והן שלשה תשב שבעת בקיים מראש אמל זורח בכות שרל
הן וחמירו על עצמן שאכלו רואותם טמן סודל יושבות עליה שבעת ימי בקיים
ואם טהרה מצוצה כיון שטהרה אעפ' שעיין היא בטמא אהדת כגון טומאות כרה
או צרעת הדי זו פושית ביה ואין טומאת או קותריין ולטעם המדרש כמה שכר מדישות
מן כרה שאין לך גזירה קשה משנגזר על יכניה מלך יהודה דכח ביה בשעת הגזירה
חי אני נאום יי' כי אם יהיה יכניה מלך יהודה חותם עלי יי' ימיני כללג לא יהיה ממנו
מלך וכל ציר כצור כצר וחבשו במקום אפל וגזר עלין שלא יצא ושהה זמן מרעה
שבעה אשת המלך היתה משוללת המלך להוציא וולא דצה שוב אמרה לו ימות זך
כלל דעתה לו אשה שלא ברא קצת עולמו לא למדיה ורביה לא דצה ליתקלן לומים
תבע המלך אשתו להזקק לה לא רצת ולא יכול לסבול עצמו אכלו קמעה אחת
שבעשה בשו חורין חורין אמרה לו דאך אתה לא יכלת לסבול עצמך אכל חמשה
אחת אין זה בשו ודם כמותך ולא הביחיתו עד שנתן לה לו נערה בתולה ושהה
חמשה שנים ולא מעומד כיון שבא להזקק לה אמרה ודם כרה צד

מן השמים / ונשאלם הענין בעצרת שדי ברין / הוא עשור ועשר

3

אתחיל בפדשת אחרי צלות

מלך ובמקום מרובים אל תעמוד / הפסוק הזה

נאמ על בני אהרן שסיכנו בעצמן ומתנו אחרי מות שט בב אהרן / קרובותם לם

הקמין מיתת שני בני אהרן לקול ולאש אשר יפכו עם טמא / ולמה הוא מזכיר מיתת

בענין יום קפן לא מה יום הכסודים מכפר אף מיתת צדיקים מכפרת / ויש אומרים ע

שדודו ה' לבט משה רבן / מאיהל הודו א'ט שראש מן השמים מצוה להציא מן ההדיוט

שנ ונתנו בני אהרן הכהנים אשר על המזבח דברי י' וסי הגלילי אונג על הקריבה מתו ש

מקדשתם לפט י' ו'עו' / עקיצה אונג כת אחרי אונג בקדשתם וכת אחרי אונג בקדשתם

הכדיע ויקריבו לפט י' אש זרה אשר לא צוה אותם ה' / אונג על הקדבה מתו / איעזר

אונג בראי היא הקדבה לפעמה וכדאי היא הקריבה לעצמה / וקר תקדים לך מה אקב א

גדא להם פי ויהי ביום השמיני / ולמה הוא מזכיר מיתתם בן לא ללמדך שאין להן עון א

זה / ואמר אקרב פי כונה דבר מיתת שני בני אהרן הכהנים לכונה אדאי / יכפר אהרן אנה ל

יבנם בכל עת ללא ימות מתל בער / וידבר י' משה אחרי מות / ק אלה פי ה' ארבע

יבנם למקדש ולא יירא מפני שמיתו בכיו בדבור שם נאמר לו ואל יבא בכל עת ואל יתעצב

וכן מן א'י אהל כוזה פיה ולא יבנם לבית קדש הקדשים לא ביום הכסודים פי וקד

אעבורה אמצלומה וכדי כל כהן מנהי ען ארפול א'י אמוצע א'י לה אן ידעלה וקת אעצורה

ואליבא בכל עת זה יום הכסו / אל הקדש לדבות שאר ימות השנה / מצית למכרת להקדש

על כל הבית במיתה ועל שאר הבית באזהרה / אלכני הכפרת אשר על הארץ / יכול יהיה

בסוי אספ על הארון תל אשר על הארון / כפרת על הארון ואין כסוי אחד על הארון / ואמר

י' אלעשה דבר אל אהרן / אמר ישמעל הואל וכחמרו שתי הדבות אחד ממורש ואחד

סותם יבוא המפורש וילמד על הסתום מה כן נאמר למשה שיאמר לאהרן אף כאן נאמר

למשה שיאמר לאהרן והיכן יין ושיכר אל תשת / כי בענין אדמה זה ענין השכינה וקד עלצת

אן אצדוקים יקולו הוענין הקטרת ובאן אלה ענין ענינים גסם ידא תעלא אלה ע

פלאהם אכסוד / וקד ראית אן אדבר לך מה סבב בון הדי / אמר שדיק ויח על פיה

אכנוה ואכתן / מן סאיר אאמכנה וכי אפתחן אדן ישיג ארון סאיר אכלש וכו

אכנוה פיהא וכו' אדן טהורה והל אאמכנה פיהא שדיק / וקד עלצת אן אדן ע

אן יכין אאנסאן פי מרבה אדן אדן אעלא אכלך אאמכנה ואלך לא אאמכנה

הדי אאמכנה ען אלה כל אקרב הו באדאכר ואמר אאמכנה ואלך לא אאמכנה

אאמכנה ואלך לא אאמכנה

אאמכנה ואלך לא אאמכנה

אאמכנה ואלך לא אאמכנה

רָא וְהָיוּ בְּיָמֶיהָ וְהָיָה זָכוֹ שֶׁכָּל הַבָּא עַל הַנֶּדֶה גֵּרָם לְאַשְׁתּוֹ שֶׁתְּהִיָּה זָבָה
 וְשִׁיחָהּ דָּבָר וְלֹאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם טַמְאָה שְׂכָלָהּ לְהִבְיֹא הַבָּא עַל שׁוֹמְרוֹת יוֹם
 כְּנֶגֶד יוֹם רָא וְלֹאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם טַמְאָה שְׂכָלָהּ חֶשְׁבֹּב עִם הַטַּמְאָה גֵּרָם לְבָנִין
 שִׁימֹתוּ לְכָךְ הַסְמִיךְ זֶה הַפָּסוּק לְאַחֲרֵי מוֹת רַב־יְדוּעַ וּבִרְדּוֹ שֶׁהַטַּמְאוֹת הַטְּהוֹרוֹת
 גְּדִידֵת הַכּוֹס וְאִינֶן מְרַבִּידִים עַד עֵתוֹ שֶׁלְאַדָּם מַכְרַעַת אוֹתָן וְהָיוּ בְּכָל־הַחוּצוֹת
 שֶׁאֵין הַטֹּמֵט טֵיט אֵין צוֹאָה שֶׁתִּעַבֵּר בְּמִים אֵל גְּדִידֵת הַכּוֹס וְהַרְבֵּךְ תִּלְוִי בְּכוֹוֶטֶת
 הַלֵּב לִכְךָ אֲמַרְנוּ חֲכָמִים טָבֵל וְלֹא הוֹחֵזֵק כֹּאֵל לֹא טָבֵל וְאֵפֶס כֵּן דִּמְיוֹ יֵשׁ צוֹנֵן שֶׁמִּכְבוֹדֵךְ
 לָבוֹ לְטָהֵר כִּמְשׁוֹ מִטַּמְאוֹת הַנִּמְשׁוֹת שֶׁהֵיָא מִחֲשֻׁבוֹת הָאֵין וְהָיְעוֹת הָיְעוֹת וְיֵין
 עֲדָקִים בְּלָבוֹ לְפָדוֹשׁ מֵאוֹתָן הַעֲצוֹת וְהָיָה כִּמְשׁוֹ בְּמִיכָלִי דְרַעוֹת טָהֵר וְיֵין אֵין טוֹמְאוֹ
 תָקָא בְּאַשְׁתִּירָאךְ עֲלִיָּג מַעֲמָנִי עָלִי אֲמַרְתָּאֲתָא שֶׁן טוֹמְאוֹתָהּ בְּשׁוֹלִיָּהּ וְתָקָא עָלִי
 אֲמַעֲמָנִי אֲמַתּוֹרָמָךְ בְּלִמָּס הָיִי וּמִסְאַמְקָת הָיִי כֹאֲרִי יָגַע בְּזָב וְזָבָה וְכִדָּה וְסִיחִי טוֹמְאוֹתָהּ
 מֵאֵל וּמִשָּׁא וְאֲדָל וְתָקָא עָלִי אֲעִיָּאן וְכִלְאָךְ אֲמַתּוֹרָה בְּהַ מוֹתֵל קִין אֵל תִּטְמָאן בְּכָל אֵין
 כִּי בְּכָל אֵלָה כְּטַמְאוֹת הַגִּידִים וְכִי קָדוֹשָׁה תָקָא עָלִי גֵ' מַעֲמָנִי מִקְּאֲבִלָּה לְתַלְכִּי וְנִשְׁלַבְכִּי
 זֹאת הַפֶּלֶשׁ צִנֵּה שׁוֹי בָּהּ וְזֶה עֲנִין הַמַּטְרָה בְּמַלְכוּתָהּ סִיחִי סִלֵּת
 בְּשִׁקְלִי בְּשִׁחִי לִישְׁדָּא בְּאַרְכֵּךְ לִמְסָה חֲחִיטִין
 עֲלִיהֶם אָדָם וְכֵאן מִן עֲדַת אֲבוֹת אֲכִי בְּלָג רָאָס אֲחִמָּאָר בְּשִׁחִי כִּסְפָּה וְצִלָּהּ דְּבָרָךְ
 כִּדּוֹ אֲחִמָּאָס בְּשִׁקְלִי הַנֶּהֱיִי עוֹשֶׂה אֲדוֹבוֹת בְּשִׁחִי תִרְחִילָהּ עָלִי אֲשֶׁר־בְּכִי כִּמְהָ יִמָּה כִּדּוֹ
 שֶׁלֹּא־שֶׁעַ מוֹתִים בְּחִיין וּבְמוֹתוֹ שֶׁן הָיִי הָיִי קוֹבֵדִים אִישׁ וְיִקָּם עַל דְּגִלְיוֹן לִפִּי שֶׁאֵין אֲדָרִין
 רִשְׁעֵי אֲנִי צָרִיק לִפִּי שֶׁנִּבְעֵי בְּעִצְמוֹת אִישׁ עֲחִיָּה וְהֵלֵךְ אֲכִי וְאֵל אֲבִלְצִיתוֹ לֹא הֵלֵךְ אֵל
 שֶׁהָיִין מִקְּצֵר אִישׁ עֵשׂ וְנִחְצֵט עַל הָאֲדָרִין וְמוֹת וְאֲדָבָעָה אֲנָשִׁים וְהָיִי מִצִּוְרָעִים זֶה גִּזְיוֹן צִי
 וְעֲלֵשׁוֹת בְּבִין לֹאֲכִי דְעִי עֲלִיָּהּ אִישׁ עֵשׂ וְנִתְנָגַע בְּמִי כִּדָּב עָלִי אִישׁ עֵשׂ עֲבָד מֵאֲחִי צָרִיךְ וְלֹאֲכִי
 וְכֵן אֵין מִיָּדִי אִישׁ עֵשׂ קָא תִּעֲטִיבִי מִן אֲמָל וְחָד אֲבָא אִישׁ עֵשׂ אֵין לֹא יִחְבֹּץ מִכָּה שִׁי פִּדְעִי עָלִיָּהּ אִישׁ
 וְכֵן אֲדָרֵעַת נִעְמָן תִּרְבֵּץ בְּגוֹת צִי וְצִדְעוֹ וְכִדְרָאֵת שִׁמְדוֹן לֹאֲכִי צָרִיךְ דֹּאֲךְ אֲבָל אֲסַמְהָ שִׁמְדוֹ
 וְדָגַע אֲשֶׁתִּירָהּ עֲבָרִי בֵּן אֲחִיָּהּ בְּשִׁחִי כִּכְרִים כִּסְפָּה וְצִמְחָהּ קִרְיָה וְסִמְחָהּ שׁוֹמְרוֹן וְאֲכִי
 אֲחִיָּה לֹא כִדְרָאֵת שׁוֹמְדוֹן אֵל לִפִּי שֶׁזֹּאת הָרַעַה שִׁמְדוֹהָ לֵהֵן כִּמְיָ קָלָל אֲבָא הָרַעַה הָזֹאת
 וְלֹא עֵשׂוֹ תִּשְׁאֹבֵה וְיִירָמְסוּהוּ הָעַם בְּשִׁחִי עַל עֲמָקִי שֶׁעֵד יַעֲקֹב כִּדְרָאֵת לֹאֲכִי עֵשׂ בְּאַסְעֵר
 מִכָּאן שִׁמְדוֹתֵינוּ שֶׁלְהִקְצֵה מִכָּה כְּנֶגֶד מִדָּה וְכֵן וְיֵין הַשְׁמִיעַ אֵל מִחֲסֵךְ אֲדָרִים קוֹל רַב־זֶה
 שֶׁכֵּן וְיִחְדְּלוּ הַקְּוִלּוֹת תִּלְאֵן בְּדִיכֵן עַד כֵּן וְכִתְנֵךְ עַל אֲדָרִים וְהַבְּרָךְ שֶׁמִּתְלָה בְּחִיָּה שֶׁנִּבְרָא
 וְיִקְבֵּל וְנִבְרָא נִשְׁמָלָה עַל הַמַּלְאָכִים שֶׁן הָיִי בְּמִנְדֵּךְ בֵּית חוֹדֶס וְיֵין הַשְׁלִיךְ עֲלֵיהֶם אֲנָשִׁים

לענין שבה קדש הקדשים וקדש אחר עליון אומות אחר בלתי ישראלי
אבות קללים אן אנבוה לאתך אפי ארץ ישראל כלים נטא אברהם תנבא באור כשרים ויען
ונבא בחזן ומשה תנבא ולם ידכל ארץ ישראל ויחזקא תנבא בצבל וכדי חמי זכריה ומלאך
כביף קולכם פאגבה אחב וקאלה תעלם אן ארץ ישראל אשרה אכלאך ולא תך נבוה
לא פיהא אנו עליה אומן מגלוח פאברהם תנבא באור כשרים ידוה איהא ארץ קדש
לה לך לך זכו אל הארץ אשר ארמץ וכדי יעקב קיל לה שוב אל ארץ אבותך ומשה קיל
לה ואומר אעלה אתכם אל הארץ ועתה לך נחה את העם וכדי יחזקא וחמי זכריה ומלאך
מן אגל אטלוע איהא פאקד לה אסא ונעור אי אגדך רבד אל אהרן כחמ כדברים פענין
שנ ויטחם אותם וידבר על לבם ועבר גדול היה לולמשה על קדבר הזה ואמר אני לו שומע
נרחה אהרן אחי מגדולתו שיקצב אומ לי ואל יבא בכל עת אל הקדש שיש עת לשעה
ויש עת ליום ויש עת לשנה ויש עת לשנים עשרה שנה ויש עת לשבעים שנה ויש עת
לעול אמר הקצב אלי כנס אל למך שהדשה וכסדר אהרן יש עת לשעה מגופיה
דקרא ואל יבא בכל עת ויש עת ליום שנ מים במשורה תשנה מעת לעת יש עת לשנה
שנ ויהי לעת תשובתה שנה ויש עת לשנים עשרה שנה שנ עד עת בוא רצון ויש עת
לשבעים שנה הקדש כילפי מלאות לצבל שבעים שנה אפקד עליכם וכתבתם עת יש
עת לעול שנ נתנה שמה בלבי מעת רגכם ותירשם כדור בזאת יבא אהרן קלא אנה
ישיר אי איהם מקדש ראשון אי אסתקחם ארבע פאות ועשר שנים מנין בזאת
ושמטו בו באמונה הוא וכונו וכונו שמונה כהנים וכונו שני עלידי שלא שחטו
בו באמונה שימטו בו שבעים ושנים כהנים על הדא שונים נאם ידאת יי תגסיף שנים
ועל האחרונים נאם ושנות דשעים תקדנה מפני שהיו מוכדין אותה ברימים להם טאב
והקריב אהרן את מרי הקדש אשר לו שנת פעם לא ללשך שהוא סומך ומתורה עליו תחלה
של לשונו ומרגיל ואחר כך מתורה שניה על פדומוסו ומתורה שניה על לשון הכהנים
ושוחט כותבת בר קדש ילביש הקדש ארבעה כהני לבן ומאיתיהם אכתאן אבין לקולך ביהא
כדי בלתי וכו הו אמתאן אבין וקופי ארבעים על בשדו ולבשם מכהן שלוש שכן
קורים לכל חם ורגדים ורחץ במים את בשדו זן טבילה ומאת עזית בני ישראל יקד
שני שיעור עזים קדי לתבטיל ארמי אפאמי אי וכו עליה במעני אן אגן ישבית לענוה
אי יאוו אקפאדה ואברארי ואתי פי אמרין ואעמאדה כלל יסדיון וקד קאל וכו
יחזקא את זכריהם לשעור וכו ספרא אין שיעורים לא שירים ומקדש

וירוב אחי וכל בני ביתי חסדתי נחום יי' וקל ושבת עדי יי' אהיך ושבתך בך אם
יהיה כדורך בקצרה השנה פאק כמאן דאלך כמאן הו' אסר פידוי אמכאן וכס אחכ
שגט אטכבו ולאנביא כי מרחקא ולא חמא איהי כי דאלך בער מרח אמונה ליה
עיני יי' אהיך סך מרחשית השנה וש' אחרית שנה וקלא על דאלך יוקי בן חניכה אוב
אנ דקב' אין לי עסק לא בשמים ולא בארץ ולא בחמץ ולא בלבנה לא בכוכבים ולא
במזלות לא בזוהארין ולואי שתעמוד בידי מבט שהיא חלקי ולכך עיני יי' אליך
בה דיי לעצם מא וצמוד מע איהי מעט סנענתה איהי חפץ אלה ארז עכר וצולת
למדרש דיי אסוק ולא חמא אי אתנויל אי קצרטא איגאז מעט אחר אגוא
תעלם אנהא אפסקמת אהיא אי אקבער וארדארי קבער פאשרה ארדארי
וקטרא ודי אשמס פתלאתה כאנהא ימינה ודי חול ואמדיך ואנשיה ונתלאת
כאנהא שפאהא ודי אזהרה ועטארה ואקמר ודי ממד כוראה אי גביע ארדארי וקלא
ודי מחלקת אור לכוכבי מעלה ומטה וכדי אפלאסמה יחולון הכדי וקר עלמת ודי
אכוכב להא אחרך כי אקסאם אעאם אפסל פתך א' אכוכב להא פצוצייה
אחיאם איהי פתך לאשמס פצוציית מע פ' אחקלים א' ודי ארץ ישראל ומא יליהא
פאשרה פיהא שרף ולטאמה ופצוצייה ויעתדיל עין אפראט ואתמדיט דיי ומה ואמר א' **א**
די בוכהא אעתדלת לכוכבה קרעה מן כט אקתנה המסבב באמצע העול כמאזא
איהי אעתדל ושרף ומן שארף בעץ שי פ' אהיה עלם דאלך ואמר א' אנהא
וקט אעמוד מן ארץ ומעלום אן וקט אעמדה אכך ומא תבאער אי אחר
אקטדין אשמא או אגוזי פמה לא יצלה לאסכן א' פיה מיל עין אעתדל ודי מעמך
כקלאסעא פלמא כאט ארץ ישראל מעתדלה שרימה אעתדל מזאם אסאכן פיה
כמי קא ימה כוק משוש כל הארץ שרה דאלך אחסן אחקלים וסדור פביע ארץ פלמא
אעתדל מזאם אחקף הנאך אכבסטות כמסה לאן אפלאן אכמס תאבע למזאם אצור פיה
ותדול עטה אפתימה לצמא מזאמה מע אן איהי אדתסם פ' אכמס אן למכאן מע פביע
ושרף תכבסט אכמס אכמס וקט אכמס ואכבסט אכמס אכמס מע חסול אעלם א' **א**
באשקאם א' דיי הו' סבב טביעי אין קבואה שורה לא מתוך שמהה ולא שך אן **א**
ישראל וקט אחקלים ודי אשכרה ואשרף ארץ ישראל וקטרה ודי ירושל ואשרפה ב' **א**
המקדש ואשרף בית המקדש קדש הקדשים ועבד עלי דיי מתל וקלא אן אכמס **א**
ימה אטאם ואכמס פ' אכמס ואטמה לעין פלהא במא פיהא מן אכמס אכמס ואשרפה **א**
אכמס ודי תעבד אחרך אחרך באכמס א' מאיר אכלאר ואכמס איהי פ' אכמס **א**

[illegible]

אשר יקראו להם חסידים ואי לביהם יקראו עזרא עז וקשה שבדיים
תפסי יחיהו שפיר פ' אמרש מא אצב אכפא אמהור מן אמהור אצא
ואחיה וכוונתם לא ידעו שיתאצב אגור לא מא כאן מחסום כאבקותם אחר
בחסב טאקסיהם והו' וברה תורה כלעין כ"ו אדם יעני בחסב אכ"א אמהור
ובין אותם באהא בלהא אגסאם חמלת עלי אשעיר וכלעיה אכסאן ותהדר
כמה עניה לבין לבו של אדם דווי על עונותיו וקא ונשא השעיר עליו את כ
עונותם והי' מן גמלת אחים ובעד ביתו זו אשתו ולקח מלא הכחלת גחלי אש
מלצו שמוסיפין מערכה ביום הכפורים מלא חפני קטרת סמים הגדול לפי גדלו
והקטן לפי קטנו דקה שתיה דקה מן הדקה לאן קד קא פ' אקטרת ושחוקת ממכר
הדק מלאה אחד קא הע דקה עלמבא אנהא תזתאר תהביה ולטעם המדיש אמרו חכמי
בשעה שהיה בהן גידול בכנסת הקדש ביום הכפורים ודואה עשן המערכה אש הו'
עלה לדרום יורע שהודום שבט למזרח יורע שהמזרח שבט וכך אם עלה למערב
עלה לאמצע יורע שכל העול שבט כי' תכן **ברענשן** בצדוץ אחד בהן מיני
שתיין מבואץ והכנים וביציאתו היתה לו שמחה במעשיו פגע בו אביו ואמ
לו כע' סתיראין אנו מן המרושים אמר כל ימי ושנותי הייתי מצטער על המסוק הקדש
שהוא כי בענן אראה אימתו יבוא לידי אקיימנו ועכשו שבא לידי לא אקיימנו ויש
מת' בא מלאך וחבטו וחמשו הכנים ומצאו בין כתיבין כפר דגל עמל ונתן אחד
הקטרת על האש לפי' היכן על המזחית בין שני הצדים על הארץ על מט הכבוד
קדמה לימי שהשכינה במזרח ולעולם לא עלה משה למעלה מעשרה ולא ירד
שכינה למטה מעשרה והא' כ"ת ויעל אליהן בשערה השמימה וכת' ומטה עלה אה
והאים לא עלה למעלה מעשרה ולא ירד שכינה למטה מעשרה והא' כ"ת מאחד
כני כסאו פרשץ עליו עכנו מלמד שפרס שדי מזיו השכינה ועכנו עליו דאשתדב
ליה כסא וק' ט' ביה ומ' שבמדת ט' כ' א' ולמד מן ועשית לו מקדש ט' כ' מה להלך
ט' כ' א' כ' ט' כ' וזה כ"ת ועמדו דגליו על הד הצנים למעלה מעשרה ומ' שאל' ירד
שכינה למטה מעשרה ש' ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכבוד ארץ תשכח
ובמדת ט' כ' כ' הכבוד ונא' כ' יצחק אביו ואין פנים בחותים מט' כ' וכו'
שירדקו גידול מן הגשמים שגוף האדם שלש אמות וצדו ושבט הרוח כ' מעשר
מ' כ' שמים ובארץ ובכל העול ומ' ש' חסר אחד מן המעשרין אכלו מעשר

חיי

ויליף שם מעם בעגלה יבצק בגדיו והלא אין שם סומאך כל עיקר אם באה כאן צא
אל המזבח ובשרך פרה טא וטמא עד הערב דע והבן יבצק בגדיו זוהיא טומאתה וטמא
שם פדים ושעירים הנשרפים שמתמאין בגדים והיתה זאת לכם לחקת עול אחקך
ה' פי שעיך ומשתלח אדי הולכה עד עונותיהו מטמא בגדים ופד אף פדים ושעירים
הנשרפים מכפדין עונות והן מטמאין בגדים לחקת עול תני בסדר עולם ב"ד שחטו
המסח ויום רביעי היה ולאחר שהוא טו נכנסו לקובות וכן בשלמא בחמישי יצאו ממצר
לקובות ומקובות לאיתם יום ששי ויום שביעי נקעו מאיתם לפני החירות הרי שלשה
בדביעו ליציאתם שהוא אחד בשבת ויגר למלך מצרים וכו' וירדף אחריהם בחמישי
ליציאתם ובששי שהוא שני ושלישי בשבת וירדפו מצר אחריהם אור שביעי ירדו להם
ובשחר אמרו שירה אז ישיר משה ויום רביעי היה ויום טוב היה שביעי שלמסח מיום
סוף נקעו למדה ש' שם שם לווחק ומשפט ויום חמישי היה ששי בשבת נסעו לאים ואלים
לחלוש ויום שבתה' ואותה שבת כלתה העונה וירדו ממין באחר בשבת ושבת
באייב ונקעו לא לוש לדפידים ובאחר בסיון נסעו למדבר סיני ויום אחד בשבת היה ו
חמשה ימים היה משה עולה להר וירד להגיד להם רבדי יי' ובשלישי לקדוש העם שהיה
ששי בחדש היה המעמד הגדול מעמד הר סיני ויום שביעי אחד נתינת התורה שהיה
שני למעמד וישבן כבוד יי' על הר סיני ויכסו הענן ששת ימים ויצא משה בתוך הענן
ויהי משה בהר ארבעים יום וירד ב' בתמוז ושיבר את הלוחות וישב שם יום יא דוד
הסודות ויום י"ט עלה שניה ושב עשרה ימים מתמוז ואב וירד ובשרם בכבוד עונותם
על מעשה העגל ועלה עליה שלישית בדאש חדש אלול וישב אלול ועשרה ימים
מתשרי וירד ביום הכפור ולפיכך נקבע עם מחילה וקליחה לישראל לדורות שבו בשום
במחילת עונם והודיר בושכי לחות האחרונים ובשרם בעשיית הקשין ושתשרד
שכינה ביניהן שנ' ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ולבש את בגדי הקודש
אלהביא שני בגדים שהן מילוקים והערים ועניתם את כמשותיכם תכדד לסף עכו
ביום הכמר ה' מראות לחתמים ה' אשיא מן מנאפע אגס והן אכילה ושתיה ורחיצה ותשמיש
המטה ונעילת הסנדל אכילה שנ' ויעקב וירעיבך ושתיה ככלל אכילה שנ' וטפת הכסף
בכל אשר תאוו כמשך בצקר ובצאן ובין ובשיכר כלל היין ככלל אכילה ורחיצה וסיכה
מת ולא קבית ואתענה ורחיצה בסיכה שנ' כמים כקדשו וכשמן בעצוב ותשמיש
טה ש' אס תענה את בנותי אס תענה מתשמיש ואם נקח מצדה ונעלה
וכי התענית כפל אשר תענה דוד אבי שהלך יתקן

אדם לא יבא אל מועד. תכלה אהרן שבת בן ירמיהו שבת בן ירמיהו
יהיה באהל מועד. לא וכל אדם לא יהיה באהל מועד. בשעה שאתה יורד וקטרת
שכנעם בדם. חטאת הנעשית בנשים כל העם מורשין מבין האולם והמזבח וזה הוזה
עבד קטן וטהור מרם הפך וקדשו מרם השעיר. וכלה מכמר. אמר פינחס בן יאיר
זריזות מביאה לידי נקיות. נקיות מביאה לידי טהרה. טהרה מביאה לידי קדושה. קדושה
מביאה לידי עטרה. עטרה מביאה לידי ידאתחטא שם עקב עכוה ידאתחטא ורעת צדושי
תמצא חסידות מביאה לידי דוח הקדש שנאמר וצדקת בחזון לחסידיו. דוח הקדש
מביאה לידי תחית המתים ופסח ונתתי דוחיכם מחייתם. תחית המתים מביאה לידי
איתחטא וצדקת הנע. שלח לכם את איהו וכו' והשיב לב אבות על אבות. וסמך אהרן את
שתי ידיו על ראש השעיר החי. ידו כותחם וקודין ידיו מל מה למרנו משה והלא כותב
ממך ידו על ראש קרבנו. וסמך ידו על ראש החטאת וסמך ידו על ראש העולה. לא זה
בבן אב לכל הקמיכות מזה שהן בשתי ידיו בכל כוחו. והתורה עליו את כל עונות כח
לכל. לא המרדיוס שהן הזדונות פשעיהם. או שהן להכשם ביד ומנך לכל חטאת
או השגגות. ושלח ביד איש עות להכשיר הזר. עות שיהא מעוכן להשליכו. וקיל אהרן
רגל זמאני אי טאען פי אמן. וכשא השעיר עליו את כל טונותם אל ארץ גזרה. שע
לנשאלו ממך על כל עבירות שבתורה הקלות והחמורות אבל אם לא עשו תשובה אין
השעיר מכמר לא על הקלות. ובא אהרן אל אהל מועד ופסח. מכ למש טבילות ועשרה
קדושים וצדקת אהל אהל מועד ופסח ורחץ את כשרו במקום קדש במקדש
האלמות שכל המשנה מעבירה לעבודה צדיק טבילה. והכנס עבודות הקדושים שלש
בבגדי זהב. עבודות היום בבגדי לבן. אילו ואילו העם בבגדי זהב. כח ומחתך בבגדי
לבן. תמיד שלבין הערבים בבגדי זהב. ומנ שכל טבילה צדיק שני קדושים שני ופסח
ורחץ ולבש. ויש אומה מבגדי זהב אשר לבש מה תל אשר לבש הקיש פשיטה לבנה
מה לבשה טעון קדוש אף פשיטה טעון קדוש. וכהן גדול שכבס לקדש הקדשים
בדם הכמורים ארבע פעם אחת בקטרת שניה בדם הכמר. שלישית בדם השעיר.
רביעית להוציא הכהן מהמחתך. ואם כבס חמשיית חייב מיתה. כמעליך מכה בשוט
כעל מעלה ידו ופסח מוריד. כך זה למעלה והוא מוריד ידו וכך מלמטה מעלה ידו
כמעלה במקום אחד. וכו' במקום הכמרים. וזה האות מן היום כל הזאת צדיק
קדוש. שישן בדם הכמר ושם מרם השעיר על הכמרים. ועם כל שם אהרן
למטה מעלה על אהרן על הכמרים. וזה האות מן היום כל הזאת צדיק

כדיתות ומיתות בית דין ושמעתי שיש חכמים ויש חכמים ויש חכמים ויש חכמים
זה נאמר וספרתי בשבט פשעם ובנגעים עונם אבל אם חלל השם בשבט של אונתול
ומיתות משנה מבפני שנה אני נאום יי' אם יכפר לכם העין הזה עד תמותו מכל סוף
לפני יי' תהיו חטא שאין יודע בו לא יי' מכאן אמרו חייבי אשם תלמי שעבר עליהן יום
הכפר פטורין אבל חייבי חטאת ואשם ודאי חייבין אבל דיורעין צריך תשובה איש איש
מבית ישראל אשר ישחט יהי' אפסל גא ליעלמנא אנהם כאנו יעתקרון אן אגן יסכנן
אבראדי ואנהם ישבדון לעכנז כאן בזעמיהם אנהם יוחפון אגן ויאכלון אלחום ויחנקון אס
אדי הוגדא אגן מתחיל אמואפאך בכין אגן אכלו מעהם פי מאידה ואחורה וגמע ואחד
פיגוהם כי למתם ויכציונהם באכאיתא ויכפיהם גאית לכפאנה אדי הדין מידה
אעמנה אדי וכו עליה פגאת אשריעה בכפיהדי אדאי וקאתאן לא ידעו אן שלמים כי
אמרדו אי אן יכנסו לארץ וירחמנו אמר אגן עבדיהם פק אתכי ירחיב יי' וזבחתי מבקרך ויפא
פבון אמר אחיה ואעוף אדי לא ימכן קרבן לא מן בהמה אדאי ימכן חיה חליט ולא יי' עוף
שלמים פקא אטא דמהן בארדאב לא יתמנה חולה זה הלשון כלשון מה מתבא משר
נתבאו הכביאים הוסיף משה זה הדבר איש לא קטן איש לדנות בן הישראית הבא מן
הגוי מבני ישראל להביא נשים ועבדים במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה להביא יאכל
היה גוף הבהמה בחוץ ועוורה במעם או עוורה במעם וראשה בחוץ עד שתהיה כולה
במעם ואל מתח אהל מועד לא הביאו וכברת זה עונש לשוחט בחוץ ואזהרה לו סגתל
שם תעלה עלותך ושם תעשה מקיש עלייה לעשייה מה עלייה ענש והזהיר כך עשייה
שכללה השחיטה ענש והזהיר ואזהרה לאעלייה מן קו השמד לך מן תעלה עלות בסל
מקום אשר וראה ואלהם תאמ וכו ואל מתח אהל מועד לא הביאו לעשות וכברת יהי אענש
קא אין לי לא עולה שאר קדשים מנול ושם תעשה עולה בכלל היותה ולמה יצאת להקיש
אליה מה עולה מיוחדת שהיא בעשה ולא תעשה כך כל שהו בעשה הדי הוא בלא תעשה
ואליהם תאמר איש איש לדנות שנים שהעלו שיהו חייבין והגר כמשמעו הגר לדנות נשי
גרים בתוכם שצריך הגר להתגייר בכך שלשה ונתתי פני בכמש האכלת אתגרים פועל
אני מכל עסקי ועוסק באותה הכמש הדי עבדה עלי אן אגרץ פי אטא אפסל הו אפסל
אכאמל אדי אעקל אפסל מוכל כה ליכדנה מן אקוה אי אפסל פאדי תחשת נפס
אנפסאן ותסממת לס יצח לה פדום מן אקוה אי אפסל וקר לזם לה מי טביעת אמוי אמות
אחיקי ען כל אמתא כאבטל אקצר באכזיחה לאן אדם דדי אגדא עטר ארצם ואני
יתחללם לכפר קאו לכמה נתתי לא לעיילן למי עושו ממעילן שאין מוסלין בן

את נפש יהתם בן בתשעה לחדש וכי בתשעה לחדש מתענין והלא בעשרי מתענין
לא כל האוכל ומרבה בתשיעי מעלה עליו הכתוב בארצם תשיעי ועשירי מענין הדי
לכלאם אנה יגב עלי אכסאן אן יכנו אכלאתה ושדכאתה לחת תחס אטביעה אתנא
יתעב אכסאן כי אתעכית אכותר ממא יבגי וקר קאו צדיך ארם שיתורה קודם
שיסעור שמא יחנק בסעודה דאך למא קר פדצו אכפתא פא אפיפייה ואכמיייה פאיאך
יחנק ומכ שמוסיפין מחול על קדש תל מערב זה מלכנו עד עדב זה מלאחריו
שפת בדאשית מכ שנתשבת ימים טובים מכתל שבתכם יכול יהו חייבין על התוספת
תל כל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה על עצמו שליוס חייבין ואין חייבין על התוספת
עגו זה אביית הנפש ווגדת פי ספדא מחקק עכני שהו אב בית הנפש ואיזה זה אבי לך
ושתייה פדוש המיגע הנפש מלשון ולא תתן ארצכם את צולח ואצותם מהרה אכל
שאר הענויין פגון דחיצה וסיפיה ופוא אסודי מרדדיהם ולכן לם ידבר פיה לפק אכילה פכאן
שיעורו לקולא באכילה כמותבת אור הי אכותר מן כזית אשר ימשח אותו זה מעשור
בשמן המשוח ואשר ימלא את ידו בלבישת הבגדים אחת בשנה לא תן הדיה לעבודה
לא פעם אחת בשנה וקדאי אכלאם הו תכדיה לדאי אעקול אסלימה ען אגלאטאית עלי אן
אכסאן תתלה עליה חאאתה וכזאגאדתה וטבאעה מן אר תקופות למא יאול מבן
אכפתלאך מן אחאד ואכאמר וארט ואגאס ומא ילאים טבאיע הדי אשכך מבן תלך
אפיפייה פקד תקח טבאעה פי תקופה מן אתקופות פיקע פי תלך אתקופה כטא וזלל
וקד תצעה פי בעץ אתקופות פלואך כאנת אתובה ואגמראן פי תמאסאסנה עכר
אר אתקופות פאר תמאסאס אכטאא אמרה בער אמרה וטאת אמרה כמתל סכתן או תלמה
נער עליה אתובה וצעב אכפצא מן אכטאא אמתעוודה אמתגלבה אתי צארת כאניה
טבעהא פלואך צארת אחת בשנה וגעל פי עאשר תשידי שבך איאם אכליקה למא חטיז
ארם הדאשון ביום ששי אר הו דאש השנה וגטדיר ממן ערן ושכ וכאן מלאחץ אתשוצה
פי הדיה אטעדה ימים שמדאש השנה וער יום הכפד פגעלט ימי תשובה והיא ימה עד
מאר בעשרות ימים או וסנדיכר עלי דאך מעני מדיצ פי פדש כחוס וי עש כאשר צה יי
את משה על סודי שצור ואמתתל אאמר אלאהי ולו פיה מן כטר אכמוס מן אהי
ואינאך מן ארכול אי קדש הקדשים ומלאחצת אשפינה ולואך כסא כחכים גדולט
יחול סעודות גדולות עכו פדוגהם בשלח וקן לכפר על כמס ארבעה חלוקי כסדה
שכן בן אכוב כמס שובבים ארמא משוואתכם מלמד שהתשובה מקבצת לבית אהרן
גד על עשר שנה ונשחק תשובה תולה ויום הכפר מעמד שכן ביום אהרן עמד על

לא תשכב שוכני אשה ועדות אמתך לא תתקלך. השם על אשתך פשוטת אבין
בחיובו חייב שלש משום אמת ומשום אשת אבין ומשום אשת איש. אבן הירק
יעניי אתי הי אקרב אקטאב ווראי כמפגבא אקדרי אבד עמר ערות אשת אבין
ללמד שהוא עובר אף על אמו משום זה והבא על אשת אבין שאינה אשת חייב שנים
משום אשת אבין ומשום אשת איש והו שתיק אשת אבין אכלאנוקסו ומפוטרו
מותרת והדי כלה איסור בת אחת עדות אחותך בת אבין אובת אבך לאן בת דוד
בן כח אן אחותו מאמו מותרת כאנו יסתחלוטא אאתרא אברהם יחלוגם אמת
אחותי היא בת אבי אן לא בת אמי ותהי לילאשה מולדת בית בכתוב וקדושי
ומולדת חוץ ואכלו מזנות הדי היא אחות וחייב עליה לפיכך הבא על אחת מהן
בת נשואת אבין חייב שנים אחת משום עדות אחותך ואחת משום עדות בת אשת אבין
עדות בת בן אובת בתך מאחר שאסור בת דבת שתן מן הבת ללמדך שהיא אחת
ותעלם אן וגו אתעלמך לבתו שהיא אסורה בגזרה שנה קאפי עדותך הכה וקאפי אשה
ובתה ובת בנה ובת בתה שארה הכה קאפי אלתהי גזרה שוה קלה בעיניך שהדי בתו אחת
מגופי תורה ולא למדך הכה לא בגזרה שוה דאיתא הכה הכה מה באסור בתה ובת בתך
אסור בתה אף באסור בתו ובת בנו אסור בתו ומפט מה לא הזכירה תורה אסור בתו כפי
שלא ליתן מתחוק מה למינים לרדות לדון ממנו למיתות בית דין במדה מן המדות וכך
למלקות מסוס וחמור עדות בת אשת אבין. למי נאח לחייבו אף משום זה שאם
היתה אחותו בת אמו חייב שנים משום אחותו מאמו ומשום בת אשת איש ואשה
אל אחותה לא תקח מכאן שאין קדושין תופסין בעריות דא נאח בשוטה ושפא
איש אותה שביצתה אוסרתה ואין שביצת אחותה אוסרתה אס בן למי נאח על ידי
אכלו במקום שני יבמה יבא עליה אין עשה דוחה לאוזה ומנ שקדושין תופסין באסורי
לאחר שנכיתתה לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שכואה זו מאסורי לאוין
לכדור לא תהיה צרה לה כסדת טומאתה לא תקדבו כל זמן שלא טבלה הדי היא בטיה
ואכלו יבמה שנים ואל אשת עמיתך לא תתן שכבתך לזנע שאין הבא על הערוה
חייב ער שיבוא עליה בקושי אבל אם בא עליהן באבר מוחלל כאיברי המתים פשוט
ומזדעך לא תתן לה עביר למולך למי כלל המולך בין הערוה לא ללמדך שדין
מעבירין בגין הסמולין שבאו מן הערוה כי גזרה עלי אצנים לחות יעיש ויטור
עמדה בעמדם פצמן תע וקא אן ארי תצכה יעיש הו יכרת וקד קאדכי ואחד
המעבירי אצנים אף הסמול חייב ומזד ולא כל זדעך לא שיעביר מקצת רשות

שֶׁכֶּן מִתְּחִלָּה הָיוּ מִן הַיָּם וְהָיוּ שֶׁלֹּא הָיוּ עֲשֵׂי חֶסֶד וְחֶסֶד
וְהָיוּ עֲשֵׂי חֶסֶד וְחֶסֶד וְהָיוּ עֲשֵׂי חֶסֶד וְחֶסֶד וְהָיוּ
וְהָיוּ עֲשֵׂי חֶסֶד וְחֶסֶד וְהָיוּ עֲשֵׂי חֶסֶד וְחֶסֶד וְהָיוּ
אֲשֶׁר יֵצֵא בְּמִצְוֹתָיו עֲשֵׂי חֶסֶד וְחֶסֶד וְהָיוּ עֲשֵׂי חֶסֶד
יָכֹל לַעֲשׂוֹת וְלַעֲבֹד בְּיָדוֹ שְׂדֵה מִלְּכֻתוֹ וְשֶׁכֶן וְכֶסֶד מִי שֶׁשֶׁכֶן הוּא יָכֹסֶה
נֶאֱמַר כֹּאן שֶׁמִּכָּה וְנֶאֱמַר עַל הָאָרֶץ תִּשְׁכַּח כְּמִשְׁכָּנוֹ בְּעַלְמוֹ מִן הַלֵּךְ בְּשֹׁחַד
אֶתְּכֶם בְּשֹׁחַד וְכִלְהַבֵּשׁ אֶתְּכֶם תִּכְלֶה וְטֹרֵף אֶת שֵׁשׁ לְמִינֵהוּ כִּלְהַבֵּשׁ וְטֹרֵף יֵצֵא
עֵקֶשׁ טָמֵן עֵאָז לְמִינֵהוּ כִּלְהַבֵּשׁ וְטֹרֵף אֶתְּכֶם תִּכְלֶה וְטֹרֵף אֶתְּכֶם תִּכְלֶה וְטֹרֵף
אֶתְּכֶם תִּכְלֶה אֶתְּכֶם לֹא אֶתְּכֶם יֵצֵא כִּלְהַבֵּשׁ טָמֵן שְׂדֵה מִלְּכֻתוֹ כְּמִשְׁכָּנוֹ
וְהָיוּ עֲשֵׂי חֶסֶד וְחֶסֶד וְהָיוּ עֲשֵׂי חֶסֶד וְחֶסֶד וְהָיוּ עֲשֵׂי חֶסֶד וְחֶסֶד וְהָיוּ
אֶתְּכֶם שֹׁחַד בְּאֶזְרוֹתָיו וְכֶסֶד בְּיָדוֹ עַל דְּחִיצַת גִּזְרֵי חַיִּיב כִּדְרוֹ
וְעַל כִּי צוּק בְּגִידִים בְּאֶזְרוֹתָיו לֹא הָיוּ אֲדִי כְּכֶסֶד לְמִקְדָּשׁ וְהוּא אֶתְּכֶם קֹדֶשׁ וְנֶאֱמַר
קֹדֶשׁ וְנֶאֱמַר מִדְּבַר לֹא בְּטוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ וְקֹדֶשׁ הַזֶּה יִרְעֶשׁ וְנֶאֱמַר וְחַיִּיב קֹדֶשׁ עַל
יְדֵי טוֹמְאוֹ מִן הַלֵּךְ בְּטוֹמְאוֹת מִקְדָּשׁ אֶתְּכֶם שֶׁהָיוּ טוֹמְאוֹ בְּמִשְׁכָּנוֹ וְיִקְדָּשׁ כְּמִשְׁכָּנוֹ
כִּי תִגַּע בְּמִשְׁכָּנוֹ אֶתְּכֶם מִדְּבַר וְנֶאֱמַר הָיוּ עוֹשִׂין אִישׁ כְּנֶשֶׁת אִישׁ וְנֶאֱמַר כִּי עָשָׂה וְנֶאֱמַר
נֶאֱמַר לֵשׁ אֲנָשִׁים וְנֶאֱמַר לֹא תִלְכוּ לֹא אֲמִדְתִּי לֹא בְּחֻקִּים הַחֲקוּקִים לְהֵסֵב
וְנֶאֱמַר לֹא שִׁימוֹת בָּהֶם כִּמֶּנּוּ שֶׁכֶּסֶד גִּיד לְעַבְדֵּי עַל מִצְוֹתָיו אוֹ יִהְיֶה
יַעֲבֹד וְנֶאֱמַר אֲדִי אֲנִי מִתְּכִינֵן לְהִטָּה עֲצֻמוֹ אֲנִי יְיָ עֵינֵי בּוֹאֲרֵא אִישׁ אִישׁ לְהִיבֵן
בֶּן כּוֹחַ שְׂמוֹזָהֵר עַל גִּלּוֹי עֲדִיּוֹת קֹדֶשׁ בִּי אֶתְּכֶם לֹא אֶתְּכֶם בְּהָיוּ אֶתְּכֶם בְּהָיוּ
אִישׁ כִּי אֶתְּכֶם אֲמִדְתִּי אֲנִי יְיָ אֶתְּכֶם נֶאֱמַר לְעַלְמָא שֶׁכֶּן לְמִדְּשׁ מִהֵן וְכִי עָשָׂה
אֶתְּכֶם כְּכֶסֶד אֶתְּכֶם הָיוּ שֶׁאֶתְּכֶם וְעוֹשִׂין לְעַלְמָא כִּי לֹא כִּבְדָּה וְלֹא נֶאֱמַר כִּי מִתְּכִינֵן
וְנֶאֱמַר לֹא תִלְכוּ לֹא אֲמִדְתִּי לֹא בְּחֻקִּים הַחֲקוּקִים לְהֵסֵב וְנֶאֱמַר אֶתְּכֶם מִשְׁכָּנוֹ
תַּעֲשֶׂה אֶתְּכֶם חֲקוּקִים שֶׁאֶתְּכֶם טַעַם גִּלּוֹי וְיֵשׁ אוֹתָם הָיוּ הָיוּ שֶׁמִּדְּשׁ תַּעֲשֶׂה
הָיוּ לְהִכְתִּיב בָּהֶם זֶה הָיוּ שֶׁמִּדְּשׁ וְשֶׁמִּדְּשׁ אֶתְּכֶם לִיתֵן שֶׁמִּדְּשׁ וְעֵשִׂיָה לְחֻקִּים
כְּמִשְׁכָּנוֹ לֹא תִקְדָּשׁ לְהִזְהִיר הָיוּ עַל יְדֵי הָיוּ וְהָיוּ עַל יְדֵי הָיוּ לְלִמְדָּה
שֶׁלֹּא חֲלָק הִכְתִּיב אִישׁ לֹא שֶׁהָיוּ לְעַנְשֵׁן לֹא בְּשִׁמְחָה חֲרוּכָה בְּלִבּוֹ לֹא תִקְדָּשׁ לְגִלּוֹת
קֹדֶשׁ הָיוּ לִי גִלּוֹי יַעֲבֹד אֶתְּכֶם מִיָּד עַל אֶתְּכֶם בְּשֵׁי מִן אֶתְּכֶם וְנֶאֱמַר לֹא חֲלָק
וְנֶאֱמַר עֲשֵׂה מִבְּנֵי לְגִזְרֵי שֶׁלֹּא חֲלָק יִכְלֹל יִהְיֶה חַיִּיב שְׂדֵה תִלְ וְנֶאֱמַר הָיוּ שֶׁמִּדְּשׁ
עֲשֵׂה מִבְּנֵי גִיזְרֵי לִישָׁנָה מִעֲלִיָּה חַיִּיב שְׂדֵה מִשְׁכָּנוֹ עֲשֵׂה מִשְׁכָּנוֹ וְנֶאֱמַר

היום ופרשת כזקים ומלש קדושים לא תבט שכל שבועים זמן מלא לכן נאמר מלש כזה
בעים כולל בה פרשת תמלין ומן דאמ פרשת כזקים כולל בה מלש שבועים ומן דאמ מלש
יוש כולל בה מלש עדיות ולטעם המדע כי קדוש את יי אהיבם חס אתם מקדשים
נמצאם כאלו קדשתם והייתם קדוש כי קדוש את יי אהיבם כוא ודאך כמה חסותן שלישית
מתח בתחלת זוה מדעך בקדושותן שנקדושים תהיו והייתם קדושים היסודין יהודי
וה כשהקצו מחדש מצוק לישראל הוא מוסיף להקדושה תעלם אן אתכזה ען כותמת
אמוכ אגמאניק ואלאזאת אטביעיה יסמי קדושה והיה
אנכסאן אנכסאמנהא כמי קאן אל יאמר אדם אי איתש לבוא עלה עדות אאחשי ומנה
אעשה ואבי שבשמים גזר עלי ומעני כשהקצו מחדש להן מצוק הוא מוסיף להן קדושה
יעני אבי דאר גא מעני כלי עמם זאיר עלי אגזאיאת מהו זיאת קדושה ודאך אן קדושה
כל מצוק אמר ויהי תם גא באמר עמם אתזמו עלי מה אמותכם בה ואכתרו ען כל מא כותמת
והוקן קדושים תהיו ושמותם את משמית אתי הי אואמר תעם אטראיע כלהאמת שאת
ולא לאטהא זיאת חץ ותכזיה כי קדוש אתי מה הוא קדוש אף אתה היה קדוש יעני אה
וגב עלינא יא ישראל אן כתשבה באפעאק תע ואנא ארשור ואפתח לך באב שדיך במעלות
כיפיות תכזיהא תע וליס תכזיהא לא בכונה לא שבה שי מן מוגיד אתה כלהא עלי מא בין לך
ני שמע ישראל ודאך אתה תכיר לכך קדושה פיישעיהא מדאת מלמא אעת בדנא אן הרה ארועיות
אתי הי מן לרן כלך אקמר כתיבה דאיות אתגייז גיר מרובה מקלמא אנה קדוש אי מכזה נק
אקבה איהא לאטהא אגמאם והו לים בגסם ואגמאם ילחקהא אתגייז יעני אהלאך יעני פי
אוצע ואמרה אי צי חגאב עים מן ארדאך אמסאך ולו אצמא מאדתי אעני מאדתי
אמלאך וליס הני מוצע הוי כל אעלמחך נקץ אגמאם מן אקדוש יעני אנה מכזה ען
אסמאנאת ולמא אעת בדנא אי צי אן אמלאיבה רוחאנין לים הם אגמאם כל צדין בג
אחור לא ילחקהם תגייז ולא נקץ מכאן יען אנה ישבהם כמי קדושים מאעת בדנא
אנה מעלולין מפעולין לא קדוה להם פי ארדאך דאתה כמי הו מדרסחך כן א אי צי קדוש
מדרסחך פלדאך אין קדוש כיי וק אמי במכה נאדך בקדש מאוי כאן אעקול אמכאדך
ואמלאך קצרת ען משאבותה פכיק נחן כל אן מענאקם אתשבה באפעאק חסב קדוה נה
והלכת בירכיו איש אמו ואביו תיראו והלא אחרי איש ואחרי האשה בכבוד ומורא אס
כן למא טאמ איש אא טייש בידו לעשות אכלהאשה דשות אחריים עליה איש אמו ואביו
תיראו הדי כאן שנים ללמורך שאחר איש ואחר אשה דא ואת שבתותי תשמח הקיי
מורא אבואם לשמיעת שבתות שמירת שבת אחרי איש ואחר האשה שבתותי ונכך

אי צי

מקצת וזהו שכתבנו על כל ידע ידכו הוזהר ייב ואת זכר ל
תשכב משכב אשה חמור קטן ששני משכבות לאשה כדרכה ושלא כדרכה בערוה
חייב ונכדתו הנכסות בין איש בין אשה ושמדתם את משמדת עשו משמדת
למשמדת ונתאמל יח איה אכא צי פי הדי אמודש חכמת אתונה כיה כאהדי
שמדת אהור אשה ואניה וטלבת תקצירה גמית מה ימכך ודאך אנהא ^{כעלך}
למשמדת אחלה אנגירה באטע וקאת ובכל בהמה לא תתן שכבתך לזרע תם אנהא
כעלנה פמלתאניה מן כועה וקאת ואת זכר לא תשכב תם כעלאתא מן סמיר
אממם לא תתנתן בט תם כעלאתא דאבעמ מן לעריות תם כעלאתא באממם מן אנכאד
דון שמוך וקדושך תם כעלאתא סאדסא מן אנרה ופאדו אחכ על אץ חרמו אוקאת ^{חוטא}
על אשדיעה מתל מא ודס עלי אכסאן אן יבא על אשתו סמוך לוסתה אם דרכה
לדאות בית לא ישמש מתחלת היום ואם דרכה לדאות כלילה לא ישמש מתחלת הלילה
וכוונתה הנה אהור אתי הנה עמך עליה אף הנה מן גדות כוננא חיואן לאן אכל דון
צדדי לאשכך ואמיהדי פמא הו לא לאקאמת אכוע פיכבגי תקצירה גמית מא ימכך
אכסאן ויצדך אכסאן כפסה מן דואעי אמאדך פנס אה תע יעינכך עליו דאך
ונשלמה זאת הפרשה בשבוע וזה ענין ההפטרות ביחזקאל קו התשפט
התשפט מידתן אחת על פה ואחת על שפיות

דמים וקבתי כפי על בצעך חמש עשרה עבירות סידר עליהן יחזקאל בזה המקום
וחתם בצעע שיקא קשה וכן הוא חייב כן ארחות כל צעע בצעע את כמס בעליו יקח
שלים הענין בצע שדיט / אתחיל במרשת קדושים בעזות כבי
שצונו להיות פרושים קדושים תהיו זשה תחלות
הכמה ידעת יי ודעת קדושים בניה רבד אל בני ישראל למה נאמר הפרשה הזאת בכל
ישראל מפני שרוב גופי תורה כלולות בה ועשר הדברות כלולות בתוכה בדברות כיד
יד על דא כפי יי אהך וכן אני יי אהיבם בדברות כות לא יהיה לך אהים אחרים וכן חלתמנו
אלה אלהים בדברות כות לא תשא וכן לא תשבעו בשמי לשקר בדבר כות זכור וכן את
שבתותי תשמר בדבר כות כבד את אביך וכן איש אמנו ואביו תיראו בדבר כות לך
אין קדשת יצח וכן לא תעמר על דם דעיק בדבר לא תנאף וכן מוות יומת הנאף וכן נאמרת
בדבר לא תגנב וכן לא תגנבו בדבר לא תנוער וכן נאקבת ליעך כמון בדבר לא תענה
בדבר ער שקר וכן לא תשקרו מבאן אמדו בשלשה מקומות נאמר עשר הדברות
שלש פרשיות בתב לבן עמודים ובהם ששים ששים מצינו
שבתותי תשמר שבתותי תשמר שבתותי תשמר שבתותי תשמר שבתותי תשמר

מיוז בשעת קצירה. לאת עולל. ה' כחללת הן האשכולות הקטנים שאינן מעשין ומדט
הוא שנופל אף הוא בשעת בצירה וכולן במצות לאת עשה שכיחוק לעשה שאינן ליוק
לא אם מן לא קיים עשה שבה. לעני ולגר זה גר צדק שיהיה הוא חובב להלך ללוי ולגר מה לוי
בן ברית אף גר בן ברית או ללוי ולגר בין מחוסרין בין שאינן מחוסרין תל ולעני מה עני
מחוסר אף לוי וגר מחוסרין כמעט למר ארבע מתנות בפרס לעניים מדט ועוללות ^{ישמח}
ופיאה. תעצב אותם מה תל לא אם יש עניים ואם לאוהן מותרין ושלש מתנות בתבואה
לקט ועכזה ופיאה ושתיים בשאר אילנות שכחה ופיאה שני בדי אילן שכחה מנ אתה לומר
לא מזק שני לעני ולגר לזה אחר ולזה אחר שלשה בדי אילן שכחה ועומר שיש בו קמח
אינו שכחה שני עומר לא גדיש. לא תגבנו זו אזהרה לגביטת ממנון ולא תשקרו שלש
ישבע על כפירות ממנון ואם כמר ונשבע בבר עבר על שני לאוין. וחללת את שם אהיך ^{מכאן}
למדנו ששבעות שקר מן החמירות שני בה חלול השם יכול ללפי שני לא תשא את שמוך אהיך
ומנ לדבות כל השומות וכל הכנויין שעובר עליהן תל ולא תשבעו בשמי לשקר כל שם
שיש לו. לא תעשוק קר תביין חכם הדין פי ויחרם. ואתבע הדין לבעשהא בעץ שאם גביר
קומך לבחש וקומך לשקר וקוסף להשבע לשקר. לא תלין מעלת שכיר זה שכיר לילה שהוא
ונה כל היום וכל מי שלא נתן שכר שכיר בזמנו עובר בארבע אזהרות ועשה מעושים בל
תעשוק כל תגזול כל תלין מעולות שכיר אתך עד בקר כל תגזול עלך השמש ומשום בזמן
נתן שכרו אף הו תובענו והוא שכיר יום ויש לו ליתן. לא תקלל חרש מנ לשאר אדם שני
נעמך לא תאיר אם בן למה נאמ חרש מה חרש מיוחד בחיים יצא המת שאינן בחיים נצות
צדיקה פי חל אשאתם וקאת אתה יצרב לתהדיך נמסה לאדויה. וכן המקלל את הקטן
יזק וכן המקלל עצמו ואיננו חייב ער שיקלל בשם ולמנ עוד לאתתן מכשול זה סותר
דבר אם בא ליטול מחך עצה לשא בתפלוג אל תאמר כשרה והיא ממזרת אל תאמר
מור דבר פלוגי וקח דבר פלוג. צא בכשף שיקחחוהו לקטים ולפי שהדבר מסור ללב
אמנו ויראת מאהיך אם נתתה לו עצה ולבך שלם אין אתה עובר שאין בלבך להכשיל
זה דומה שהיא עצה טובה. ויראת מאהיך יעני מה יעלם מקח צדק ומה חצמות
הוא בן מלואך קל ויראת מאהיך לאן הדי לא יקדדון אבער יחכמק בה. לאתעשו עול
חמעות את הדין ומזכה את החייב ומחייב את הזכאי וכן המענה חתהדין ומאריך
דין בדי לעשר אחר מבעלי דינן עובר בלאו זה. לא תשא פני דל שלא תאמר עני
זה והואיל ואני והעשיר מצויין למדנסו אעכנו ונמצא מתפרצם בכבוד תל לא תשא
דל ולא תהדר פני גויל. בעדיק תשפט עמיתך. שלא יהיה אחר מרד כל צדק

ל
ה

ובתך את מורא חכך ומנו. וזה למחמם. שבת למורא חס ואב עאם אמר
אביו לעבדו עלוסי תורה כגון שיחלל שבת תל ואת שבתות ושמרו כלכם חייבין ^{כירא}
וקרם אם כי אירא לכוון אשכך מרל עליהא לאה ותדביקה מעהא ועכס דאך פי אב
והאב קורם לאם בכל מקום וקר תקרם ביאן דאך. איזה הוא מורא לא יעמוד במקומו
ולא יעב במקומו ולא יסתור את דבדיהם. ועד היכן מוראן אכלו היה לבוש בגדי
חמורות ויושב בדאש הקהל ובאו והכרו וקרעו בגדיו וידקו בכניו אל כלימין לא יירא ^{יפח}
ממי שצוה בצדק צוה. אבי יי עיין במדשת וארא. אל תכנו אלה אילים זו אזהרה של
לשאל האך דרך עבודתה והי אסם מן אסמא לממקוהתה למדמומה שנתגבית בהן ע
אילים תנקיץ להא ללא תסמא אהים. כסל לאנהא כפסלת. מעסכה לאנהא תסכך מתלע
מעסכה. מעסכה כמי הם יקצו נצדהא והי עאקסה. תרמים לאנהא מסתקאבך מתלקן ^{ומניח}
במקום התורה. עעבים לאן כמעלהא מגעב אלה תע קארברי. יעציצון יעציצון ^{בישח}
ופי סאיר אסמאיהא ממקוהת עלי אעלהא. ואהי מעסכה לאתעשו לכם בין שעשה לעצ
בין לאחרים הו מוזהר. קלא אם כונה אתה אחריהן אתה עושה אותן אהות וקלא כתב
המהלך תחת הצורה ותחת הדיקנאות אסור לקרותן בשבת ודיקני עצמה אף בחול אסור
להסתכל בה שנאל תכנו אלה אילים. אכדקך אן לא יגוז אן יקרא פי אכתב אמוצושה ^{בכפיו}
עכעתיא ועבדותהא ודיקני הו צוות אכסאן קלאו בדמות דיקני שלי והי כתיב. ל
תעשו לכם הדי טהי ען עמל עז ולו לאחרים והעושה לעצמו עובר על לאו זה ועל לאו ^ת
לך כסל. לרצונכם תזבחוהו שהוא בא בכר ונדבה וקיל לרעותם. ואם האכל יאכל אחד
אכילת אדם ואחד אכילת מזבח אם אינו עכין לחוץ לזמנו שכבר נאמרו תניהו עכין
לחוץ למקומו ואסתדלינא עלי שנויה שם אנה יפסול מן קו מוצא שמתוך תשמו ^{ועשו}
כאשר טרדת ליי אם כמה שטרדת עשית יהא טרד ואם לאו יהא טרדה וקר תקרם הדי פ
מוצעה. ובק צרכם אתקציר ארצכם אין לי לא קוצר מכ לתולש תל לקצור. ארצכם מ
לחוצה לארץ שאינו חייב כפאה שלחוצה לארץ לא מדבדיהם כאת ממני ארבעה ד
אמרו אין מביחין פיהא לא בסוף השדה ממני גזל עניים שלא יראה שעה שאינה כנוק
ויאמרו לקדוהו העב כוז וקח הפיהא. וממט הרמאין וממט בטול עניים שלא יהו משמר
אותו כל היום עכשו יתן לא ילכו וילקטו פיהא תחלה בשדה אחרת ויבאו בשעת הכי
וממט מראות העין שלא יראו העובדים והשבים ויאמרו קצר ולא הכיח פיהא שאמר
תורה לא תכלי. כאת אין מחות מאחר מששים. שוך לא שותף עם הגוי. שוך ^ל
שיפיש משדה על שדה אחרת לא יפיש מכל שדה ושדה. לא תלקט לקט הוא ^{שנת}
מיו

לא תמנע אפמא חתי נתועל אי אגמיה אפמיה אתי הו אבקא ארמים כמיקא ויצוכו יי
לעשות לטוב לנו כל הימים לחינתינו כהיום הזה ואהבת לדעך כמנוך עד כמה עד כדור
לוה מיתה היכה ואהבת לדעך כמנוך עד שיהיה כמותך בדיעה כמו שעת דומה לאדם
שנ' נילך בדימותו בעלמו ויקרא את שמו שות דא ואהבת לדעך כמנוך אמר עקיב
זה כלל גיוס בתורה בן עזאי אונכ זה ספר תולדות אדם וכו' בדימות אהים כלל גיוס ממונו
כיר שאו מן המסיון הראשון ולא שמענו לא סתבה סתקלל הוא יתבשר חבדו עמו לפך
בדימות אהים ברא אותו מי אתה מבזה ומקלל דמות דיקני שלמקום הרה מנאסבה אפמיה
והרה מנאסבה אפמיה ואיזו אהבת דעים שיאקוב ממונו שלחברו ויחוס עליו כמנו
שלעצמו וכינו כבדו ויבקרנו וירחמנו ויכנס בצדית וכיוצא בזה אתחזקת תשכר
אחיקים היא שאין טעמך גלוי מותל אש שטנז וכלאים ומה אדומה ושעיר המשתלח
בהמותך לא תדביע כלאים המרכיב שני מיני בהמה אחת לוקה בכל מקום והו שיכניס
כמכחול בשכופרת שוך לא תזדע בין שעורים כן חטים בין שאר מיני תבואה או שאר
מיני קטניות או שאר מיני אילנות הרי הן בכלל שוך לא תזדע כלאים ולוקה עליהן ותענה
אני לזדע כלאים בזדעים בחוצה לארץ ומותר אבל כלאי אילן לוקה עליהן בחצר לארץ
וקלאו אחרי ובגר כלאים שעטנז שהוא צמר רחלים ומשנים שיהא שווע וטווי וכו' יצע
מכרוף ומגדול ומחורף וקיל שווע מרליוך תנג וטח וישוע יתביתא וכו' מכסוב וקאן
נוז גלוצ ומליץ אביו ששטנים כלוצ דאיל עין אחק ומליץ יזיל דחמק אלה ענה שוכי
תעבת יי כלוצאת ישראל וכו' ארי באן חוט של צמח בתוך ארץ שלפשתן חייב להוציאו
יבין שלבש בגדי כהונה שלא בשעת עבודה לוקה מכה האבנט שהו מדוקם בצמר
ושעת עבודה ירחק עשה את לא תעשה לא יעלה עליך לא יעלה עליך קרבן קין והכל
ותעלה אהם כאנו כומרי עז ילכסו אצוף ואבתא ואי אים מעשהו עבר אהב
בקבט מצר הדי אלכאס לאן בז עמהם ילכסן אמת צאוראת לחתי יתשבה ון
העל אטביעה לאן אצוף חאר ואבתאן בארץ ויהייגון איצ' צבך חיואן עלי תאט מיד
חורה אטביעה אר קצרהם תהייג אקוה אשה ואביה פלא כמא ענדהם בל תאבעין יצר
ע חדיקה ופי אהם אפמקר פקאומת אשרי עק דאך ואכדות במחור לחתי יתלך הדי אפעל
די מאעלמה נאמלא תלבש שעטנז ונאמלא יעלה עליך לא תלבש ררך מלבוש
וליניח מעמדת און לנטה על כותש כלאים תל לא יעלה עליך דא לא יעלה עליך אכל
ציעו מותר ולהצבעו והדומה אכלו על רבו כלאים שלתו קורעו שאין כבוד הבדור
די לא תעשה המכודש בתורה ולמה נדחה בטומאת מית למית משה

והשכי אומל לו קצר וצריך ומכאן לחזקו שדין אחרי כבוד לרזן ברזני ממונות ומכאן
לחזקו והרדן את כל האדם לכך זכות לאתלך רכיל זה המטעין וברזים והולך מזה לזה
ובכלל לאו זה שלא יוצא עם דע על חברו לא תעמוד על דם רעין למה נסמך ללח
תלך רכיל שהוא גורם להרא נפש נח ולמד מדואמה ארוכה אמחט לשון הדע הורג
שלשון האוסר והמקבל וזה שאומדן עליו ובימי שאול הרגה ארבעה שאול המלך
דואמה האומדן אחימלך שנאמר עליו וזה ואבגר שלא מיחה אתה מוצא שדואמה האומדן
ואחיהמלך חבב גחלים ועליו נאמר ה' קומר איה שוקל איה סומך זה דואמה שהיה
סומך כל האותיות שבתו וקולין וחומדן איה שוקל ששקל כל מתנוחות וסתומות שבו
הוא ואחיהמלך איה סומך אתה מגדל שהיה להן שלש מאות הלכות במגדל הפורח באויר
פ' בשדאן חלב דואמה ואחיהמלך יצא לתרבות דעה לא הזכירום ולא נמכו לרביה
לכות וכל דבריון פורחין באויר וכל און שלש מאות פורחין באויר ומכאן היית יודע
לחביטך עדות שתצילג זה ולא תכסה ש' לא תעמוד על דם רעין וט' להלך קולרמי אחין
נעקים אי און דמו ודם זרעיותיו תלוין עד סוף העול שכל המקיים נפש אחת מישראל בא
קיים עולם מלא וט' המאמר נפש אחת מישראל בא איו עול מלא ומכאן שלום הבדיוות
שלא יאמר אדם לחברו אבא גדול ממך ושלם יאמר הכמים רשיות הרבה בשמים וט'
הוא מוכחאם לוא יגיד ונשא עינו לסטים טאים עליו חיה דעה באה עליו טוביע בטהר או
במפלת אחרי חונקו תל לא תעמוד על דם רעין לא תשנה את אחין זו שגאה שכלב
שגאה גלוייה היא מלאוין אחרים אם הפהו עובר משום לא יוסף כן יוסף ואם חידם חייב
משום לא תקום ולא תטור כמע שכתבאר בשתי כבודות און הופח תופח את עמיתך מצד
שאכלו כמע מעמ עד נזיפה ש' ויאמר שאול בן נעות המדרות עד הפייה ש' ויטל שאול
אתה חנית עליו להכותו אמר טדמון העבודה שאין בדור הזה מי שיכול להתוכח אפר' ויחנן
בן נורי מעיד אע עלי את השם ואת הארץ שיתר מארבעה מעמ לקה עקיבה עליו למי
וכן גמליא שהיית קובל עליו וכל כך היה מוסיף לי אהבה מכאן שהמוכחית את חברו מעבר
עמודות ולא יביישנו כמע שאמר יכל את מוכיחו ומכיו משתנות תל ולא תשא עליו
זו אזהרה למלצין בני חברו או המביישו לאן דאך כלק קחה ועזות פנים ולדאך אין לו
למול הבא לא תקום כיצד היא הנקימה אמר לו איני משאילך כשם שלא השאלתי את
נלא פטרי שלא יאמר הא לך ואיני כמותך שזה מביא לנקימה לאן הרה פטריא כלק
ליתתם אסאם ולתנתנם אחואהם מע בעצתם בעץ ככלקתם אשריעה בהרה אהבה
אמר צדק ולתפני ענה לגירה לאחקר ולאצור באומר ותאמרנו באכלאן מאמר

עצם טאיר. והו יסמי ידוע ויגעלה במה ויבכר בכלור ידעי צדעות ויעמל אעמאל
ותצחנה שבה זאת אצדע ויתכלס באיכנות והוקו איזה הוא ידעו זה הנה אנוגע עכ
פלדאך כאנת בברת ואקוסם הו אמכרן והו איחכך קוזה אחדס ככועמן אנוגע אתחדך למסרם
מן יצרב בקציב פי ארץ צדעות מתמחה ויציח ציחאנא מככרן ויטדן טוילא ויככר
בלאיכנות ק או איזה הוא יקסם זה האוחז במחלו ואומנאם אלך זכר ואמעונן הו אמונת
והו שאוס יום מלן טוב עם פלו דע וכו' ומנחש הו צאנא לא ואזגר והו אי יקח הוא
ונמלה פני מידי לא אלך למקום מלן וגמלת דאך אפיל ומכשף הוא אחר והו אן יפעל
עו שבה כרם אטיעה ומקתפוס קדי אשויס ואמכיל לאכאצך אנה יפעל והולא יפעל הוא
אוחז את העינים והו בכלל מעונן לאנהם ישתרטו בפעלה וקת מלצוץ וחוכר הו אהדי
והו אי יקח אקאניל וותלו ותלוח ויזעם אנה אי קאהא עלי אהאכמות לא תלסע ודורש
אל המותים זה המרעב עצמו והולך ולן בבית הקבדות והן אומדין לו מה יהיה וקארבי פי
קלעז כל האומר שהדיברים או אמת לא שהתורה אסרה אותם אינו לא מן הקבלים ומחסידי
ידעת ואנא לאעבב מן קול פי אתלמוד פי בעלת אוב עלי מארכיו פי שאול ואשה
ועשן אי זו היא בעלת אוב זו אמו שלאבד ואו האנשים שהלכו עם שאול הן אבנ
ועמלא ואמר שאול לאנשין בקשו לט אשה בעלתאוב למה היה שאול מחפש על
אובות ועל הירעונים ביהלת מלכות לאנרם שר והוא הפזית את האובות ואת הירעונים
שהצר לו אמר לעבדיו בקשו לנו אשה בעלתאוב בעין דוד ויתחפש שאול שנעשר
שני מן המצות ומשט לבוש מלכות ולבש בגדי הדייט וילך הוא ושני נעדין עמו או אבנ
ומשא ויבא אל האשה לילה שהיתה שעת אפילה כלילה ואמר קוסמי לי באוב והעלו
את אשר אומר לך ותאמר לו האשה הלא ידעת את אשר עשה שאול אשר הכרית את
ות ואת הירעונים ולמה אתה מבקש את גפשי להמותי וישבע לה שאול בעי לאמר
יחקך עון ברבר הזה אמרת מה ראמת ועבדת מה דעבדת מיד קלין כיון דחמתך
לת שר ותרא אשה את שמוא ותצעק בקול גדול מיהבן ידעה שהיא שמואל לא לא
ום שהיא עולה למלך עולה להדייט למלך וכינו למעלה להדייט וכינו למטה ואמר לה
אל תיראי מה ראית ותאמר האשה אהים ראית עולם מן הארץ כיון רשמע אחס
ל יש אופ כמה דקנים עלו עמו מן הארץ באותה שעה אמר שאול מה תאמר וכו'
מכיר לא בכך אמרו בזה שמעליהן שומיע קולו ואינו ראיה וכך האשה שהעלת
אתה ולא שמעה קולו שאול שהיה צריך לו שמע קולו ולא ראיה דאמר רשמי
קול עולה והו עשה מעיף הקול ומעיל אורח

ולאחותו מפי השמועה למדו לאחותו איכו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה אבל
וצר שאסורו מדברי סופרים הוא נדה, מפני כבוד הדבית בכל מקום וכן לא תסור מפני
כבוד הדביות ואיש כי יסב את אשה שכבת זרע והיא שפחה כחפצת לאיש שפחה
חרופה היא שחציה שפחה וחציה בת חורין ומקורשת לעבד עבדי והיא שפחה ככעבית
והכירה בבטן נמנ אף בשטר שטן זהו חפשה לא נתקלה בקדושתהיה מזה יתורה זיווך
בקרבתן בקדושתן ובקרבתן בארצם מכאן שאומרים למלקות וביאתה משונה מכל בראות
המדות בתורה שאם ערה ולא גמר פטור שנ שכבת זרע וחייב אשם אחד על בראות
הדבה ובין שוגג ובין מזיד אינו חייב אשם אחד וכל העריות בחטאת וזו באשם כי
תבאו אל הארץ אלמדך שאין הערלה נהגת לא בארץ ישראל ובארץ ישראל אסורה הלשך
למטה גמלי ונשבעתם פוט לעולה מאין ונשבעתם פוט למצריך ומצריך ומצריך כל עין
מאכל שנוטע הדי פירותיו אסורין כל עין מאכל עין פוט לאילן סדק מאכל פוט לנוטע
לקורות שלש שנים משעשעו והאוכל מהן לוקה אין לי אלא שלא יאכל שלא יצבוע בו
ושלא יקטרג שלא יעשה מחורה בג מנ תל וערלתם ערלתו את מדין כלומר שהיא מרוחק
קדש הלוי לית כלומר שהוא צריך פדיון ומצריך עליו אשר קדשנו במצו וצונו על סדק
נטע רבעי ויאכל לבטליו בידו כמעט שני ובזמן הזה מוריהו בארץ ישראל אכלו
ומשליכה לים המלח ונחיתה לארץ פטור ובשנה הקמישית תאכלו את מדין כלומר בלא
פדיון כלל להוסיף לכם תבואתו שאין מדין אלא משיגיע לעונת המעשרות תעלה
סבב תחריש לעולה לאן עז באנו יפעלון אפס למכירה ודאך אנהם כאנו ירצ
סאשה מעלותה לצרכי מעלות ויאתו במאריה חסנה אתיאנא קביאא והי תמרס תלך אשה
פיתאנא מן קווא דאך אן תתמר תלך אנשייה פיתלך אסמך בזעמיהם פמן סבבתלך אפס
אקביתא אמרת אשריעה בתחריש לעולה כע איני כונהם ין רבוהא למעבור אתהם לו
תאכלו על הדם קד עלמות אן עז באנו יאכלון חול אדם פחיתתה אשריעה וזמר
אנאקלן עלקו ליה אשיא כחירה לאתאכלו אכילה המציאה לידי שמימות דמים
מצריך על הדוג ביות דין אזהרה לבן סודר ומערה שנ לאתאכלו על הדם אין ביות דין שוע
כלום במם שהדגו את הנפש לאתאכלו ועדיין הדם במצריך לאתאכלו מבהמה קודם שית
נמשך כל הדג במדיח מן לאתאכלו על הדם כלואך צמר לאו שבכללות ואין לקין עכ
לא תכחשו אדאך יצריך באפסא למשענדין כלום מאולתם בעל אוב איך לאו ענה זך
פיתתה מצד משחיו והו אן יצפר בכבוד מעלות וימלא אפסא מכניסה מפייל ליה
ימלא ימלא עמאריס א ענה והיי כוע מן אכחשה ואיך מצד יאכל

ומקדשי תיראנו למה הסבירך זה לזה לא מה שמירת שבת לעולם כך מודא מקדש לט
אעפ' שהוא חרב יכול יהא בנין מקדש דוחה שבת תל' את שבתות תשיר ומקדשי תיראנו ליה
שאין שבות במקדש מכני שיבה תקום כל שיבה פ' משמע יכול שיבת אשכנז תל' זקן זו
שקנה חכמה ש' י' קנני ראשית דרדו קודם סכעליו מאז וכאז חספה לי שבטים איש מ' זקן
ישראל יכול יעמוד מרחוק תל' וחדרת קימה שיש בההוד' או וחדרת יכול יהרדנו במקום תל'
תקום וחדרת מה קימה בגופו כך הודו בגופו מה קימה שאין בה חסרון כיס אף הודו שאין
חסרון כיס יצאו בעלי אומניות שהן כטורין בעת מלאכתן איזה הוא הודו לא ישב במקומו
ולא ירדו במקומו ולא יסמוך את רגליו יכול יעמוד ממנו בבית הכסא ובבית המרחץ
תקום וחדרת קימה שיש בה הודו כעשה' בצדק מרדכי קא כרי איזה הוא צדק כעשה'
זה תל' חכב זקן שש' לרבו מניין לזקן שלא יטויה לעמוד השיבו' ל' זקן וחדרת
מאריך' תכיר' מ' פסיעין על ראשי העם ונכנסין אעפ' שאין שבה לתל' חכב שיבו' באחרית
ייראת מאריך' שלח' תעלים עיכך מן החכם והי' כלן בדים והו' כלן אחי' לא תופו איש -
את אחיו שלא תאמר אמר' אמת' ע' ע' והיום נכסת תחת כנפי השמים וגו' לא תונה' ד'
גו' צדק ש' כחזרה מכם יהיה לכם מה אזהר קבל עליו כל המצות אף גו' כי גרים הייתם
מוס' שבך אל תאמרו בחיך שאם היננו יכול להונתך ש' גרים הייתם לא תענו'
עול במשפט יעני במשפט המדות לאן לא יכנסו ארץ ויקסמיהו לו דגל הכרסי ע' ארץ
במסאחת ארץ' וק' כל המורה במצות מורה מורה ביציאת מצ' וכל הכופר במצות
מדות כופר ביציאת מצ' ש' א' י' אהיכס אער הו' צאצ' אהבם מעב' ואך אן לעקאב אר'
גדא במצ' הו' עקאב אר' לא מעציה יעני מרה כגרי מרה יענון בקאנון ע' כל כדאך
גב' תאך תקנין אמדות לתכל' אר' כי כל דרכיו משפט' במשקל לא יסוף ולא יגדל
במשקלות שהם כפיסו עליהן אנשי המדינה ובמשקלות שהתורה הקפידה על משונה
שהיא אחז משלשים וששה בלוג' מאזני צדק או המשקולות איבת צדק הו' מכי' א'
איבס' והין מכי' אר' יע' וק' עליומה אגרי' והין צדק יהיה הין שלך צדק יעני ר' צדק
יהיה בצדק' ושמרתם את חקותי ועשיתם אותם ליתן שמירה ועשייה לחקים כמשמט'
העשייה הו' שיעשה אותן כמו שצטוו והעמידה שלא ידמה שהן מחותן לא יזהר בהן
הדב' במשפטים איש איש להוציא קטן איש איש להביא גוים שבטן על עליית שלישי
שידונו בדיני ישראל ישראל במשפטם והגר לו הגדים הגו' לרעות נשיגדים בישיב'
לדנות נשים ועבדים אשר יתן מזבנו למולך ולא כל דיעו' ומ' שאנו אייב ע' שיעני'
ימש' ש' להלן לא ימצא כך מעצור בט' ובתו באש' ב' 11

ויהאמר עמואל אל שמואל למה הרגזתני לעלות מתבדלי יהאמר שמואל צר לי מאד ופלשתי
על המים עלי יהאמר שמואל ומה תשאיכו באוב ויך סר מעליך ויחרע את הממלכה ויתנו
לדעך לדור אבנ שמואל כר היות גבי אמרת ויתכן לדעך סתם והיום אמרת לדור אבנ כר
היום קמך דחילנא ממך והיום לא דחילנא ממך והו' כבוד אהים הסתר דבר וכבוד מלכין
חזק דבר וכל אות מעשה סגור הלך שמואל ואנשיו אתה מוצא שאין מיתר בלא חטא ולא
שום בלא עון מי גרם לשמואל כל החטאות האלו והן חמש חטאות שעשה שמואל ואלו הן
החטאות האלו והדג אנשי נוב ולא שאל באורים ונאומים ושאל כבעלת אוב ותלק חטאות
מבני וחדגז את שמואל בוא וראך בשעלה משה למרום הראהו הקצב דורות העתידות
לפני דור דור ומלכיו דור דור ומדבסין דור דור וכדכנו דור דור וכדכנו דור דור וראהו שמואל נוסכ
בארץ אפילו זה הוא שכן שלבניך מלך שהו עומד עליהן ראשון נופל בחרב אמליו את
אמרת לי זיל חימר לבהניא דמקטרגין ליה הולכך הקמין איש איש כי יהיה בהם אוב
ידענו לאמר אל הסקנים לא תקיפו פאת ראשכם זה המלך צדעין בין שגילח כל ראשו
שגילח הפיאות בלבו חייב שנים מימין בלבו לוקה אחת ומשמאל לוקה אחת והמלך ה
שלוקה הדי שסייע המתגלה אף הוא לוקה ולא תשחית את פאת זקניך שלש פאות בזקן
לצדו לחי החותן מימין ומשמאל ושכולת הזקן ואם השחית כל הפאות של ראש ושל זקן
בבת אחת חייב עד שיגלחו בנתער ראשה פטורה אף על פאת הראש שכל שישנו בבר
תשחית ישנו בבל תקיף יצאת אשה שאין לה זקן ושדט לכפס לא תתנו שריטה וגדידה
אחותהיא לא שפדיטה כיו וגדידה בכל גדידה לעז שכל ויתגורדו כמשפטם בחדבות
נכנסין ועל המתבדל חייב ותכדד פ אבהים וק אלא יקרחו קדחה בראשם ליתידנא מענ
עלי מנא יבאן פי אמור אל הכהנים וקו הנא לא תשחית ליתידנא חנה גילוח שיש ב
השחית יצא המלקטין בזוג שהוא כטור ותעלמנא מן ושדט לכפס חנה עלמות ותעלמ
אן אדיפי אבהים הו על שריטה ושדט שכל לא תשדט שדטת לחייב על כל שריטה ושד
שם שדט חמש שריטות על מת אחד חייב חמש מלקיות ובתבת קפקס זהו שש
כשרן וממלא מקום השריטה כוחל אנדיו עכ קפקס עד שיכתוב ויקפקס בדבר הרוח
כלאודיך פו עכ מן לכך אסדה אותן התורה קפקס לשון טקע שעושה בשדו אסדה או
ותחלל אתבתך להזמותה זה המוסר בתו פנויה שלא לשם אישות שלא יאמר אדם וואי
והתורה טמא לי דעות ליתק דמי אונס ומפתה הדיבי כוחן לו בתי ואמחול לו גלגל
אל תחלל את בתך להזמותה נעליו כאמ לא תהיה קדשה מבנות ישראל ומלאכה
אנש אבתו ומה נוסח אחותו את שפחותי

בין בנות עליה בין מאביו בין מאם כלל לא יקא פיה אשר יקח וכו' את מקור העדה
אין חייבין עלה עדיות עד שיעמד בהן ואם חסר הוא כלל חסר הוא יעני נקין ועמ
מקור דמיה קר בינא פ' ואשק כי תזריע עדירים ימותו בלא זרע כלל חסר הוא
אמרי נא בצועל דודתו עדירים ימותו ונא באשת אחיו עדירים יהיו והרש ביניהן
עדירים יהיו לא יולידו אבל עדירים ימותו בלא בטעם בחייהם אעפ"י שלא יולידו
זה היא מה הנדה יש לה מתירין לאחר זמן שתטקו כן אשת איש אחי שמת
לא זרע מותרת פ' צדק לעדות עשרין עשר באקט ועשר באקט פ' לא
מנהן באקט אמו ואשת אביו ובתו ובת בתו ובת בנו ואחות אביו ואחות
אמו ואשת אחיו ואשת אביו עשר ועשר באקט אם אשתו ואם אמו ואם
אביה ובתה ובת בתה ובת בתה ואשת איש ונדה ואחות אשתו פ' לא מותרת בקול
אם על אמו ואשת אביו ואשת בנו והשוכב עם הזכור והשוכב עם הנדה והשוכב
ומביאה את הנדה עליה ואלו שמותרתן בשדימה בת אשתו בחיי אשתו ובת בתה
ובת בתה ואם אשתו ואם אמה ואם אביה ובתו ובת בתו ובת בנו ואשת איש בחזק
לזרע ובת בהן בשדימה ובועלה בחזק ואם היתה נערה מאורסה שניהן במקלה ושאר
עדיות כולם בכרת ואם היו שם עדים לזקק נמצאו כל כדיות שבתורה כן
הן כסח ומילק בעשה ומקור אין בו מעשה אין בשגגתן קרבן ומלך בשגגתן קרבן
נאמר זה בספר קדנות בהלכות שגגות כדיתנת שבעדיות כן ושאר עבירות יז
והנדרים בין הנדרים הטעם כלל מאכלות אסורות בהדלה והסימנין
שבע עבירות או קדשנו הקדש והזכור מן האומות בעדיות ובמחלל אסורות
שעדים טעם ואבדיל אתם מן העמים והקדושות אין מחות מחדש ולא יתר ער
ע' ותעכלם אנהיין אשיין אזי המי אמאכל לאמאכל אתי לאמאכל מפר
ה' וה' לא מן גת אמאכל אכתימך פארי לאמאכל תכזה מנהח וקצר אמאכל
מך פקט לאמאכל ואמאכל אטימך אתי מחלל לא אשריעה וחנעל עבן
אכל לאמאכל אחרים פקד קידש כמשו הטעור וטיהר ולואך אתבע הדי
זייתם לי קדשים יעני לנדרתי א' אעלין ונתקדש כמלאכים ואיש חו חשק כ'
י' בהם אובאו יעני באבן ידמו חותם דמיהם כס זה ככה אפ' בכל חתום שכל
יום שני דמיהם כס זה סקלה וכואך כל מאדכר מיתה קתם די מיתה כורי שמים
ואין קר אסתתם וקא מות ימות מחל קול פי אשת איש מותי ומתה טעם
א מהלך או יקול ובעדותה קדש מקורין וסכנין ואלך או יעני אשת איש

עם הארץ כעס ייעין אותם שנ עם הארץ ידגמקו לא כסותו באבן שאם יער
אבן אחת יצא עם הארץ שבמנותן בגמלת הארץ ואח אתן אתמי באיש ההוא זה הוא
ואח נפרעין ממנו בעולה זק ולעולם נא ואח אתן אתמי באיש ההוא פונה אחי מנע
עסקי ונפיק באותו האיש לא בצבור והוא לא אנוס ולא שוגג ולא מוטעו והכרתו אחריו
אחר עמו ועמו שלם כי מזרעו איך לי לא כנו ובתו ידעו מזרעו ומלך
זרע סתול שבמותו מזרעו ואם העלם יעלינו אם העלינו כדער אחר סתם להעלים
כדעו וידעו ואם העלינו סבדי קטנה סתם להעלים בית דין ואדול ואם העלים
נפיק אחריו אם אין דין למטה ישיין למעלה וקלא אסר תכרע לפי ההוא באמול
אחריו שוגג ואחר מדיד ואחר מוטעו איך חייבין לאהמזיד כלבד
אם חסו עליו ותאמרו לא כנו יעתקדון עו עז אנה ארי אהז אנה
עמדה הו' י' סבא אקטאעו והוקן והכרתו אות
למען שמה את מקדשי מטמא את המקדש ומחלל את השם כי איש למעט קטן איש
להפאקד אשה מנתל אשר יקלל מכל מקום את אביו ואת אמו דבר ואמלו לאחר
אם כן יאמר אשר יקלל אביו ואת אשר יקלל אמו ימות לא שהוא חייב על אמו אם הלך
אחר אמו ומכ שחייב על אביו לבדו ועל אמו לבדה שנ יקלל את אביו ואת אמו אשר יאמר
את אשת איש להוציא אשת הקטן שהרי נא איש הטאף והנאמית במטאפין כשהן
את לידות העוקק אחר הנאף פיר המסתכל במקום התורף את זכר דבר ואמלו אכדאונס
מות יוסטו שכונם ובלצר שיהו גדולים ואיכו חייב על האכדאונס עד שיצוה עליו
דרך זכרותו באש ישרמו אותו ואתה בזמן ששתייהן קיימות שהן אשתו וזה שצד
עליה שהוא והערותו בשדירה אבל אחר מיתת אשתו הו והערותו כדעת דא אם היתה
אשתו בשאף לו ובא על שתי כנותיה הוא וכנותיה בשדירה זמה היא מה באסור אשר
ובתו ובתבנה נצתבנה אסר שלש דורות למשה האשה ואמה באסרה אמה ואם אביה
אסר שלש דורות למעלה ואת הבתה תהרג שלא תהיה תקלה וזכרון דע לזה שנא
עלה וקול ובכל בהמה ואמלו ביום לידתה ולא חלק הכה בין גזלה לקטנה ונחת גסה
ואחת דוק ואחר בהמה ואחר חיה הא למדת שחיה בכלל בהמה אף לקדשה אחר
דאשה ואחר גסה דבה ואמלו מעובדות ואין אומדין כפתינ עד שיתפלל ואם ישיבה ע
קטנה כפתינ אה ודאך את עדותה וכי אינן חייבין עד שיראו אהמה לקדשה
באר עשן סנהט עלמנא מן אהמנא כי אי שובלג פיה כמן פיר או שר יסמו ודאך
אחריו אהמנא מאכיהן ויקולו דאך אסר פקל אכתי

יטמא על הנדאי ודא לא על הקמץ : לה יטמא לא לאחר עמק שלא יאמר הנדאי
 ונשמתו על אבא אלקט עצמות פלו או אגע בקבר פלו ודא מצות אבא בעיניה
 אדא הולאי אדא חייב אדם להתאבל עליהן ולדאג ואל יתרחק מהן : לא יטמא בעל בעמי
 להיחלן יטע אדא ממת בהן גדול והו ס"ד אבדט : דא אם מת הכשיא לא יטמא לו
 ואבאון קא בלטיף והו אצאחב אבדיר גליל אקדר : וכדא קא אנקלוק בדבא בעמדי
 וזארו אחבא מעט אכר יש בעל מיטמא יש בעל אינו מסמא כיצד מיטמא לכשו
 ואינו מטמא למסולא : ואמו ואביו וסאיר אקרוטס מיטמא להן בין כשרים בין פסולים
 בעמיו בזמן שעושין מעשה עמיו לא בזמן שפירשו מן העבור : להחלו לשעבדו
 ומטדיין אותו באמר פרה ולוקה וחוזר לכשדותו : לא יקרוהו ביה : שאם קרוהו חמש
 קרוהו לוקה חמש מלקיות : בדאשם וקא בישדא ולא תשימו קרוהו בין עיכבם למות
 זה לימא על ממת וזה לימא שהו חייב על קדאש כלו דאיתא קדחה קדחה לגזירה שוק
 לא יגליחו אינו חייב אא אם כן גילח בתער גילוח שיש בו קדחתה קדושים : ודא
 לא יהיהם שעל כהן : ולא יחללו שם איהם : זו אזהרה לעבול יום שימא קאן אם
 אינו ענין לטמא ששימש שדבר כהנתניהו ענין לעבול יום ששימש דיליק חלול
 מחלול אדא כור כי טמא ששימש והו קו ויכזרו ולא יחללו את שם קדשי והו קדש
 לדבות בעלי מומין לקדושה : אשה זונה וחללה איזו היא זונה כל שאינה בת ישראל
 נגון גיורת ומשוחררת או בת ישראל שנבעלה למקוללה או לאוי : וכל שהו חסור השוק בכל
 חללה איזו היא חללה בת חלל או שכולדה מאקורי כהונה או אשה שבא עליה פסול
 וחללה למיכץ כהן הבא עליה גרושה וכיוצא בה חללה : ואשה גרושה מאישה ולא
 דש שאינו אישה והו כמי בייך רבי פי מדיק דאשון מן מסכת יבמות אדא : לך לאכסאן
 גת צאחבה לס תרגע גרושה לקול ואשה גרושה מאישה ולא מאיש שאינו אישה
 כגון שהלך בעלה למדינת הים ואמר לו מת בעליך ונתקדשה לאחר ואחר כך ביה
 לה תחזור לדאשון אעפ שכתב לה האחרון גט : בעשידי מסכת יבמות : אבל אם
 את לאחר תשא מזה ומזה צא ואשה גרושה מאישה ולא מאיש שאינו אישה
 ודא חלץ ליצרת עדות לא נפסקה מן הכהונה שאינה בת חליצה : ואשה גרושה מאיש
 לא נתגרשה אא מאישה כגון שכתב לה הדי את מגדעת ממני ואין את מותרת
 אדא : וזה הוא דית הגט המוסל בפדונה : ואשה גרושה מאישה שפדוה ביה
 ולא גירושיה ביה : אשה זו היא שאמר אולי על אשתו ואולי על אשת
 לא יקחו וינץ לקוחין למאן שני פעם שאין חייבין עי נישואין

אמרדש ונשלחה זאת הפרשה בשביל / וזה הוא ענין ההקטרה ביה
באו אנשים או חכמים מישל ועזריה

התבטתו שתי פעמים אחת על בטול ברית מילה ואחת על עגל ודבר חלול
שבת שתי פעמים שהיא שקולה כנגד כל המצוות יצוי יעט רצח ומקנע דא מה דעב
שחשון אותו וממשיטין אותו מעורו ואחר כך מחזירין את הבשר לעור ואין העור
מחזירין כך ארץ ישראל לא היתה מחזקת פירותיה / שלים הענין
אתחיל בפלשתא אגור בעזרת מי שהוא לעמו שומר אמר אר

הטובים זשה ויבדל אהרן להקדישו קדש קדש
אמר אל הכהנים עד שיהיו כיהונם יצאו חללים בע אהרן ולא כמות אהרן שאין
מזקקות על טומאת מת מל לרבות בעלי מומין תל ואמרת איהם שהיה ברין חלל פס
לעבודה ובעל מום פסול מה חלל אינו מוזקק על טומאת מת יכול אף בעל מום
לזמנה וטענה לא לעבין מקדש וקדשין תל ואמרת איהם להביא בעלי מומין שמוזה
על טומאת מת לכנס לא יטמא לרבות דם המת שהו מטמא בעמין לעמין אינו

אבל מיטמא הוא למת מצוק והוא מת שאין לו קובצין ולטעם המדרש אמר ביר
כשם כ לוי עליונים שאין יצר דע שדיו ביניהן די להן באמירה דכתיב עירץ מת
זמאמר קדישין שאילתא אבל התחונים שיער דע שדיו ביניהן ולואי בשתי אמיו
דא כל מקום שנ אמר ואמרת מלמד שהקצב אומר למלאך ומלאך אומר לכוזב
בי אם לשאורו אמר חפ אין שאורו לא חשמו שש שאר אבין היא וכא איש איש חס
כל שאר בשדיו וכא והי לבשר אחד שאר משאר ובשר טבשר הקדוש לא אדוק
אליו לא גיושך לאמו הקדימה שהיא הוראי אבין שהוא חזקה לא יטמא לו וכל
ועליהי אכלאם מא כאן יחזקא ידבר אמו ואכמין קא לאמס לא כמי היא מתח
מן אכלאמו ואמי אביו פלא יתחלל ולבנו ולבתו בני קיימה ולא כפלים שהי

לאמו ולאביו יכול אין לי לא אביו שיש לו עליו מצות והן לחולו ולפרותו וללמד
תורה וללמדו אומנות ולהשיאו אשה ולהושיטו על פני המים אבל לא הצות אהבת
זמאי במעשה ידיה ובמציאותה ובהמר נרדיה צדך לומר ולבנו ולבתו מה דבר
שהו יודע יצאו אחיו מאמו שאיכו מטמא להן ולמה צדך לומר ולאחיו ולאחיות
לא שאחיו מיטמא לו בין קטן בין גדול בין כשוי בין שאיבו כשוי מה שאין באחיות
יכול לא יטמא לה תל ולאחותו הבתולה פוט לאכנסה ומכונה הקדושה לרבות אחיות
אליו לרבות בומת לה יטמא מצוק לא יצק לקטמא מטמאין אותו בעל כדיו

עלמית אר' הו' וחדר עזרה' ואמי מדונה בגדים מהו מתל כחני בית שני אר' לים כחני ער' 32
אסכנ' אסותקיימ' והוא לא הכזיר ולא המלך' אשה לא קטנה' כבתולה' לא בוגרת' אשה
לא שתי' הא שאינה בתולה' לא יקח' ולא הבא מכלל עשה עשה הוא' אלהנה וגרושה וחל
זונה' אלהנה להחמיר עליה' גרושה להקל עליה' אר' כאנת אלהנה וגרושה וחל
הר' אלהנה ובא עליה חייב ארבע מלקיות ואין כאן הדיוט מהו חייב שלש והר' אסור מוסיף
לפי שהאנה מותרת להדיוט ואסורה לגדול' נעשית גרושה שהיא אסורה על ההדיוט
נוסף בה אסור לגדול ועדיין היא מותרת לאכול בתרומה' נעשית חללה כוסף בה אסור
קדשים ועדיין היא מותרת לישראל' נעשית זונה אסורה על ישראל ונתוסף בה אסור
כהן גדול' ואמי אר' חילקו מהו קו' ואשה גרושה מאישה לא יקחו בשם שגמשה חלוקה
בלאו כך כל אחת ואחת' כי אם בתולה להוציא מוכת עץ' מעמיו מן המוצא שבישראל
ועור משפחות שובות בירושלים הן משיאין פהן לכהונה אם כן למה נא מעמיו לא מה
הוא מעולה שבעמיו כך לא ישא לא מן המעולה שבעמיה' יקח אשה לא שתי' אשה
לא יבמה ולא חללה וזו היא אזהרה לכהן גדול שלא יבעול אלהנה לוקה שתי' משום
מחלל אותה ותאסר על שאר הכהנים לפיכך כהן גדול שבעל אלהנה לוקה שתי' משום
לא יקח ולא יחלל אף זרעו ממנה חללים' ולא יבם שהיבום עשה וכן שני לחי' ועשה
לא יקח ולא יחלל והו' מצווה על הצנע' בעמיו להביא בתחלה זכר שתהא פסולה לכהונה
כאמי י' מקדשו להגיד מה גרם לקדוש' תני' כהן גדול קודם למדונה בגדים' ומדונה
בגדים קודם לעובר מחמת קרי' ועובר מחמת קרי קודם לעובר מחמת טום' ועובר מחמת
טום קודם לכהן משוח מלחמה' ומשוח מלחמה קודם לסגן וסגן לקותיקול וקותיקול קודם
לאמריכל ואמריכל קודם לגזבר וגזבר קודם לראש המשמ' וראש המשמר קודם לראש
ית אב וראש בית אב קודם לכהן הדיוט' במצאו ויהי' תמיד שמונה מעלות' חמשה
ר' סגן משמ' א' הסגן מימינו' ב' אישי כהן גדול הגבה ימינו' ג' בתמיר אחזקסגן
מינו והעלה' ד' מוניף הקסגן בקודרין' ה' לא היה מתמנה בכהונה גדולה עד שיהא סגן
ואת כהני המשנה יאשיהו תגסגן כהנא' איש מזרעך וכו' לא יקרב להקריב לא יקרב
גור' להקריב אף לזריקת הדם' לידתם אמלוקטן ליסמך' אין לי אחרת ענין ענין
שם את קדש לחמי' לאשי' מנ' לכל הקורבנות שכן כהן להקריב מזרע אחזק' אהרן
מנ' מכלל איש' אין לי אלא בעל מום קבוע' בעל מום עובר מכלל פלאי' אשר בו
לא יקרב' עור' אמלו בפין אחזקסגן הו' אלהנה ואמלו' אחת מכלי קדוש ענין ענין

[illegible]

הקדשים יאכל - אך אל המזבח לא יבא ואל המזבח לא יגש - למה ערך לו מזבח
זבח שאם לא למזבח הייתי אומר מזבח שהיא במעט לא יבכס לשם אבל המזבח שהו
והוא לא יהא פסול לו ערך לו מזבח או או אומר למזבח ולא אומר למזבח הייתי אומר
זבח שהוא לעבורה יהא פסול לו אבל מזבח לאו ערך לו מזבח ומזבח יכול לא יבכס
עשות דקדשים תלך אך מיעט - ואמר צע אמורים עליו בעלי מומין הו מזבח ודמם
ג כבכס לזקק וכן אם עבד לזקק לקול פיה ולא יחלל את מקדשי ולא יקרן פיה אשם
דבר משה אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל - ה זהיר אהרן על ידי בניו ובניו על ידי ישראל
הזהיר ישראל זה על ידי זה ויכזרו אין כזירק לא המדשה ש' ויכזרו מאחריו ובא
זורו אחר - מקדשי בני ישראל להוציא קדשי גוים שאין חייבין עליהן משום טמא זממ
מזל מזל לרבות קדשי עצמן ש' אשר הם מקדשים לי - ולא יחללו זו אזהרה לכתק טמא
שימש ויליק חלול מן ומתבוס יחללוהו ועבודתו אונן פסולה מקל וחומר אם בעל מום
שאכל בקדשים חלל - אונן אסור בקדשים תל לא אכלתי באוני ממנו דין הוא שיחלל
אמור איהם אה עומדין עלהר סיני לוחמיהם שינקהו הדבר לדורות איש איש ש' ש' ש'
תל מכל זרעכם - אשר יקרב - ופי' יש קורב וחייב והלא אין חייבין לא על האוכל לא
הוי אפי' מי אוכל קדש בטומאה אם כן למה טמא אשר יקרב שאינו חייב עליו ע' שיתקדש
מל מתידין ואת שאין לו מתירין עד שיקדש בכלי וכן באזהרה הוא אומר בכל קדש
תגע זה לימד לכל האיסורין שאין חייב עליהן לא בהנחת הקדש בכזית וקילטן הוי ש'
גדת אתמ' ואתמ' כמי דכרו פי' ואל תגעו בו מן תמנות וטומאות עליו וכפרות
יגמל לא העבור וכפרתה יכול מצד זה לזה תל מלכ' אני י' בכל מקום איש איש לרבות
העדל איש לא קטן מזדע אהרן איזה הוא דבר השוה בזדעו שלא אהרן הוי אומ' זו תחמה
בקדשים לא יאכל פרט לעירובין פי' כגון שנתערב חולין בתרומה בקדשים לא יאכל
זו אזהרה לטמא שלא יאכל תרומה עד אשר יטהר רחיצה והערב שמש ואחר כך טהרה
וטל לקלן ובא השמש וטהר מה לקלן ביאת שמש אף טמא או איש מן לרבות כרות וכו' וכל
טות ויולדות וכל הטמאות תל לכל טומאות כפ' אשר אגדל המסיטה מן הקדש מיעט
העירובין ולא יאכל מן הקדשים כי אם דחץ מכאן אמרו טבל אוכל במעשר העירובין
שמשו אוכל בתרומה ש' ובא השמש וטמא ואחר יאכל מן הקדשים שאם נגע בז'
פסולת ומ' לשלישי בקדש שהוא טמא ש' והבשר אשר יגע בכל טמא וכד' קדש ודמ'
לש' טמא ש' כל אשר בתוכו יטמא - ואמר הוי למעט בקול אוכלין חולין בטמא
על טהרת הקדש ודלך אין אפ' לא אורעין ארי מרדו אתן יתקדשין ש' אפ' אפ' אפ'

עוֹקֵעַ וְהוּא אֶמְסֵס וְחָלוּ זֶה עֲכוּוֹת שְׁתֵּי שִׁמּוֹן בְּאַחַת שִׁמּוֹן גִּיּוֹרָה וְיִשְׁרָאֵל וְיִשְׁרָאֵל
רַבְּתִי מִקְלֻבָּה אֵל שִׁמּוֹן עֲבָד אֶבְרָהִים שִׁמּוֹן וְחָל כְּמִשְׁפָּעוֹ אוֹגֵבֵן הוּא אֵל יֵךְ חֲמֻבִּיהַּ מִתְּנִילָה
בְּעִצָּהּ צִבְעָן וְלֹא שִׁי מִדֶּק בִּינְהָמָה אוֹדֵק וְחָל כְּמִשְׁפָּעוֹ צִבְעָן בְּאֶמְסֵס אוֹפִי אֲבִיחָן כְּקִטְרֵךְ
סוּדָא וְאֶתְנִלּוּל הוּא אֶתְנִלּוּל אֲבִיחָן פִּי אֶסְוָד אוֹגֵבֵן לֶחֶם בֵּין יֵבֶשׁ אוֹ יִלְמַת זוֹחַזִּית
מִצְדִּית וְפִי אֶעֱרֹבִי נִסְמִיחָא נָחֵן חֲזָאֵת אֲגַמֵּל אוֹ מִדְּוֹחַ אֶשְׁךָ מִמִּדְּוֹס אֲצִמָּה וְהוּא סְרִיִּס
אִדָּם וְכֹל לִשְׁאֵר הַמּוֹמֵק שְׁנֵי מוֹס בּוֹ הַכּוֹשִׁי וְהַגִּיחּוֹר וְהַלּוֹקֵן וְהַכֵּנֶם וְהַכִּיפָהּ תִּלְכָּר
אֲשֶׁר בּוֹמֵם בּוֹשִׁי אֶסְוָד גִּיחּוֹר אֲחִמֵּר לֹקֵן שְׁדִיד אֲבִיחָן כֵּבֶס קִצִּיר כִּימָחִיּוֹתִי אִישׁ
כִּדְס לִיּוֹצֵה דִּנְפֵן וְטִר שְׁכֵסִירִים לַעֲבֹד מוֹס בּוֹ מִדְּס לִשְׁעֵבֶךְ מוֹמֵן מִכְּלִיתוֹחַ אִיבִדִּים
לְהַקְטִיר חֲלָבִים לְקוֹמֵק וְלִלְבֻבָה לְכֹל הַקְרִבָנוֹת שֶׁלְעֲבֹד תִּלְאֵת לֶחֶם אֱהִיֹן לֹא יִגֹּשׁ לְהַקְרִיב
רֵשׁ לֶחֶם אֱהִיֹן מִקְדָּשִׁי הַקְדָּשׁ וּמִן הַקְדָּשׁ יֵאָכֵל מֵאֲחֵר שְׁאֵמֵר מִקְדָּשִׁי הַקְדָּשׁ צִדֵּךְ
לֹא מִן הַקְדָּשִׁים אֵל שֶׁאֵן אֲחֵר מִקְדָּשִׁי הַקְדָּשׁ וְלֹא מִכֹּחַ מִן הַקְדָּשִׁים הֵייתִי אוֹמֵר קְדָשִׁי
קְדָשִׁים שֶׁלֹּא הוֹתֵרוּ לְזֶר מֵהֶם יֵאָכֵל וּמִן הַקְדָּשִׁים שֶׁהוֹתֵרוּ לְזֶר לֹא יֵאָכֵל צִדֵּךְ לֹא־כֵבֶן
וְקְדָשִׁים אוֹ אֵן מִן הַקְדָּשׁ וְלֹא מִן הַקְדָּשִׁים הֵייתִי אוֹמֵר מִן קְדָשִׁים קָלִים יֵאָכֵל
וּמִן קְדָשִׁי קְדָשִׁים לֹא יֵאָכֵל צִדֵּךְ לֹא־מִן הַקְדָּשִׁים וּכְכֵן הַקְדָּשִׁים הָיִי כֵן סְמִיחָא מִעֲנִי
הָיִי אֶבְרָהִם אֵן קְדָשִׁי קְדָשִׁים קְדָשִׁים קְדָשִׁים קְדָשִׁים קְדָשִׁים קְדָשִׁים קְדָשִׁים קְדָשִׁים קְדָשִׁים קְדָשִׁים
וְאֵשׁ וְלִעֲוֹלָה לְקוֹל מִיָּהֵן קְדָשִׁי קְדָשִׁים וְאֵמִי בְּעִמּוֹס פְּעִלִי קְדָשִׁי מִזְבֵּחַ בְּלִיָּה
לְתַנְהָא תְּקַדֵּב אוֹ בְּעִצָּהּ מִתְּלֵאֵהִי מוֹרִין וְאִדָּם וְאִדָּלִיל עֲלֵי וְאֵךְ קוֹלֵךְ מִשְׁ וְיִיחָן קְדָשׁ זֶה
יְהִי לְךָ מִקְדָּשִׁי הַקְדָּשׁ מִן הָאֵשׁ כֹּל קְדָשֶׁךְ לְכֹל מִנְחָתֶם וְלְכֹל חֲטָאתֶם וְלְכֹל אֲשֶׁמֶס
כִּבְּאֵן מִן וְכֹל קְדָשֶׁךְ אֵן־תֶּם קְדָשִׁי קְדָשִׁים אֵינִי כִּי־אֲדַבֵּר גִּיר אֶקְטָאֵת וְאֵשׁ וְאֵמִחֵהוּ
מִן־לִי שֶׁהוֹתֵר מִן־לִי וְאֵךְ אֶשְׁלֵמִים וְאֶמְסֵחַ וְאֶמְעַשֵּׂר וְקְדָשִׁי קְדָשִׁים הֵנִי דִּי
מֵהֶם קְדָשִׁי הַגְּבוּל לְקוֹן פִּיהֶם לְכֹל קְדָשִׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ כְּתוּבָה וְהוּא לִסְ יוֹתֵר לְזֶר שִׁי וְסִיבֹן
בְּמִדְּשֵׁת וְיִיחָן קְדָשׁ מֵהֶם הִי קְדָשִׁי מִזְבֵּחַ וּמֵהֶם הִי קְדָשִׁי הַגְּבוּל וְתִכְצִיֵּר קְדָשִׁי קְדָשִׁים
וְקְדָשׁ לֹא־הֵם כִּמִּי יִתְעַלֵּם מִקֵּל וְחֹמֶכַּ וְנִקְוֹל אֵדִי כִּבְאֵן אֲחֵל לְבַעַל מוֹס קְדָשִׁי קְדָשִׁים
שִׁיחֲמוֹר מֵהֶם לֹא־פִי אֶקְדָּשִׁים וְהוּא אֶמְסֵחַ כִּי־כִלִּין בְּמִקְוֹם קְדָשׁ וְלֹא יֵאָכֵל אֵל אֲחֵר
וְחִיבֹן עֲלֵיהֶן מִשְׁוֹם מְבֹל וְכִתְרֵה מֵהֶם שֶׁאֵין בְּקְדָשִׁי הַגְּבוּל וְפִי קְדָשִׁי הַגְּבוּל חֲמוּמִיָּה מֵהֶם
שֶׁאֵין בְּקְדָשִׁי מִזְבֵּחַ שִׁישׁ בֵּהֶן תְּרוּמָה וְתִדְּוֹמָת מִעֲשֵׂר וְהַחֲלָה בְּמִיתָהּ לְפִיכָךְ צִדֵּךְ לֹא־הֵם
קְדָשִׁי קְדָשִׁים וְקְדָשִׁים וְלִכּוֹן אֶתְרוּמָה וְאֶחָלָה קְרִי־טָאֵת אֶתְנִחֹל לְבַעַלִּיהֶן הַזֵּדִים
שֶׁהִמְדִּישׁוּ אֶתְנֵן מִדְּעֵדָךְ בְּעִקָּאֵב אֲשֶׁר כִּי־לִים בְּקְדָשִׁי מִזְבֵּחַ וְכִהֵן בְּעַל מוֹס מִתְּלֵא
בְּעִצָּהּ וְחִלֵּק מִן הַקְדָּשִׁים עִם אֲחֵיו הַכֹּהֲנִים וְאֵיכָל שֶׁלֹּא־הֵם אֱהִיֹן מִקְדָּשִׁי הַקְדָּשִׁי
וְכִהֵן

ציתו פדט לטו שאינן דדים לא ולא יחלו את קדשם יעשה את אשר
ליו הדי טהא עץ לטבל והוה דו בעתידין להתדם הכה מדבר את אשר
לרבות הסך והעוטה ענין חלול שלא תודיד הקדשים ממעלות. לא
חט קדשים קדשים לשם קדשים דלים ולא תשחט השלמים לשם בכור
ס מעשר והלא כולם קדשים דלים ולמה הורידן לא שהשלמים טעונין
וכה ונסכים ותנופה ומתן עתים מה שאף בכור ומעשר. והשיא אותם
אשמה באכלם פדט לדוריע ומטמא. איש איש להביא גדים בנדיים
לדונכם שאין כופין אותם. כל אשר בומום לא תקדישו הדי נהי למקדיש
למום. לא יהיה בו אזהרה למקדיש על גבי המזבח. עורת כמטמא
לא עוד ולו באחת מעניו. ושכור בין ביר בין בדגל או בסאור לא יעצא לעבודה
בזנב. וקט צאחב ספרה דאס העין שנקב או נפגם או נסדקה שפתו
לת הוא אלו גרב בין לח בין יבש ולפת זו חדדית מצרית וקד תקדים הדי
מומו אדם. עדוע. כדגליו של אדם יעני מנעטפה לא לורח כדכבה לאנשא
תגאהה. ועוד ושה שדוע וקלוט נרבה תעשה אותו זו אזהרה למקדיש
מים לברק הבית וקלוט שיהיו פסותיו קלוטות כדגלן החמור. ומעור ממדום
צח וסרח ונתוק וכרות הרה כולה באיבדי הדדע. ובארצם לא תעשנה
א. נהי עץ סחוס אדם. ומיד בין כיכר לח תקדישן אה ליו לא נדבל מן אגוי
ד שהוא בא חובה מתל אהטאת ואלא שם לא יקבל מנהם לא עולה הבאה
יד וטובה קופיה רקדח שלא כקדיב בעל מום אפול מן הגוי לא תקדישן
ליו דה לומר על בלהפסולים שהן בלא יורצו ואפול מחוסר דמין
זר או כעב. שור כי יולד לא אדם כי יולד והלא רין הוא ומה אם
תה שהיא אסורה בחולין לא עשה בה את המקדישין פקודבין. וצא
פן שמועד אינורין שנעשה בו את המקדישין כקדבין בעל מום יוכיח
אותה בחולין נעשה בו את המקדישין כקדבין תל שור כי יולד לא אדם
יולד. בלא צרת הדי אלחם אנה לא יגוד תקדיב יא יוצא רופץ
לבהאים ואמו אבהן אדי קדם אקדבן ולו כאן יוצא רופץ פקוד לה
יד ב. שור או כעב פדט לכלאים או עד פדט לטמה כי יולד פדט
זח רופן שבעת ימים פדט למחוסר דמין תחת פדט לטמה שהדי צח
זח אש יעבר תחת העבט פדט לטמה שאינה עובדת תחת העב

ענין גמול לא יטעמוהם ולא יעזבוהם למח פי דאך מן אצור על
אנפיהם וכל חוליה בטהרה פיצרבוץ לעומם ען חץ ילחוצ עליהם פו אצור
נבלה וטל לא יאכל כד חרף פו אבהנים וקל מן שחץ אמלוקה לאנהא בחוליה
פאעזרהא ליעלמנח אנהם באציון בכלל ישרא לתחדים אגבלה וטל ואלמענ
חנה למא אמר אבהנים באכל לחום אקרשים ענ ואכל אותם אשר כופד
הבהנים חובלים והבעלים מתכפרים פכנא נקול יבוא עשה וירחה את לא תענ
ואם נמצאת טל בדתר יוכלוה תל נבלה וטל לא אתי עשה ועקר תדרי לחון
ואמעני אלהות דאן את שיש למינה נבלוול יאכל יצאת בהמה טמא שאיז למי
פאעזרהא שמינה אסורה משום טל לא פדץ ביז אן תרבח או תבחד חות
פאעזרהא אטביעי אינה אסורה לא משום טמא ודאן פי ספרא איצא לא יאכל
לטמא בה את שאיז לה טמא אכלתה יצאת נבלת בהמה שהיא מטמא
חורם שיאכלתה ועמדו את משמרתה ולא תשא עליו חטא דהכהן טמא
תדומה טהורה שהוא במיתה בירי שמים ומתו בו כי יחללהו הדי עונש
שאכלתדומה ביז טהורה ביז טמא ביז טהור ביז טמא שהוא חייב מיתה בירי
וכל דר לא יאכל חורש דיבה ביז הוא ביז אשתו והדי טהי לדר עץ אכל
אתדומה אם בן למה נאמ וכל לרבות ואפלו לוי תושב דה דנוי דניין עולם
עכיר דה דנוי דניין עולם תושב ושכיר וכאם בפסח תושב כהן ושכיר מה
תושב ושכיר האמור בפסח עדל אסור לאכול בו אף תושב ושכר האמור בתדומה
עדל אסור לאכול בו וכהן כי יצנה נפש דה כהן עכשא אשה או קנה עבה
אוכלים בתדומה הוא יאכל בו פדט לעברו העבדי שאינו דנין כספו שאינו חייב
בתדומה הוא יאכל בו פדט לשחציו עבר וחציו בן חורין וילורי ביתו להביא
עבדים שנולדו עמו לפי שז דנין כספו חף או שאינו שוין כלום ובת כהן כי
תהיה לאיש דר הדי אנה יתצמן מעניין למענ אהול טהא כוהנת עשאת לח
ען אכל מדרם מקרשים שהוא חזה ושוק ואב נהא אהללה עץ אכללם אתחמ
היא בתדומת הקדש לא תאכל אף בקרשים ובת כהן כי תהיה אלמנה ואלמנה
ודרע אין לה ביז דרעה ביז דרע דלעה נפלה ונעבה אל בית אביה פדט
יבם בנעורה פדט למעוברת מלחם אלא כל לחם אוכלת בתדומה ואינה אכלת
בחזה ושוק יכול אם אכלה תהא חייבת בחומש או כהן שאכל תדומת חביריה
חייב חומש תל תל דר לא יאכל בו ונחמק ואיעכו יאכל חורש בשגגה ויסד

[illegible]

היה שבת אצלם וכל יום שבת היה שבת ליהודים שבעת ימי ליהודים
ותחת אמו מסתן חילך הוא האלך עמו. אמו חרט ליתום ומינו יתום שמירש לא
ואמו כירשה למיתת יעני כל האל לא יצלהו לאקרבך ומיום השמיט והלאה ודי
האקורים זמן זה לא ירצה ולא הבא מכלל עשה עשה הוא שור לא היה שיהיה
ומה אם בקמה שאינה במצות כסוי הדם הרי היא במצות אחת ואת כנו היה שהיא במצו
כסוי הדם אינו דין שתהא במצות אותו ואת כנותל שור לא היה שיהיה עומות הלא
היה שיהיה אם בקמה שאינה באם על הדם הרי היא באחת ואת כנו עוף שהיא באם על
הדם אינו דין שיהא באחת ואת כנותל שיהיה לא עומות לאן אברהמה אתי יערה מנהא
פסוק בן אלף לאכהא אלה ליה שור או כשב וכי אפשר שילך שור לאן כתובים חלקך לישור
אשום אל תזכרו לנו עונות ראשונים ושור או שיהא אותו ואת כנו פני שבכו כדוך אה
יצא זכר שאין כנו כדוך אחרינו לא תשחטו על שחיסת האחרון הרי המלקות ביום או
יום המיוחד וטעון כדוך מכאן אחרי בארבעה פרקים בשנה המוכר בהמה לחבירו צריך
לחזור איהם מידתי לשחוט בתה מידתי לשחוט ביום אחד ויום אחד האמור באור
ואת כנו היום בולך אחר הלילה וקר ביום פ שדח אשחוט הרי אהעאט ותעליליה
באברהמה מן קטן וכי תזכרו זמן תורה לדעונכם הרי צוי מכם לפי שהיו תמימים בדעת
במה ביום הריא יאכל והלא כבד נאמ ביום קרבנו יאכל לא אם אינו ענין לאשילך
ענין לצדקה שתהא זביחתו על מנת לאכול אותו ביום אחד. אה פן נאמן לשם שדך
ולא תחללו זה בתוך עשרה קמוצא אתכם על מנת כך הוצאתי אתכם על מנת שתקד
את שמי בדבים אני יי על כדקכם מועדי יי אשר תקראו זו מצות עשה על בית
שיתשבו ויקראו אתה חרש כרי שירעו במועדות אשר תקראו אם קריתם אתם
הם מועדי נאם לאן אינן מועדי שאם לא יאמרו בית דין מקודש מקודש שני פעם
אעפ שדחא בעליל אינו מקודש קר שלמות אן שדח בעליל בין צאהר שני צדוק
בעליל כמי שדח דבי פ מסכת ראש השנה אשר תקרא בין בזמנך בין שלא בזמנך
אכלו שוגגים אכלו מוטעים אכלו אנוסים כגון שאכלו אותה מלך מפי חילותו או
שוגגים כגון ששגגו ודמו שיש להן לעבד אכלו שלא לכוף אכלו מוטעים כגון שחשבו
קדושים באביז או שהגיעו פירות האילן וכמכירת הערים משקדין קדושים קודש לזמנך
או לאחד עיבוד יום אחד יכול יהא מקודש תל אלה מוע יי אשר תקרא אותם מזה
ולזה לקדש אותן ותכן היום ראש בית דין אומ מקודש וכל העם עובד אחריה מקודש
מקודש שני פעם דא מקודש מלמעלה ומקודש מלמטה חת המצות תעשה לך

[illegible]

את עונת נטות וזאת היתה היתה כידכם כי יתן יימנו ממקום שא
מוביא אין אותה קרע ומקום שיהיה אותה נכבד קרע בית השל
שקורני וגורש ער שיקרע העונת שיהיה נכבד קרע ממקום נכבד
יום טוב ינסנו וזהו זה בעד זה לזה לזה לזה לזה לזה לזה לזה לזה
כגון שיהיה לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה
שם לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה
נכבד מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום
ולזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום
אתה קרע אתה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה
יזעק מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום
מחצות היום ולזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה
לא ככה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום
שזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום לזה מקום
יחדם לא בער שעה עשר בכל משבצתם שלשה רבדים בארץ ואיסורן באר
ובמקום לארץ הקדש והקדש והקדש והקדש והקדש והקדש והקדש והקדש
שבתות תמימות תני בפרק כלל אימות הקדשות בזמן שאין שוועה ושכינה ביה
ותמימות דא אימות הקדשות בשבתות הלילה שהן מוצאי יום טוב ומנשקו
יום טוב כן בא מקדשות השבתות וכן להלן ער ממחצות השבת מה להלן יום טוב אף כן
טוב שיהי כן נשקמו והקדשות ממחצות חרשה וקדשות בעצם היום הזה מקדשות
כל מלאכת עבודה לא תעדי יום טוב נקרא שבת מיום הציא הקפידה והקפידה
והקדש ביום ממושבותיכם תביאו לא מחוזה לארץ תביאו משלצבור לחם תביאו
שתים ויהודה אומ שלא תטעה צדד יהי צדד לשתי הלחם יהי לחם המכנים שתי
ארבעה טמאים אורץ וארבעה טמאים דוחב ושבעה גופה לחם המכנים ארבע
ורחבו חמשה וגביו שבע ארבעות וקייצן בער ונסכה יין כותהי כלומר כנס
ומחצה נסכה יין מה יין רביעית אף שמן רביעית ושני כבשים בע שנה לזבח
שתהא זביותם לשם שלמים ושבעה כבשים האמריין בארץ הקדש לחם המכנים
על טהור שאכל את הטמא על לחם הבכורים לא מנחם לחם יקריבו כבשים בלא
קריין לאי איתלק עליהם שחשון כן נכס ור עקצה מקאל שמעון יקריבו כבש
אמר עקיצה עריין הדבר שקולו ממדיעו אמר כן אבי מדיעו שכל

אמאן יצא עמו. ענין אמתיות בזה שיהיה
נאמל שנה אחרת או נאמל גיר עאם שנה אלוכל והיה שבהיה בעידה גיר גרין אכך
בסכות תשבו תכיר סוכה שהיא גבוהה מעשרים אמה פסולה למכא ודלת למען ידעו
וידעו שר עשרים אמה אדם יורע שהו דר בסוכה למעלה מעשרים אדם יושב ביה
ופניות אמא באי לא מעתה אדם שעשה סוכתו בעשרות והוא מקום שאין ודע
זוהת עליה כי כמי ולא הדר סוכה וא תשבו וידע ערואי למעלה מעשרים וידע קבע
ואצל עכרם וידע ערואי וכאלך איצ' נזיר בקול כמי אן אסוכה מצות עשה יעשית
המקדש מצוה פוגרם ארבע תסקיף פי אמתחים עשרים והו שער האולם עשרים אמה
אמר יהודה והלא סוכת הלני המלכה בלור היתה גבוהה מעשרים אמה וכל מעשה עליו
חכמי ושאין לה שלש דפנות יש אם למקדש יש אם למקדש כיצד הדי כאן ארבע
חד לגופיה נשאר תלת יש אם למקדש הדי שלש שש ללמך שצריכה שלש דפנות
יש לה ג' צורות וסוכת גנבך כשדה פיר גרים ונשים ובהמה וכותים הואיל והיא עשויה
לצל אבל סוכת דקדש פסולה פיר דועים קיימים בראנים וכן כמו שונכות לא צור ברין
תבואה ושומרים לאו זה הכלל רבך שהוא מקבל טומאה אין מסככין בו שכן ואיר יעלה
מן הארץ מה הארץ רבך שאינו מקבל טומאה וגידוליו מן הארץ כ' כיוצא בו מסככין
בו הא כיחא למן דאמר סוכות עכבי כבור היו לא למן דאמר סוכות ממש היו ודעת חכ
קסוכות תעשה לך באספק מגדלך וסיחבין במקולטא וכן ויחב הכות מרדכי תעשה סוכה
תכיר עצי סוכה אסורין כל שצעה קאו כשם שחל שם שמים על החגיגה כך חל על
הסוכה סיכך על גבי אכסדרה כגון שיש לה פסימן פיר סוכה זו בחצר למכ אכסדרה
כגון שיש לה שלש דפנות בהלכות אחת בדרום ואחת במערב ואכסדרה בדוח צפון
יש לאכסדרה זו שני פסימן ושני לחיים גחשכין כטמח שוחן וכשרה ודאן חתם העולם
כמו אכסדרה ומצפון אינו מקורה לפי דרכיו למדנו אפלו שיחת חכמה היא צריכה ותלמוד
שנועליהו לא יבול ואעפ שאין אדם יוצא כלולבו שלחברו יוצא בסוכתו שנכלהאזמח
בישראל ישבו בסכות כל ישראל ראויין לישב בסוכה אחת מעשרה בר איעזר ששם
בסוכתו של יוחנן בקסרי תה הגיעה חמה לסוכה אמר
זיין אמר לו אין לך כל שבט ושבת שלא יצא ממנו שופט הגיעה חמה לחצי הסוכה אמר
אמר הוא למרוס עליה קרין אמר לו אין לך כל שבט ושבת שלא יצא ממנו נביאים ושבת
יהיה ובעינין העמידו נביאים ומלכים הגיעה חמה אצל מואלות של איעזר עמר
ל אעמי ומרוס עליה קרין הפשיל ל איעזר טליתו לאחוריו ויצא לממני שקפלאו

[illegible]

ללו בוכין והללו בוכין צדיק בוכין היאך יכלו לכחודר גבול ודשעם בוכין היאך לא
כלו לכחות כחוט השערה אף הקבה תמה על הצדיק שנכח אמי כי יכלאם בעיני יכלא
שנתלה יצר דע דומה לחוט השערה ולסוף דומה לעצמות העגלה שנדוי מושבי העון
ישוא ובעצמות העגלה השאה ושבעה שומות ליצר דע הקבה קראו דע שנכח כי יצר דע
מנעדין משה קראו ערל שנ ומלתם את עדלת לבב דוד קראו טמא שנ לב טהור במא לא
אדם מכלל דאכא טמא שלמה קראו שונא שנ אם דעב שונאין האכילתם לחם ואם
נמא השן יהו מים יעציה קראו מכשול שנ הדימו מכשול מדרך עמי יחזקא קראו אכז
ה וקייחתי את לב האבן מבשרים יואל קראו צמון שנ נאת הצמון אלוהין מעליכם
שחא צמון בלבן שלמים ופן הוא אומלל יהיה בך אל זר זה יצר דע דע וידבר משד
את מועדי יי לפי שלא למדו לא על הקטן ועל התמיך שידחו את השבת שבת ביום
מועד שאר קרבנות הקבוצה במעורות מנ שנ אלה תבטח ליי במוע לימר בדולק שידחו
שבת לפי שנ ביום מועד שנ וידבר משה את מועדי יי ולהלך הוא אומר אלה תעשו ליי
מועד מלמד שמועד להקדים בחולו של מועד נדדים ונרצות לעולת כגון עולת יולדות
ועולת מצורע ולמחותי כגון מנחת חוטא ומנחת קדאות ולשלח כגון שלמי נזיר
להעלות כד תמיד למה הומזכיר כאן הדלקת שמן במנורה אף ללמדך שהיא צריכה
ושון שנ על המנורה הטקורה מחוץ למנורה ערות היא לכל באי על שה שכינה
נשר יעמוד הקדושת לפני יי שלא יתקן מבחוץ ויכניס מערב עד בקר שנותן בכל יום
וצי לוג שמן כדי שיהיה חלק מערב עד בקר ומדליק כד מערבי ממזבח החיצון אבר
שאר הנרות מדליקן מחצו מושך הפתילה ומדליק שהנרות קבועות והטבות בבקר
וכן הערבים ימיר אף בעצת אף בטומאה על השלחן הטקור על טהרו של שלחן
למה נקרא לחם הפנים שיש לו ששה פנים היה אורך כלחלה עשרה טמחים ורחבה חמש
טמחים ועציה שבע מצעות סלמן יהז השלחן ארכו יצ טמח ורחבו ששה ולחם
ומכיס ארכו עשרה ורחבו חמשה מכיס ארכו לרוחב השלחן ובמל טמחים מכל צד
ויצב בן אשה ישראית זה דנה של שלומית בת רבדי שלומית שהיא עלימה מכל מום בת
רבדי רבנית הייתה ולבך נלקית וקר רבדכא כברהא מע למצדי פי ואלה שמות
מיהבן יצא מבית דינו של משה בא לטע אהלו במחנה דן אמרו לו מה טיבך ליטע
הלך מתוך מחנה דן דלא כות איש על דמלו באותות לבית אבות יחנו עמך ונכנס לבית
ינו של משה ויצא מחריב ועמדו וידיך למטה דן גכחיה הוא לשטח שהיה מסכו ואיש
יכה כל נפש אדם זה למד אפלו דמקטן בן יומי נקרא עליו הכהן וכן שם אהבה

עריכין לאימין תביל וקטן שאינו צריך לאמו חייב בקובה יודע לעכע חייב בלולב ו
להתעטף חייב בציצית לשמור תכלין שלא יכנס בהן לבית הכסא אביו לוחץ לו תמר
יודע לרד אביו מלמדו תורה צוה יודע לשא ברשות היחיד ששואל אותו נבעת בטומא
אם לאו והוא יודע להשיב ספיקו טמא ברשות הרבים אם שאלוהו ואם איני יודע ספיקו
טהור וברשות הרבים ספיקו טמא יודע לשמור ידיו אוכלין על גב ידיו טהרות ואם נגע
בטהרות הנשיעין לו טמא אינו יודע לשמור ידיו שיש שם דיכין לטומאות ידיו לשמ
גופן מטומאות נגע ומשא ואהל אוכלין על גוסו טהרות יודע לפרוס כפיו חולקין
תדומה בבית הגורנות אבל כשהוא קטן לאו שאין חולקין בבית הגורנות לחיט
כילת שטח וקטן אבל משלחין להן לבתיהן יכול לאכול בזית בכרי שאכל פרוס מרחיבין
מצואתו וממימי רגליו יכול לאכול בזית עלי שוחטין עליו הקסח שאין ממנין ער
הקסח אם מי שאכל לכול בזית ידיו גשמיים והו בתוך קסבה מושלך אותו משל
לעצור שם זג כוס לרבו שטר הקיתון על פניו כלום אי אפשר בשמלשך שכן דבותיכן
בזמן שחמה לוקה סימן דע לאומות העולם לצנח לוקה סימן דע לישראל לפי שיער
מוכח לצנח ואומות העול מוכין לחמה לקו שניהן סימן דע לכל העולם לקה במזרח
סימן דע לישיבי מזרח לקה במערב סימן דע לישיבי מערב לקה באמצע סימן דע
לישיבי כל העולם פניו היו דומין לרמחורב בא לעול לקס דומין פניו דעב בא לעולם כמין
זה וכמין זה זה וזה בא לעולם לקה בכניסתו מרענות ממהרת לבוא לקה ביציאתו
מרענות שוה לבוא ויש אומה או חלק הרבדים וכל אומה ואומה לקה לוקין עמה ש
ובכל אלה מצד אשה שפטים אבי יי וזאת שישירא עושך דעין המקום בה אינן מתיראין
ממנו שכן אמר קי אל ודרך הגוים אל תלמדו ומאותות השם אל תחזקו כי יחתו הגוים ויהיה
היה זם טוב דעצרת בדור מן העבים סימן יפה לכל השנה וחטים יזלו תביל בשמחה
בית השאובה תיקן גיזל היה שם שהיו הנשים מלמעלה והאנשים מלמטה עושין כמין
ועושין כעוללות יוצאין מן הקיד וקדו על גבה כנגד שלש דוחות העצרה והאבות וספר
האריך משפחות משפחות בית זקף לצד ונשיהם לצד קל וחומר שעוסקין בשמחה ויצר
דע שולט בהן ועל מה הן סופדין על יצר דע שנהרג בשלמה למאן דאמר על משיח בן
יוסף שנהרג דכות והביטו אל אשר דקדו בחרב וספרו עליו משפחות משפחות אם ליס
דאמר על יצר דע שנהרג דאמר יקודה עתיד הקדיה להביא יצר דע ולשחטו בפני הצריה
ולפני הישעים צדיקים דומה למנהג כהן גדול וישעים דומה לפניהן כחוט השערה

באנו וטור כה ללחמכלב שהנחה עצמו במדת חסד וכל אכל מבנה שרין מוכרין מהבין ויש חסד חסד

י אמר למח קמין טר לבבל לא מה הנבלה אינה בת חיים כן הטר אינה בת חיים ומכאן
מרוכל שאין כמות חויה לא תאכל יעני כמו בקובת הושט ומסוקת הגרדות נבלה וטר
יעאת בהמה טמאה שאין למענה טר לא נבל שאין חייבין עליה נבלה לא משום בשר טמאה
ונשלב הענין בשביל /

אזהרה בפדשות בהר סיני בעזרת מוקיד

לאזני שזשה למח תרצות
הרים גבוהים והר
חמר אהים לשבתו זה ענין מה ענין שמטה אצל סיני והלא כל המצות מסיני לא מטה
שמטה נאמר כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני מכלל כי אשמטה הו מתל קול ובשם
השביעית שבת שבתון יתקן לארץ איי וחס כל צמחה פיהא אומתל יום טוב איי וחס פיה
כל מלאכת עבודה לא תעשה כמכל דאך וקא שורף לא תזרע וכדמך לא תזמר לא תקצר
לא תצר מורי פרט וכדי והיתה שבת הארץ לכם לאכלה ממי הדי לקול אגמיל למעלה
הלוי לא מקט או לגירנא פפוט וקא לך ולעבודך ולא מתוך ולחיה וגמלת דאך אתפציל
ואקדוק מתל קו תהיה אף להדלקות הדו אף ליצבעים איי הדי אטעם מן חכמת אג
וגי פיה אשמה ותרל עלי הדי ולא אנה כאן יקול ולחיה אשר בארץ לאכול מזאך תהיה
לחסיך אלגה ולהיה אשמה וקס עלי הדי מא שאבה ואן שית תקול כללותיה אכנון
ומדעות אקל ודקדוקיה מבארי אמתג כלך דאך ותרעלם יא איה אטער פיהדי
אחריש אן אטב פיון אמתג אבד זקס הדי אמצוה אי סיני בכצוץ
מה למעני גריב אעלם אן כל תקייב מן אכסאן ואחלאת אטמאע יעסר ער
אכסאן עלי פיהא אפסר וטבאעך אכאקצה תלמה טלצת אתרה תהדיב ימיוס
ואכראגיה מן חאה לי חאה יעני מן חלאת אבהייה לא חא אקנאעך וקטע אשהו
ואצמאך אוצלה אקמאכיה ה אי סיני לאתחייב ואכיוף ותשריר אמה עלים
ולטעם המורש כמה חביב השביעי לפני הקבוצ למעלה הקיע השביעי חביב והועדות
שן קולו לרוכב בערבות ביה שמו אבי יתומים ודיין אמות אהים במעון קרשו עכך שבו
שבעה דקיעים ביה הקבוצ ולא בחר מכולן כסא כבוד למלכות אא עדבות בארצות
השביעי חביב והי תכל שן ישפטותכל בערין וכו' יי מלך בדורות השביעי חביב והוא
זו שן ויתקלך חנוך את האהים והן שלשה שעל ושימשו במרום חנוך ומשה ואהרן
זמנים השביעי חביב שן וזיום השביעי שבת וינמש בשבועות השביעי חביב שן
שבעה שבועות תמך לך ועשית חג שבועות בחודשים השביעי חביב שן ובחוד
שן חג הקצות ליי בשבועות בשנים השביעית חביבה שנושבתה הארץ שבת ליי
לירך שגורלך שבת לפני הקבוצ שאמר לארץ תשבות שן ושבתה הארץ

אחר ויש שם אסמך חייב. ואם שאלם הכוהן עשרה ולא המיתוהו ובהם
אותו חייב שני כל הנפש ותכריזהו ומכה בהמה ליעלמנה ארי כאנתטר כהן פטור
לאכהן אלא אלהי נפש בהמה ישלמנה ארי. אטע עאר פיהא אנכש פפצק הני וקא בהמה נ
שנ בקרובן מן בהמה וקא פיה תחת פט לטור מה להלן בריאה אף כאן בריאה וכדי בלא
קא פיה בלאול כל נפש אדם מה ונא להלן ויבוא אהים אתה אדם מה להלן בריאה אף כה
בריא דא למת נפש בהמה לא מה אדם עד שיתכוין שנ וארבל וקם עליו כך בהמה
דא ומכה נפש בהמה ישלמנה ומכה אדם מה מכה בהמה לא חלק בה בין שוגג למזיד
לחייבו בתשלומין אף מכה אדם לא חלק בין שוגג למזיד לפטור מן התשלומין כאשר
עשה כך יעשה לו ודעת תורה לחובל בחברו אמלו ביום הכפורים שהרי טאמ כאשר עשה
כך יעשה לו למת חזר לומר ביד ובה ובני ישראל עשו כאשר צוה יי את משה ומה ע
סמכו ותלו ולא הילינו נבלתו על העץ שנ להלן לא תלין נבלתו על העץ ונשלמה זאת
בעש שרי בה / וזה הוא ענין הפטור ביחזקא / והנהנים הלוים
ובמקום אחר הוא

לא והנהנים אשר שמרו את משמרת מקדשי שעשו כמעשה אבותם שבט לוי שש
בדית מילה ולא עבדו עש במצד שנ כי שמרו אמרתך ובריתך ינצורו דא והנהנים הלו
שהבדורים נקראו כהנים שנ וגם הנהנים הנגשים אל יי למיכך אמ הלוים וענין הלוים
הנהנים שעשו הלוים עבודת הנהנים במדבר ונשאו הארון וזו עבודה לדורות בנהנים
לפי שהנהנים מועטין במדבר כמיתבין פיסמך המצות פי אהמ ארי אמרמ בנקלה
אחרון בני צדוק יש אומ זה מכחש שצדיק עצמו בהדיגת זמרי ויש אומב בני צדוק הנו
הידוע בימי דוד ושלמה שהיו כלו הגונים לא יחגרו ביזע לא יחוצצו פי מוצע אשר בה
אעלא כמי קא יונתק לא יסדיק על חרציקון על ליבהון יסרון כקום יכסס אי קצא יק
באמקץ ולא יכוננו מחליק באמס ולא יכוננו משעותין לאן דאך ודך בזיון כל תקני
דאש שעה בעקב חבורה ואקבב פי תחרימם הני עליהם מא דכר פי הדי אקסר נ
סבב אז קר כאנו תערו עליהן פי וקת יחזקא מה זהיר אותם על מתל קו חכמו תורת
משה עברי ודאשית כל הו בייך אן כל בלמה למעני דאשית כל יעני דאשית הקד ביו
כל או דבכורים וכל תרומות כל זו תרומת ארולה מכל תרומות זו תרומת ארולה וה
וקיל אבה דכר הני כלבמס מראת לאן לאשית אש יצת סמך ארולה ארולה
כמסה אשיא מן אכואע אבאת ואחיואן כל בבלגו שר קיל דאשית ארולה ארולה
והי נבלה בחליין ואטע ליטלמך את שיש למינו בללה אש לאשית ארולה

כמא קירבא יחזקאל

עד שימנה שנים ושבעי שנים ואז שתי מצות עשה הן מסודות לציתין הגדול ולפיהן שבו
שאנו מחשבין השמים והיובלות שנה זו שאנחנו עומדין בה היא שנת אף ושבע מאות
ושמונה ושלשים שנה לשטרות אתשלח שמטה סוף הוד אנה הי אצל וסנתנא הוד את
הי אתשמא לשטרות הי שבת חמשת אים ומאה ותשעים שנה ליצירות עולם סימן הקץ
תהא סוף וקץ לכל חטא וגליות ותחזיק ד' אף קד תביץ פי אול הדי אמרש וקעצרת שומר
תדועה בחדש השביעי בעשור לחדש מה תל בעשור לחדש ביום הכמורייס ק' או פי קמרא
מאחר שאם ביום הקט איני יודע שהוא בעשור לחדש אא בעשור לחדש וזוהי את
השבת בכל ארעכם אין תדועת ראש השנה דוזה שבת בכל ארע לא לבית דין האדל בלבד
והיובל משמיט עבדי ייזקעות ושמטה משמטת כספים ושבעות חז שיהא משמטת אף
שבעות שז וזה דבר השמטה זו שבעות וזה דבר צדיק שיאמר משמיט אכ כיוצא בו
וזה דבר הרצח צדיק שיאמר דוזה הוא וי' יובלות עשו ישראל בארץ לכל יושביה בזמן
שיושביה עליה ולא יהיו מעורבין שט בשט ומשגלה שט דאובן ושט גור וחצי שט
חנה בטלו יובלות יובל היא קדש תהיה לכם מה יובל תומס אתרמיו אף שביעית
תומס את רמיו כמנאת אומ חרות אחרון נתמס והמרי עצמו אסור הא כיצד לקח כפרות
שביעית בשל או לא מתבעין לקח בדשד רגים יצא בשד ותמסו רגים לקח ברגים שסבן
יצאו רגים ומתמס שמן האחרון אחרון נתמס והמרי עצמו אסור לעול וכדי מי עז לקול
פיהא והית חדים כממנו ועשת את התבואה לשלש השנים שהן ששית ושביעית ומנא
שביעית דא שביעית ויובל ומנא יובל נמצאת אומת שיעית שהיא שמינית שז
וזדעתם את השנה השמינית ואכלתם מן התבוא ותשיעית שהיא שמטה ועשירית שהיא
יובל ושנת אחת עשרה מוצאיהן ובזמן שהיובל נוקה הוא כהא בארץ ובחורץ לארץ
והעבדות שומר תדועה ונא תעבידו שומר מיכאן שותקיעה למכ התדועה ותקיעה לאחריה
בחדש השביעי כל תדועות שלחדש השביעי יהיו בשומר בשנת היובל הזאת תשובו איש
אל אחוזתו ונא אל משפחתו ואל אחוזת אבותיו הוא שז ואינו שז לשדחן שהיה בה
פי תמכו ממכר יצאת החלפה שאין בה אונאה לעמיתך ונא אל תמנו זה ישוד אינא
חמון או חנה ובר הקנה מיר ליר הוא שיש בו אונאה יצאו קרקעות שאין בהן זונא
יין לקרקע אף בה אונאה לפי שהיא חוזר לבעליו ביובל ועבדים הוקשו לקרקעות נש
ין וזוהי כקר עות ושטאית אקגומן ממון לעמיתך לא הגוי עמיתך לא הקדש וזמא
נא שנות בשוק כנסה המקדש וזוהי אונאה יתר משנות בטל הקצח מנות משנות
חלה ו טרפון הוד בלוד שקהונא שליט למקח ושמתו תגדי לוד אס בלוד שיח

הדי אכלאם אפך וגרנא אז אסיאנה תקטע חרבתהא לז איהם אתי הי ישיצם חכב
כחך אכרמה אול אהאר יום אחר ל אשמם פי אסאעה אאולי עלי מא כאן וקת אכל
כאוי קהקרת אסאעאא אי אול ליל לילת אחר פתכון אבתרי ליא אסאעו כצנש חל
ואבתרי איהם חלם כצנש ותעור אכרמה לעטאדר לילת אחר איני וכדאך אכא ימ
אחר תך ו אהאר אתי כל דור קנע מאדור אטביעי מסבע וכדאך אעקל יקא עלי
מעאני אעקל אעקל ואעקל אנצרי ואעקל אהיולאני ואעקל באמלכה ואעקל באסעל ואע
אמקתפטי ואעקל אפעא וכדי אסמאיה קבעה והי יך וא ואה ואהים ואהיה ושדי וצאוד
וכדי מא יקולו ארשנים כל זה על סוד שמותיו שלה קבך כי תבאו אל הארץ יכול מש
לעבר הידך ואל אל הארץ המיוחדת יכול משבאו לעמון ומאב תל אשר אני נותן לכם
מצאאת אונכ כיון שעבדו ישראל את הידך נתחייבו בחלה ובעדלה ובחריש הגיע יג בניס
נתחייבו בעומד הגיע יום חמשים נתחייבו בשתי הלחם לוי שנה נתחייבו במעשרות
אחר שבע שבעשו ובע שחלקך התחילו מוכין שמטה לאחת ועשרים שנה לקד עש
יובל ולא הותרה שביעית לישראל לא בימי סנחריב שבא ולכד הארץ בקור השבוע וכן
הוא אונכ וזה לך האות אכיל השנה ספיה ובשנה השנית שחיס ובשלישית גדעו וקצרו
ואכלו ונטעתם בדמים ואכלו פדים ולא גלו ישראל אל על שביטלו מצות שביעית שני
את שארית ישראל מן החרב צלה מלמד שלא השמינו הארץ שבעים שנה וראש חיי
תשדי הוא ראש השנה לשמשים וליוצלות שוך לא תזרע יצלא לעבוד הארץ בשביעיו
זרע וזמיר בכלל היו ולמה יצאו להקיש אליהן כסך זרע וזמיר מיוחדין שהן עבדו
בארץ ובאילן אף אין לי לא שהן עבדו בארץ ובאילן יצא המזבל והמסלק אבנים
והמבדק והמרכיב באילן שהוא פטור את ספיה קצירך לא תקצר שלא לקצור ספיה
שביעית כדרך שקוצרין בשאר הימים ואת ענבי בזירך לא תבצור שלא לאסוק
פירות שביעית אין קוצין אותן במוקצה ואין דורכין ענבים בגת לא בעריבה זמירה
בכלל זריעה וקצירה בכלל בצירה ולמה פירטן הכת שעל שתי תולדות אוחייבין ועי
שאר תולדות אבות שלא תמדישו בענין זה אינו לומר עליהן לכם לאכלה להביא ממנו
מחזות ובסכים ומכלהביא שלשים יום לפני שביעית שעבודת הארץ אסורה בהן שו
יהיה לארץ עריר יהיה ולבהמתך ולחיה כל זמן שהיה אובלת ממין זה בשורה אחת אונ
ממין שצבית כלה מן השדה חייב לבער אין החיה אובלת בשורה אין בהמה אובלת בצד
וקצרות לך מצות עשה לסתם שנים ושבעים ולקיש שנת חמש יכול יספור שבע שנים
ועשה יובל תל שבע שנים שבע ממדים והיו לך נפול תשע וארבעים שנה שימנה שנים

עבד והעושה בו כדרך שמשמשין בעבדים ככעבים עובד בלא תעשה שכל לא תעבד
ועבדות עבד כי ער לא ישא בלינטה למכר ולא יבעול לך מנעלך ואל אחוזת אבותיו של
אמר דבר הוואל ויש לו אחזה אקח ממנו גרעון כסף לא ימכרו ממכרת עבד שלא יעמידם
על אבן הלחץ ויכריז עליהם אז בצנעה לא תרדה בובמרך זו עבדה שאינו צריך לה וגם
מבני התושבים מותר לקנות גר תושב כעבד ככעני לעולם בהם תעב והמשחרר עבד
הכנעני עובד בעשה שכל לעול בהם תעבדו לדעת אחזה ונאמר בשדה ושדה מגרש עדיו
לא ימכר כי אחוזת עולם היא להם מכאן שהוקשו עבדים לקרקעות או לעקר זה המוכר
עצמו לפי שהיא עיקר הקיום או לפי עז לצמיתות תורג לחלוטין דא לצמיתות לדבנות
את הנותן מתנה בדאשונה היה נטמן יום שנים עשר חודש שתהא חלוטה לו התקינו שיהא
חולש את מעותיו בלשכה ויהיה עובד הרלת ומכנס אימתי שירצה הלז יבוא ויטול מעותיו
ואם לא יגא בארץ יומי אומצאק לשחרור ובשאר כל אדם לשעבדו י עקיבה אומצא
באלה לשעבדו ובשאר כל אדם לשחרור וחכמי אומצאק הכל לשחרור פיר קבר אחרים לשעבדו
דאי אמרת לשעבדו ממנעו ולא כריזי וכל אדם עבד קבר מקתבדא אחרים לשעבדו
דאי אמרת לשחרור ממנעו נפשיה וחכמי אומצאק הכל לשחרור בין שפרוץ קרובים
בין שפרוץ שאר אדם יצא לחירות י עקיבה אומצאק קרובים לשעבדו ושלכר
אדם לשחרור מוכת או דודו או בן דודו או הסיגה ידוונגל הדי כאן שלטגאולות
לשחרור דאי אמרת בגאולת קרובים לשחרור הדי ומנעו נפשיה ובשאר כל אדם אמר אם
מנעו נפשי לא כריזי לי וחשב עם קנהו מכאן שאסור לגנוב דעת הבריות ואמלן
דעתו שלגו לאן ארי כאן הדי ארי הדי גוי עובד עז חאקבה עבדי פכיק סאיר אנאס יחתא
יזקיק עמק בחשבון וכדי יקא פקצא יכול יגלוס עליו בחשבון תל וחשב עם קנהו
שדח דבין בטהרות יגלוס עליו ילצק עליה לא ירדנו במקל לעיניך לעיניך
תמחה אבל אין אתה דשאי וחייב לכבוש עליו לתוך ביתו לדאות במה הוא עוסי ומנעו
לא תקימו לכם מינבה היא בכין גבוק כמו אכסירה יגתמעו הכאן עליהם עז ויניחו
עליו עבודתם מחוימת אשר יעשה ולו עמלת לעבודתך ללא נעשבה באכעלם ואבן
משפית היא שחוקקין עליה עז ומשתחווים עליה והי חגר מכון וסמכונה לארצכם
וגשו אין אתם משתחווים על האצטט אבל משתחווים אתם על האצטט שצמק
ית שבתוני תשמדו קר תקדים ביאן הדי פי קדוש ואסמך תפרידה הנט הו
ל עבד המכר לעז ללא יכח אנה כמי קר במכר לו אתה סאיר פד צמק ויקח
דבר עז הוואל ודבר מחלל שבת הוואל ודבר פגמא פגמא פגמא פגמא

כל היום אמרו יבית לנו טרפון מקומינו כי חסד תבואת הוא מוכר לך שנית
תבוא אין פחות משתי שנים פעם שאתה אוכל ממנה שלש תבואת לשתי שנים ולא
תונו איש את עפיתו זו אונאת דברים כי צד דאך חללים באין עליו לא יאמר לו כדרך שאח
חביריו שלאוב זכר נא מיהוא כפי אבד דאך חמרים מבקשים תבואה לא יאמר להן לב
אצל פלו והוא יודע שאין לו חרות מאהיך אפי' על כדרכם ואיש כילא יהיה לו גואל
הגר שאינו יודע ולא מוריש אבל ישראל שבטא לא כלי שני ואתם בית ישראל לא כליטם
והשיגה ידולא שילוח ומצא עד שימצא דבר שאינו עמו בשעה שמכר אבל אם יר
שדות אחרות כדי שגלה שדה אין שומעין לו כי גאתו מקדאר מא יגלה כולה או
יבחה כולה אבל מקצתה לא יגא שני כדי גאתו בית מושב עיר חמה אין דינו כזה לא
בארץ ומשום ישוב ארץ ישראל באנת אמרייה עד שנה וקולה תמימה לקציא חדיש
העבוד אשר לא חומה כות לא וקוד לו ללמדך שאם היה הבית בקיר החומה שנמצא
הוא החומה שני כי ביתה בקיר החומה היא ושבת אחי אכרסם ואלוים לוסהם ואלו
בכלל עיר חומה ושדה מגדש ערסם לא ימכר לא ישונה מגדש לעיר ולא עיר למגדש
וכי ימוך אחיך והחזקתו תן לו דבר שיתחזק בו משום צדקה וחי אחיך עמך תן לו
מלאכה שיחיה בה עמך שחיך קורמין לחיו הרי שבירו קיתונן שלמים אם ישותיקו אחד
במרבד יגיע לישוב ואם ישותיקו שנים לא יגיעו ישותיקו זה שבירו אלתקח מארצו
נשך ותרבית למה נקרא שמו נשך מכי שהוא מבשרו ותרבית כמשמעו ונשך ורבית
אחר הוא ולמה חילקן הכית לעבוד עליו בשני לאוין דא נשך בכסף ורבי תבאכל אשר
הוצאתי אתכם מארץ מצר אני שבחנתי בין טיפה שלכבוד לטיפה שאינה שלכבוד אני
עתיד להביע ממי שתלה מעותיו ביד גוי ומלוח אותך ברבית וקך תקדם לטא אקול לט
תלה יציאת מצר גבי רבית ונזירה ביאטא והו אנך לא תמלך אכין ותסתולו עליו
בארבית חת יך עבדא ממלוחא לך ואיכר אנך כנת עבדא ממלוחא במרס וכנת מקתיר
ואטלחאך מן אמלכיה כדאך אסת אש אכין כי אצדקה ואלוואה ולא תזיר עליה חסות
לאנך ארי מעלת כדאך פסוק יעני וימכר ע כמו לעבד לתת לכם אות אורץ כנען להיות
לכם אלים מיכאן אמרו כלה יושב בארץ ישראל באוקיבל עליו עול מלכות שמיים וכי
היוצא מארץ ישראל כאל עבד עש וכך דוד אומ כי גיד שוב היום מהתהלך בנחלת אלים ויא
לי לך עבד אלים אחרים וכי ימוך אחיך ונמכר לך זה המוכר עצמו כי שכיב בחדש
שכיב זה שכיב שנים ותשב אן שכיב עולם ויצא ממקו הוא וצפו עמו שדבוח
צפו ער ייצא אל משפחתו הוא שב ואינו שב לשדחה שהיה בה ומיכאן שאם

[illegible]

תשמרו את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו מה שמדת שבת לעול אף מקדש
מקדש לעול אפ' שהאחרב ומקדשי תיראו זו מצות עשה ליראה מן המקדש
מן המקדש אתה ידע לא ממי שצוה לעשות מקדש שלא יכנס אדם להרהבית בה
ובמקלו ובאפונתו ולא יעשנו קככרדיה שיכנס מזוהרדך ויצא בקצרה כדי לקרב
הדרך ורקיקה מקל וחומ וכדי מקבלת כופה אן מן כאן ידכל לא יזאקאים כנ
קאלעמטור לשות ואין ישיבה בעזרה לא למלכי בית דוד בלבד כמי קאויבא המלך
דוד וישב למכ' וקאקריצית לחד מן קמא יעני פי מראיתב אגוד לאן המקדש וא
לעולם וקאשופים עומדים ממעל לו אי אנהם תאבתן לא ילחקתם תגייך ולא סבון
אדיראך ולא טרפת עין ונשלמה זאת המדע בעג שדי בן /

וזה ענין הפטרה בירמיה / יי' עזי ומעזי יחד קא יונתן בג עוזי
תקמי וחדני בעט בדגל יעני קלם אחדי

ושמיר הו חיואן יטות אהארה במדורה עליהא ובה בנא שלמה בית המקדש קדוה
בפיתם בעדעד הו אענכבות קודא דגד הו אהגל לאן טבעה יגמע ביץ עלי אביץ
אוי ביץ וליס אביץ אוי יגמע לה כיכרגין אפיון מכתלטה פיקת צברינה ויהדבין ומא
יצא מעה שי כדאך ארשע גמע מאל לים הו לה פישקי מתל אהגל וידרוח ויתוכר ומו
אפאר לא ארכוב ואניש הו תאלם וכסר כסא כבוד מדום מראשון מקום מקדש
מיכאן שנברא קודם שנברא העולם מקור מים חיים אי אנה בדין הוה מנבע אחאך
שלם / **אתחיל במדע אתם בחקתי** / בעזרת מאזין לכביכות זש
חסדך יי' מלאה הארץ חקך למדיני

ודבר שלא נמצא לאדם בו טעם או עילק אלימהר לעלות אל יי' פן יפדך בו ונתרבי
גשמיתם בעתם שלשה מתנוצמתנה הגשמים שם ונתתי גשמי ומאורות שם ויתן אתם
אדם בדין השמים ותורה שם ויתן אל משה ככלתו ונתתי גשמיתם תניר איזה הו
עתם הוי אומ לגלי שבתות ולילי רבעיות ומשבעה ימים במרחשק שואין את הגשמים
ודאך במאחר הוה מן סבב עולי רגלים ללא יקטעקם אמסר קאו כדי שיגיע האחרק
לסוד מרת ויש אומ זה מרחשון ובקליו שם יורה ומלקוש יורה במרחשון ומלקוש כגון
ומתנה הארץ יבולה מעשך בימי שמשון בג שטח היו הגשמים ירידין בלילי שבתות
לילי רביעיית ער שמשון חטים ככליות וערשים כריני יי' זהב ושעורים
במדינת בית ועדו מיהן חכמ וקניחום לרודות באים להודיע כמה המעות גורדין
הוד וקטאתי כספיו וסגמכם והעבתי חיה דעה מן הארץ השביתן מן המדקין

או זי ארית חור או ברר נקד יערץ אמות בתכרן אמתא איצ' בלעזב באסיף ונחור
כלמא באמת הרה ארית תחפץ מנהא הו יעיש מא דאס יתעוץ מא תחלל מנה ומקדרי
לא אגל מחתום לאנסאן ולכאן מחתום לס יקול למען ידבו ימיכם וקא ועשית
מעיקר לגיך וכתיר מתל הרה ארלה ונקטע אכלאם ללא יטול ונעור אגדף פמט
וקד תביין אן הרה כלוא טביעייך פכיק יך קול והיו בך לאות ולמות ומן הרה אגסלך
אעני אקבאב אטביעייך ארית יתדינא ותבא ערנא מן הרה ארית סבב אהלך פכיק
יקע פינא אקבאב ארית כחן עאצין ארית מתלא אן קד עלם מן אחכאס אגוס אן ארית
כאן זחל כרית אמתא ארית מאנה יתיר יצק וקל מטר ויך גוע וקחט פהי סבב
טביעי פהי כעא עושין רצונו פהי ארית פכיק יך ונתתי גשמיכם בעתם לות
מטר ארצכם בעתו ומא מתל הרה או כיק יך ארית כאן זחל באמת לתך אמאייך ארית
ואינן עושין רצונו כיק יך ועער ארית שמים והרי סבב טביעי מוגב לכתר אמטר
אגוסב ען הרי אעלם אן אגא ואקבאב הו עליגהת אמעגז כמי קא והיו בך לאות
ולמות ואמעגז ינקסם אקסאס מעגז פאבת וראים וזול אמי אמעגז
אזול כקול ותמתך דהרץ את פיה ובערה עארת לטבעהך ארעלי ותכס עליהם הארץ
וכרית ית ים סוף ומעגזאת מנר ואלאבת הו מתל אמן ארית אקסאס ארבעים
שנה ארית אש שידרה בימי שלמה וראמת קרית תוך סנה אי חרבן בית ראשון וקר
רדנא פהי מא תקרם אמי ארית פהי ארית ואמתא ארית צמנתע וקא והיו בך לאות
ולמות ובעד ער עולם ללא כקול יך הרי מחקרה העול וטבעו כל ארית כלק אסמא
וארץ ואלכאבב אמוותרה אסער ואכאבב אמוותרה אכחס קארר עלי אכחאבב משייתך
מהא כמא ירד ארית קאערות אשריעך אמעגזאת ארית הו תאבטיך לחות אעלם וכד
אקבאב אטביעייך אתי הו סבב מות לאנסאן כאן לאנסאן ארית הו עאצי פקר יתסבב
עקר דא יך גיר צאח ויעתר ארית קרית מערץ ען אכמא פאעכאיה מערעך ענה פך אמתא
אזל אעלם ארית עטבה מצמון ואן כאן מתגה נחור תע פתך אמוותרה מסודרה ואעכאיד
מתעלה פיה כנס אכוכן הרעת יתקנינו בעיניה טובה מלכנו ונעור אגדף משייתך
את כמותיכם הו ארית אתי יתמעו עליהא ליעברו עז והו אמואצ' ארית פער
ותלצות בעל חמיכם ארית מכותשים וקוסמים ואגוז קא אכאבב לכן עושג
קולו אנהא טר לאכארי תע לכן ארית אמתא ואער אמעגז פהי ימים על פהי גלולים
ימה פהי עושין אעל גלולים לא שהיה איהו מחקר על פהי תפשי נעב ששון מרדון
אחר תפון ומוטל בדעב ארית כנימא ארית משייתך

שנעשו כמילים חוזרין ושוקלין אותן שיהי' יורעין במכינו יצבעהטא וכי קין
 מה האדם שבע פעם של על הטאן אלפי שהיסורין שבעה מינן ארבע מיתות ביו
 וכות ומיתה ביו שמים ומלקות אעפ' שבעלו בית דין לא בטלו או לא וקצו נפדע
 האדם סלכנו ותכדך ואס' מראת ואם לאתשמעו לי ואם שר אף לאתשמעו לי
 תלשנו עמי קרי ואם באה לא תוסרו לי ואם באה לאתשמעו לי אם עבדתם עלה
 חוסשי תורה וחקר אף לא אף כערוה קי מעני עגיב אף הומן גרץ אכף ודאף א
 תע פי וזה אברכת ואקללות כי משנה תורה והיו כף לאות ולמופת וצדעך עד ע
 עלי מא יצרו לטא מן אפיר ואשר אחאכל מאכא כמי קא מירכס היתה זאת לכם ודאף מ
 מלך נכסה לשמומאת אציף פתחורת פיה חראדיה מתך קבב הלאכה או מן ימען פי אנ
 פיעמא בחסב אכיסיה אתאבעה לדאף אמזאב ואשצאה ואקבב לץ הו מאי
 קבב אכילאף חרבה טביעיה פלא יצח מטר או יצח ישרפון או ידקון או ארבה וכו
 קתל איצי אף הו תאבע לאראדיה וגיר קי כתיב ואכא אכעל לך אקסבא ואטוא
 אף אף אכרסא כחנת סבב חתף אכסאן קר עלס מן סבבמות אכסאן הו מס
 אעתרא אחרארה אגריזיה ופסארהא מן אקבאב מחורבה לה מן ראכל ומן אקבאב
 עליה מן בארג' אמי אקבאב מחורבה לה מן ראכל מתך אמי לפסאן אתרד לה
 יערץ לאכבך ואו לאקלוב או למזאב חאר או בארד או מן סוף הדרץ פי ארמא פל
 תכבד אקוור מחורבה אי אצור פיבטל אתנמס וכו' תערץ סרה כי ארייה פלא יכ
 ארמא פיהא אי אקלוב מתכטי אחרארה אגריזיה או תערץ פי אכבד סרה פלא חצל
 אחרארה מתכדיר ואמי לפסאן כי פייתתהא פיץ מן חור או ברד מפרט ופסאן מאותיה
 מן חור נקצאן או זיאה כמן אסתמרג פלס מן אכלאט אף אסתמרגא מפרט אף
 ארס דאכרא ואסורא ואכלגס מתכטי אחרארה ואמי אקבאב מחורבה לה מן פי
 פיץ לאקבאב סתה אמ' אסתמרגא אחרארה מן קבב סדור שריי יערץ בנתה מתכ
 אחרארה ווי שיה בטא יערץ לכור אקראא אף הבת עליה דיה קריה ואמי לאכעט
 אכראכל כסתל מן יפס' עגתה מתככל אחרארה אכראכל וכו' איצי סבבמות אכ
 ואמי פסארהא מן סבב אמתלא כמתל אף גריון כי אמא פיבטל עכוס אתנמס
 יערץ לכור אקראא אף האן פיה דיה כתיב מתגמור אמתלה ויטפי ואמי מן קב
 ערס אתנמס באף יכנן פיערס ענה אתנמס ואמי מן פסאן כי פייתתהא או זיאה
 גודרהא באסתנשאן הוי כתיב או ככאראת כינתנה דריה באסתנשאן ואכלאלי
 פסאן גודר אחרארה לכנתנמתהא או מן ליע אהאם פסאן גודרהא ואמי מן פסאן
 כתיב

ונצפה ללעבד עלי אדמום יעני איש ואשה פאשכץ אואחור יגי חסונת ששים פתחק
שנתחמשים כלמטה חמשה זכ ואם מבן שנה ומעלה מנ ששנת עשרים כלמטה
ואמה תל ואם מבן ששים שנה מה שמת ששים כלמטה נאמה אף שנתחמש ועשרים
כלמטה נאמה בין להקל בין להחמיר והעמידו כל שישנו בעמדה ישנו בהפך
יצאו שנים וקלות שאינן בעמדה אינן בעמדה העריך ומת קודם עמדה פטור
וכן הדין ומנ שמת מבין עלה פטור שכן ונתן אתה עדין ביום ההוא אין להקדים
לא מקומו ושעתו לאן ארצאח אמת מוע בהא מצנוכה ליקות מצנוכה ואם בצניחה
אין ואף והלא כבד טא ואם כל צדקה טמא אשר לא יקריצו ממנה קודם ליה לא ואם של
נאמה טמא זה בעלת מוס וכן המדיב איב משום כלאים וכן כלבהמת פטור ממקדש
עשה הדין קדש וחול מעמד בין ויהיה כצדקה טמא עם טהור והקודש בשאר פטור
המקדשין לוקה ואיש שיש את ביתו יצא המקדש דבר שאינו שלו זרע חומר
שעורים חומר המוקדשין טמא ומסאחית בית כור כמטה אסבעין אף וראב
והן ברוב דעב אמה על דעב אמה בקירוב ואם משדה אחתו אפרק בין שדה אחת
ושדה מקדש אף שדה אחת אף לם יתמנה צאחבהא ובאשה או אגזבר מלח
עאר תמור לה ביובל לא יתחול לכהן ושדה אחת מות יתחומש ואינו מוחיק בשדה
מקנה חומש ושדה מקנה אף לם יתמנה צאחבהא יתן ביובל לבעליה הראשון
ואין השדה כמדינתא קודם לזבל בשדה שנים שש על פי השנים שש שמונה
שנ ומרה בעדין אף בעד מינש שאם היה בעל מוס אינו קודם לו שש שש ונאם
קורא לו שם ואם זה בכור לא יקדיש איש אחת אבל אמה מקדיש הקדש עליו הקדש
יגב זיאות אמת לאכה אף הקדש הכור יפד פדיתמן זאד ויך דאך אמתן קדש
ויצקי אצבור לכהנים וצרי ל ישמעל לא יקדיש איש אחת שלא ישנה הקדש כלל
לא יקדישנו מקדשן לקדשן אחר אין לי לא בכור מנ לשאר קדשים שנ צדקה ואם
הקדישו בצטן המצא עולה שאין הכור עושה תמורה אף כל חמשים הקדשים קודם
הולכה ולא ימרה לקול לא ימכר ולא יגל ואן קל הוי חרש לשנים יש לו פדיון והן
בדין הקדש כפי רכבה קבל אם כן למה טא קדשים הולך לא שיהחל על קדשי קדשים
גל קדשים קלים מכל אשר לו מאדס ובהיג מאדס או עזרים כדענים ומנ של
זרע מצבו ועבדיו העבדים תל אף חול על חרש אשר יקדש מקדשים מות יומת
ה יצבאמר דיכו למיתה בבית דין ואם אחרי ערכו עלי אין לו עדין ואם לא יאכל
יגז מסעשהו חמישיתן יוסף עליו יורה תורה לקורא מה ששלא יתחולל

וכמה קיימת אש שלשת אפים אה וכמה בשארתם אה לאנשאר לא אני אה רעונך
שתאם רצר אחר ותחיה אה ונתה קח אה שמע ישראל יק' אהינו יק' אחר קצף ואמר
חוס ושלום לי מלה זכיר שם שמים שלא למדיני אבא בן נטל יראתו ונתנה על לבו
ויהי מוגמל ונתשקף עד שנבקעה כריסו ונמל הו ויראתו לארץ לקיים מה שנ ונתרדי
מדינים על מגרי גלולים והשמות את מקדש אהם שהן שוממין בקדושתהן ^{עומדין}
שחייב אהם לנהוג כצור במקדש וצבתי בשמית אה בחרבנן וכן הוא חומר וגם אני
נתתי להם מקדש מעט בגוים וכשלו איש באהיו מיכן שישראל ערבים זה בזה
שאם חטא אחד וחבירו רואיהו ולא הזהירו נתקפו שניהן והתורו את עונם ואת ^{עון}
אבותם ללמדך שחייב אדם להתוודות על מעשיו ועל מעשה אבותיו התמוסים ביור
וזכרתי את בריתי יעקב מל שלא יצא ממנו פסולת ואף את בריתי יעקב נאמרו ואף
שיצא ממנו עשו ולא נאמרו בו זכירה כאל עדיין אמרו צבור על גבי המזבח ונאמר
באברהם אף שיצא ממנו ישמעאל ומכין לדבות האמהות שנ ואת ואת ואת ומנ
לדבות כל הצדיקים כגון אדם ושת ונח ושם שנ וזכרתי להם ברית ראשונים ומנ אף
משך אהרן ומרים שנ אשר הוצאת אותם מארץ מצרים וצר אל בני ישראל בני ישראל
מעדיכין אין הגוים מעדיכין יכול שלא יהא בעדיכין תל איש ומכני מה בעדיכין ולא
מעדיכין שהדיחיש שוטה וקטן בעדיכין אבל לא מעדיכין רבה בעדיכין יתר ^{מגן}
המעדיכין ואמרת איהם לדבות גרים ועבדים וצר אל בני ישראל בעדיכין נמשות אין לי
לא אחר שהעדיך אחר אחר שהעדיך מהה כיתל נמשות ניד בעדיכין הקיש נ דים לעדי
מה סידים בצל תאחר אף ערבים בצל תאחר זכר לא סומטום ואנדרקכם יכול לא
יהיה בכלל איש אבל יהיה בכלל אשה תל או בקצה זכר וראי או בקצה וראית וראים
אין בערבים לא אם אמר דמי מלו עלי אמלו קטן או גוי רואין אותו בעצד נמכר בשו
ומשלם דמי והעדיכין והדמים לצדק הבית כולן ולענין הוא יקול עדי עלי או
מלו עלי אנה יקלם לעורך למיכור פי אתורה עלי קורסן לעדיך ואם מן הוא
נותני לו מזון שלשים יום וכסות יצ חרש והשאר לקדש וגעלת אתותמן לעבד
עלי לעמום כצדקתן אחר עלי לעמום קא רצינו אן אכתור לערבים פי אתו ששים
ודמי העצד שלשים שקלים וטון ליקבד לערבים אכתור מן חמשים והכדי אין בעדי
אתו על חמשים ולא פחות משקל שנ וכל עדיכין יהיה בשקל הקדש פיך מעכא או
אנמית עכך הקדש ועכך הקדש גדול וקטן איש ואשה מבין חרש ועד בן ששים פיג
ועכך הקדש ועכך הקדש גדול וקטן איש ואשה מבין חרש ועד בן ששים פיג

וְאִי אֶקְוֶה אֶפְסֹחַ וְלֹא אֶחְסֹךְ אֶדְמַעְהֶן וְדִגְוֶנְהֶן קִיֵּל רַבּוֹת בְּכַת עֲשׂוֹ חֵיל
 וְאֶת עֲלִיּוֹת עַל כּוֹלֶטָה וְהָיִי טָאֵר שְׁעָרֵי בַעֲיִר לִיסְהוּ גִלְדֵּן אֵנֶן וְאֶתְּמַח אֶגֶרֶץ אוֹסִיף
 חוֹמֶשׁ עַל שִׁקְי הַמִּמּוֹן וְנִשְׁלַמָּה זֶאת וְמוֹדֵשׁ בְּשִׁבְהָ הַשְׁלֵמָה סִכְר תְּנוּנִים
 כְּהֵנָּה שֶׁתִּתְּלֶנּוּ מִרְשָׁת וּיְקָרָה בְּעִזִּית מַלְכִי הַנֶּלֶכְיָה הָאֶתְּמַח הַקְּבוֹר וְהַנֶּמָּה
 אֲשֶׁל מִמֶּנּוּ יִפְתָּח לִי לְתוֹרָתוֹ וְיִגְלֶה לִּי סֻדּוֹת הַתּוֹרָה וְיִמְשַׁכֵּעַ אֶל מַעֲשֵׂה דַעְוָנוֹ לְמַעַנֵּנוּ
 שׁוֹכֵן שְׁמוֹ שְׁפִירָה אֲבִיזְבִּדִיָּה הַדּוֹטָא אֲבָקֶשׁ מִמֶּנּוּ יַעֲזָרֵנִי וְחַיֵּשׁ גּוֹאֵל מִהַיָּד
 גִּמְזָן כֵּן דְּחוֹס יִדְחֶם עֲלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

וְזֶה הוּא עֲכֵן הַפְּטִירָה בִּיחַ זָקָל קוֹל הַלֵּא הַטָּהוֹר עֲבֹד

הָם יִשְׂרָאֵל לְאֻדִּים בְּקִרְאוֹ צִאֵן עֵן וְאֶתְּנָה טָאֵן מַדְעִיָּתִי אֶת הַכּוֹלֶטָה לְאֻדִּים
 יַעֲבִי אֶהְיֶה לְשֵׁךְ אֶסְגִּיר כְּמִתְּלֵ קוֹל כִּי כָל שֹׂאֵר וְכָל דָּבָר לֹא תִשְׁתָּחֶה לְאֻדִּים
 בְּכוֹרִים לִי פִיחֵלוּ לֹה לְשֵׁךְ וְיִקְוִלוּ לֹה יִגְוֹז תִּקְדִּישָׁה עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ וְיִמְעַנִּי אֲכֵן אֲכֵן
 יוֹרֵךְ וְחֹדֵךְ וְיִאֲכַלְהָ אֲבָהֶן וְאֶת הַחֹלֶה לֹא וְפִיתָם כְּמִתְּלֵ שֵׁךְ אֶלֶם פִּיבִי אֶהְיֶה יִגְוֹז
 עַלִי אֲכֵס לְכַעֲמָה שְׂבוּעָה דְּאוֹרִיתָהּ אֶו דְּרַבֵּנָן מִיַּעֲלָמָה וְהָיִי אֶעֱצֶם מִן אֶהְיֶה וְאֶהְיֶה
 הַטָּהוֹת לֹא הַשְׁעָתָם יַעֲבִי אֲכֵן קֹר כְּרִגּוֹ מִן אֲדִין וְעַד מַעֲקָם בַּעֲן שִׁי תִמְסַח וְהָיִי
 אֶעֱצֶם וְאֶתְּמַח אֶהְיֶה קֹר כְּרִגּוֹ מִן אֲדִין בְּאֶמְלָה וְנִשְׁלֵם הָעֲבִיב
 דְּכָה וְהָיִי שִׁי דָה

אֶתְחִיל בְּמַדְרֵשׁ חוֹמֶשׁ הַפְּקוּדִים שֶׁתִּחַלְתּוּ מִדְּעַת בְּמַדְרֵשׁ סִיבִי

מִי שֶׁהוּא לְכַסְאוֹ כְּחֹסֶר סוּעָר זֶשֶׁן וְהָיָה מִסְכַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּחֹל הַיָּם וְלֹא מִנָּה מַעֲשֵׂה
 אֶל מִבֶּן עֲשָׂרִים בְּלִבְדִּי בְּמַדְרֵשׁ סִיבִי בְּאֶהְיֶה מוֹעֵד בְּאַחַר פְּחָדֶשׁ לְמֹה יִיחַסֵּן כְּאֵן הַכֹּת
 הַמִּקּוֹם וְהַזְמָן מִכְּכִי חֵיצַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵן סְגוּלַתִּי זֶחַפְצוֹ בְּעוֹלָם הַיְּסוּדוֹת וְעוֹר שֶׁבָּרַךְ
 לְתַקְנָם בְּדִגְלָם שֶׁהֵן מְרֻבָּעִים כְּדִיבּוּעַ הַמַּזְלָת וְהַזְמָן דּוּרָךְ אַחֲרֵי סִבִּיבַת גִּלְגָּל
 לְעֵצָתָם כְּעַדֵּן מִצֵּל בְּזָכוֹת יִצִּיאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם יִיחַסֵּם לְמַשְׁמַחֲתָם לְבִית אֲבוֹתָם
 לְמַדְרֵשׁ שֶׁמִּשְׁמַחֲתָהּ אֲבִיק דְּוִיָּה מִשְׁמַחֲתָהּ לֹא מִשְׁמַחֲתָהּ בְּמַסְכֵּר שְׁמֹנֶת מֵלֵךְ גִּיָּה
 טָקִיִּים מִן הַזְמָה וְשְׁמוֹתָם טָאִים לְגִלְגָּל שֶׁגִּלְגָּלָתָם הוּא הַדְּבַר הַחֲבִיב שֶׁהוּא גִלְגָּל
 הַיָּאֵשׁ דְּוִיָּה לְגִלְגָּל עֵגוֹל וְיֵשׁ אֹהֶם שְׁלוֹחֵי חֵץ דְּבַר מִהֵן עֵגוֹל שֶׁמוֹכֵן אֹתָם בְּוִיָּה
 וְאֶהְיֶה לִיתֵן גִּדּוּלָה לְאֶהְיֶה וְאֶתְּמַח וְיִשְׁאֵל לִיתֵן גִּדּוּלָה לְכָל הַשְּׂטִיִּים מִן עֲשָׂרִים
 יִשְׁמַחֲתָהּ זֶשֶׁן בֶּן עֲשָׂרִים לְדוּרָךְ אֶלֶךְ קִרְיָאִי וְקוֹר חֲרוֹתָהּ

שמואל וכו' לדון יתבוננו ויקול מיד ויהי אמשך אצלך מיד כיתאמך פירך
יבליב אן יכיר אותו באקל מן תמנה וכי פיתמוניו צבטו איחך אן יחליף טוב
צדע וקל כי אמשך אנה יוסף עליו חותש יי ליטוף יצדוהדע וכל מעשר
בזר וטאן מעשרין מן הכבשים על העזים שכולן נקראו צאן והי מעשר בהמה
הולבעלים כל אשר יעצר תחת השבט שיטעמו הוא מעצמו לא שיוציאו צידו
פיצר הכרישין מעשר בהמה מפניסן לדיד ומניח השבט על מתח הדיד ומוציין
אחור אחור והעשירי דושמו בקקרא ויהיה המנה שלוקטן יטאו שנים קרא לתשיע
עשירי או לאחור עשר עשירי מפי הקבלה שהטעות מקדשת צמעש שלמנד
ושלמעלה בלצד אשהיה בעל הבית לא השליח והיה קדש צדוף שיקדשו לו שם
מעשר לא יגא אינו נמכר לא חי ולא שחוט לא תמים ולא בעל מוסף מנשגא
נקראת קנייה שנא אם יגאל טוב יגא וכא צום קנותך את השדה מיד נעמי יבנה
נא לא תמיה נמכר הוא לא יחליפנו ולא ימיר אותו מעשר ככללית ולמה יצא להקט
אלין מה מעשר קדשי ישראל יטאו קדשי גוים מה מעשר קדשי יחור יטאו קדשי
צדור שאין עושין תמורה עליו אך תכיר וקל יחליצנו וקל איציל לא יחליצנו
במעות ולא יציר אותו בצדק כמדת חייבן בשביל חייבן דע צבט דע האמור יאן
הוא בעל מוס שיקדשו יי עליו וכיוצא בו שאינו דאוי לקדש ולמה לוקין על התורה
יהלא לאו שיה שתק ישה מנסע שיש בה עשה ושט לאין ועור שאין לאו שיה שוי
לעשה ומה מעות אשר יי את אשר לעשות מקדש פט נקבותה אא סיני לאתורה
ולתורה שיה צבט לכנס אכחיקה וסבהא ען אמדא צהא אמת ויהא אעב
לאו שיה אכחיקה וקד קאן סיני לעשות כדדים וקאו כל הנבהל להק חוסר יצאנו
בגדת אורה צבט אכחיקה ויהא קלוקך אן לנא אן כפתם יי אהותם
במעות עבד מסידי ונולך אן אתו אמת חומש למן יגא ממעשרו או למן יצו
מן הקדש וכדי קל אכחיקה יי באושא שיהא אדא מפדש חמיש כנסו למצוה יעב
לכדיון שבויים פתחם אן הי לאתנציה אן הי אגז אכחיקה איהו פאחמס אגז
אכחיקה איהו אכחיקה ואלא וס לאמת טיב ואלכזעי ואלכחיקה והוא שיה כחיקה פלו
יעצמה את לאכחיקה איהו חומש פאחיקה ואלא ילוחמה בתלות אקוא אכחיקה
כל יתקל דיעלה אמתו מעלה איהו הו בעלם איהם נצמחותו וענה קיל דיד
האיהם פאחיקה איהו חומש נאטקיה לאן לכנס אכחיקה פאחיקה לאכחיקה
ואכחיקה פאחיקה איהו חומש נאטקיה לאכחיקה פאחיקה לאכחיקה

על שם וירגו לויב סר טז עקרב ורגים בעמונה שלעגלה והקורים ולחים
בטבע המים ומבנים הלויים בני מדרי בצמון ומכחן בדגלים דגל מחנה דן וסמון
לו אשר ונמליו ומכנה זו חשך יוצא לעול ועל אות שלו נחש שני יהיו נחש וכן
בשצוק יעקב את בניו שיטענו במטותו על סדר זה צום שלשה שבטים בכל דור
ובטא הקצה למשה בדגלים התחיל מיצר ואומד עבשו תהיה מחלוקת בין השבטים
שאם אומר לזה יחנה במזרח יאמר לאו לא במערב ואם אומר לזה יחנה בצפון
הוא אומר לאו לא בדרום אלה הקצה הן מבידין מחלוקתן מיעקב אביהן לכך נא באותות
שאר השבטים מה אותות שלהן שהיה להן במכה על צורת אבנים טבור
ומדגליות שהיו על אהרן ומהן למדה המלכות לעשות מלך ראובן אבנו אור
ומכה שלו ירוק ומצויר עליו דודאים יהודה אבנו נופך ומכה שלו בעין הדקיס
ומצויר עליו שמש וירח על שם ומצני יששכר יורעי צינה לעתים לדעת מה יעשה
ישראל צבולון אבנו יהלם ומכה שלו לבן ומצויר עליו ספינה על שם לחוף ימים
ישכר דן אבנו לשם ומכה שלו חמה לעצמור ומצויר עליו נחש על שם יהי דן
נחש גר אבנו שבו ועצב שלו מעורב שחור ולבן ומצויר עליו מחנה על שם
גר גור יגורנו נמליו אבנו אחלמה ומכה שלו דומה לין צלול ומצויר עליו
אילה על שם נמליו אילה שלוואה אשר אבנו תרשיש ומכה שלו כלובן חזק
ומצויר עליו זית על שם וטובל בשמן דגלו יוסף אבנו פטרה ושהם ומצויר
עליו למנשה שור על שם בכור שורו הדדלו ועל שלאפרים אף הוא מצויר עליו
דאס על שם וקרני דאס קרניו בנימין אבנו ישפה ועצב שלו דומה לכל
העצבים ומצויר עליו זאב לוי אבנו לבדו בדקת ומכה שלו שלישו צבוע
אדום ושלישו שחור ושלישו לבן ומצויר עליו אורים ותומים ולטעם המדע
איש על דגלו באותות באותיות השם שנ ובסם אהינו נאמר זה שם בן יצחאיות
כנגד שמותן של שבטים וכן שלמה אומר דגלו עלי אהבה ל יעמאל אומ מסורת
היא בידם שאותיות האות יצ אברם יצחק יעקב דמז לוי שבטים שנ באותות
ולמה ארבעה דגלים לו נעשו דאשי דגלים מכה ששלשה ארבעים ואחר מלך
זה יהודה שהדי אפרים עשאו יעקב בכור שנ וישם את אפרים לכני מנשה ופת
אפרים בכוריו הוא ולמה ארבעה כבד טבאח לעול ונקע אהל מועד סימון
היה למשה בענה משכן בעת שהיה מסתלק היה אומ קומה יי בשתלך הענן
היו כולן מתקנין עצמן תקעו מצו צבוע נקע דגל מחנה יהודה ומה דמשה
ובבאותיות חזר בדר

הוא
ויש
שות
להיה
מכה
להיה
הוא
בדג
וכמה
שנה
נשם
דגלו
לאהי
למה
למה
למה
שם
בדר
זה
שהוא
עול
היה
האחר
היה
זה
האחר
היה
היה
עש
היה
עולה

רוממון הכות' ולמה נא בדאובן ושמעון לגלגל שצדיבין דמה' שה' קטמין
 אביהן עבא לצדכא שני כלי חמס מכרותיהם ויהיו בני דאובן מנייתין כאן ער
 הסורו שלוגלים לא שהקדושים דגל יהודה מלך וגבור כלבד' וקדושים גור מפני שנקבר
 משה פזלון ונא בצני שמעון פקודי' יש אומ' שהביאוהו מני' בן אל משה ויהא
 לי לפי שלא עמד מנין זה לפי שמתו במגפה במעשה זמדי' ונשארו כצ' אף כחות
 שצטטטים לצני יוסף לצני אפרים למה הקדושים כאן אפרים למנשה לקיים מה ש
 וישם את אפרים לפני מנשה צני ככתלי למה אמר צני אמרו לפי שדוב צדעו זכרים
 אפרים משה לוי מיעט פחות מבן חרש' והלויים יחנו ולא יהיה קצף צדיבין הלויים
 למה ירדו גט להחזיק מן המקדש' אך את משה וכו' בתוך צני ישאל שגלוי לפני
 הקדושים שצוין' או למות במדבר ושצט' לוי לא היה בכלל הגזירה' איש על דגלו
 באותות שצוין' שצ' במלאכים מה המלאכים אומ' שירה כך ישאל אומ' שירה
 שצ' צדן יחר פז' צקד ויריעו כל צני אהים' מה המלאכים עשויים מחכות מחנות
 שצ' שרפים עומדים ממעל לו כך ישאל עשוין דגלים ומחנות' וכיצד היו ישאל
 שצוין' והמשכן מבנון באמצע והלויים מקיפין אותו קציב והלויים דחוקים מבן
 הארון אפים אמה שצ' אך דחוק יהיה כינכס וצינוכאפים אמה וישאל מקיפין הכל
 באותות בסימנין שהיו להם כמוהם מלכים' כיצד היה צדעם כדצו המזלות
 כשם שהראו הקצין לאברהם כשאלו הצט' שהמיונה מלמד שהראו עגלה
 באמצע וי' מזלות קציבות לה' והד' לעלה הידא' מה' מפרל אנהא' אי' בעדה
 מן אקטצין בערא ואחרא לאן אשמש אר' סאמותתהא בחריתתהא אכאצ' צהר
 אשתרל אפהא' ואליל כיגמיע כוחאי' אמעמונה מן ארץ' טלה אר' ק' שר
 היו במזרח שלעגלה והסחמים ויבשים כאש וכנגדן משה ואהרן וצנו שני יהוה
 לפני המשכן מזרח משה אהרן וצנו יבא מלך מצפנים שהו משה שני ויהי' שורין
 מלך ויעמד עם מלך שבחין שהו יחודה ומפנה זו המזרחית יסא אור לעל ועל אות
 יהודה אר' ש' ש' בתולה וגרי בדיומה שלעגלה והן קדים ויבשים בטבע העפר
 ומצפנים חוצים בניקודת ומבחוץ צדגלים דגל מחנה דאובן וגר ושמעון ומפנה זו
 יוצא לעול טללי בדכה וגשמ' צדטה ועל אות דאובן דודאים' תאומים מאזנים
 וילי' במעבה שלעגלה והן חמים לחים בטבע המעבה שהו כטבע הדוח וכב'
 המעבה יוצאין ארציות שלג וישאל צדטה ועל וצדוה זו מצפנים צניגושין
 ומצוין צדגלים דגל מחנה אפרים ומנשה וצנימין ועל אור אפרים מן דגים' על

יש
מז
על
ד
מן י
ע

57
פחות כל צורך למח צוה הקדש לפי שדא בלויים לפי שהיתה העבודה צבורית
מאדם עד שהוקם המעבד וכו' שישו שדא אתה בגל אמי באו צבורים ויקריבו לפני
העגל שהן גוולים מיד השתחוו והקריבו שם וישתחוו לו ויזבחו לו ואמרו הקדש אני גרלותי
אותם והם משעו לא יעלו כהני הכמות לא אקח הלויים תמורתן שמעול לא עבד שבט לו
עז שם כי שמרו אמונתך ובריתך ינצרו שלא בטלו ברית מילה ולקחת חמשת חמשת
אם משה כי ער אעשה אם אומ לאחריהן פדיון כמשך אומ כצר פראג בלוי וכצר ידעך
שהצבורים כצ אף ורעם כצ ושלם הלאו להן צבורות שבלויים שהן שלש מאות
נשארו דעם שצבורים מה עשה משה הביא כצ מתקין וסתב עליהן בלוי ועל דעם כתב
חמשת חמשת שקלים ועורבן וסתבן בקלפי והכניסו ידם לתוך קלפי מי שעלה בידו בן בלוי
אומ כצר פראג בן לוי ומי שעלה בידו חמשת חמש אמי שלם מבין שלשים שנה והא כתר
זאת אשר ללויים מבין חמש ועשרים שנה והא כיצר חמש ללמור ולא יגעו אלה הקדש ומח
יכול אם נגעו יהוה חייבין תל אל כל הקדש משום עבודה הק חייבין ואינן חייבין משום
נגיעה ולוי שפצר עבודת לוי חבדו ודייב מיתה וכהן שפצר עבודת לוי במלקות וכל
שפצר עבודת כהן במיתה וכצר בקש יהושע בן חנינה לסייע את יוחנן בן גדיה מיד
אם לו חזר כך שאתה מתחייב כמשך שאני מן השועדים ואתה מן המשורדים
ונתנו עליו כסוי עור תחש כשהיו נוסעין מרסין על הארון בגדת כלת מלמעלה שהוא
דומה לים זים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הצבור לכך היה בגד תכלת מלמעלה מן
שאין כך בשאר הכלים אבל שאר הכלים תכלת מלמטה ותחש מלמעלה ועור אפרס
ליל תכלת כלומ שהוא חשוב שבכלם ודשנו את המזבח והא כתר אש תמיד תוקד
על המזבח לא בשעת נסיעתן כופין עליו מסכת ונושאין אותו לכסות את הקדש זה
ידון ואת כל כל הקדש או שאר הכלים ופקדת לעזר בן אהרן הכהן שהן המאור וקטרת
מים היה נושא שמן המאור בימינו וקטרת המים בשמאל ומנחת התמיד בצדו
מין ערשה היתה הצלוחית ונותנה בתוך אמונתו כעבד לפני דבו ועליו טחם אר
והדר לפני מלך אל תכדיתו את שבט הקדש לפי שאם משה כשראך בני קהת
אדבן העול דמן שלבני קהת מותר ושלבני אהרן אסור אמרו לאו לא אהרן קדש
שים והאדון וכליו קדש קדשים לכך יתנו בני אהרן דעתן עליהן שלא יבאו בני קהת
ימיתה שם וזאת עשו להם ואין ולא ימותו אהרן וצנו יבאו ושמנו אותם איש איש
עבודתו ועל משאו שבשעה שהיו נוסעין היו כיוצות שלש ירמין מצד צד
ן כרי לפגוע בשוכנין וכן הוא אומ כיין אהרן הוא שוכר למצד

קול היה יוצא מתוך הפענן שהיו יורדין בולאיון דוח הן מהלכין ובמקום שהשם דוח
 שיחגגו באותו מקום הענן כונס עצמו והיו יורדין באותו מקום יחנו וענן שביט
 חוט על גבי המשכן אשרי הדור שדאו בלהמים הללו והנביא אומר אם טוב בעיניכם
 רבו לכו חמשה עשר לשעבר וחמשה עשר לעתיד חמשה עשר לשעבר יב
 ששם משה ואהרן ומרים ולעתיד שבעה דויעים ושמונה כסידים וכולן עתידין
 לעלות תחת דגלי המשיח שנכנסה בישועות וצשם אהינו טמול וימת טר
 ואחריהם במדבר סיני וכי במדבר סיני מתו והלא באהל מועד מתו לא מלמד שנטלו
 גאון דים מקיני כיוצא בו ואפחיד את שלשת האיתנים בירח אחד וכי בירח אחד
 כחמה לא מרים מתה ב' כנים ואהרן בדאש חדש אב ומשה בשבעה באדר אב
 שצדק אחד נטלוגזר דים ונבים לא היו להם או היו להם בנים זכו לשדרות אבותיהן
 לכך ויבן אבגז ואיתמו ושמו את כל כלי אהל מועד וכך לדורות שמייד
 מצות עשה אעפ שאין שם יראה שאינו דומה פלטורין שיש עליו שומע
 לפלטורין שאין עליו שומרין ודאך אגלא ואכדאם למי שצוה במקדש ובאן כבן
 פארג אלויים ומן האכל אכנים וכאבו משמדות כהונה כדאי ויתבו דוד המלך
 ושמואל הנביא נתונים טענים נתונליך נתונל אהרן דא נתונים שועדים נתונים
 משורדים ושמואל את כהונתם והזר הקדש ומת איזה הוא זר כל שאינו כהן
 אהרן ומיתתו זו היא מיתת בירי שמים ואהרניתה כהן שנוזר לא יקדש איכם והעבודות
 שהיו חייב עליהן מיתתה הן קטור וקטור וקטור וקטור וקטור וקטור וקטור וקטור
 הלוי וכבד אהרן ונשיא בית אב למך חשב בבני קהת שני נשיאים לפי שישאו מקהלת
 שתי משפחות כהנים ולויים אשר פקד משה ואהרן נקוד על אהרן מלמד שלש
 היה מן הנבין שנים ועשרים אף אתה מוצא שצט לוי בכלל כצאף ובמדת כבש
 והשלש מאות היכן הן לא מכני שמנאן לכבוד בפורי ישראל ופחת מיהן שלש מאות
 שהיו בפורי הלויים שאין בכור כבוד די לו לבכור להקדיש קדושת עצמו לכך היו
 כזה פקוד בכור ואת בהמת הלויים תחת בהמתם חז פטר טובא בהמת לוי כסדר
 בהמות של בכורים ולמה פטר חמור נפדה מבהמה טמאה בלכוד לפי שלא נהן בעת
 יציאתם ממצרים ולמה כשה לפי שישדל במשכובשה שנשק סדור ישראל הרגתי
 בפורי מצר והקדשתי בפורי ישראל לכך נא כילי כל בכור ולמה נא בלויים עלפי יי
 יחנו שלא נשתתפו במעשה העגל ועוד כשאר משה מיליך אלי ויאספו איובלצט
 לך וצדקאותו מקום הוא מקרבן לעבודתו ומדחק הבכורים לעבודתו קח את הלויים

זוהר הקדוש. ענין זה שכתבנו ידבר חרש ומבין ששנים כפי חזקתו נשאר קדוש
קדוש באנשימות לאנהם חאמלין ארון מקדשם כי אמרש אולי וקא נשאר את חרש
בז קדוש לאן כי ארון אלומח וזהו יקרה היא מפניכס שאין מפניכס אר ראש חס וחס
כמה ואת אה גזאת לפנים בישל גס הם דנה אותם בצבורה ומזה הטעם נא בצבורשון
גס הם נשא ולפך נאכבהם לבית אבותם שכתב נשימותם מצד בית אב שלהן שיהיו
בכור והצבור נוטל פי שנים אפלו בכבור שן שן שאת ויתר עז ולמה ארז מקורין ומקוריהם
אן מה שמנה הקצה הוא ארז מקוריו וביצור מה קהיתה השכינה עומדות על פותחיהן
שכלים ומשה ואהרן עומדין עם ומיך הוא ארז כן וכך בזה האהל הזה על פך מקר
אותם ותעלה אן מה עדו אלויים מבין שלשים ושר בן חמשים ושלשים ארזת ארז
יקר זה עמד ארזתו וכמאן באקוה לאן ארזן פיהם חמל ארזתו וכלו כלל אן יפסול
בשנים וארזי לרשות מנה ולפך שן חמל אן משוררים ושועיים כלל ארזתו אן בקור
זאת אשר ללפך מנה חמל ושועיים שנה קר וכלל ללפך ולפך נשאר אן שן
אל יתהלל חכמים בזה חמל מוצא כשישע שלמה על כסא מלכותו ופסוקה ועבד על
שן שכתב בתו שהוא לרז יבין לו נשים לא קוקים וכסר זהב לרז לרזתו עלו אר
שלידנה ונשתטח לכי הקצה וארזתו שלמה ארז עלו לרזיבך ארזתו לאשמות
הזרין לשלמה והכהו כי כן וטול חותם הלך זהב ונטל חותמו ונרמה בנמותו ויעב
על כסא והכל קבורין שיהיה שלמה ויהי שלמה משוטט בנירות ונפמרים וארזתו
קהלתה יתן מלך שיהיה ארז שכתבו עלן שלש שנים ולמה שלש שנים על שער
על שלשה כסותים ארז שכתבו נשים וכו' וארזתו שלמה על כל נשין עד שבה ארז
אותו והיא נדה וארזתו לו שלמה שכתב המכה ארז עלת כן ארז ערש והלך לארז
שלמה ותבעה ארזתו לו מקור חיות ממה ומה חיות הכותב לו מנה הלכה ארז בניהן
יהוירע הכהן וסמך לו מנה וזרע זרע וזרע שיהיה וזרע שיהיה וארזתו ושלום ארז
אן שלמה אן שר והאשמות חמל שלמה שיהיה מיד שכלל לנעב וארז לו בנמי אותה
אן שלמה בקדור ארז לו ומה היא מעשיך ארז פס ומה חיותה יתן יעב על כסא ונאת דנה
וערה והלירד חותמי מכסא חמותה שעה נשמה דעת פל ארז ישלך סימל ארזתו
למה הן ארז שעה שהמליכני ארז מנה יר אחת בידך מה שיהיה ביד מנה חיותה
ומי ונשקה על ראש ארז ונמלה לכי וליו מיד עמר בכחו בן יהוירע וקדור חיותה
ימר להם וארז כתבו שם המפורש על כל ארז וארז וכו' ענין חותם חותם חותם
ימלאי וקבץ אותן מיד הכהן בנהו מיה ארז ונטל חותמו ונרמה בנמותו ויעב

[illegible]

חכם בחכמתו זה שלפני שפתה נבטל ואל יתהלל הגבור בגבורתו זה שמשון נ
 ונבטל ואל יתהלל עשיר בעשרו זה קרח וכו' צואת בני ישראל ישלחו מן המח
 צווע וכל צבא נבטל לנפש מן המחנה זה מחנה שכינה ואין צווי לא זירו צב
 כל צווע בין מחנה בין מוחלט וכל צב בעל שתי ראיות בין בעל שלש וכל טר
 לנפש בין ארס בין כלים הנבגעים במת שוכניע אני ששלשתן במקום אחד תל
 נדר ישב מחוץ למחנה מושבו מצודע היה בכלל ויטא מן הכלל ללמד מה מצ
 שטומאתו חמורה חמור שלחו משלוח חבירו אקדכל שטומאתו חמורה חמור
 משלוח חבירו וקר תבין קבל תביעים אמנות ומה היא אקוממה ארי כי אנצור
 זאת תהיה פארי דכל אמצורע לידועל לחך אחת וארי דכל מחנה ליה לוקה
 ואני מחנה שכינה מהו במת על הטמאין קאו אנה ונכד לפן מחנה כי אכן ג
 שלש מחנות לטומאה מחנה ישראל לא ידעלח מצודע ומחנה ליה לא ידעלח
 בן לזרי לקול לא יטא אלתך המצוה ומחנה שכינה לא ידעלח טמא מת וכלם מנה
 ען דכול מחנה שכינה וק' א' פי קפ"א מזס עד קצה אחד קטנים ואחד גדלים
 במשמע מזער לרבות טבול זס ועד קצה לרבות מרחוק כמרים וטומטום
 ואנדגנץ ויעשו בני ישראל שלא עיכבו המשלוחים כן עשו שלא עיכבו הטמאים
 ולמה הקמין זה למבין הלויים למשפחה שלים מניכין ומצויהן ומחנה ישראל
 מוצרי וסירי הכל אמר לא יכנסו למחנות או שטמאן עליהן איש או אשה
 יעשו מכל חטא הארס להעשות לעגשין שאינן חייבין עד שיצואו סימכין ואי
 לעמדות הרי אחרים וקר דכר בחקרא מהו מן אגל גזל גרד וזו מנה בתורה טובה
 וצר שנשנה למדש שלא נתפרש תכר כל מצות עשה שהזמין גרסה נשים פסורות
 חוץ משחיטת הפסח ואכילתו ואכילת מצה ושמחה בגלים והקהל וקדוש היום
 מלה ונר חנוכה ונר שבת סימן מרס קשה גנש ושלא הזמין גרמה חייבור
 חיי מרה ורביה ותלמוד תורה ופדיון הבן סימן תפך ולמה שאין לו מטיין
 המלות ואכל במקום שחיוץ וכל מצות לא תעשה נשים חייבות חוץ מכל
 כל תחייב כל טמא כהן למנוס סימן קשט ושש מרבירי סופרים חלל
 ע שבת בטילת ידים עיוצין מלה סימן קשט טעם מכל חטא מנה
 לבין חבירו על הגביות ועל הגדלות ועל לשון חטא ועל מנה לרבות
 שחר והמחלל ואשמה לרבות טומטום ואנדגנץ ועצמים פסולות

ובקש להזמין יצחק בן יצחק ואמר להם כל מה שאתם רוצים וידעו שאני רוצה
לשכנעם על שם שבער על מה שכתב בתורה שהוא לא ידעו לו מיד החזירו חותמו על שם
וחזרו יצחק וישב על כסאו והיה תמיה איה חכמתו איה גבורתו איה מלכותו לכך נאמר אלה
יתהלל חכם בחכמה ושוב מעשך שהלך אשמדאי אצל שלמה ואבד לו אתה שם
בן ויחכם מכל האדם
משה בעל שני דאשים ולו ארבע עינים ושתי ידיים ושתי זמרים ונזדעזע
וקרא לבניהו ואמר לו תאמר שיתחננו בני אדם אצלך אדוני המלך לא ידעו
אם שבעתי מאחיותיך אלה אבין שיתחננו בני אדם אצלך אחר מזה אם ואין
תהיה אחי ועשה שלמה מלך תן שנה מיד קוצא לו בעל שני דאשים ביום שדאדו
שנה נבל על פניו ואבד מלך שהחיינו לדאות זה אצל בני מן אתה אצל בני אדם אם
אין מקומך ומה שאתה אצל תבל אצל ומן טבכם אצל אבנכו חומשים וזרעים וקוצא
אם ויש לכם שמע ה' אם שמינו תזרח במערב ותשקע במזרח אצל ויש לכם
תפלה אצלך ומה תתפללו אצלם רצו מעשיך יי כולם חכמה עשית אצל רצונך
שתישבע אצלך אצל אצל תעסך עמי טיב הקד רוב למקמי מיד קוצא שלמה לאשמדאי
ואמר להם למה אתם אצל אתה שם בן ויחכם מכל האדם החזירו אצל לא אופל
להחזירו למה מיד ישב האיש ונשא אשה והוליד בנים ששה בדמות האם ואחר
היה חורש וזוגיע וקוצא ער שבעשה עשר לאחר זמן מת והכח ירושה גדולה
ונבל קטטה בין בניו על הידוע והלכו אצל שלמה ואמרו לו אם שבעה ובעל שני
דאשים אצל אבנכו שבעה ונתעלם משלמה רצו זה אצל אחר או שנים וקוצא
לסנהדין ואמר מה תאמרו במשפט זה אצל מתיראין אנו שמה נאכל אחר והוא שנים
אין שנים והוא אחר אם לבקר משפט כשהלכו עמר ונתפלל לפני הקד ואלו רצו
שלמה כשנגלית עלי בגבון ואמרתי שאל מה אתן לך אמרתי לא תתן לי אלא חכמה
לשפוט את עמי ישרא ובבר הגיע משפט זה לידי יהי רצון שלא תבישיני אם הקד
לבקר אתן לך משפט לבקר ותן בשופר ונתקבצו ישרא אם הביאו בעל שני דאשים
היה שם זמרים חמין וחלוק שלש ואמר להם רצו שמה שאירע לזה אם יאירע לשם
היהם אחר ואם לאו הקשכים הביאו אותו על פני אחר מהן והיה זרע עליו מים חמין
ויין שם ותלין שלש כדי לחנקו מיד צעקו בני דאשים אדוני המלך אבנכו מתים
אמר להם אמרתם שזאת שנים אמרו לו אצל אחר מיד צוה המלך ונתנו לו חל
אמר יתנו הקטורין ואמר כי יי יתן חכמה מפי דעת ותצונו הט אל יתהלל

שֶׁלֹּךְ אֶחָדָם אֶפְסָה שֶׁנִּתְפַּסֵּהוּ מוֹתֵרֶת וְאִי־זוֹ שֶׁקִּיּוּשִׁיהָ בְּטַעֲמוֹת שֶׁאֵמְלֹוּ בָּהּ מוֹדֵב עַל
מִתְּנָהּ מִמֶּנֶה וְלִמָּה עֵינֵי קֹכֵחַ וְקִתְרִידָה אִם הוּא־לֵב לִוְיוֹן יֵשׁ אִתָּה שֶׁגִּרְכְּנוּ לִשְׁם לִמְחֹק וְעוֹד
עָלִיו רוּחַ קִטְמָה אֵין אִדָּם מִקִּנְיָן לֹא שִׁתָּה אִלֵּא אִם בִּן כִּכְנָקָה בִּן רוּחַ טְהוֹרָה דָּא וְעַבְדִּי בְּכָלִין
רוּחַ קִטְמָה הָאִשָּׁה כִּמְאֹכְלֵי שֶׁלֹּךְ אִדָּם שֶׁזָּבֹב כֹּכַל לִתְנֵךְ כּוֹסוֹ זֹרֵקוֹ וְאִיכָּל כִּשְׁלֵשׁ שׁוֹתֵךְ
וְנִעְלָל דְּלֹת בִּפְטֵי אִשְׁתּוֹ וְיֵשׁ לֹךְ מִי שֶׁזֹּרֵק הַזָּבֹב וְשׁוֹתֵה הַכּוֹס זֶה שֶׁרוֹאֶה אִשְׁתּוֹ מוֹדֵבֶת
עִם כָּל שִׁכְיָנוֹ וְיֵשׁ לֹךְ מִי שֶׁשׁוֹתֵה הַכּוֹס בַּזָּבֹב שִׁישׁ בּוֹ זֶה שֶׁרוֹאֶה אִשְׁתּוֹ יוֹרֵדָה וְהָאִשָּׁה
מִדּוּעַ וּפְרִימָהּ מִשְׁנֵי צִדֵּינָה וְרוּחַ צֵת בִּכְנֵי הַבְּרִיּוֹת וְהִיא נִטְמָאָה כֹּת טוֹמָאָה שֶׁלִּישָׁה פִּעֵכָּה
טִמָּאָה לְבַעַל טִמָּאָה לְבַעַל טִמָּאָה לְתוֹמָהּ עָלֶיהָ לִכְוֹלָהּ קָמָה שֶׁעוֹדִים שֶׁעֲסִית מַעֲשֶׂה
וְחִמּוּדִים לֹא יִצְנֹק עָלֶיהָ שֶׁמֶן שֶׁהִיא אִתָּה הָאִמְלָה לִכְךָ לֹא יִהְיֶה אִוֵּר בְּקִדְשָׁהּ וְלֹא עֲנִי
כִּדּוֹ לְהוֹדֵר קִדְשָׁהּ וְכִי לֹא יִתֵּן עָלֶיהָ לְבֹנָה מַזְכֵּרֶת עֵינָהּ כָּל עֹנֹנוֹת שֶׁלָּהּ נִקְדָּדִים בְּאִתָּהּ
שֶׁנָּה מִתְּלִי דְאִמְרֵי נֶפֶל תוֹמָה חֲדָרֹס כִּעֵבֶר וְהַקִּדְשָׁהּ הִכָּה אִתָּה וְהַעֲמִידָהּ לִפְנֵי צִדִּיק
לְקוֹרִיעָה לִפְנֵי מִי הִיא עֹמֶדֶת וְהַעֲמִידָהּ לְאִחָהּ וְהַעֲמִידָהּ עֲלֵהּ יַעֲמִיד עֲבָדֶיהָ
וְשִׁפְחוֹתֶיהָ עִמָּה שֶׁלִּבָּהּ גִּסְסָה מִיָּם קִדְשִׁים שֶׁנִּתְקַדְּשׁוּ בְּכִיּוֹר שֶׁעֲשָׂהוּ מִמִּדְּאוֹת הַצִּוְּתָה
בְּכָל קִדְשָׁהּ יִהְיֶה חֲדָשׁ וְיִהְיֶה מִיָּם חֲדָשׁ לֹבֵן וְלִמָּה כָּלִי חֲדָשׁ אִם כֶּשֶׁם שֶׁכָּלִי חֲדָשׁ שֶׁנִּטְמָא
אֵין לוֹ טְהוֹרָה אִם שֶׁבִירָה כֵּךְ זֶה אִם נִטְמָאָה טִמָּאָה עַל בַּעַלָּהּ לְעֵלְמָה וְאִם הִיא טְהוֹרָה
וְדִי הִיא כִּמְיָם וְקִדְשִׁים וְכֵן הַעֲמֵר אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקִדְשָׁהּ הַמִּשְׁכָּן מִקְדָּשָׁהּ בְּהִכָּל אִמְכָּה
עֲלֵאמָה וְטַבְלָה שֶׁלִּישָׁה וְנִמְכְּנוּ לִנְקֻחִין לְשֹׁטָה וְשִׁיעוּרֵי כִדִּי שִׁיעֵלָה עַל פִּטְהֵי הַמִּיָּם
וְלֹא הָעֵמֶר וְהִי שֶׁהֵן הָעֲרִים שֶׁנֶּה עִיּוֹתֵי בְכֵם הַיּוֹם אִתָּה שֶׁמִּיָּם וְאִתָּה אֲדָמָה מִיָּם כִּבְּ
וְשֶׁנֶּה וְעַמֵּר מִן הָאָרֶץ וְהַעֲמִידָהּ הִכָּה אִתָּה אִשָּׁה לֹא שִׁיעֲמִיד שׁוֹתֵם וְכִדְשָׁה אִתָּה נִשְׁתָּה
וְהָאִשָּׁה מִגִּלָּה שֶׁעֲרָה וְקוֹתֵר מִחֲלָפוֹת דְּאִשָּׁה הִתֵּם תִּכְיֶה וְאִוֵּחַ בְּגִדֶיהָ אִם נִקְדָּבָה
נִקְדָּעוּ וְאִם פִּנְיָהּ נִפְרָמוּ מִפְּרָמוֹ מִיָּמָה בְּמִקְוֶה הִתֵּם קִדְשָׁהּ עֲלָהּ בְּמִקְוֶה הִתֵּם וְכֵן בְּגִדֵּיהָ
יִהְיוּ מִדּוּמִיִּים וְנִתֵּן עַל בִּפְתֵּי מִדְּטָה לִמֵּי שֶׁאֵין לָהּ מִקֵּה אִוֵּעֲקוּמָה אִוֵּי יִצִּיעָה מִטְהוֹרָה
קִנְיָנוֹת הִיא מִכְּחָדָה אִחָתָה לִקְנִיִּין הִדְשָׁה מִיָּה מִיָּם לְלִמְדָה שֶׁצִּדִּיק לִיתֵּן דְּבִרָה מִן
לִתְכֵן הָאִמְרִים מִכֵּן אִיבָדִים שֶׁלִּכְוֹתָהּ וְהַנּוֹאֲמָה כֹּלֵה וְנִכְנָס בֵּהֶן מִמֶּנֶה בִּכְרָה
אִיבָדִיהֶן וְהַשְׁבִּיעַ הִכָּה מִשְׁבִּיעַךְ בְּלִשׁוֹן שֶׁהִיא מִכְּחָדָה וְאִמֵּר אֵל הָאִשָּׁה פִּרְיָהּ
לְהוֹדֵשֶׁת אִם לֹא שֶׁכֶּבֶר מִכָּאֵן שֶׁמִּתְחִין לְזָכוֹת וְחֹלָה כִּי שִׁטִּית כִּדְרָכָה וְכִי נִטְמָאָה
שֶׁלֹּא כִדְרָכָה מִבְּלָעִי אִישׁ שֶׁקִּדְמָה שֶׁיִּצֵּת בַּעַל לְבַעַל לְהוֹצִיא אִדּוּסָה שֶׁלֹּא מִבְּלָה
בְּשִׁבוּעַת הָאֵל יִכְנוּ אֲהִיִּם אִוֵּי הָאֲהִיִּם זֶה הִיא שֶׁבֹעֵת הָאֵלָהּ הָאִמְרָה בְּתוֹרָה יִתֵּן יָדָהּ
לְאִתָּה לְאֵלָהּ וְלִשְׁבוּעָה בִּיא זֶה הַמִּסְוֶה לְעֲשׂוֹת בְּשִׁבוּעָה כֹּאֵךְ שֶׁהִיא טִמָּאָה לְאִתָּה וְשִׁיבָהּ

וְהִיא
הִיא
מִכְּחָדָה
פִּעֵכָּה
יִהְיֶה
כִּדְשָׁה
בְּ
יִהְיֶה
בְּתוֹרָה
יִתֵּן
מִכְּחָדָה
מִכְּחָדָה
נִשְׁתָּה

[illegible]

[illegible]

קול אלהי מלמד שכל שבועות התורה לא יהיו לא באה ובשבועה אחת להן לישעים
הופכן מדת חכמים למדת הדין בתוך עמך שאומרים יהא סופיך כסוף כלונות ב
את ידכך נופלת הידך תלקה תחלה שהיא התחילה בעבירה והאמת ושבועה בטכר
ונפלה ידיך שלא להוציא לפז עלהמים ומה דין רבית לצבות בטן ולכפיל ירך לשון זג
ללמדך שאמלו הנזק ידע לו מה אירע לה ואמרה האשה אמנן אמנן אמנן אדוסק
אמן נשואה אמנן מאיש זה אמנן מאיש אחר מכאן לגלגול שבועה מנהגו ופתיח
האמת האה כתב קודם שתקבל עליה שבועה כסול האלוה לרבות קללות ובאות מה
בדבר ~~השבת~~ בספר זמגלה שלעור טהור כמו ספר תורה בדרך אחד לא שנים ופתיח בלש
הקדוש ואם כתב בלילה כסולה מפני מה שהדי טאמ למעלה ומחה והשקה והקדיש
קדש ביום כך זה ביום ולקח הכהן מיד האשה וטאמ בשלמים ידיו תביאנה יד מיד ט
שנה מה להלן תכונה ~~הקדש~~ כאן תכונה ואחר ישקה וטאמ והשקה ללמדך שאם נמא
המגלה ואם איני שותה מעד עדין אותה ומשקין אותה בעל כרחיה ובענין
באשה שזינת וצאו לה שקותה והערימה וקשטה אחותה כמותה והשקה וצאו
אחותה לשקתה הזונה וכשהריתה מי המרים מתה והיה אם נטמאת ותכעל מנ
פוט לשוגגת וביתך לאלהיך עמך שאומר יהא סופיך כסוף כלונות וכן היה אומ
והיו ריבאון לכל בשר ונקתה וכזרעה זרע פוט לאשה שאינה דאיה להזריע זרע
אם היא ~~הזונה~~ לילך בקצות תלך זכרים ואם דרכה לילך בצעדת תלך ברוח שכן הוא א
ונתנה לאמון זרע אנשים זאת תורת הקטנות תורה אחת לקניין הדבה ומנשמת
אותה לבית דין הגדול כתבא את כל התורה וכתב הוסיף על פי התורה אשר יורוך אשר
תשנה אשר פוט לקטנה תחת אישה פוט לשוממת יצא ונקח האיש מעון בזרע
שהוא מנוקה מעון המים בורקין באשתו ואם הוא אינו מנוקה אמלו בא על אדוסק
בבית חמיו אין המים בורקין את אשתו ומשדכו המטאפין בישוא בטלה מגלות
שטה הקדש כי לא המקדש על צנותים כפי ~~הנהגה~~ זאת תורת הקטנות חזר ואמ
או אשר אשר תעבד על צדקת קטנה לישוא לצבות אשת איש בהן שויה בדין ומ
שצויה שהיא מותרת לישוא מקורה ~~לפני~~ שוטה שהיא אסורה לישוא חל וחומ לפי
שותאמר לעולם תל או איש אמלו ~~השדה~~ מופדש מלשון ויכזרו ולא אהוקא ש
ואסמך הו עאבר דבר אל בני ישראל פוט לגוים כי יפלא במופלא הקמון לאי
טדיו נדיים אבל קטן מוטו שכן או איש והוא שיהיה בן יג שנה ויום אחד ולא הבי
יה שפחות זה הוא המלא הקמון לאיש לנדר טרי כדיר להזיז מכאן שעיקר ~~הנדר~~

[illegible]

על שבע עשרה מן היין ולקח הכהן את הזרוע בשלה מכאן סמכו לשיעור
לאן אלו פגז מן סתק מן אהל באוחדים והו כתבשל עם האיל ולא אסדו וא
ישנה הכזיר יין וכי הכזיר שותה יין לא מופסד לקחש לדון ממנוגזירה שוה נא
כזיר וטאם להלן כזיר מה כזיר האמור להלן עשה הימים שלאחד כזירותו כימים
כזירותו ער הצאת קרבן אף כאן לא יטמא או אה לאביו לא יטמא הייתי אומאביו
וחסד לא יטמא לו אבל אמו שהיא ודאי לה יטמא ערך לומר לאביו או לו אה לאמו
אומאמור לא אהל זרעיה בתניה לא יטמא לה אבל אביו יטמא לו ערך לומר זה וזה
לאחד ולאותו במותם אינו מיטמא אבל מיטמא בכבועם בזיעתם אם כן למה נ
כזיר ולאחותו לא מופסד לקחש לדון ממנוגזירה שוה לאחותו אינו מיטמא אבל
הוא למת מצוק כי כזיר אהיו על ראשו זה גידול שער בוא וראו כמה המצות מעט
את ישראל והלא גידול שיער נוול לאדם וכיון שגידול זה שערנו למצוה כקרא קדוש נ
שנ בטחן גידול וגלח הכזיר מתח שיהיה מועד עכנו שיגלח והמתח מתוח לא שיגל
כנר המתח שזה בזיון מקדש הוא תאמל יא איה אטמא פי הוי אשכנ אהי פכל
פי גדי אכיר ועדמהא וכזהא מן אמתבאט בלדו ואחור גסמא שיה אתי ה אתגבן בש
גמור פאחן בודמת כהן גידול וסמי קדוש כיה מן כזה נמשכע נטמא מת אמור אגמ
כלדא ויהי אכל ואשרב ואכבאח ולא יקצר גיה אהיה כיה קדוש שפניה
נועו ובאחורי אתכזה מן לוחחך אמארה בדואא פאחן אהיה ואכבר ואגידו
דאך וחורש נמשו וקדשה והביאה במימי הדעות פאחן דאך אהיה פיה וי דוח אהין
בית דבר אל אהרן כה תבדכו לפי שמעשה המעשה בארץ וזה כלל גידול שכל
שדעוד בבקנים המעשה בבקנים דבור לישראל המעשה בלשון דבור לכל ישראל וה
בכלאים להביא גרים כה תבדכו כה כלטון הקדש כה בשם המפורש כה בעמידה כה
כגור פנים כה בקול דם כה בלשון הקדש שכל אמור להם יבדך כה בשם המפורש ש
נשמו את שמי שמי המיוחד לי כה בעמידה שכל כה תבדכו וטא אלה יעמדו לבדך כ
דם שכל אמור להם ונאמו ועכנה לויים ואמרו אל כל איש ישראל קול דם וקאן פי סמי
למה בגשיאות רעים וראית בידים עשר מצבעות דמא לעשר ספירות בלימה כלום
פין מלדבר והי אשמה אי אף אעקול אדוחא כיה אתי ה חיות הקדש ואומרים וא
חשמלים וכו אתי קול כיה שני שומות המלאכים על שם מעלות כמי צינח
איש אהיה פאחן שפניה כיה שפניה לבדו שפניה אהיה אהיה אהיה אהיה

אֶת־כָּבֹדָהּ וְאֶת־מִצְוֵי־דָוָת כִּכְבְּדוּהָ שֶׁלֹּדְקִים וְיָבֵשׁ עֵשֶׂר בָּקָר כִּכְשֵׁי צִמְזֻמוֹת יְהוָה
מֵאֲחֵת שֶׁעַת שֶׁמִּירָא מֵשֶׁה וְאִם שֶׁמֶא נִסְתַּלֶּק מִמֶּנּוּ כִּבְדָּוָהּ זֶה וְשֶׁדִּת פִּלְקֵי־יָהּ
אִמְלוּ הַקְּבִיץ קֶחַק מֵאֲחֵת הָרֵבֶר לֹא מִמֶּנּוּ וּמִי־עֵתֵן לָהֶן עֵסֶה כִּי יִשְׁכַּח וְלִכְן סָמַח בְּרִיךְ
הַקְּרִיב אֶת־קִרְבָּנָהּ וּכְן הָיָה אֹתָהּ וּמִכֵּי יִשְׁכַּח יוֹדְעֵי בִּיטָה לַעֲתִידָהּ לִדְעֵת מִהָ יַעֲשֶׂה יִשְׁלַח
וְהָיָה הַעֲבָלוֹת קִי־מִי־עַד הַגִּלְגָּל לֹא הִזְקִינוּ וְלֹא הִטְדִּימָה וְאוֹכְרָהּ וּכְן חֲבַת־הַמִּזְבֵּחַ
נִבְרָה וְנָח לַמֶּשֶׁחֶת שֶׁיִּקְרִיבוּ לְמִסְעֵוֹת וְיִהְיֶה הַמִּקְרִיב בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן דֹּחֶשֶׁן לְחֹדֶשׁ
שְׁהוֹת אֲחֻזָּר בַּשַּׁבָּת וְקָרָא וְכִלְשָׁן הָיָה כִּי וְיִהְיֶה בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי וְלִמָּחָה טָח בַּשַּׁבָּת יְהוּדִים וְקִרְבָּנָהּ
וְעֵתוֹרִים מִלֵּךְ וְכִנְגֵּי שֶׁשֶׁהֲרִצְרִים שֶׁכִּיטְלוּ מֵאֲחֵת הָרִאשׁוֹן וְהָיָה קוֹמָתָהּ וְכִן עָלִי מִשְׁכָּה
וְכִרְבָּהּ כִּי בִדְאֵשׁ וְעֵתוֹרִים לֹחֶזֶר לִימֵנוֹת הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שֶׁהוּא מִשְׁבַּט יְהוּדָה וְאִם כִּנְגֵּי שֶׁשֶׁ
מִצְוֹת שֶׁכִּנְטוּהָ הַמֶּלֶךְ כִּי אֲחֻזָּת מִלְחָמָה שֶׁהַכֹּלִי מִצִּדָּה מִהָ שִׁישׁ בְּתוֹכָהּ לְטוֹמָאָה בְּיוֹם
הַשַּׁבָּת הַקְּרִיב כִּתְבָּל הַקְּרִיב אֶת־קִרְבָּנָהּ מִהָ תָּלַל אֵל שֶׁבָּא דֹחֶבֶן וְעַד עַד וְאִם דִּי שֶׁקִּרְמָנִי
יְהוּדִים לְמַסְעוֹת אֶת־קִרְבָּנָהּ אֵת לִתְנַלְלוֹת קוֹדֶם לִישְׁכַּח כִּזְקָה בֹּמֶשֶׁה וְאִם מִפִּי הַגְּבוּרָה
נָח לִי הַקְּרִיב לְמִסְעוֹת זֹאת חֲכָמַת הַמֶּלֶךְ בְּמִנֵּי מִדְּרֻקוֹת קֶחַר וְכִלְבָּק לְמִסְכָּה נִשְׁמָה אֲחֵרָה
שֶׁמִּדַּם הַכֹּתֶה־זֶה וְכִלְלֵה אֵת שֶׁהָעֵלָה עֲלֵיהֶן הַכֹּת כִּלְבָּק הַקְּרִיבוּ כוֹלֵךְ כִּאֲחֻזָּת כִּלְוֵמֶשֶׁהֶן שׁוֹיֵן
לִכְן כֹּתֵב כֹּל קִרְבָּנָהּ אֲחֵרָה מִהֶן מִפְּנֵי כִבְדוֹ אֲחֵרֵי הַמֶּשֶׁחֶת אֹתוֹ וְנָח בְּיוֹם הַמֶּשֶׁחֶת אֹתוֹ
שֶׁבִּיּוֹם מִשְׁחָהוּהוּ בֹּמֶשֶׁה הַקְּרִיבוּ וְנִבְרָא מִשְׁהָ אֵל אֶת־לִמְעַד וְיִשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל לְמִסְכָּה
נָח זֶה הַמִּסְכָּה אֵת הַשֶּׁקֶרֶדִּיבוּ הַנְּשִׁימָה אִם מִשְׁהָ אֹוִי לִי שֶׁמֶא לֹא כִּכְבְּדוֹתִי בְּטִרְבַּת־הַמֶּשֶׁחֶת
אֶת־לֹא בִּקְרִיבֵנוֹת נְשִׁימָה אִם לֹא הַקְּבִיץ דְּבִנְיָן חֲבִיב עָלַי מִכּוֹלֵךְ שֶׁלֹּא נַעֲשֶׂה כֹּל זֶה
אֵל בַּשַּׁבָּת שֶׁאֲרִבֵּר עִמָּךְ בִּאֶת־לִמְעַד וְלִקְרָא אֵת לִטָּח אֵת נִתְמַם אֶת־לִי הָיָה אֶת־הַמֶּשֶׁחֶת
בְּמַעֲבֵי־גִלְגָּל כִּי קָו וְנִבְרָא מִשְׁהָ קָרָא וְכִבְדוֹ כִּי מִדְּשֵׁת אֲחֵרֵי מוֹת אֵת הָיָה אֶת־שֶׁכֶּל אֲחֵרָה
אֲמוֹחָצֵה כִּי עֵת כִּי אֶת־בְּקָאֵט אֶת־כֶּסֶף אֲחֵרִי וְאֵת כֶּסֶף מִשְׁהָ מִכּוֹוֹמַת לִכְן אֵת מִסְכָּה
זֶה־אֶת־בְּקָאֵט זֶה־אֶת־הַמֶּשֶׁחֶת אֶת־הַמֶּשֶׁחֶת לְלִנְסָה בִּתְּנָהּ צוּרָה שְׂדִימָה מִן צוּר
אֶת־קָל אֶת־עַל אֶת־כִּיֵּץ עָלִי אֶת־כֶּסֶף מִי־מִי כִּיֵּץ אֵי אֶת־אֵם אֲרוֹחָאֵת אֶת־עֵבֶר בִּתְּנָהּ
צוּרֵי אֲרִיֶּךְ אֶת־קָל אֵי־הוּ אֶת־כִּיֵּץ וְעַל־אֵת מִדְּתִנְתָּהּ כּוֹס מִדְּתִנְתָּהּ אֶת־כִּיֵּץ אֶת־הָיָה
צִבָּה אֶת־מִדְּתָהּ מִכִּיֵּץ שֶׁכִּיֵּץ הַכִּדּוּבִים מִן אֶת־אֶת־כִּיֵּץ וְאֶת־כִּיֵּץ יִעַב אֶת־קָל וְאֶת־כִּיֵּץ לִ
חֲכָמֵי עֲרִמָה אֶת־כִּיֵּץ אֵת בִּתְּנָהּ מִי־מִיֵּץ הָיָה מִשְׁהָ הָיָה אֶת־כֶּסֶף אֶת־כֶּסֶף לְתַלְכָּהּ
אֶת־הָיָה אֶת־כֶּסֶף בִּתְּנָהּ וְתִלְכָּהּ אֶת־הָיָה אֶת־כֶּסֶף בִּתְּנָהּ וְאֶת־כֶּסֶף לִיֵּץ הָיָה אֶת־כֶּסֶף
עַד אֶת־כִּיֵּץ יִעַב אֶת־כֶּסֶף עֲבִדָהּ וְאֶת־כֶּסֶף שִׁי־וְאֶת־וְקָו וְיִדְבַר אֵין אֵי וְאֵת כֶּסֶף אֶת־כִּיֵּץ
גִּלְגָּל אֶת־כֶּסֶף אֶת־כֶּסֶף מִכִּיֵּץ הָיָה וְאֶת־כֶּסֶף אֶת־כֶּסֶף מִכִּיֵּץ אֶת־כֶּסֶף מִכִּיֵּץ

וְכָל־שֹׁמֵרֵי־חֻמֵּי־הַתּוֹרָה אֵת נֶפֶשׁ שִׁמְרוּ : יֵאָדָם מֵאוֹר הַשְּׁכִינָה שֶׁנֶּחֱמָה בָּהּ וְיִזְכָּק
בְּתַלְמוּד צְנוּעִי וְנִבְנִים שֶׁנֶּחֱתֵן לְרֹאשׁוֹ לְוִיתֵהוּ וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְחֻמֵּי אֶתְחַטֵּר אֲחִי
וְעוֹשֵׂה שֶׁנֶּחֱחַבֵּי אֱהִים נִכְי יֵשׁ לִי כָל־וְנִבְנִים שֶׁנֶּחֱלִידִים אֲשֶׁר חֲכֵן אֱהִים אֶתְעַבְדִּיךָ
יֵשׁ אִי מִכֵּן אֲלִיךָ יֵאָדָם אֲמוֹ לֶךְ שֶׁלֹּא יִכְלֶה חוֹתֶךָ עַד שֶׁתָּשׁוּב שֶׁנֶּחֱשָׂא עוֹן וְיֵשׁ לִי
שְׁלוֹם בְּצִיָּאת הַנֶּפֶשׁ מִן־הַגּוֹחַ בְּרוּחַ שֶׁנֶּחֱעַל זֹאת יִתְמַלֵּל כָּל־חַסִּיד אִיךָ לַעֲמֵת מִצִּוָּה לַעֲמֵת
לְצִוֵּי הַנֶּפֶשׁ וְלִטְעַם הַמִּדְּוָשׁ לִמֵּךְ חֶתֶם בְּשִׁלּוֹם תִּכְיֶה גִּדּוּל הוּא הַשְּׁלוֹם שֶׁאֵין לֶךְ עַל־
שִׁמְקָבֶל בְּרִיךְ אֵל שְׁלוֹם שֶׁנֶּחֱיָךְ יִצְרָךְ אֶת עַמּוֹ בְּשִׁלּוֹם תִּכְיֶה גִּדּוּל שֶׁהַתּוֹרָה טָקְדָת שְׁלוֹם
שֶׁנֶּחֱדָבִיק רִדְכִי כוֹעֵם וְעַל תִּנְצוּתֶיךָ שְׁלוֹם גִּדּוּל שֶׁשֶׁנֶּחֱמַעֲשֶׂה עֲדָה שֶׁנֶּחֱנִי זִקְנֵת גִּדּוּל
שֶׁנֶּחֱתֵב הַשֵּׁם בְּקִדּוּשׁוֹ וְטָהֳרָה מִחֶה בְּמִים כִּדִּי לִהְיוֹל שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ גִּדּוּל שֶׁאֲמַל
עוֹ עַל־וְשִׁלּוֹם בִּיכֶךָ כִּיכֹחַ אֵין הַשְּׁכִינָה יִכְוֹלֶה לֶהֱקֵן שֶׁנֶּחֱחַבֵּר עַצְמֵי אֲמִידִים הִכְחִילוֹ גִּדּוּל
שֶׁנֶּחֱתֵן לַבְּעָלִי תְּשׁוּבָה שֶׁנֶּחֱבֹדָה כִּבֵּ שִׁמְתִים שְׁלוֹם לְרֹחוֹן וְלִקְדוּשָׁה אֲנִי וְרַמְחֵינִי
גִּדּוּל שֶׁנֶּחֱתֵן לְאוֹהֲבֵי תּוֹרָה שֶׁנֶּחֱשִׁלּוֹם רַב לְאוֹהֲבֵי תּוֹרָתֶךָ וְאֵין לִכְנוֹ מִכְשׁוֹל גִּדּוּל שֶׁנֶּחֱתֵן
בְּחֻמֵּי שְׁלִיכִיךָ שֶׁנֶּחֱיָצָא שְׁלוֹם יִכּוּחַ עַל מַשְׁכָּחוֹתָם גִּדּוּל שֶׁנֶּחֱתֵן לַעֲבָדִים שֶׁנֶּחֱעָנוּסִים
יֵשׁכְנוֹ אֲדָן וְיִתְעַבְּנוּ עַל רֹב שְׁלוֹם גִּדּוּל שֶׁנֶּחֱתֵן לַבְּעָלִי צְדִיקָה שֶׁנֶּחֱוָה מִפְּשָׁה הַצְדִּיקָה
שְׁלוֹם גִּדּוּל שֶׁאֲמַל מִלֹּאכֵי מַעֲלָה צְדִיקָה לֹא שֶׁנֶּחֱעוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִדּוּמִין גִּדּוּל שֶׁאֲמַל בַּעֲמֵת
הַמִּלְחָמָה צְדִיקָה שְׁלוֹם שֶׁנֶּחֱוָה אֶת־אֱלֹהֵי לְשִׁלּוֹם גִּדּוּל שֶׁהַחֻמֵּי כָּל־הַקְּדוּשׁוֹת שְׁלוֹם שֶׁנֶּחֱ
זֹאת הַתּוֹרָה לַעֲוֹלָה לֹא וְכֵן וְלִצְדִיק הַשְּׁלָמִים גִּדּוּל שֶׁנֶּחֱכַל־שֶׁנֶּחֱאוֹ יִחְזִיק בְּמַעֲוָזֵי שְׁלוֹם לִי
שְׁלוֹם יֵעֲשֶׂה לִי גִדּוּל שֶׁנֶּחֱתֵן שֶׁכֵּךְ לִמְנַחֵם שֶׁנֶּחֱהִכִּי כֹתֵן לֹא אֶת בְּרִיתֵי שְׁלוֹם שֶׁנֶּחֱוָה הִיא
הַמִּחְלָקוֹת יִבֵּן דָּלַךְ כִּי וְיִקַּח קֶדֶשׁ מִעַבְדֵי הָיִי אֲבִלָּהִם וְגִמְתֵּהֶם אֵין לֹא יֵצֵא אֶת־צִדָּה אֲנִי
לֹא־אֶסָּאֵן אֵל בְּאִתְּמָע אֲשֶׁרֹד וְאֲטוֹמִי וְאֲשׁוּאֲגֵל כְּלֵהֶם חֹתִי אֲדִי אֲנִי טַעַם לְעוֹמֵר
וְאֲכִדָּה מִכֵּה קוֹוֹתָה אֵל אֲפַעֵל וְאֲפַעֵל עֲטִירָה צוּרֵי אֲמוֹנוֹתָה מִן־אֲבִדָּהִי אֵל אֲבִדָּהִי מִתְּחִלָּה
כִּסֵּף אֲפַעֵל אֲפַעֵל צוּרֵי כְּלִיָּה פִּהֶזֶה הִי אֲבִדָּהִי וְהִי הִיא אֲשִׁלּוֹם וְהִי לֹא יֵצֵא אֵל בְּאִתְּמָע
בְּאֲעִלּוֹם וְאֲמַעֲדֶה מִצָּהֶךָ אֵל אֲחִצּוֹל אֲכַמֵּל כִּי יִתְחַבֵּר תִּרְכִּיבָה וְלֹא יִתְחַבֵּר שִׁי מִן־אֲכַמֵּל
כִּלִּי שִׁמְקָבֶל בְּרִיךְ וְשְׁלוֹם וְיִהִי בְּיוֹם כָּלֹת מַעֲשֶׂה זֶה רֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן שְׁלֹשָׁה שָׁבִיב
וְיִתְחַבֵּר וְיִקְדָּשׁ אֹתָם שֶׁנֶּחֱמַשִּׁיחֵתָם נִתְקַדְּשׁוּ כָּל־הַכָּלִים לְחִינּוֹת וְלִטְעַם הַמִּדְּוָשׁ אֶת־הַמַּשְׁכָּה
רַב־שִׁיכָן אֲחִיר הַקֹּסֶם עַמּוֹ כִּשְׁעָשׂוֹ יֵשׁ אֶת־הַמַּשְׁכָּה רַב־הַקְּדוּשָׁה לְמִלְאכֵי הַשָּׁדֵת שִׁיכָשׁוּ
מִשְׁכָּן שֶׁנֶּחֱחַבֵּר מִטְטָדִין כְּפִשׁוֹתֶיהָ צְדִיקִים הֵם נִשְׁיָאִי הַמִּטּוֹת הֵן שֶׁהִיוּ נִשְׁיָאִים בְּמִצְדִּים
וְכָל־שֹׁמֵרֵי־חֻמֵּי־הַתּוֹרָה שֶׁנֶּחֱעָמֵל שֶׁנֶּחֱשָׂא שֶׁנֶּחֱחַבֵּר שֶׁנֶּחֱחַבֵּר שֶׁנֶּחֱחַבֵּר שֶׁנֶּחֱחַבֵּר שֶׁנֶּחֱחַבֵּר
וְלֹא־יִתְחַבֵּר אֵל אֲכַמֵּל מִכְשׁוֹ שֶׁנֶּחֱחַבֵּר שֶׁנֶּחֱחַבֵּר שֶׁנֶּחֱחַבֵּר שֶׁנֶּחֱחַבֵּר שֶׁנֶּחֱחַבֵּר

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ואם ארכל כנגדן הנהגתן אותי בצדקה ממך הדבר הזה אעשה לי יציעים חיש ללמוד
שנשדכו הדאשונים באר ומכ אותו למד שנשדכו שני ותבער במאשיק יציעים והן עוד
אסכודרין שני ואם מעיני העדן ולמד נשדכו על שה יחילו ראשן במיני וקדו כדע
בטאדם במלש נאך המשפטים ומשיקע האש שיקעו במזן ומד ואין אדם נפטר מן העולם
עד שתעבדו עליו מאותה האש התקדשו למחך מבאן לאדם שלא יאכל בשר לא בדומה
דא התקדשו התקדשו עצמכם לפועלנות שני התקדשו כלום קדשו עצמכם ליום ההוא
ואכלתם בשר ובי בשר הן צריכין והלא הכן היה מתחפך להן לכל מיני מטעמים שני וידן
להם שאתם וצאן ובקר עמקן שני וצאן והאך נזקנה בצד מאד ונא ומקנה דבדיה לבני דאובן
ולבני גר לא זה בשר עדיות שני איש איש אל כל שאר בערו וכן הוא אונג בוכה למשפחותיו
על עסקי משפחה הוא בוכה אעפ"י לי שבעים איש כיצד עשה מעשה ביד ששה מכל
שבע נמצאו עבדי שני שלא תהא מנחלונות בין השבטים והביא עב פטקין וכתב על כל אחד
ואחד מהן זקן והביח נשתי כירות לצבות והניח הכל בקלפי ואם טלו פטקיהם מי שעלה ביד
זקן הדי הוא זקן ועלה ביד ארד ומייד שני פטקין כתובים ולא רצו להתגרל לא אמרו מוטב
שנתיביש כאליתבישו הזקנים ובשביל שחטטנו עצמנו זכו שתשדך שפינה עליהן שני
ותנח ישיהם הכנות והמה בדתנבים שעלה בידן הכתב והשליכו בקלפי ולקחו שתי כירות
שנשארו ארד ישידוריהם כן איצמן בן פונך והם אחי משה מאמו והם ממנה דבוראן
שנשא ארד ארדן איצמן יוכבד אם משה וישארו שנשארו שתי כירות בקלפי לצבור
לפי שהשליכו שוטטין מה הוא ושטטין שהן שטטין שהיו בצער שני ויכו שטטין כן ישא
אמ הקדש הואיל ודאו בצערן יצאו וידאו בשלותן והויצבו שם עמך דרומכין לך בחכמה
וגיראה רירדת ורברתי עמך שם ללמוד שיום מכו הזקנים חביב לפע הקדש כיוט ומתן
לך כות התם וידר יי על הר סיני רבות הבה וירדתי ורברתי עמך שם ואכלת מן הדוח
מה היה משה יומה באותה שעה לכר מונח על גבי מנינה מר ליתין ממנה כירות רב
וכחסר כלום מעני דאך אן למא אתמא ארסול בור אעקל אפעל וצאד אעקל ואמעקל
דא שי ואחד מן חיות לארדאך והיה אמרתה היאמפינך עלי צורה כולן בחסב צבאור
מאד ובמאדא פלמא עשן ארסול עה צורת אמפאדא צאד מלאזם לה דאיים וכן שדך
צונו פקא אשר עליך דא אמלאזם ואמלאזך לך לה כחא את אבשר ארד אכתק פל צאד
א צד אשיח צעק אעקל וקווא אשרה ואפסל ען טלב אעלם ואנשט אי טלב ארעא
ה צרבעת שפטי הדעים ושמוי עליהם בחסב כצולקם לא יום אחד ולא יומים
עשרה יום ופנ ה צדיים כנגדן גש היות שהצדיים דאיים וכן

ועוד אמרו חכמי למה זה ספר במדבר ענינו לא סימנין המסוק דאמרי יצ תיבות כסוד
המסוק שהוא סוף התי שהוא מלכל היד והזקה והשני במדבר תחלת ותננה ^{אין סוף באש}
לקה זה המסר תחלה וסוף ועוד במדבר המזלות ושבעה משרות ועוד במדבר שבע
שומות ושם בן יצ אותיות ולא נתנו לו סימנין לא כלומר שהו ספר במדבר ענינו כן
אותיות ומדבר שהתורה שבעה ספרים שכתבה עמודיהן שבעה והן ספר הישר וספר יהדות
וספר תורת כהנים וספר שמות וספר דברים וספר שופטים וספר שופטים וספר שופטים
בסוף ספר ומאחר ויהי בכסוף ער סוף וסוף ספר ומשנה תורה ספר הישר שבעה
ולמה היו לה סימנין הפוכין שהם כן משיה ורעין מלשון בזזו אזור יעני עמוד כהן
לאמר אפוא אף הו יצר דע חק קק וקאו בחסב מה אמה מן אמה סוף ואמה סוף קאו
היכל ל לעדוך שלחן במדבר ומלכו מן אמה סוף אמה סוף וקאו והל אחר
סוף מענה ומדבר לטא ילידי הענק נשלחו אנשים לפיכך וכו' קאו הישריך בקדשי עלינו
ובו עליה במדבר מן עבדות אמה סוף וער אמר למא חסל לזם גוף כפיך לטיף שפא
קאו ונשינו קצה בלחם הקלוקל והו צחיה לאן וביף תלמים אמה סוף אלטימן למן אשתו
אכל אכל ואתום והוא הם אמה סוף ואמר אמר כן אמה סוף פיהו אמה סוף פיהו ויפדו
אויביך או המכנים ויכסו משכא אה הדורים ונחוק יאמר שום יי דיב וכתאמר אומ
קומה יי ביצר יתקיימו לא כשהיו ישאל נוס עין ויה עמוד הענן מקופל ועומד ולא היו
כודש ער שאלו משה שוב יי דיב נמתאונ מבקשים עלילה שיסוו מאחור
הקדוש ותבער במ אש יי שירה מן השמים ותאכל בקצה המחנה שהחילה בגדים
שקם בקצה המחנה ותשקע האש יי יצחק שהיה משה עומד ומשקע צופי צמר באמה
האש נהיא משתקעת מאיה גדול מעטה הצדיק מלואי העדות שן במלוא במלואים לחן
מעל המזבח כדי שלא יכנה וקד תקדם לנא אן מלאך הן אשתיה א אמתה יי בן
הגלות ונכוה אן תפילות אמתל לס תתפיל אמתול ואן טלבת אמתול לס תתפיל
יחצל להא בחאתין באמתל ואמתול ואמתל ממל באש ואן מפדשין לחכם
והאספקת אשו בקדשו ותאוו תאוו או הגדים מכאן אמרו קשים הקברים לישאל כנגע
צדעת שדוגן חוזר בשביל דבר קטן והמך כדור עגור הוא שכן חבוב אבגדו והו שפא
מתל אלו והו כן אמה סוף אמתה עדה מן אהוא וטחנו בדחים און ומלמד שהיה
המן מתקמך להן לכל מיני מאכל מטעמים ואף הנשים מתק שטות ממנו ש לא חזרת
בד מדין לי בשד אמר לו הקדש ומדין לך צמי יי ב ממל אה ממקום שכלו צמדיים
לד השליו היי תח צד הדגני נא הדת שאמר ישק אה לא אתן להם הן הודגין אחר

אוי לשונותיהם ומה דבר ודבר אחרן ומרים אמרו זה לא ידבר עמנו ולא פידענו ואף
אבותיהם הרק אך במשך שני מיעוטין מיעוט איתו שנידבד גם אחרן קורם לו שני
ויגלה גליות אל בית אבין במשך מיעוט שני שנידבד עים אחרת קורם לו שני ונתב
אחותו מרחק וקר תבייגהו פי חול אמרש במדות שלל עשרה הלא גם בכוודצו רב
האבות שלא היתה בדיה עמהן ומה אחרן ומרים שלא רצו גמאי לא הסוון אותן לשאר
נביאים המסמר בגנות חבירו על אחת כמה וכמה צאו שלשותכם ששלשתן בדבור
אחר נקראו מה שאין המה יכול לדבר ולא האוזן יכולה לשמוע וידר יי בעמוד עב
עמר עליהן בדין דא שאין אוממין שצא שלמות בכנין דא למדתנו תורה דרך ארץ
שהמוכח החוטא בינו לבין שלא ידבר עמו קשות עט שמענו כארצו לשון תחנונים
שמענו כארצו שלא יכנס אדם לתוך רבדי חבירו אמל שמואל ששי בוחבאים עמדו
לישרל בימי איהו לא כדואק שהיה בה צורך לדורות נתמסמק ולעתיד לצוא הקצה מגלה
נבוכדנא שט נבא יי אל היכל קדושים נמך והא ים משה ענו מאד מכל האדם מה צורך
לומר מכל האדם אשר על ככ האר מה לא שבני אדם ג מעלות מלכים ונביאים וקדושים
כשהיה משה מלך כעט ותביאקו לבת מרעה ויהי לה לבן מה היה כן וירא בסבל נשא עמהן ואעפ
שהוא מלך וכשיה צורך במדין נא בו וישק את צאנכ וכן הוא אומגמס דלה דלה לבן
ובשיהק נביא אמר המקנא אתה לי ומי יתן כל עס יי נביא אם יהי צביאכס יי רצוק רתו
צורך קצרה אבל ענינו אם יהיה לכס נביא מי שיהיה אכ יי מרציר עמס במדאן או בחלס
וקר בבין תקדם ביה דרך קצרה פי חול הדי אמרש וקר אטצרתא תורה חן אנצורה
חן אנצורה אנמיתן פי אחר הדין אקסמין מדאן וחלום ומדאק משתק מן דאק והו חן
יחבל ללקווה אמתכילק מן כמל אפעל חתי תדק אשי כאנה מן כאנה ייך לאמר אר
אנתראק ממהא כאנה אתארא עלי טדיק אחסאק אפאר פערן חן מדאק חל מהחלה
מהזעה תצחב אטבי וקת איקצה קא ואראק את ומדאק הקדול הזה ולא נשאר כי כוח
ואחלום תצחב תלך אה אק וקת אמכאם לאן וקת כעל אמתכילק פי וקת אמכאם תקצר
פי אנצורה ותצלגאית מוא ימכן מן כמל כעלהא בחלום ארצו בו והא כת ווליימותה שאן
ידנה לא לא קשה כח על ידי מלאך וכן על ידי שדים טאמן הוא מחקק במהם על אכ
עכו חק שנעלמו
מהאל מה ארצו הדי כטאיק עק אתעל עקלה בלעקל אפעל בקיר תוסט אהק
ומדאק ולא בחירות יצמי אן בבין משל וחידה ומעוצה משל אמתל א יטאקד
חידה ובאטנה מפייה מל משלה וחידה אכלהם אדיגה ה פי בוסטק ומליצה דמו

והבבלים והעמורים שר חרש ירמיהו מתפלל ומתחנן על מוטותיהן ואחר כך
היתה נשמתן יצאה לזרע והי' צדקה ונותן כשם שהתאווה וא' לשון נפילה
ויתנבאו במחנה יש אוממה נתנבאו על השליו שיעלה יש אומ' על עסק גג ויעגב
הי' אשר רבדתי צור עבדי הנביא שנים אל תקרא לא שנים ואוהן שכבואתן אחת ובמק
אחר וא' נתנבאו משק מת ויהושע הוא שמכניסן לארץ ויתנבאו ולא יסכו שלא היתה
נבואה לזקנים לא זו בלצד וא' שלא נמסקן נבואתן עלי מנן שחן אנטלום ומתנבאן וליה
מסקין מתל קול גדול ולא יסק' ומענאה אנהם אידכו עזות אעקל אפעל ודאך עלם לא
ימצן כסיאצה עלי מאן קאל ותלמדו מתקיים צידו והגאון כללם כנכוע אותם שלג
יתנבאו במיתתן שביטלו כבודך וידך הנער זה גרשם שני דברים דבר יהושע למנ
משה ולא מצאחק בעינו זה אחר וצמעשן העגל אחר לכך צריך אדם לכונן דבריו מת
אם יהושע קל וחומר לשאר אדם ארני משה כללם מכאן אמרו מורא דבך כמורא שמים
שא' יהושע כשם שהקדש יכול לכלם כך אתה יכול כבוד תלמידך ככבוד חבירך שנבאר לנו
אנשים עשאו כמותו לא אמרי בחד לי כבוד חבירך ככבוד דבך שנביא דני אל נא תשוד
עלינו חסא אעפ' שהוא חבירו עשאו כדברו כללם כמקדשול שבשדוני בשורה דען
יאסר משה אל המהנה לא הביא עליהם המדענות לא ש' שנבנן העריך כדוך אנה
מלמד שהיך עולה בלא הוא חוסה גלגל חמה שנתראת יום וישטחו להם זל תקרא אה
וישחטו מלמד שעלה להם דבר שצריך שחיטה דברי ר' פלו אמלה וט' אנה צריך לזה
והלא מקרא מדרוך וימטר עליהם כעמר שאר וכו' ועוף כבך והעוף בשחיטה מקצוה
התאריך נסעו העם חציר וכי בחצירות למה צריך לומר יהיו בחצירות לא שם נתענ
על ידי מרים ותדבר מרים ואהרן במשה וכו' כושית וכו' כושית היתה והלא היא צמוח
לא מה קושי הזה משונה בעורה כך היא היתה משונה במעשיה הטובים ובמראה מכ
ינשים וכן המתאם פדש שפרתא כיוצא בו על דברי כוש בן ימינו והלא הוא שאול
בו וישמע עבד מלך הכושי והלא הוא בדוך בן נדיה כיוצא בו הלא כבני כושים אתם
בית ישראל וכדעת הזאת אותה מותר את כולם ומכ שאמלו במעשיה הטובים היא משונה
שהדי חזק ואמר כי אשה כושית לקה וא' מכין כושית יפת מראה ומקדשה מרים הית
בצר צמדה כשנכנסו הזקנים הן ומשה שני יאסר משה אל והמחנה אמרה מרים אשר
ואשר יתב נשחיתים אמרה צמדה אשר יהם ואוי לנשותיהם שמיום שבידצר עם משה
וחיך מידש ממני אמרה מרים לאהרן ושניהם דברו בו והיו נושאין ונותנין בוצר
גור לוצר א' צמדה מתנבאים וה' משה ומי יתן כל עם יצאיים אמרה צמדה

קבע. הוא תסתמו בהק.
דיו. וישב המלאך היוצר ב
יארץ משל מוריעין לו ומיו
אמננה ונדותיה לאן קול על

אחאכצו ואוראכרה ואמתכילה ואכזועייר
ו שלעול עלימא קל רב הדברים שמוריעין
ו מתחון המשל. ממותהו כולו. קדי מתל
מא ועד בן אן אמלצות ואכזוע דאגש

מא בצית שכי ואמלך הו דחוצד ואכזו הו יחושע והם שני בני היצור לאטום אר
שחו בשמך המשחק. וקד יך קדי מתל עק אמלך אסימרה אתהי שצם חככל
עק נדותיה כחציה. ושבנה מוצקותהם אמפיצין וגולה על דאשה הוגלגל שחמי
הי אמכוכצה. ואבן אשניתהו אמלך אמחיט. ואבן הדאשה הו אמלך ומשיר
הי שמו לעול לפני שמש ינון שמו. ושנים זתים עליה אן למדי חכ שצב
חודדין זה את זה בהלכה בשמן תשוחות. משנח תשועות ואעאן בדל אמלך
המי מן חדון אחהע והן יתחיון תבצעה. תכצם בנח קן אמ דחום ירחם
יכ יי אהינו אמכן.

אתחיל בפדשת שדח לך

בשדות כב
בדך לך שלח
יחיל לדבר עם אדם

זשן מוחצת דגלים חמק שותה ושולח דברים ביד כמיל. מדצד במוגלים ו
ילם היו לא שהיו מבתחלה צריקים ולבסוף דשעים. וישד אהן שבאו תחלה
צרו נשלחה אנשים שנ ותקדבון אולי כולצם ותאמ נשלחה אנש ולא האמינו
קצו שאמ שהיא ארץ טובה ורחבה והיה הדבר טוב בעיני משה והוא עלתמותו
ימך שיתכשרו ויבשרו בטובת הארץ וכוותן לצות וכל יי יודע מה שכלצם שלא
הו לא לקללה וכן אמר למשה שלח לך ולא אמר שלח לי שלא קלכו לדגל בדבון
ולמה כסמכה זו פרשן לוחצד מרים אמר מה מרים הלשינה וכלקית כך או
שינו ולקו. ואלה שמותם אמר יצחק מקורת היא בידינו שנקראו הקסגלים
שם מעשיהן ולא עלה בידינו לא אחר והוא סתור שסתור דבדיו שלא שהקצו
ארץ טובה ורחבה והוא אומלך ארץ אוכלת ושבירה היא בן מיכא שנעשה מן
הר פחס אק כחציה שהחציה דבדיו של א. ולמה אמר למטה יוסף למטה מנשה
לא כתו שם את אמרים לפני מנשה אמר שזו קל קלק. ויחדא משה להגשע בן
יהושע. אמר לו יהי יעקב מעצת מוגלים כיון שדחה כלב כך הלך ונשתטה
קביות והצבות שנ ויצא עד חדרון לשון יחיד. כלב בן יפנה והלא הוא בן
א. אמר מעצת מוגלים. הישבה עק תני. איוב בימי מוגלים היה
זת הישבה עק ופית אדם היה בארץ עוף לא מלשן עצה. תני רב משה רבי כתב

ואמי נדחה פקד תביין והו נצר נקלי צריך לאבדמז ואמתא מתל לאבדמז אף חנה
מן יצב אמתל בסולם ומסמם בחמלים ומסמם בסדפים וגירחא ואמי מסמם בטאב
מסלן בער אסמ וידבר יי אף וכו' ותמונת יי יביט למא אודך כן דאורי תע
כעלם אחרי כן כנע אכסמאן יי ידבר כמא ותמונת יי יביט ומעשה בן מיכאל עף
שחמחמח חת אלה ידך ואעתבר קול יביט ולם יחול הציט לאן בער אמדאן ת
אסמ חזק תקדס לאך כי תשא ויחז אף יי כם וילך מעטא אחרון אף אף הקל
ואסמ אףמא ולו לא כאנת מצורעת כשלם כם י עקרה אףמא אחרון ככסדע
אחלול יהודה עתיר אתה ליתן את הרץ בין כך ובין כך אם כדברך כבד כסתה עליו הו
ואתה מגליתו ואם לאו אתה עתיר ליתן אתהדין שאתה מוציא לעז על הצדיק לא כדמה
הות ביה אלכא תהי כמת שהמצורע נקדא מת מהמת מטא בכזית אף מצורע אף
אחרון מה הניח מצאתי לאחותי איני יכול לא להסגירה ולא להחליטה ולא לשדקה מכאן
שהיה ^{דור} אףמא דואר כגע קרציו מדחם אמר אמיכו היה דאר לוא אף שבינה
ובת חצי כשון כשדיכו היה דאר ^{שדיכו} אףמא דואר ^{אףמא דואר} אףמא דואר
נא לה לשון תחנונים ועוד למדנו לאתר מזה הסקוק ואביה ידך ידך שתי גזיפות כילונ
או כזקצק אביה שהוא בער נדם היתה ככלמת שבעה קל וחוכ לשכית עתשכ יי יום
לא יי לו לצא מן הרץ כחיות בכדון מתקד מרים הקדש הקגירה והקדש טהרה והעם
לא נקע במדה שארם כדך מודדין לוצה ולא עוד אף שמוסיפין לו כמלי כמלים
מרים המתנה למשה שעה שן ותתצב אחותו המתנה לה השבינה וכל יעדא שבעה
ונשלמה זאת המדש כשבה וזה הוא ענין ההפטרה יתדי ענש
דני ושמוחי והשסן עומד
ימינו לשטנו מכאן אמדו כל הגדול מחבירו יצדו גדול ממנו אוד הו אמכואר
ודאך מתל עץ יהושע הבהן הגדול לאנה למא גרא לה אקסמ מעצדיקה בן כנענר
ואחאב בן קוליה שזנו עם אשת המלך נבוכד נצר וגזר עליהם לשדפם באש ובחר
ביאושע ידכ עמקם כדי שיועילן בזכותו ושדמה אותם האש והו נוצל ונתעשב
בגדיו לכך נא בו הלא זה אף נוצל מאש יגעדי יי כך השטן מרתין יעני לא יך לה
תקלט לא עלי עלי אמדו ולא עלי אצורה ונתעשנו בגדיו שהיו בניו דשעים ולא
מיחה בהן מחלצות הי אהלל אתה ויעין הם חגי זכדיה ומלא ונדא חכניה מישל
וי זדיה השימרים האן הם אמלאיבה כמיקא שרפים עינא ממעל לו וילבישוהו בגדי
ויאבדום בעל יהיו בצדיק לצנים על אבן אחת שבינה עינא עני יאן

עט בייסורין אמר אל תדעי כי הווי עיני על מה תדיכים יטוב לך כי תעשין
אין אל תבסירמי חזקיה בכה ונתפלל לפני הקדש שני ויתפלל אל יי ויבך ודוד
למה הרעו עלי תלית הכוני כן וכן הוא אומר לדוד שפטיני ואמר אשרי הגבר אשר
קדו יה לא חטא איוב בשפתיו אבל בלבו ויועדו יחדיו מלחם שכננסו בלעך
אך תבא בין כל אחי לחבירו ארבע מאה פרקי ויועדו יחדיו אי חבדא אי מיתחנה
ק חבדית דאיוב וכבן חבדית דבד לקיש והלילה הורה גבר מכאן שלא ישמש אדם
טובים הלילה ניתן להיריון לאהיום ופותח תמית חננה עליה הרב שאול אנשי
עיר הכהנים ועליה מת על הקנאה קלשינו כשדים על חנניה מיטא ועזריה
ליהם נהפך מכאן שאסור להתקנות כי אדם לעמל יולד שהבטלה מציחה לידי זמן
ס זכה לעמלה של תורה לא זכה לעמלה של דרך ארץ לא שקול ישקול בעמי עמדה
ומק איוב חדרות הליכות שבא לו בני אברהם אמר רבי שמואל כיון שדאק אברהם
נבני קטורה שאין בהן ליצחק צורך עמר ושלחן למזרח דבולבט הפילגשים אשר
ל נתן אברהם מת ויש אמר להם יצחק הוא וכל אומה המשתעבדת בו ובבניו נטרדין
הם אתם לבן למזרח וכל זמן שבעי יצחק משתעבדין שבו וכשתשמעו שורק
צואו ושמשו אותן כדי שתזכו לשלחן המשיח בלה עכנ ילך כקידר שאול לא
מכאן שכסר בתחית המתים חטאתי מה אפסל כושר האדם אמר איוב אתה נרצח
דצית לא הכחת לנואף לכאוף אבימלך אכלו ועתה השב אשתך איש וכו' על
התנין לנגוע איה ולא הנחת לרצח לרצח שני לא ידי לעשות עממס דע ואדי
נס וכו' ומה לא תשא למשע לכל פשעים אתה נשאר ומשעי לא תשא אלא דבור
היה בטוח אבל אין לנו מעשה עשה עמנו למען שמיך כמו שאמר וחסדי
אשר אחז ורחמתי את אשר ארחם בשערה ישוב איוב בשערה חרה ובע ערה
הוא שני ויען יי את איוב מן השערה אמר לפניו רבון העולב שמא דוח שערה
הלכך ונתחלה לך בין שערה לשערה בין איוב לאיוב אמר הקדש הרבה ניכרין
באדם וכל עמה וגמרה בראתי לה גומה לבדה כדי שלא יונקו שתיים מגומה
ויחישו מחור עיניו שלאדם בין גומה לגומה לא נתחלה בין איוב לאיוב נתחלה
וכמוך איוב חדרותא לשטף תעלה לשון רפוס כמה דאמר אמר ויעש תעלה
הרבה טיפין בראתי בעבים וכל טיפה וטיפה עשית לה רפוס כדני עממן כרי
יט שטשו הקדשים בין טפה לטפה לא נתחלה בין איוב לאיוב נתחלה
בפומה איוב וירך לחייו וקולות הדין

ינין

ספרו וספר איוב ופרש שלטם. אמר ל' לוי איוב צימי מדגלים היה דבת מי
וכתוב וצדק יחיד אמו ואי מי בימי יצחק דבת מי אמו הוא צדק י
כתוב בימי וצדק יחיד אמו ואי מי בימי יצחק דבת מי אמו הוא צדק י
חלק צדק ספן וטאמ להלן מי יתן בספר ויחזק ויש אונכ בימי שפט הש
דור דע ששופט שופטין דאמדין טול מבין עיניך חיסם טול מבין עיניך חור
יש אונכ בימי יעקב נ' יצחק יעקב נשא כתוב כדבר אחת הדבלות תדברי
הם כי נכלה עשה בשרא. ויש אונכ איוב לא היה ולא נברא ויש אונכ מישרא
אונכ מאומות העולם היה. איש תם וישר. איוב היה ותדן בממונו היה מנהגו
דני מוטק לחכום איוב ותדן משלו. ויאמר יי' אלה שטן אמר למכו רבונם של
שטני בכל העול ולא מצאתי כעבודך באברהם שאמרת לו קום התהלך בארץ לא
ולחצה כי לך אתגבר ולא מצא מקום לקבור ולא הרהר במדותיך מעשה ידיו ברכ
כל נטל מוטק אחת ממונו שלא יוב מתבדך. אמר מקנה איוב כדן גידו של
ענומקנהו כדן. במנהגו של עולם זאבים הורגים עזים ומקנהו שלא יוב עזים
הורגים זאבים. דצדק חורשות מלמד שהטעמו הקצו מחי השלם הנא הן דבת ונ
חורש בקוצר. ותקתיכי לבלעו חם אמר יוחנן קשה ע' היה צערו של שטן מצער
שלא יוב באדם שאונכ לחצו שבור חצית זו ושמו יינה ואמלי מקדא כתא חת
לאמדו באדם שמסיתין אותם על חציו וכסית. אמר לוי השטן ופכטן לשם שמו
פכטנו שטן אמר דלמא חס ושל נטת דעתיך דקדשא בן למכ איוב ומנשי ליה לג
אוקותיה דאברהם. פכטן דבת וכעסותה צדקה גם כעס דבאחא בד יעקב אמר
אתא שטן ונשקף על כדעה. ותצא דוח אמר דבאחא בן יעקב בשלשה מקומות י
הדוח שלא במשקל ובקשה להחריב את ע' עולם אחת באר דבת והטן דוח גידול ב
תגע בארבע פנות הבית ואחת בימי יונה שג' יי' הטייל דוח גידול אל הים ואחר
בימי אחאב דבת דוח שעלן ממדק קדים ומשבר סלעים. כתא את ענין בכוור
איוב. ואת בוז אחיו א' צדקא דבוצ' נעבר אימ' אשכל בלוד ממדא עבר
חמוא זה בלעם שקם על עדתו שלא וקוא לבן ודינה אשתו של איוב היתה ולסוף
בת שבים אשת יוסף. איוב וקבדו נטעו נטיעות על שמם וכשהיה צער לאו
מקום וצדקה עץ אשר על שמו נצא א' לדאחא שדיו דחונק זה מצד שדיו חור
באחא. תניף ארבעה קנו אחד לקה וקוא משחק זה אצלו. נעבר
על ב' ד' חשיכה נ' ג' חמל אצדקם על פטו נישחק שמה וצדקה

קבוצים מלעלות לירושל' בכה בוסדוק דבן שמעון בן גמליאל ור' ישמעאל ור' חנינא
 סגן הכהנים בלדו כשרף חכניה בן תרדיון וספר תורה עמו' ב"ג בתמוז שנת ב'ר'
 הלוחות וצטל התמיד והבקעה העיר ושרף אפססמוס את התורה והעמיד צלם בהצל
 באר באב מתאהלן הכהן בתשעה באב אירעו' דברים נגזר על אבותינו שלא
 יכנסו לארץ וחזרה הבית בראשונה וכשניה וכלכרה בית תור וחזר טורניס דתס ארד
 ההיכל ב' בוכנה בר מערב בימי אחז' ב' צאלול מתן מוצאי דבתהארץ' ב' ב'
 בתשרי טהרגרליה בן אחיקם ב' ב' ב' ב' עשרה זקנים ונחש דבי עקיבה ומת בביב'
 האסורים ב' ב' נגזרה גזרה על אבותינו שימותו בחדר בדרב חורב דרעב מפת מעשה
 העגל ב' ב' במרחשון עורו עיני צדיקיהו ושחטו שכי צנו לכנו ב' ב' ב' ב' שרף
 יהויקים את המגלה שכתב ברוך ב' ב' ב' ב' נכתבה התורה יוכית לתלמי המלך ובא חשך
 לצול שלשת ימים בעשרה בו סמך מלך בבל על יושלים והצאה במצור ובמנוח ב' ב'
 בשבט מתו הזקנים בימי יהושע ב' ב' ב' ב' נתקבצו ישראל על שבט בנימין ועל פסך
 מיכה ב' בארץ מת משה דבי ע' ובשני זכא מישו מתענין על חרבן הבית וסופס'
 על לו לשמחה לימות המלך המשיח ומפני מה החמירו בתשעה באב יתר מכולן שכת
 בזו המדשה ויצבו העם בלילה ההוא א לילי תשעה באב ונא כיום כמודים הוא ילמי
 הוא מהח מה לקלן אסור מדמשה דברים אף כאן ונא ויהי בשנים עשרה ענה בעשור
 בחג לחריט לגלות בא אי המליט מידו שלים לאמר הכתה העיר ושמעו ועשו יוס
 שמועה כיום שרפה והא מתענין בעשרה בטבת אא שביהודה מתענין על המעשה
 ובגולה על השמועה ושם אחימן שהוא מיומן שבא חים ששי שמועה האר'
 בשחיתות ויש חזק שיטלו ששה אצבעות בכל יד ורגל תלמי שעושה הארץ תלמים
 תלמי בהליכתו ילדי הענק שמעניקין חמה בקומתן וחצון שבע שנים נבנתה לפי
 צען מצד גבי אפסר לארם לבנות בית לצנוקקטן קודם שיצטו לבנו הקדוש וכתוב כי חס
 כושאמצו ופוטו כנען אא מאי נבנתה שהיתה מבונה אחר משבעה בצען שאין לך
 מעולה בכל הארץ כמ' צד שנ כגן יי בארץ מצרים ואין לך מעולה במצו כנען ככט
 שאמרו ארבעה מקומות טרשין בארץ ישראל ואהן קרח ורעה ותמכת קרח וחברון
 אעפ"י מבונה היתה יתר מצען בעבעה מעמ כאותו הזמן ולמה הוא אומ' ורט
 וקדית סנה היא דביר ואח' ושם דביר לפנים קדית ארבע למה ארבע שומות שיה
 ארבע מלכיות מתכחשות עליו והיו טרשין קל וחומ' לשאר ארץ ישראל למקום ההו
 קרא נחל אשכול על אורות האשכול והלא כבר נא ויבאו עד גת אשכול ויהי

בראיתו לו שצילציל ~~בפניו~~ שאליו יוצאין באחד מחריצין את העולם
בין חול לתול לא נתחלק בין איוב לאיוב נתחלק. הידעת עת לידת יעילוב
עלה זו רחמה צד ואכזרית היא ובשעה שמבקשת לילך עולה לדאש הרדיו
וילד שם כרי שיתול צנה וימות. והקצף מזמן לו נשר ומקבלו בככיו ו
מקדים דגם ולא מאחר דגם כרי שלא יפול וימות בין דגם לדגם לא נתחלק
בין איוב לאיוב נתחלק. ועד אמר חולל אילות אילה זו רחמה צד ובשכר עת ליל
הקצף מזמן לו רדיון ומלחשה ברחמה ואינו מקדוים דגם ולא מאחר דגם של
תקעה ותמות אף הבא בין דגם לדגם לא נתחלק בין איוב לאיוב נתחלק עמו
במחן איוב הידעת עת לידת אילות כיצד אילה זו חכמה כיון שהיא מקשה ליל
עלה לדאש הרד שהיא מצטערת צערה גדול וכשהיא יולדת דוחמת הולד בקציה עו
שימל למטה ומיד הוא מתשרטט וישוק אותן השרטוטין ומיד הוא לוחכן בלשון
ומדמה שהוא יונק עד שיחזק וידע עמו לימד הקצף כיצד יחיה כל כך לא
נתחלק לי בין איוב לאיוב נתחלק. מיה בין לערב צידו הערב הזה כשיוצא
הציד הוא יוצא לבן ומתיראין ממנו אבותיו ובורחין ממנו והקצף מזכנן לו יתר
נכנסין לתוך פיהן וכן הוא אונם נותן לבהמה לחמה לבני ערב אשר יקראו וכשם
אברה שחורה חוזרין אצלן אבותיהן ומאכילין אותן. ארץ ניתנה ביד דשם מכה
שבקש איוב להמך את הקערה על כיה. אמר רבא איוב לא דבר כלום יש עבד שמו
לדבן ואין מידך מציל בקש איוב למסור את העול מן הדין מאי אהרנו אף את
תמר ונאמר בדא הקצף לשטן ובדא התורה רטיה לו. ואולם שא בא בהמות ותורן
בהמה בקרדי אף ועוף השמים זיז. או שיח לארץ זהב ערן ויסמלו לך דגיה
ליותן בשו מיעבן וכו' מרוד הלצת בין עבן לעדפל ש עשוין כמין שני מעדות
א על גבי זו והו כנולד בין שניהן שני ענבין הומכין את פניהן לרוח מערבית וכו'
מבין שניהן כמין שומר בליטה ראשונה מדה אחת בליטה שניה מדה שנית וכן
חצי הקדש עד שיגלה כולו וכן חוזר והופך עד שיתכסה שם שומר בכסא ליום
ואשים לו בדיח מלמד שהקצף עושה גור לים שלא יעצנהו ומכני מה לא ככ
בנות איוב שנת סימן קללה אבל ככלו בנוא. ואלו הן הימים שנהגו בני
החסידים להתעמת בהן על מה שאירע באחד בניסן מתו שני בני אהרן
ואציהא בעשרה מתו מרים בלן בו מת יהושע עין מין ~~ההנהגה~~
ואציהא בעשרה מתו מרים בלן בו מת יהושע עין מין ~~ההנהגה~~

י
ז

ש

י
ז

קל אחרת וצדקאי ארדנים וכו' יא' ימלא גמיע אע"פ ע' ארץ אמים ודב חסד לפי
 שבעת מר' י' ארץ אמים אחר משה לצדיקים בלבו אה' הקצו' ולדשעים ופסוק
 לו אה' באשר ודב' קיים כמציא כן שבע מדות והדי' הן י' שלוחמים אה' שחלכו בד' הן
 חמשה מלאכים ששלח בהם הקצו' עיין בפ' שש' והיה עקב דא' שחלשינו ולשון הד' ע
 כנגד כולן לכך חסד כהן שש' שש' מדות שלוחמים וינסו אותי זה עשר פעם ללמדך
 שאין הקצו' כמדע מן האדם עד שיתמלא פיבוקסו וכן הוא אומ' במלואת קמחן יצא לו עשה
 נקיונות נמו את המחקם ואלו הן שנים במים אחד במדה ואחר בדידים ושנים בים
 שעמדו על הים אחד בעליה ואחר צדיקה ושנים במגן אל יוצא איש ממקומו ופוס
 יטאו מן העם ללקוט ולא תו' ויחזרו אנשים ממנו ושנים בשליו הדאשון בשבת
 על סיד קבשר והשני והאספ' אש בקרבנו וישו' ויבכו ואחר בעגל וזה העשירי במחללים
 עיין במש' מ' קלחתי כרצוני עלי מאן קל אגאון צמחת אה' אגלה מצן עשרים שנה
 מי שמקוריו מצן עשרים שנה יצא שבע לו שהוא מצן חדש איכו בכלל הקצו' וימותו
 האנשים בנשילת איברים מות' הכא מת' דעה במגמה וכו' הו' וזאת תהיה המגמה המון
 בשו' וכן הלכתא במדבר הזה יתגו' ושם ימותו בעולם הזה ולעול' הבא תע' כל אור' הן
 ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר לא היה יום שלא נעבה בו רוח צמנית בליט' אכזר
 ואמר שיק' מטייל בגן עד חצי הלילה הלך לו רוח צמנית מנשבת מיד במל'
 העולם וימותו האנשים מוצאי דבת הארץ זש' חיים ומות ביה' לשון או שהוציאו
 וזה מתו ושלא הוציאו ח'ין ש' חיו מן האנשים והם מעש' במלך שחלה ואמר
 ה' חמשים ח'ין לך רכואה עד שתשתה קדל לבצא אמר אחר אמ' אביא לו תנו לי
 עשר עדים צד המלך ונתנו לו הלך ביום ראשון ונתן לבצא ע' מרחוק ביום שני קרב
 מעט והיה קרוב איה מעט מעט עד שממש' בה ולקח מחליבה והיה מחלוקת בין
 האיברים שבו אמרו הידים או לא אנוחו לא חלב אמרו המלאים או לא אנוחו לא הלך
 אמרו העינים או לא אנוחו לא ראה אמ' הלך או לא אכ' שנתתי בו עצה לא ידע וכן שאר
 האיברים אמרה הלשון שכחדתם אותי רעו מה אעשה אמרו לו ומה את לובד זה
 וזה חרץ לשתי חומות חומה שלבשר וחומה של עצם ולא עור לא שאין כך עצם בין
 יוכנס אל המלך בחלב הלצא אמרה הלשון הא לך חלב בלבא דאמרת אמ' המלך
 בלו' הוליכוהו לתלתו אמרה הלשון לאיברים רעו מה תעשו מי שהוא מלך חל
 ב' אמרה הלשון החזירוני אל המלך החזירוהו אמ' למה גזרת עליו תלת חל
 אמרת לך חלב לבצא הבאת חלב בלבא אמ' כן הוא ודכינו לקוחות לבצא ויבאו

למדינו שהתורה אינה מונעת שעבד להבא ולא הבא לשעבד וכן ויבאו מרתק
על פני קרא שמה מרה וביעת הזאת אתה פתח את כולם וישאווהו במוט בשטם
והלפתה ור' אעזר ור' חנני עמדו ושיערו האצטם שלחחו מן הינין מתחת כניצ
רגליהם והיתה כל אחת מהן ארבעים סאה וקומתן עד הטהר מכאן אתה למד
ושמסב לאשכול שם וישאווהו במוט בשנים וילכו ויבאו והלא כבר נאמר וישלך
אותם למה נא וילכו ויבאו לא מקיש הליכה לביאה מה ביאה בעצת דעה חק הליכה
בעצת דעה ויבאו אל מדבר מן קדשה והלא שילוח מדגלים בשנה שניה ונבחר
עליהן ישבו במדבר ארבעים שנה שנתשאו את עונות ארבעים שנה ומיתת מרים
בעתה ארבעים בקדש שם וישבו העם ותמת עם מרים אם שצאו תחלה לתחום
קדש וכן הוא אומ' ונסב אתה שיעיר ימים רבים אנשי מדות מדות גדול
בארץ ורחבן עמלק ושבבארץ הנגב מה דאו לכתוב בכך לא עדיין אימת עמלק עליה
ומה דאו עמלק לישב על הספר לא כך עשו זקינו שישב להם על הדק והכנע
ישב על הים לא הגזורים וישבים על הדק מלמד שנתכוונו המדגלים לשבור לבישר
שם ויבאו את לב בני ישראל ויהם כלב אותה עם מלמד שהקיתן בדברים דמו שהן מבקש
לדבר גמאי על משה לבן שתקן כולן אומ' זאת עשה לנו עמ' הרבי' אנו ממערים
בכם לנו את הים הוציא לנו את העליון אם יאמר לנו עשו קולמות ועלו לדקיע נשמע
לו כי יפול כובל לה שבתחלה מתח יהושע והיה מספר שצח ולא השגיחו ואמרו לו אין
ראש קטיע מדבר מיד הקיתן כלב ושם דאינו את הנפיל אמ' רבותי הן המלאכים שנת
ממקום קדושתן מן השמים בשביל כנות דודיהן ויצבור עם בליט ההוא זו ליה
תשעה באב אמ' הקצף אתם עשיתם אותה כפיה שלחנם אני אקבענה לחיות ומכא
שהוא לילי תשעה באב ולילי כ' אלול בשנה שניה רבות יהי בשנה השנית בחורש
הראשון הוקם המש וכות ויהי בשנה השנית בחורש השני בעשרים לחורש מעלה
הפכין וקעו מהר יק' דרך שלשת ימים זה אייר וכות בתריה והאמ' אשר בקרבנותיה
תאמר וכות ער חורש ימים וכות ותקבר מרים שבעת ימים דהו ליה עשרין ותשעה
בסיון ושלחו מדגלים וכת דשובו מתור הארץ מחץ ארבעים יום הרי בתשעה באב
גל' שבו ועתה יגדל נא כח יי' אלני יהושע בגלוי בשעלה משה למדום מצא להקצף
מכתיב כתיב לאותיות אלו משה אין שלם בעיניך אם לפני דבין העולמים יש על
שמות שלם לזכו אם לו היה לך לעזרים מיד ועתה יגדל נא כוח יי' ואם כביכול צור
השם יי' שלם יי' גודל שאין סוף לגודלת הצורה בך ואולם ח' אני וימלא כבוד

בבדבכם מן הנא עלמנא אן לא ענש הכת לא אם כן החדה נח להם
לעונש ויכנס ויכתום עד החרמה באשך תעשנה הדבורים יש אומרים
צמת עקיצתן ומותו כך אן שהרגם מתו כי תבאן אל ארץ מושבותיכם
אתבע פרשת נסכים לא אלצב עלא למדגלים וסיעתם ורלך אנה בעדהם
אנולו קר כחתם גדר ריץ עלא הול פאן וערי אריו ועדת יעדא לטובה וחוזה
כולהם לא אארץ ועמלהם אקדאבין וטוריות אחקוק לאדמה תאבות
לפלי נרר אן לרבה רבר הבא בנרד ורבה יצאו חטאות ואשמור
בכור ומעשר ונסח שאינן לעונש מסכים אובמועדוכם להביא ערלמי
חגיגה ועולת דאיה לנסכים והקריב המקריב למה נא המקריב אפלו
אין שהקריב עולה מטחת נסכים והייץ והשמן משלבועלים ובין שהקריב
קרבן ולא הביא נסכים וביא נסכים מתרומת הלשכה הקהל חוקה אחת
לכם לא כאללל אבאה ליה ומזהנא עלמנא אן אשריעה לא תליתפת לאשא
רגילים היו בבית המדרש שהיו מביחין אלים ממואב כבעטם מחברון
עגלים מן השדון גודלות מהד המלך יין מקדוחין וחלוטין וסולת ממל
ממכמש ויחכה מתקוע כגד מה אתם במילה ועבילה והדצאת קרבן
בך הקר במילה וטבילה והדצאת קרבן ואמדת אהם להביא נשים
שהן מצוות על הפרשת חלה בבואכם אל הארץ בביאת כולם לא
ביאת מקצתכם לפיכך חלה בזמן הזה ואפלו בימי עדדה מרבדילדס
לפי שלא עלו כולם באכלם מלחם הארץ איץ חייבין מן התודה לא על
תבואת הארץ ומשעבדן יעדא אתה ירדן נתחייבו בחלה ופירות ארץ
ישראל שיצאו לחוצה לארץ פטורין שנ אשר אני מביא אתכם שמה
שמה חייבין וחלות חוצה לארץ תאכל בטומא שאינה טומאת הגוף
כגון בעלי קדאין וטרות ודבות ומצודעין אין אוכלין חותה ואלא לא
יחלהא קטן בזמן הזה תדימו נקדאת תרומה ללמדך שכל שהוא
חייב באכילת התרומה אוכל בחלה דאעית ערים מתחילת הנילו
בוא שלא ישאר קמח בעדיבה אם כן למה נא מדאע שלא יוציא
עיסה ל עיסות לא לכל עיסה חלה עת מדאעית לא תואצי כולה יתנ
שיהיה בה כרי מתנה ופעודה אחר מעלוש וארבעים ציצה בינוכר
המה הביצה לא במעלה והוא מהביים חותה

עֲשֵׂהוּ שֶׁתִּהְיֶה מִלִּכְנֹס וְחִיָּה מִיֵּד הוֹדוּ לִי כָּל הַיּוֹצֵר שֶׁהוּא מֶלֶךְ עֲלֵיהֶן יְהוָה חַי וְחַיִּים
וְחַיִּים בְּיָד לִשְׁכֹּן מִבֶּן עֵץ שֶׁנָּה וְקוֹת לְזֹס אֲבֵרֶת בְּשִׁרְיֵתָנָה פֶּתַח עֲלֵם אֶן אֶל
תִּאֲבַע לֹא אֲדוּאֵר אֶמְלִיכִיָּה לְצוֹתָם כִּצְוֹן פִּי תִּאֲחִיר אֶל אֶסְיֵאדָה אִי־צִי פִי אֶסְנִי
כִּמְתִּיל מֵהָ לֹהָ בִּלְאֲדוּאֵר מִלְּחָמָה אֲשֶׁר יַעֲבֹד אֲדוּאֵר תִּתְּשֶׁבֶר בִּלְטִיָּעָה דֹּאִימָה כִּי
שֶׁעֲבַת יָמִים יִהְיֶה עִם אֲמֹר מִשְׁנֵת תִּאֲכַל שְׂבַעַת יָמִים שְׂבַעַת יָמִים תִּקְדִּיבֹו אֲשֶׁר
לִי בְּסִכְחַת תִּשְׁבֹּו שְׂבַעַת יָמִי וְתִכְמִל אֲמִי אֲשֶׁר יִיָּה בִּכְחֹו מֵהָ מִן אֲתִכְמִיל מִתֵּר
חֲסִידִית עֲדֹלָה לֹאן לִיִּס אֲטִיָּעָה דֹּאִת מִכְּדָה וְדוּיָה יַעֲבִי אֲגִסְתָּאִם אֲמִכְמִילָה אֲגִמְאֵר
וְאֲגִי אֲקוּא אֲמִאֲעֹלָה פִּיהָ אֶמְלִיכִיָּה פִּהִי חֲכִימָה מִשְׁתַּכִּיָּה מִדְּבָרָה וְאֲשֶׁר יַעֲבֹד תִּקְדִּי
מִתֵּל קוֹן אֲרִבְעִים יִכְנֹו לֹא יוֹסִיף דִּי מִחֲסִידֹו אֲשֶׁר יוֹסִיֵּב קִתְּעִלָּם אֶן אֶל
אֶסְיֵאדָה אֲתִי־הִי שְׂעָם חֲכִל תִּאֲחִיר אֲיִאִם וְאֶסְאֲעֵאִת וְאֶסְאֲנִיָּע וְאֶסְאֲנִיָּע
וְאֶסְכִּינִי כִי אֲדוּאֵר מִכָּאן תִּמְאָם אֲדוּר אֲוֹל אֲבִי מִלְּמִדֹו תוֹדָה צוֹה לִכְנֹו כִּבֵּן שֶׁשׁ כִּבֵּן
שְׂבַע אֲצִל מִלְּמִד מִקְּאֲדָב לֹאדוּר אֲחֹוֹל וְאֲדוּר אֲבִי בִּן יֶגֶן שֶׁנָּה וְיוֹם אֲחֹרִי דִּכְלָוֹ אֶל פִּי
אֲדוּר אֲבִי וְקִתְּחִי צוֹל אֲנִיִּס אֲרִי־אִיָּה יַעֲבִי אֶן הִנָּךְ תִּחְצִל לֹאכְמִס חֲלֹת מֵהָ לֹאן עֲבִי
אֲאִי־תֵר בְּדוּר אֲוִקֹת יַעֲלִם אֲאִכְסָאן חֲלֹת אֲדָגָל פִּי קוֹוֹת אֲאִנְעֵאֶן מִלְּמִד כְּדָגָת אֲטִיָּעָה כִּי
אֲקוּדָה אֲאִי־פִעֵל פִּי־הִי אֲוִקֹת לִמְעֹלָהֵךְ דֹּאֵךְ מִחֲמִסְכִּתָּהֵךְ אֲשֶׁר יַעֲבֹד וְגִדְבֹת עֲנֵאֲנִי־חֹוֹן
אֶן מִן פִּעֵל הִי־י אֲפִעֵל יִלְחָמָה אֲקִתֵּל אֲוֹ אֲצִרֵב יַעֲבִי מִן אֲתִרְכֵּב אֲמִחֲדִמָּאִת וְכִיִּן אֲדוּר
אֲתֵאֵל מִי־תִמְאָמָה עֲקָאֵב אֲבֵרֶת לֹאן בְּנֵאִית כִּי שֶׁנָּה קִדְהוּ יִדְכֵּל בְּשִׁנְתָּנָה כִּאֲנָה עֲכִיר דֹּאֵךְ
יִצְחָק לֹה חֲלֹה אֲכִמִּל אֲחִי תַעֲלֵם אֶן לִיִּס לֹא אֲנִסְתָּאן אֶן יִצְיֵעַ קִדְקֵעַ שִׁירֵשׁ מִאֲבֹוֹתָיו אֲבִי
אֲחִיר עֲשִׂדִים שֶׁנָּה לֹאֲנִי יִצְחָק לֹה אֲמִעֲדִמָּה בִּאֲמֹוֹר אֲרִי־אִי וְעִדְוִי־אֲתֵרָה וְכִדְלָךְ יִצְחָק
מִעֲדִמָּת אֲאִכְרִי וְקִדְרִי מֵהָ יִפּוֹתָה אֲרִי־תַעֲרִי עֲלִי־דִכְבִּי יִלְחָמָה אֲבֵרֶת וְאֲמִי אֲדוּר אֲוֹ מִהִנָּךְ
טִרְמִית זִי־אֲדֹת אֲטִיָּעָה וְלִיִּס עֲאֹר שִׁי לֹא גִסְס זִי־אֲדֹה אֲהִטָּךְ קִדְאִדָּה וְכִי־אֶן דֹּאֵךְ
מִעֲאֲנִסְתָּאן דִּי כִּי־יִאֲתֹוֹן חֲדִאֲדָה וְדִטּוֹבָה וְיִצְוִסָה וְכִדְוִדָה מִחֲתֵכֵן יִאֲכִיֹו פִי אֲזִי־אֲדִיר
וְהֵן אֲחִירָדָה וְאֲדִטּוֹבָה אֲחִיר לֹה סִמָּה וְהוּ כִּנְכָף אֲעִמֵּד אֲרִי־הוּ יִמִּי שְׂכֹוֹתִי־נָה שְׂבַעִים שֶׁסִּי
תָּם יִכְנָף גִּלְיָאֲנָה וְכַעֲרִי דֹּאֵךְ תִּאֲכִיֹו פִי אֲזִי־אֲדֹה בִּלְבֹוֹדָה וְאִי־בֹוֹסָה אֲאִתְמָסִם אֲעִמֵּד
דֹּאֵךְ וְקִדְרִי־תִקְרִים אֲכִלָּסִם עֲלִי־דֹאֵךְ פִּי־אִם בִּחֲקֹוֹתִי וְקִדְרִי אֲחִי־כִלָּסִם יִכְבֵּה אֲאִנְסָאן
וְיִחְדָּצָה עֲלִי אֲגִתְכָּאֲמָה עֲמִל אֲפִי־אִיל קִבֵּל אֲכֹוֹתִי וְקִדְרִי־נִסְכָּךְ בִּן שְׂבַע שָׁנִים לִמָּךְ
בִּן עֲשָׂר שָׁנִים לִמָּשְׁנָה בִּן טוֹ לִתְלָמוֹר בִּן יָן לִחֹמָה
שְׁלִשִׁים לִכּוֹחַ בִּן מִלְּבִיָּה בִּן חֲמִשִּׁים לַעֲצָה בִּן שְׁשִׁים לְזִקְנָה בִּן שְׂבַעִים לְגִבּוֹרָה
בִּן שְׁמוֹנִים לְדַעָה בִּן תִּשְׁעִים לְשׁוֹחַ בִּן מֵאָה כֹּאֹו מִתְּשִׁיבָה וְכִטֵּל מִן־הָעוֹלָם אֲלִי־תַעֲלֹוֹ

וימצאו את מקושה עצים למה הסמך מקושה לעץ לומר לך
 שמחלל עבת בפרהסיא כפי כל דבר וימצאו חק לעבדה פיקו כגון ולס יקולו גוי
 לה עמר פיה עי יעבה יעל דבר שם קירע אשה קירועין קירועין
 וצדיקה בט ממנו וקולעין את חלוצים ויהי דבר ידים ועבנא לא עבד עזקה
 מעומר היה וקו לכל דבר ויהי לאחד מיתתו איך קברו מטמא ויהי בני יעד
 במרבר בגנות ישראל הכת מרבר עלה שמדו לא עבת אחת והענייה חילול
 המקושה והוא כלפחד רבת הכא במרבר וכל הדם אבינו מת במרבר מקושה
 חולע עצם מן הקדקע ויש אומדין מאלם חלומות והעביר מתחלת אדבע לסוף
 אדבע כחתב הכא מקושה עצים וכל התם לקושה קש לתבן וידיבו אורבו
 המוצאים אותו למה נענה לא שהתרו בו מעין מלכותו ואמרו לו זו היא תלושת
 עצים חן למך חתה חייב עליו סדלה ועשה תכף להתראה המוצאים אותו מכאן
 ומה עשו מוצאין להביאו לבית דין ומדבר דה הוא מרבר סיני ויניחו אותו בסעוד
 ללמד שכל חייבי מיתות בית דין נחבשין עד שיגמר דינם בן לדבות בין לחבה
 רבך אל בני ישראל ועשו להם ציצית למה הסמך ציצית למחלל עבת אלא
 שהעבת שזולה כנגד כל המצות ודציצית ושה דכדון כלהמצות בני ישראל
 ויהי חייבין בציצית ואין בנות ישראל חייבין בציצית בני ישראל שם עשה גוי
 פסולה ועשו ולא מן העשוי על כנפי בגדיהם ופדשו להלך על אדבע כנפורה
 בסותך בגדיהם בגר החייב בציצית מן התורה הוא בגר צמד או פשתים רבת
 הכא בגדיהם וכל התם בגר צמד או בגר פשתים בגדיהם לחייב כסות שלעני
 שותפין לרודם חייב מצוה זו בכל מקום ובכל דמך ונתנו על ציצית הכנף
 ענין תכלת נמצא במצוה זו שתי חזאות שיעשה על הכנף ענק ושיכדוך על
 ענין חול תכלת שז ועשו ונתנו תכלת של ציצית היא צמד חלילים צבועים
 ציצית ויהי רג עולה בית המלך אחת לשבעים שנה ורמו שחור כדון והיה
 ציצית ללמד ששניהן מצוה אחת וראיות אותן שאינה נוגעת לא ביום
 חיותם וזכרתם שמנין ציצית היא ועלש עשדה חליות מנין המצות ולא תתקן
 ובבכם זו מינות ואחד עינכם זו דנות והכריז קאו עינא ולכא סדיסיה
 מינות היא המחשבה שגורמת לו לאדם לעקור עיקר אחד מעשרי התורה והוא
 אפסוד וראך אף אחוה תוצל לא אביא פתות לא אפסוד אפסוד
 כדך אפסוד חזקה אפסוד אפסוד אפסוד אפסוד אפסוד אפסוד אפסוד אפסוד

[illegible]

[illegible]

מגדא בהא והו קו אשר אתם זנים אחריהם. למען תזכרו קלו צדיק לבן
בדאן שלתזכרו שלא יהיה באומך תשכרו מן מעני סחביו שכד ואין ענינו
דפדה. והיותם קדושים לאן מן תגדה מלחמה ואלכיל אתי האן מחשבות דעו
ומחדאות עינים פדי חדושה חקיקייה. ולטעם המרדע דלי שתכלת דומה לדק
לים יום דומה לחקיע וחקיע דומה לטמא וטמא שט וחתת דגליו טבעשה טבעת דספי
והעצם השט לטדק. ולמה שנים ושלשים חוט כנגד לב פלאות נתיבות החכמה שהן עני
ספינות בלימה וטב יסודי וקור תקדים ביאכרה פי בדאשיות. אמר חקיקה טב הלובש לב
ותכלת שכינה עמו טב דבא וראיותם וכלת דתם ויראן את אהי ישראל חכמא אם יסוד
לעשות כל חכם כמל משמונה ענושה נכח למותן וחמשך ושיתגמין שהן מביכין
תפדים. מא אלהי וטב איה חכמי ישראל פיקון תכלת דומה לים ודברו אן אלבן אשדק ון
שקדית לבן מסיים בו שמעלין סודש ולא מוירדין לאן קו ונתנו על צינור
הכנה לית תכלת מנאק איה פוך קצרים אשאה באן אכסאן יתעבה בשדק אמלך
וכמאן פהו אשדק ואקדים ואפלך מנאק איה פאפדס הדי אשאה ואין מפדשין לחכמ
ונשלמה זאת המעשה בשבן.

דקה דער ענין הדפטרדה ביהושע

ישלח יהושע בן נון קלו אן
בן נון לאן תרגום רג בונא. יהושע מנזומן לבלוע אחר ושלשים מלך כמו שדיגים
בולעין את זה חדש בסור. את הארץ ואת ירחו שהיא שקולת כנגד ארץ ישראל שפ
הקבוע במחצה על מחצה. בית אשה זונה יעני אמראה נקיפה אי גריבה לים מן דא
אשדק משותק מן זונה איהו מואקעת אגריב ען מלאפתה. ואשכ אנשים הטפסח
וכלב ומתל זונה מתל קו ביסתח והן בן אשה. זונה שהיא אמנה ומכנסת אורחים שהבע
בחומוה לאשה. ואם היא כנויה הכל מרכיב אחריה. ונתגיירה חוב ויטא ממנה מלכין
ונביאים וקיל אנה יצא ממנה ירמיה וברוך בן נביו. ותעמכו והלא הם שנים לא מל
שבעשה פנחס ממלאך ונתעלם מידם. ותטמנם בפשתי העץ מלמד שבעשין פשר
חליות שלעץ ולא כנצאום. והחיותם את אבי ולא בעלי מכן שהיה אמה וקיל כל
דחב בהודי וביפיה דואה קרי לפך כקראת זונה. כי שמענו את אשך הוביש יי אן
מרים סוף ממעכם מן דהני עלמכא אן עכרמא אנשך אבחי לישדא אנשיות גכני
אמירה. שיתן בן ירמיה ובהומה היא יושבת מבאן שתחום העיר בעיר עליה
האדל במלניית ויקח קרח. ויב יא ילד זה קרח.

ויהי לפני מוטב שלא אזהרן לו לכך ויחד למטה מאד. אלוהים יעשה
לכם אמן וימחלם ויתאכר עקא נקם פלא יצח כלם משה פיתוחם אמן פ
תה וישבו פיהם לגמור. לא חמור אחד מהם נשאר אלא משה קדח זה בן דודי עשיר
שמא אמרתי לו שיטעון עמי דבר פשוט ויבן כוס עיס לא שמוח את בחלקי שנתן לי
ומענה אנהם למי קאן מדוע חתבש פקא ומא הוה די. אה כבד לא צדנא אחד ולא
קטינא עלי אחד ולו חתי פי ארון אחיש את היא עאדיית חינוח לא נקלא. ויחקה
הם קדח אוילו למת לויתן. אתה מורא קדח שהיה ליצן ומתלוץ על משה ואהרן
עשה כינס את כל הקהל ומולין ואם אמר אחת בשכנות ועמה שתי נערות ויהי
שוד אחת. באה לחוש אמר לה משה לא תחיוש בשור ובחמור יחדיו. באה לזרוע אכ
לא תזדע שרץ כלאים. באה לקצור אכ לה קניחי לקט שכחה ופיאה. באה לעשות גר
להתני תחמות ומעשדות. וצדיקה הדין עליה ונתנה. מה עשת מפנה השיה וליקח בה
שית ללבוש מגזותיה וליהנות מפירותיה. כיון שילדו אכ תני בכור לכהן נתנה אמ
בית הים הקדש נתנה. אמר הכרשני מעשר בקמה אמה אין בי כוח לעמוד באיש זר
יטעו כלם ואוכלתן כיון שחטטתן אמתני זרוע ולחיים וקצה אמה ואף בששית
תן לא נלתי ודי הקדש אמר תני אותן שכל אחדם בשדא לקיהיה נטלן והלך
ביתה בוכה היא ושתי בנותיה. כל כך הק עושין ותולין בהקצה מכאן שהיה ליצן. ויהי
בדור יי' הוא אנוך אמר כלן. ויקם משה וילך אל רותן ואבירם מכאן שאין מחזיקין ימחלוות.
אם כמות בלהאדם ימותון אך לא יי שלחנ. אמר שמעון שלשה מתקמא בנבואת
אם כמות לאו הק משה ואיהו ומיכה. משה אמר אם כמות בלהאדם ימותון אלהו וכו'. איהו
אם כמות הוא האדם לבן אחריו ואם הצעל לבן אחריו. מיכה אמר אם תשוב בשלם לא יי
בדור. נא ידעו וקעלו והדמו למק לא כשחקקלו כולם אל פתח אהל מועד אמר הצדלו אבי
גמולו נשאר קא יתפעו כן מחטתהם קא העלו. ועבר משה ואהרן וידו ונתנו
ליה קא הרמו ורפעת מותבן הדין. ואם בדיא יברא יי ודי שרובא מאי רבות ואם בדיא
מיתה לבי הקדש אם במאה הקנס כמתחלה מוטב ואם לאו יברא יי והא פת אין כפ
בשחית השמש לא לקרבה פתח שלגהם אמר רבא מאי רבות שמש וירח עמר זבול
אמר יי' שמש וירח מאי מבקשים בזבול מלמד שעמדו שמש וירח ואמרו יבין
אסאתה עושקדין לבן עמרם נטא ואם לאו לא שחך עד שזדק הקדש בהם חצים
אם לאו חצי יחלבו לבנה בדיק חניתין. אמר להם לצבורי לא מחיתם. לצבור בשורות
אם עד עכשיו אין יצאין עד שזדקין בהם חצים.

תובת אמן. ולא כדכר עקב הוה בקהלתם אל תחד בצדי. ומעני יקח אצור פי
משה ואלהיו קא תחדים. ואנן שצא באניות. פלג שפלתו אשתו אמרה לו שב וא
אחלם אותך אם משה דב אתה תלמיך ואם קרח דב אותה תלבי. ויקומו לפני משה
במחלוקת. עבאי עדיה מיוחדין שבעדה. קריאי מועד שיוועין לעבד שנים ונ
תרשים. אנשי עם הן איצור וחביריו והן שניקבו בשמות בתן סימניהם ולא פדס
הבא קריאי עדיה שהגביוו עבמין חיסרן הכות. ויקהלו על משה חתה מוצא כשהי
משה תגד על הליהם עשה כן לקרח יצא קרח ועבד על יעדל ולא הבידוהו אמרו ג
עשאך כך אם משה והיה מנפץ נאיתי ואומל טהר טהר והבא את אחיו וקשטו כ
והשיבו באהל מועד מיד התחילו שונאי משה להתגרות בו. כי כל העדה כולם קדו
ובתוכם יני אמרו כלנו כתקדשנו למעמך ושמענו אנכי בסיני ומעיוע תתנשא וע
י מיד עתדעלן ידין שלמשה ונפל על פניו קא אבאון ילתמק אחי. בקד וידע
אשר לוותת הקדש מה דאך למג כך אם משה שטא מתוך מאכל ומשתה עניו דב
ועכא יעשו תשובה. ואם לאו להן הקדש חלק בין יום ללילה וכות ויבדל אהים בין החור
החשך ונא ויבדל אהרן להקדישו קדש קדש אם תבטל זה תבטל זה כלומל אם ה
הקדש לילה ליום תהיך הכהונה לקרח והלויות לאהרן. ואת הקדוש כבר הוא מקדוש
עשו קחו לכם מחתות קרח וכל עדתו מה דאך לומר כך אמר להם אתם מישראל או
הגוים. אם כגוים עשו כגוים שטושין יש להן טענות הרבה וכומרין הרבה וכולן מתק
בבית אחי ואנו לאו לא תורה אחת ומשפט אחי. וכהן גדול אחי ואתם מאת ב יוחנה
כולכם להיות כהנים גדולים לבך אתה וכל עדתך. קחו לכם מחתות שהקטרת היא התי
הגדול החציב מן הכל וקט המות כתון בתורה שבו נשרפו נדב ואביהוא ודמז להם מ
נהיה האיש אשר יבחר יני כלום והשאר ישרפו וקבלו עליהן ונתחייבו בכפשתם ט
מחמיות והטא האלה בכפש וככנסו למקום סכנה ונשרפו. דב לכם בני לוי. הקדש
שכבחתם מכל השבטים לעבודת יי. ויאמר משה אל קרח שמעו נא בני לוי. דב
אדם שמרצץ עם ואוצן ואופ לשמעון שמע לא כיון שאם משה לקרח שח קו
שמא יקמחיכ בין עמרים בדברים כיון שדארו שותק אם שמעו נא בני לוי. הע
האנשים והם תנקד העיכך תנקד לא שכינה הכות. **ואת קרח** עבדי אהרן
קד אתצח להם אחי ואנחם עלי אלאי אציב מכאנהם קאוהל עני לבת
עק אצואב לא בעלה לא נחתמע עק דאיכא וא מתחו ליעק בירידות שאול וקופ
בעלי. ויחד למשה מאד להודיען ערמתו שלקחה אמאני מעיב משה קי

אדיראך גרא פאד זא האבהא לוי הו אתהא בקיית כל נפס עלי מא כאנת מדרכה
או עק כל יעדא יש להם חלק לעהב ואמי אשקאנה ויהי אכרת אן תך אנפס
חכובה ען הדי אשקאנה אתי הי מתצא טבעהא חיל בינהא ובין מאת שתהיה פקד
וקית ואנמא תצד מחבובה באן תתבע אשהואת ותקצר להמה ען אדיראך חתי יחד
יהא יהא אנקאדייה נזועייה לי מתצא טבעהא אבדני ונעים הדי לעלם לכסיס
אמי אפאני צידמך באעאדה תלך איהא פיהא פ אמות באמות ואן כאנת ליקת כ
אין לכן חש תבאא בשוואתה ואעראצה פתחול בין אנפס ובין מתצא טבעהא
הדי אלה לי אקפל מתעלנה בחכמ אמתקוסה פלו עללן להא קא כן ירד שאול לא
נלה ואמי לעלם אפאמך פין לנפסה גראבן גרב לי פוק לי עלם אקדס בחסב מא
חיתקס בצוורתה מן אמעאדך פאבוהר קד כמל וגרב עד צי לי עלם אקביעה כמי
ביינא אנהא תשתכל באעואדך אקמאציה אלשהואת וקד אנקטע אקס באמות
פלס יבך מא יוכדהא פתנתמחי בעד זמאן ולא תעלב אבדא פין קרב אשמאן ובעדה
בחסב דוה תלך לצנה וצעפהא פצח הניב אקסאס אקס אאול הים אתי תבדא
נפוסה בבד מעלומהא מן וקת אפראך אבדא קרמאדא ואקס לב והו צד הדי
יענ לי נפוסה מחבובה מתקטע ען הדי אלצה דאס ואקס לב והו מתווסק
עלי מא וכהא חו הו מגרוב בינהא ען הדי למעני קאו חכמי ישראל שלשבתות
ושלשה ספרים נפתחים בראש השנה א של צדיקים גמורים והן נכתבים לחיים לצאת
וא של רשעים גמורים ונכתבים למוות לאתרי וא של בינונים ותולין להם עוד יום הכפור
מחי קדחה והבאתי חת השלישית באש פתחתה הדי וכן בה גבינא פבו מואפק
לאשדיעה ולטביעה ונעור לי אגדן ובני קדח לא מתו מקום נתבצר להם ביהם
וישבו עלי ואמרו שיה ואינן עומדין מפני כבוד מלכה ואינן יושבין מפני כבוד
אביהן וקיל אן בני קדח הליהם בגמולם שיצאו מרשות אביהם והן אסיר אקנה
וא ביחספ כמי באן פי דברי הימים ואמי פעדיה קא לכס כהם ולס ימותו כלומה
מיתה שלא כמיתת בני אדם שז אס כמות כל האדם ימותון אה לא יל שלחני אה מיתה
משונה ופקודת כל האדם לפי שיש שהדין נותן שפדעין ממנו בממונו ויש בבני ויש
בנפשו ויש בעלז ויש בעהב ויש בשניהם ולוגטלו כולם ואפי ירדה לשאול תחתית
ותפתח הארץ את פיה הארץ אין לה פה וכשחפץ הקבה היה לה פה אין לה אגנס
כשחפץ הקבה היה לה אגנס שז ארץ ארץ ארץ שמעי דברי ה' ההד כל פעל
למעניה ואש יצאה מאתני ותאכל את החמטים ומאתני איש מקרי הקטרת
היו נבלעין ולו היו נשרפים וקוח נידון בשתייהם שזו נשרף בלבד היו הרואין את

הבלועין מתרעמין

עשה בכלה ששנה לטש מלכות חלף וקירשנה שנים והחזירה אחר מאלו שש
ימות וקדחת על שכל שש מאות אלו ישראל וקירשנה שנים מלך וקדחת
החזירה אחר וקדחת על ששמן שה משה שזכור ומה מושה

[illegible]

ונכנסת וזמן ושמן המשחה בעקלקלות שעשה המלך שלמה תשאו ארץ
במתכם כלום אם תעבדו על היסודין שצוית אתכם לבי מדי זו ערת קרח לחן
מדי מנחם וחמשים ושמואל את משם הכהנים שומדין מזמנים והלויים מבחין
זרים מעמדת למשם שבשלש מקומות הכהנים שומדין במקדש ציון אצטעם
הנה ציון ובבית המוקד אך מעט אם נכנסו לתקן אחריהן הכלים אינם חייבין
על העבודה לא קרבו לעבודה גם הם אזהרה ללוי שעבד עבד כהן גם רב
שעבד עבד לוי הנה כגון שוער ומשורר ולא ימותו הלויים על שלבתיים במיתת
לוי שעבד עבד לוי חבדו במיתת גם אתם זו אזהרה לכהן שעבד עבד לוי שקוא
לחות גם דבר שלא יעבדו הריוט עבודת גדול וזל לא יקרב איכם איזה הוא זר כל
יבוא מזה אהרן עבודת מתנה מכאן למדנו שזר שרשן אתה מנבח או המנה
הים הרשע במלקות ואינו חייב מיתת אבל עבודת סלוק שאין אחריה עבודה מטה
יה מן המיתת עבודת מתנה לא עבודת סלוק שהן ארבע עבודות שהזר חייב עליהן
יקר וקטור ונסוך והעליה ואכילת קדשים בגבולין בעבודה מה עבודת מקדש
הוא ^{במקדש} מקדש ידיו ואחר כך עובד אף זה ואני נתתי לך ארבע עבודות תורה
שתי תרומות הבת מרבד אחת תרומה סמא ואחת טהורה טמאה לשדמה טהורה
לשדמה למשדות שצריכה תרומה שמור מן הטומאה למשחה שלא אכלו
תנותם ארדך כבוד כדרך שהמלכים אוכלים ארבע ועשרים מתנות ניתנו
להנים וכולן ניתנו בכלל ומרט ובדית מלח עשר במקדש ועשר בגבולין וארבע
דושלים עשר במקדש חטאת חטאת עוף ואשם ודאי ואשם בתכין וזבד
למי עבד ולוג שמן של צדור שתי הלחם ולחם קנים ושירי מנחות ומנות
בומר וענף בגבולין דש תרומה ותרומת מעשר וחלה וראשית הקצ ומתנות
בין קצין וכו' וזכר חמור ושרה חרמים ושרה אחוזה וגזל קדש ארבע בידושלים
זרה צניזים ומורים מתורה ומאלכזיר ועודות קדשים בכלל שכל תרומות
קדשים אשר יקדישו בני ישראל נתתי לך לחק עולם ובדית מלח שכל בדיית מלח עולם
אשר יקדיש כמו שנתמך בכל אחר מוקדא לבדו שקוא לכהן חטאת טא כל זכר
הנים יאכלנה וזכר נחמ בחטאת העוף אשם ודאי ואשם תלוי שגא בחטאת וכאשם
שליש ציבור שכל שני כבשים קדש יהיו לוי לכהן לוג שמן של מצורע שנאמר
לח הכהן את כבש האשם ואת לוג השמן הקדש לוג שמן לאשם מותר העומר שגא
ס תרומה מנחבכו לוי ונא וכל מנחה בכל לה בש וזל לכהן אהרן רביה איש

גין וכן אכן נבדל...
כח

החש תחלה לפני נשולם למחשבותיהם ואחר כך יאמר איש מהתם וקבלתו כח
והיתה מכלל גלותו ער שמציאתו לפי הארץ שכן ותמתח הארץ את פיה ונצב צדק
ואת קרחה ותכס עליהם וארץ בעול הארץ יאבדו ממנו הקהל לעול וקבץ
כקרח וכפשיטו באשר דבר ייציץ משה לו יש אומה מזה למדנו כל החולק על הדבור יעטרע
במחלוקת עובד בלא תעשה ויש אומה מזה למדנו כל החולק על הדבור יעטרע
כמו שכתב משה וקח ידו מצודעת בשלג עא ולכד מה אירע לעצור ומשנה
דקרא כאשר דבר ייציץ משה שידון קרח בבליעה ואמר משה אל אהרן קח את
הבית הזה את אהרן לקדש אתה מבין בני הקדש את הקטרת והן הקטנים לפנים
נשדקו והם מוציאם לחוץ ואיני מת אמת משה ער שאתה מסיח הן מת
הולך מקדש הן חלל הקדש עייך במוש ואמר תעור ויעמד צד
המתים ובין אלהיך בלום מגלך נישק אחר כך הוא נטושר
משפט ימי בדאש שכתב משה חרבות נטשו אכל יחשנו בשעלך משה למרוס
אחר כך שכתב משה לו דבר שכן עלית למרוס שכות שבי לקחת מחטות ואח
מלאך המות דבר אמר לו בשאתה דמא אותי נוטל נפשות תן לפני קטנות שכתב
ויתן את הקטנות ויכבד על העם וכשצא אהרן במחתה לכה מלאך המות אמר
לוי אעשר שליחותי אמר לו אהרן שלחך ומשה יצאנו הקדש והיה משה מת
בדאש ואמר איהם ולא רצה משה הקמות ומיד אחז אהרן במחתו והיה משה מת
זמין וקח מאתם מסה ואת שם אהרן הכתב על מטתו לו כי ער עשה משה נטל
אסירה לוי נקדים ולקחו הנשיאים כל אחוץ מטת לביח אב וכתב עליהן שמות כל
עם שצטו וכתב אהרן שמו בדאש המסה וכתב לוי בראש המסה וכתב בתוך כס
ועשאן אגודה אחת בקדש הקדשים שכתב יונח משה את המטות בבקר נכנס משה לעי
ישראל והוציא מטת אהרן שכתב נק בתוך נק מקום שהיה אהרן כהן הוא שכתב
שכן והנה מלח מטת אהרן לבית לוי כלום שכתב בית לוי ויהיו שיהיה לוי יבש היה
ומה הוא יצא ציץ מה קצין בדאש אהרן כן המרח נזר בדאש המטה
יהיה שוקדים ל לוי אומה שדין שוקדים על הדעה מותו באותה הלילה למשה
שלשה ימים עתיד אהרן לקח ציץ לישדא הארון ועצמה החן נצלוחות של
המטה ויש אומה חף מטה אהרן ביה קדיה ומחיה לפי שכתב יאשיהו המלך
הארון ומטה אהרן

כִּדְרֵי שֵׁם קָדִים אֵינֶה מִקֻּדְשָׁהּ שֶׁכֶּסֶד יְהוָה הִנֵּחַ לִי מִלִּיכָה בְּלִי יָם יִשְׁרָאֵל
מִן שְׁאֵר זֶה הַתִּיר זֶה כְּדִי לְהוֹדִי אֶת זֶה לְאַחַר פְּסִידוֹתֵי אֲמֹלֵי יְהוָה אֵל יִצְבָּאוֹ לִינוֹת לְמִיּוֹדֵי
מִיּוֹדֵי שְׁאֵינֶן בָּחִין אֶל לֶחֶם פִּחְיוֹ בִּדְבַר שְׂקִימָתָן הֵן לֹא לְלִמּוּד וְתוֹרָה הֵן בְּבִכּוּרֵי דָחַץ קִמְכּוּס
וְכִכּוּס אֶל הַמִּקְדָּשׁ בְּחֶלֶק מִקְדָּשׁ הָקֹדֶשׁ מֵאֵי כַעֲס לִי יְהוָה וְאֵל וּמֵאֵין לִכּוֹ אֵשׁ בַּעֲזָרָה
אֶל יוֹסִי אֵל יֵאֲמְרוּ מֵאִיר שְׂכִיב יְהוָה כַּעֲס יוֹסִי שְׂתִיךְ וְתִמְדָּה בִּמְאִי תִתְקַיֵּם הָרִי שְׂקִימָה
אֲבִיק אֶנְעִשֶׁת שְׁלִיחַ אוֹדֶה וְחֶקֶן וְכִכּוּס אֵין פִּדְיוֹת מִיָּד מִיַּעַר הַלְוִיִּם שֶׁהֵן מְטוֹרִים מִבְּטוֹר
אֲדָם אֵין פִּדְיוֹת תִּפְאֶת בְּכוֹר הָאֲדָם וְאֵת בְּכוֹר הַבְּתוּלָה הַטְּמֵאָה תִּפְדֶּה קָלָן לְפִדְיוֹת הָאֲדָם שֶׁהֵן לֹא
לְבָד אֶחָד אֵל שֶׁאֵם הַמִּדְיָן מִיּוֹן מִטֵּד חֲמוֹר וְאֶבֶר מְטוֹר אֲבֵל חֲמִשָּׁה קִלְעִים שֶׁלִּבָּן וְאֶבֶר
חִיֵּץ בְּאַחֲרֵיתָן אֵין בְּכוֹר שׁוֹר מִיַּעַר הַטְּמֵאָה כִּגְוֹן עוֹז שִׁי לֹדֶה כִּכְיִן כִּכְשִׁין כִּלְקֻדְשָׁם
לִכֵּל מִנְחָתָם וְלִכֵּל חֹטֵא בְּקֻדְשׁ יְהוָה שִׁים תֹּאכֵל מִכָּאן לְמִדְּבָר שֶׁאֵם אֲכָלוּ הַבְּהֵמָה חֹטֵא
וְאֵם וְשִׁי יִדְּרִי מִמְּנוֹת בְּהִיבֵל כַּעֲס כֵּל שֶׁהֵן בַּעֲזָרָה אֲבֵל מִצְוֹת אֲבֵל מִצְוֹת בַּעֲזָרָה כֵּל
חֵלֶץ יִצְהָר מִכָּאן שֶׁאֵין מִפְּדִי שִׁין יִמְתְּנוֹת אֵל מִן הַמִּוֹצֵר רֵאשִׁיתָם אֲשֶׁר יִתְּנוּ שְׁלֵחַ יִקְחוּ
וְהַבְּהֵמָה הַמִּתְּנוֹת אֵל מִדְּעֵת הַבְּהֵמָה שִׁים בֵּהֵן טוֹבַת הַטָּהָר שִׁיתָם לִכֵּל בֵּהֵן שִׁידָה כֵּל
כֵּהֵן בְּבִיתָן יֵאֲכֵל קֹדֶשׁ שְׂעִדִּיכִין כִּי לֹא כִי לֹא בְּכוֹר כֵּל קֹדֶשׁ בִּיטְרָא לֵךְ יְהוָה שְׁלֵחָה
זֶה הֵן אֲדָמִי כֹהֲנִים וְחֲרָמִי שְׂמֹם וְחֲרָמִי מִיִּתּוֹת בֵּית דִּין בְּטוֹרִי כֵּל אֲשֶׁר בְּאֲרָצָם בֵּין
טַע בֵּין עֵלָה מֵאֵלֶיךָ רֵכֶן שֶׁלֹּא עֵלָה מִתְּפִין עַל בְּאֲרָצָם וְכֵן הַגִּידוּל בְּמִכְנָה וְנִחַזֵּר לַעֲבִין
יֵאֲשֶׁק כֵּל מִטֵּד חֹס וְכֵן וּפְדִיּוֹת הַבֵּן לֹא קֶפֶלָה וְכִכְיָ מִכְנָה אֵין פִּדְיוֹת וְתִמְדָּה לִמָּה הוּא נִשְׁכָּה
אֵל הוּא לְכִדּוֹת וְכֵן לְכִדּוֹת פִּדְיוֹת עֲבָדֵיךָ תִּחַלֶּה וְאֶחָד כֵּךְ פִּדְיוֹת בְּכוֹר בְּדִית מִלֵּחַ שְׁחָה אֵין
אֵין מִכְּנוֹת מִקְטָעֵה אֲחֵם לִאֲהָרֵן וְיִזְרְעֵן אֵל גִּזְרֵה אֲהָרֵן לֵאמֹר אֵל אֲרִץ מִלֵּחַ
לֵאמֹר אֵל הִי מִקְטָעֵה מִן אֲשֶׁר וְאֵשֶׁר קֵל עֲקִירָתָהּ אֶלֶם יַעֲבִי כִמְתֵּל מֵאֵלֶם
הִי בֵּהן צִהָר וְזִכְרֹתֵי אֵת בְּדִיתִי וְכֵן וְלֹא יִהְיֶה מִבּוֹל כֵּךְ אֲתָם לֹא תִכְרֹתוּ בְּדִית מִלֵּחַ מֵעַל
צִרְבּוֹר וְכֵן הִים לֹא טִנְקִיִּים אֵל בְּמִלֵּחַ שְׁחָרֵי מִימִין מִלּוֹחִין אֲשֶׁר יִרְעוּ צִנִּי שֶׁר שֶׁלֹּא
לִמָּה הִכְהֵן מֵאֵין עֵר שִׁמְרִי שׁוֹהֵ עֲלֵם וְאֵמֶר יֵי אֵל אֲהָרֵן הַדְּבָר לְמִשְׁהָ שֶׁאֵם לִחֲרָק
בְּאֲרָצָם לֹא תִנְחַל כִּחַלָּה בְּאֲרָץ וְחֶלֶק בְּצִוָּה וְעֶבֶר הַלְוִי הוּא כַּעַל כִּרְהוֹ לִמָּה אֵל לְפִי שִׁיבֹל
לְצִנִּי לֹא כִי טִכְרֵה הוּא לִכֵּם חֶלֶק עֲבוֹדָתָהּ יִכּוֹל אֵם רֵכֶן יַעֲבִדוּ וְיִטְלוּ שְׂכָר וְאֵם לֹא עֲבוֹדוֹן
יִטְלוּ אֲבִדְתָּל וְעֶבֶר הַלְוִי הוּא כַּעַל כִּרְהוֹ זֶה מִכְּנוֹת עֲשֶׂה עַל הַלְוִיִּם שִׁי עֲבוֹדוֹ כֵּל אֵיִשׁ
בְּבוֹרָתוֹ מִיָּהֵן שְׂעִדִּיכִין וְמִיָּהֵן מִשְׁוֹרֵדִין וְיֵי שִׁי מִיָּהֵן וְלִמָּה נִסְמְדוּ מִתְּנוֹת כִּרְהוֹ
עֲשֶׂה קֹדֶשׁ אֵל שְׂבֵא קֹדֶשׁ וְעֵר עֵר עַל הַבְּהֵמָה לִכֵּךְ כִּתְבֵּהּ קִצְבָּה אֵת הַמִּתְּנוֹת לִאֲהָרֵן וְלִצִּנִּי
צֵם וְהוֹעִיר לוֹ כֵּן תִּרְיָמוּ גַם אֲתָם לְכִדּוֹת הַטָּהָר יִיחַ מִיָּהֵן אֲרָם כִּכְיָ בְּבִית אֵל שְׁלֹחֲכֵם בְּדִית

באחיו שתי הלחם שני והניח אותם קדש יהיה ליה לכהן ולחם הפנים שני והיתתה לכהן
ולבשר שני וירי מנחות שני והנחת מן המנחה לאהרן או עשר שבמקדש ולא אדם
בדושלים בכיור שני כפכסד וחם נתת לך בכורים שני בכורי כל אשך בארץ והמוס
מתודה ומאיל כזיר שני והקדש ממנו אחד מכל קרבן תרומה ומאיל כזיר שני והניח אותם
הכהן תכונה לפני יק קדש יהיו ליה לכהן עורות קדשים שני עוד העולה אש והקדש
לכהן והוא ארין לשאר קדשים עשר בגבולין תרומה ודאשית הגז שני דאשית דבני
תירוש ודאשית גז עאנך נתן לו תרומת מעשר שני ונתת ממנו את תרומות יי לאהרן
חלף שני ראש עדיקותיכם תרימו לכהן כדיון הבן שני ולקחת חמשת חמשת שני לאהרן
פטוי חמור שני ופטוי חמור תמרה בשה והפדיון בצכור לכהן שרי אחיזה ושוי חרמים
לכהן שני והיה השוי בעצתו ביוצל כשהיך החרם לכהן וקתם חרמים לכהנים שני כל חרם
בישראל לך יהיו גזל הגר שני האסם המושב ליה לכהן אעפ כל כהן שאיכובן תורה מותר
לאכול על קצרו תרומה אם חמץ גדולה תורה מן הכהונה ומן המלכות שהכהונה נקנית
בכר דברים והמלכות בשלשים דברים והתורה נקנית במחצדים ואלו הן בתלמוד
בשמיעת האזן בעריכת שפתיים בצינת הלל בשכלות הלל באימה ביראה בענוה באמת
בשמחה בשימוש חכמ בדיוק דברים בפלפול ותלמוד ביעוב במקרא במינה בדיוק
במיעוט סחורה במיעוט תענוג במיעוט שחוק ושיחה בארך אפים בלבוש באמונות
חכמ בקבלת היסודין המכיר את מקומו השמיה בחלף והעושה סם לרציו ואי
מחזיק טובה לעצמו אוהב את המשדים אוהב את התוכחות מתרחק מן הכבוד ואינו דורש
אחר הכבוד ולא מגיס את לבו בתלמוד לא שמיה בו הנושא בעול עם חבירו ומכריז
לכך זכות מעמידו על האמת מעמידו על השלום מתעב בתלמודו שוא ומשיב שומע
ומוסיף הלמד על מנת לעשות המחכה את רצון המכוין את שמי שנתן האומר דבר צדק
אומר דבר לא למדת שכל האומר דבר בשם אומרו מציא באיזה לעול שני ותאמר אסתר למך
בשם מרדכי וכחזור לענין ראשון זה יהיה לך מקדש הקדש זה עזר העולה כל הקדש
להביא שמי צבור והן שני כבשי עצדת לכל מנחות והן שתי הלחם ולחם הפנים ולכל
להביא הטאת העוף ולכל אשמים להביא לוג שמן של מצורע שני ולקח הסהן דית כבש
האניס ואת לוג השמן הקישו לו אש שיבז להביא גזל הגר שני האשם המושב לכהן
הי ש קדשם להביא שוירי מנחות וקל וזה יהיה לך תרומת מתכם זהו זה כר
למנות יתוסף שהן כר ואו חרף אר צאק מירשי והקדש מן האש מה האש
היה לה לאיכל כר אלא לה כהן שיהיה מלך מלך מלך מלך

וכי קאן כל הרוצה ליהנות יתנה כאישע ושלח ליהנות אליהנה כשמואל הרמתי ירוצעל
 שאמרה על יחיד לו ידע כי רעתכם דבק לשאול לכם מלך והלא הקמת מלך מצוה ולמה
 בעם עליהם לא עשו מעוה זו בתרעומת ועור שאמרו שימה עלינו מלך ככל הגויים
 עליהם הענין בשבך **אתחיל בפרשת זאת חקת** התורה בעזרת המחליף
 לעמו תחת השבך

זשה מי יתן טהור מטמא לא אחר תבד העוסקין במרה מתחלתה ועד סופה מטמא
 בגדים והיא עצמה מטהרת טמאים לא אמר הקב"ה חקת חקת לך וגזרה גזרתי ואין
 ושא ליהדר אחר גזרתי זאת חקת ה' זשה אמרו יי אמרות טהורות כסף מזויזך
 צבעתים צדוק בעליל לארץ זו מדה שיש בה משבעה שבעה שבעה שבעה שבעה שבעה
 שרימות ז' טמאים שבעה טהורים ז' כהנים שמשו ואהרן בכלל כות וירבד שלמה שליש
 לפי משל וירבד על העצים ועלה אבנים וירבד על הבהמות ועל העופות ועל הרמס אכב
 שלמה על כל אה עמדות ומרשת מרה כיון שהיית מגיע אליה הייתי ירוש וחוקר אחכמה
 היא דחוקה ממני אמר יהושע דסכנין בשם ר' לוי ארבעה דברים יציר דע מקטרג
 ליהן וכתב כולן חקת ולורן אשת אח וכלאים ושעיר המשתלח ומרה ארומה אשת
 ה כתבה ערות אשת אחין לא תגלה וכתב יבמה יבא עליה וכתב בה ושמתם את חקד כי
 לאים לא תלבש שעטנז והוא מותר בציצית וכתב בה ושמתם את חקת וכתב בגד כלאים
 עיר המשתלח כתב וקמשלח את השעיר לעזאזל כבס בגדיו והוא מטהר אחרים ומכפר
 בותיו וכתבו והיתה זאת לכם לחקת עול ומרה ארומה העוסקים בה מתחלה ועד סוף
 טמאין בגדים והיא מטהרת טמאים וכתב בה זאת חקת ה' מענין בגדי אחר שש
 רבן עובדן בן זכאי ואמ' מענין זה שאתם עושין כראי כדעפים יוטלין אמר מרה
 צנין אותובמים ומזין על הטמא ואומ' טהור טהור אל לו ארס שבכנסה בורח חז זית
 אתם עושין לו אמ' לו מבאין עקרים ודברים של זהמה ומעשין תחתיו ומירה היא בורות
 וכו' אמ' שמע אצניך מה שבך מרדכי כך רוח זו היא שלטונה וכיון שיצא אמרו לו
 צירין לזה רחית בקרה לנו מהייתה אומר אל זו גזירת ה' ויחחו איך מרה מפני
 הקרבות זכרים וזו נקבה לא תבא מרה ותקנח מעטה בנה שהוא המלך העמל ונמה
 ביניהן מעין מרה עד שהשכימו את המעשין שצ"ע בתמוז עשו את העמל ופ' א
 ושחרש ניסן בשנה שנייה יימנין מרה ולטמס המורדש מרה לו יסנא שן כפרה
 יה ייש דא שיהיה דגב לקבץ כל יורדין אחר ששחטו מהן חומות העולם ושימו
 יסר איס טהור זה דגב שגביו לקבץ כל יורדין ושחרש לטהר שן ארבע

מכאן שאין דגרי נעשה שבת ולא מלאכה ואם אתם או הלויים גם אתם לדבות הכהנים
מכאן שאכלו תבואת ממדיש מעשר להמדיש ממדכו תרומות מעשרי מכל מעשרו תרומות
מעשר ממדישין אתה שלא מן המוקף שכל מכל מעשרו תרומתו אכלו מעשר
אחר במדיש וזו מעשר אחר במדיש אחרת ממדיש תרומה אחת על הכל ונחשב
במחשבה הוא תורם ענין הדבר שאם המדיש תרומת מעשר במחשבתו ולא הוסיף
בשפתו ודין תרומה אכל צריך למעורר ולשקול ולמנות כל דבר בדאוי לו ותרומה
גרילה תורם אותה באומר שלא נא נה שיעור שכל נחשב והלא נחב מעשר מן המעשר
אם אם אינו ענין לתרומת מעשר תכיהו ענין לתרומה גרילה מכל חלבו מכאן שדין
ממדישין לא מן היפה את מקדשו דבר שאתה מרים ממנו אם חזר לתוכו מקדשו שהוא
אחר ממנו דא את מקדשו טול מן המקדש שאם נשאת מקצת הדבר תורם מן הטקור
על הטמא ולמה נא בתרומת מעשר מעשר מן המעשר כדאי לרקוק בחשבון כדאן כגן
הגרן ובמלאה מן היקב מה גורן ויקב חולין לכל דבר אף מעשר ראשון שנטלה תרומתו
חולין לכל דבר כדאן מן הגרן מכאן שאין תורמין ממין על שאינו מינו ולא מרבה
שלא בגמרה מלאכתו לא מן הגמור ואת קדשי בני ישראל לא תחללו ולא תמותו מכאן
שתרומת מעשר כתרומה במיתה במקום קדוש הוא בארץ ישראל ונשלמה זאת הפרשה
בעצרת שריצה

וזה ענין ההפטר בשמנו

אחר השופטים ומפני מה זכה שאול למלכות

והוא משבט בנימין והלא המלכות ליהודה לא מפני שלמדו שבטים ונתיבאו מלכיה
ליים בשנקדע ובקשו בני בנימין לירד תחלה ולא הניחום בני יהודה אף נבטו ותחלה
שכל בעצת ישראל ממצר וכו' היתה יהודה לקדשו ואחר כך יצא ממעלותיו ומנ שביקשו
שבט בנימין לירד לים שכל בדם זכות שבטא דבנימין אבון ובעי למעבד צימא ויש
אומ' לא זכה שאול למלכות לא מפני שהיה זקינו מרליק נדרות לרבים ומתעסק בערבי
רבים לכך נקרא נר שכל ונר הוליד את קיש וקיש הוליד שאול וכלו הקבו עכו ציבגי יי
ונגר משיחו את שור מי לקחתו וחמור מי לקחתו אמרין בפלך אקטאפה מתל משר
איי קא לא חמור אחר מהם נשאתי וכן אברהם נאמרו אם מחוט וער שדך נעל אכל
בניו שלשמוא נא בהן וישו אחדי הצבע ויקחו שוחר קאו זל חס ושלוש שלם ענינו
לא הדכו שכו לחזניהם ולמפריהם ולא עישו בשמוא אביהם שהיה חולץ ודן כלי ישראל
בני קומק ואוכל משלו שכל וקלך מדי שנה ביצנה וסבב בית אל והגלגל והמצפה ועבד את
ישראל ותשובתו ונמתו בני שם ביתו קאו כלי מקום שהוא חולץ ביתו עמו יעני אוכל משלו

ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר יציב באו כולם וישיבו ויבאו כולם
ותמת שם מרים ונא חמת שם משק ונא באהרן וימת שם כלבדך שני ולם מתו בנשיק
ונמטה וזוהרן סידש עלפי יי וזולא פדש שהיא אשה ומרים מתה בעשרה בעטן וזוהרן
בראש חדש אב ומשק בשבעה בארץ בשנת הארבעים כולם ותמת שם זה לימך שהמדת
אסור בהנאה שני בעגלה ערופה ועצמו שם שם משם בגזרה שוה ועגלה ערופה אסור
בהנאה כפרה נא בה כקדשים וקדשים אסורין בהנאה שני לא תוכל לאכול בשעריך וכו'
ונדריך זו עולה לימד על העולה שהיא אסורה בהנאה וממנו מה נקמכה מיתת מרים למת
אוימה לונג לך מה קדבות מכפרין כך מיתת הצדיקים מכפרת ולמה נא ולא היה מעם
לעדה שבשמתה מרים נקתלקה הבאר לפי שהבאר בזכות מרים והעכן בשביל אהרן
והמין בשביל משק וכולן חזרו בזכות משק וכיון שכנת משק נקתלקו כולן והשקית את
העדה ואת בעירם הן קורבניהם לבעירים ומכאן שהתורה חסה על ממונם של ישראל
ויקחילו משק ואהרן את הקהל שמעו נא המורים וכמה היה משק משמך עצמו ונכסל
בחרון אף ותעלב נא אייה אטא צר כי הרי אמרדש אן אחסר אכתורהם אצדס עלי אן
כטא משק אחרג בח צרת ישראל בקון שמעו נא המורים בלאן הני סול והו אהרן
באן אמר הכי מקט ודאך אנה קל כי דנצק על אשר מדיותם על אשר מעלתם בך
אשר לא האמנתם על אשר לא קדשתם כותעלב אן אפעל בלה הו מנשוב למשק ואהרן
לאנה קלקח את המטה וקלקח את העדה אתה ואהרן ודברתם אל הקלע ונתן מימיו והם
פעלו גיר דאך אף צרב אפעל במטה ורעה וקדי אף לאגמחור אנה מן חורג עצים וקור
הרי חלול השם אכאן לאנה פיו חק סייד אכביץ אכולין ואכדין וקו על אשר לא האמנתם
לאנה קל להם בדמיהם אנהם יוצאו מים לישראל וקל אהב עומד לפתך שם על הצור
יצאו מים ושתה העם מקור עדמים כיה יך אצמה אף אחתאבו יוצאו מים וקדי מים
אפעל אף דונקם פעל דאך אף מן צמא מן אפקול אבשריין טאן גרם אשאס מוסר לה אף
גלי דאך קו ותגזר אומד ויתקום לך ועל מצבות כמה אור מלם יפעלו דאך כל אתנו למכאצעת
אף אף קל וירב העם עם משק וגמלת אקול פקד כאפו מא מכבו מנהק אפעל וטאן לה
ק ימכבו אהאמה פ קלוב אקום אעט ישרא אאן יי בקדבם ולא ילתגי לאציומה לך
ומהור יצבו אן לא יקדדו יפעלו שי מעגז ולד אף אתנו לאציומה וקו על אשר מעלתם
קול שמעו נא המורים וקו על אשר לא קדשתם לכן צד קדוש השם חלול השם וכאן להם
ק יצאדדו ויכדמו אלא בגיר קלקלה ויקדשו השם בדי ים והרי חלול השם בחרם יי
אדקסיה ולא כאן יצבו אעצם מן הרי קול משק ללה יצל לא ה צלת את עמך כל אן
אף צבו לציו עצמו ה קל וזה צדיים ועלי אהמלה ע מן מין אהביעה אבשריין

שנ' וזרקות עליכם מים טהורים וטהרתם אשר צוה' י' היכן צוה' י' בדת כאשר עשה ביום
הזה צוה' י' לעשות זה מעשה כזה לכפר על זה מעשה יום הכפור' ויחזו אליך מתדומת
הלשכה כזה' אין לוחחין עגלה ומגדלין אותה כזה צת שלש שנים ל' יהושע אומ' לא
שמעתי לא שלישיית ושמינית סתם ואין לי למרש אמר בן עזאי אני אמרש שלישיית
לאחרים במכין שלישיית בדת שלש שנים ואם היתה זקנית כשירה' אדומה ביותר ושד' י'
שעלות לצנות או שחורות מוסלות במרה' תמימה' תמימת אדמות' אשר אין בה מום
כל המומין המוסלין בקדשים מוסלין במרה' שנ' מעמר שרימת העמ' הכת קראת חטאת
ללמדך שכל המוסל בקדשי מזבח מוסל' וא' שהיא טעונה צמון בשחיטתה וזריקת דמה
אשר לא עלה עליה עו' י' של שאינו לצרכה מוסל' שהרי נא בעגלה אשר לא עבד בה אשר
לא משכה בעול ונא כן אשר לא עלה עליה עול מה עול האמור בעגלה עשה בה שאר
עבירות בעול כך מרה' נזו מעלה יתירה במרה' על הקדשים העבודה מוסלת בה בער'
עבודה בין שלא בעת עבודה אבל שאר עבודות אין מוסלות לא בעת עבודה ואם חשב
עליה לאשלה לא מסלה שהרי נא בה דיה כחוח' אשר לא עבד בה אם היתה העבודה
לדבונן מסולה ואם נעשית מאיה כשירה ואם עלה עליה זכר מסולה ואין צריך לומר
מיוחדות' ונתתם אותה אל אעזר ועדיין אהרן קיים מכאן שו' י' כשירה בכהן הדיוט שלא
יטמא זקרון והוא מקדש בשבעת ימי המלוואים ומפיה שמועה למד' זו נעשית באעזר
ושאר המדות בין בכהן גדול בין בהדיוט' והנא אותה אל מ' וז' למחבה' שו' י' אותה
בהר בהר המשיח' זכבש היו עושין לה מהר הצית להר המשיח' והיו תחתיו כיסין סוף ימי
קבר התהום' ושחט אותה' לא שתים' לפני שאם עשה עמה עבודה אחת מסו' לה וכן
הוא אור' ושרף את המרה' לעי' שיהיו עיניו בה שלא יגשק עמה מלאה אחרת' ושירה
בין בעלים בין בקש בין בגב' את עורה ואת בערה' אסחסר ממנה כלום אמלו' מוסל'
אוס מעערה מסולה' עץ ארז שאין לו שם אחר' ומיני ארזים שבעה' ואזוב ארבעה
והאזוב אין מחות מטמא והוא שאובלין בעלי ביתם ומתצלין בו וצריך שיאברג' נא
כן לקיחה ונא במסח לקיחה ואמרה' מה כאן שלשה אר' כא' שלשה' ושני תולעת מטמא
חמש סלעים צבוע בגדוה' אדומין שהן כמו האגוז' והשלך אל תוך שריפות המד' ו
לתוך צט' מע' וצת האור צרובה' וצב' בגדיו מכאן אמרו' כל העוסק צמר'
מתחיל' ועד סוף המעשה מטמאין בגדיהם וטעונים טבילה והעובד שנים' והיורד
אותה יצב' בגדיו מכאן שהיא מטמאה בגדיה' ער' שניעשה אמר' נאס' איט'
טרה' שאינו צריך כהן' שהור' זה טבול' והא' נעשית' ^{מבגדיו} ^{לפני} ש' נאם צה' חקרה

ויעזר שיבוע אהרן מה דאן לא דה מינו כי ימם אהרן עד שקראתהם הקב"ה
ויהי נטק מיור האמינו שמת אהרן ולא הפכו שכן עד שנסתלק הענן ויצבחו
אהרן שלשים יום כל בית ישראל שהיה אהרן עליהם ויהיה שלום וישמע הכהן מלך
גדל קא מה שמע אה שמע שמת דמיון הגדול שהיה ויהיה בשביל אהרן זה הוגד
גדל הדשנים ומשטיה דקרא ידוע וכן וידר ישראל אהרן יחזור התייך
נפשינו קצת לאן וכיף יואמקום ג"א אמן אבמיה אלטיף והם קד אעתאדו אכר
אגרייה אגליעה אקואם במצד באבצל ולתום שן זכרנו וכן עשה לך שדך לך
עמדתם ממה שיעשו אותו אה שהשם זה נופל על הלשון הזה מפאן שניתכה התורה
בלשון הקדש שדך לאנהא מחדקך ושיים אותנו עלכם זרין בחויר ועמדי וקביט
אל טש הנחשת בתשובה ובי הנחש ממית ומחיה אה כל זמן שישראל נושאין לציהן
לאבית שבעמים הן מתרפאין ואם לאו הן נמוקין יעני געל להם הדי לאו לאה ער
הן כללמן אתה אה אגכה לעליא פי ארתבה אתה הי מכבד אחיה כי עמך מקור מוש
זייס מהו יבגו מן גמיע אשדור אור תצחבה ארעונה עלי מס קא על שחל וסתן תדרך
גמח פמיר ותנין והדי עקאבהם באטחשים לשמו אותם בלשונם ויחכו באובות
אלו אורשנים שנעשו כארבים למקום ויחכו בעיי העברים שעתמלא עליהן הקצב
גדל כי ארבען גבול מואב בין האמרי ובמדתה הדי מעני והו אכר
למח באן חר מואב פנחן מנהיין ען אסתמתחיה לקו אל תצר את מואב כי ליד
זתן לך מאדצו ידועה ואמי אאמורי מהו מן שבעה עממים ומלחסתו מלחמת
צוה פקא אה הדי אטחל משתכך בין אאמורי ומואב פלים יחטו אה פי חר אאמורי שט
יחכו מעבר ארבען היו אה מהגדול האמורי גל כן יאמר בספר מלחמות יידי אתמדי
תהייה הדי אהעגזאת אבהה מה מעכרעה ומצדים ועמלק וסיחון וצב ובהר
אך את והב בסופה הו מכאן חקיקה פי טדף אבדך ואת הנחלים ארבען יטיר בלאר
אמורי פי אבדלים ואשר הנחלים די מצב אאורייה אי מבמע אקויל פשהפר חר וד
אמורי וחורור מואב ולטעם המדינה את והב בקומה ללמוד שותלמידי חכמי שחלקו
בדי תורה סופן יורעין דרך האמות וחודדין ואורבין זה את זה ומשם בארה חתקל
ויעצר ארבען אה בארה והלא הבאר עמקן יש לה ארבעים נטה אה שהיו הנסים שנעשו
הן עלידי הבאר גדולם ממה שנעשו עלהים אה ישיר ישראל ומפני מה לא נזכר
אך מפני שנעשו על המים אינו דין שיתן שיהיה על המים וכיצד היתה הבאר היתה
מבת ועולה כזמי הכר והיתה עולה עמקן להדיס ויורדות לבאות ובמקום זה

וְעַל אֵלֶּה תִּפְתָּח אֵיךְ מִיתָה בְּלֹא חֵטָא וְלֹא יִסְוִיךְ בְּלֹא עוֹן שֶׁנּוּכָחְתִּי בְּעֵצָה פְּשֻׁעָה
וְכֵן יִסְעוּכֶם אֲמִרוֹ מִלֵּאכֵי הַשְׂדֵּת לִכְכֹּר הַקֶּסֶף מִכֶּנִּי מִן חֲנֻכַּת מִיתָה עַל אֹרֶץ הַדְּרָשׁוֹן
אֲמִלֵּם מִצִּוֹת קִלְקֵל צוּתִיו וְעַבְדִּי עֲלִיךָ אֲמִרוֹ וְהִלֵּא מִשָּׁה קִיִּים אֶת הַתּוֹרָה מֵאֵל עַד וְתוֹ אֲמִי
וְאֵל הַיָּם בְּחֵטֵא מִתּוֹ יֵעָן לֹא הִאֲמַנְתָּם תִּכְיֹר אֲרֻבְעָן מִתּוֹ בְּעֵטוֹן שֶׁלִּבְחָשׁ בְּכִיכִיךְ בֶּן יֵעָן
וְעַמִּידִם אֲבִי מִשָּׁה וְיִישִׁי אֲבִי דוֹד וְכִלְאֵב בֶּן דוֹד גִּבְעָרָא לְבִד מִיִּישִׁי דְבֵית וְעַמִּישָׁא בֶּן אִישׁ
וְשִׁמְיוֹן יִשְׁעֵלֵי אִישׁ בָּא אֶל אֲבִיבִיל בְּתַנְחָשׁ אַחֲוֵת צְרוּיָה אִם יוֹאֵב וְכִי בֵּית נְחָשׁ הוֹרֵד
וְהִלֵּא בֵּית יִישִׁי הָיָא דְבֵית וְאֶחָיוּתִיהֶם צְרוּיָה וְאֲבִיבִיל אֵל בֵּית מִי שְׁמֹת בְּעֵטוֹן שֶׁלִּבְחָשׁ פִּיר
קוֹלִמוֹנָה הִמָּךְ מִי מְרִיבָה הֵן שְׂדָאוֹן אֶקְטָאנִיכִי כְּרֻעָה שְׁעֵתִיךְ מוֹשִׁיעֵךְ שְׁלִישְׁעֵלֵי שִׁילָקָה יָמִים
וְלֹא יִדְּעוּ שֶׁעַל מִי מְרִיבָה הוּא כִּדְיוֹן וְלִמָּךְ הַזְכִּיר מִי מְרִיבָה צִוֹּן שֶׁלִּשְׁקָה מַעֲכָלֵא בִּי
הַדְּבָרִי אֶת מִשָּׁה בִּאֵן הַדְּבָרִי אֶת אֶתְרִין בִּאֵן הַדְּבָרִי אֶת מִדִּים וְדָרְיָ בִּאֵן עֲשׂוּהָ דְסִיּוֹנוֹת
עֲנִיֹן אֲבוֹתֵינוּ אֶת הַמָּקוֹם אֲחֵל עַל יָם סוֹף הַמַּבְלִי אֵיךְ קְבָדִים אֵל פִּי מוֹרָה וִילְכוּ דַעַם
עַל מִשָּׁה לֹא מִי מִן כְּשֹׁתָה וְאֵל פִּי מְדַבֵּר סִין חֵץ חֵץ טַלְבוֹן אֵל וְהוּא קוֹל מִי יִתֵּן מוֹתָנוּ בְּיָד
יְיָ וְאֵל כְּלִיפְתָּהּ פִּי טַלְבוֹן יוֹם אֶקְבָּתִּי קוֹסִי צְאוּמֵן הָעַם לִלְקוֹט וְאֵל וְיוֹתִירָה וְאֵל
דְּפִדִּים עַלִי אֲמֵן אִישִׁי וְאֵל פִּי חֲרַב בְּמַעֲשֵׂה הָעֵבֶל וְאֵל פִּי תַבְעֵדָה פִּי תַשְׁכִּיכָהּ
פִּי אֶתְחַאֵץ וְתִי מְדִיָּה כְּמִיָּה וְהִי הָעַם כְּמִתְאַוֹכְנִים וְאֵל פִּי קְצִירוֹת הַתְּאוֹה פִּי
טַלְבוֹן אֶלְחָם הַתְּחוֹת תְּחוֹה וְאֵל פִּי מְדַבֵּר פִּי חֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ שֶׁנּוּכָחְתִּי אֶתְחַאֵץ עֲשֵׂה
עַמִּישָׁא בְּכִיכִיךְ שֶׁלֵּחַ לֵךְ וְיִשְׁלַח מִשָּׁה מִלֵּאכֵי אֶל מֶלֶךְ אֲדוּם וְכִיכִיךְ וְאֵל הַדְּבָרִים
הַשְׁלַח יִשְׁעֵלֵי מִלֵּאכֵי אֵל שְׂדֵי עַד הַדְּבָרִי הוּא הַדְּבָרִי אֶתְחַאֵץ יִדְעֵת אֶת כָּל הַתְּלָאָה דְּרִיךְ אֶתְחַאֵץ
כִּי שִׁימְיוֹן אֶתְחַאֵץ מִתְּחַבְּרוֹ הוּא מִסְמַר לוֹ כְּשִׁיבּוֹא מִן אִידֵעַ לֹא כִּי שִׁיבּוֹא מִן וְעֵשׂוֹן לֹא
וְיִשְׁלַח מִלֵּאכֵי וְיִשְׁלַח אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ
וְיִשְׁלַח אֶתְחַאֵץ מִן הַדְּבָרִים וְיִסְעוּ מִקֶּדֶשׁ וְיִבְאוּ כָּל הָעָרִי הַדְּבָרִי בְּשִׁבְלֵי כְּבוֹד
אֶתְחַאֵץ בְּיָד הַדְּבָרִי יִסְעוּ אֶתְחַאֵץ
הַדְּבָרִי אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ
שֶׁהָעַם מִהֲלֵךְ לִפְנֵיהֶם מִשְׁפִּיל אֶתְחַאֵץ וּמִגְבִּיָּה אֶתְחַאֵץ לִפְנֵי הַקֶּסֶף שֶׁלִּשְׁרֵי
דִּים אֶל דּוֹגְמָה הַדְּבָרִי סִינִי לִשְׁכִּינָה הַדְּבָרִי לִקְבוּרַת מִשָּׁה הַדְּבָרִי לִקְבוּרַת אֶתְחַאֵץ
יִשְׁעֵלֵי מִשָּׁה אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ אֶתְחַאֵץ
אֶתְחַאֵץ שֶׁמֹּתָ לְגִדּוֹל וְאֲרֻבְעָה לֹא יוֹטֵב לִמְשָׁה בְּכִיכִיךְ אֶתְחַאֵץ עֵתִיךְ צִיָּן וּמַעֲיִל וְחִישָׁן
אֶתְחַאֵץ וְנִתֵּן אֶתְחַאֵץ עַל אֶתְחַאֵץ שֶׁנּוּכָחְתִּי כְּכִיכִיךְ לִמְשָׁה הַדְּבָרִי מִן הַדְּבָרִי וּמִכּוֹד
יִשְׁעֵלֵי מִלֵּאכֵי הַדְּבָרִי עֹמֵד אֶתְחַאֵץ עֵתִיךְ כְּכִיכִיךְ לִמְשָׁה הַדְּבָרִי מִן הַדְּבָרִי וּמִכּוֹד
כָּל

ממנו שרר ויפתח כמר חיברים שם ויקברו אותנו כשרי קדש כשרי
דבוריו אותנו לבדו ואלו הלך למכחם היה מורה אותם בדמים ולמה לא הלך אל אר
הוא יעשה לי נס בשנעשה לאברהם אבינו שבשעה שהקדיש יצחק שאמ לו א
תשלח ירך אל הדער ויודתי על ההרים מכאן שהעליה נקראת ירידה שלא עיניו
בדין ונשלם הענין בשבץ
אתחיל בפדשות וירא בלח בן צפור
בעדות מי שהוא לעמו מכפר

זכר נא מה יעץ בלח ומה ענה אותו בלעם בן בעור למה נפתחו פדשות בלעם
להודיע כמה קילק הק' בך ורוח הקדש מאומות העולם כשם שהעמיד נביאים מישראל
כך העמ נביאים מאומות העול כשם שהעמיד נביאים בוא וראה שזה הרשע שעמד
מיהן ונשה מה שעשה שכל הנביא שהיו מתנבאים לישראל היו מזהירים אותם את חומות
העול על העצירות וכן הוא אומ' בן אדם צומח נהנה לבית ישראל ונאמ' על שלש
משטוישראל ונא על שלשה משעני צור על שלשה משעני מואב וזה שעמד מאיכס
העול נתן עצה דעה והעמיד פדשות לאבר הדבירות מן העול כלחך השור את ירכך
השור כל מה שאכל השור הוא מטונק בדירו ואין כל בדיו יכול לאכלו ואם יפתח
השור מין ואכל הכל ויעלח מלאכים אל בלעם בלעם שבלע עם בן בעור שבה
צפיר והוא כושן דשענים שעשה שתי דשעיות בעול אחת במי יעקב ואחת ביכר
שפ' השומטים ומה שמו לבן שמו בן בעור וכתבנו בעור שאינו כמו בנ נביאות
לא שם אביו ושם בנ בעור מתורה היא שם עירו ויש אומ' שהיה פותח חלומות
וחזני לקסום וחזר להיות מדבר ברוח הקדש הנה כסה את עין הארץ הרגלסיון ויגיה
אני מה אעשה אופלי נוכל נפג'ו שהיה בלח קוסם אא שאינו יכול לבוין הדברים
לאייתותן בבלעם כי ידעתי את אשר תבדך מאיכ' היה יודע אא שצשעה שביקש
זיוון להלחם במואב היה מתירא שהן גבורים שבר את בלעם לקלל את מואב
שכן הוא אומ' על כך אמרו המושל' בא חש וכת' אוי לך מואב אצותו לך וילכו אקני
צו' אצ וזקני מדין לעול מואב ומדין מתמרין זה בזה שנה מכה את מואב צ' שנה
ומואב עד שבאו ישראל ונתחברו משל לשני כלבים שהיו מתמרין על נבלה
ז' א' ימיה כולן עליו ואל יקח נבלה שלהן וק' סמים בידם לקחו בלי חומותן צ' י
יק' שלא ישיך להן עלילת ויהי מחשבין אם יבוא עמנו בעצה א צשעה זו יצא
א יתעב לשעה אחרת לא יצליחו אמ' ליכנסה ונלכ' ש' שמו' ש' בן סמיה

והיה שוה עמוך כנגד ה' ונשיא ישרא סובבן אותה ממקלה
והיה עליה שמה עלי בארץ ויהי מן המדין ועולין למעלה וכל אח
מוסף לשבטו במקומו וכל שם עליו בארץ עכו לה והיא היתה סובבת כל מחנה
ישראל ונשקפה על סביבותיה ומיד היא נעשית כחלים גדולים שנ ונחלים ישרה
באר חמדות שרים או ה' באר חמדות וכי חמדות היתה שם אה בזכות שחפר
ונקרא שרים כדון כריצי העם או הנשיאים במחוקק זה משה שנ כי שם חלוקת
מחוקק סמון וממדין מתנה שנתנה להם במדבר וממתנה נולדו או הסנהדרין
שבהר הבית ומנהליל במות או הסנהדרין על שבת הגזית דא וממדין מתנה ומתנה
אדם משים אדם את עצמו כמדין שהכל רשע אותו תלמודו מתקיים בידו ונחל
בזון שחל א עלה לגדולה שנ ומנהליל במות ואם הגיס עצמו הקצה משפלו נא
ומבמות הגיא ציורנים יקראו לחרמון שריון והוא הר שיאון והוא סניד ארצי
שמות נקראו לו שהיו ארבע מלכיות מתגדות עליו מי יהיה בחלקו עלכן יאמר
המושלים זה בלעם ואיוב ה'י אפצגא יעלמנה מא וכתלך והו חין חרור מנוח
ואין חרור סאיר אאמס א'י יגוז אסתפתאחהם ולטעם המרדש המושל זה בלעם
ואיוב דא אמר לך כל מן דתבר ליביה ונאיה יצדיה קמי קר שאבה דכי בזכוריה
דקריץ עלמא ובזכורא דעלמא אתי באו חשבון בואו ונחשוב חשבונות שלפני
דמסר מצוה כנגד שברה ושבר עבירה כנגד הפסירה כי אש יצאה מח שבח ותה
מן המושל ותאכל את שאינו מושל אל תירא אותה אהר אכץ מין אל תירא אותה
לכ יצא משה אה כמי פעלו ישראל בגיד אמרה תע ואמר משה אה לם ירסלהם אה
לחל את יעזר פקא ויפכו ויעלו דרך הבשן מכאן משה פקא אל תירא אותו וקאמר
שנב עליו אבן סדני מגדל שלדומי ובקש לדוקה במשה לכך נאמ אל תירא אותו ונעלמה
את המושל בשם זה הוא עבין ההפטר בשופטים

וזה הוא עבין ההפטר בשופטים

ואבן אשה זוכר
מסר אבן ג אה
יקלח אה לים מן דאך אכאן אה מן בלד אכרי מתל לבם דחנה וקר עלמת אה
אא אשתו ובאן אממון לאימם והכניסה אותו לגלעד ולדאך קאן פ ד
ה אחרת אתה לאן מתפא כתובה שהבנים ערשין יתובת אמנ והן הבנים
ל צין מדבר פי אהרצ הע וקר קאן צינים עלי אכאראת פי כל
יהיה לו בבש תמים בתוך ביתו והיה דרכו יוצא לקראתו והיה מסר
היה כמי פתח ויהיה פתח ואה אפי בהן גדול אלך אה

וְהָיָה וְאָדָם עָלָה יְסָאָדָה וְחָרְבוּ שְׁלֹשָׁה בָּיִת וְכִי לֹא לוֹ לְשִׁלּוֹן וְלֹא חֵטְא לֹא עָבָא עָלָיו
אֲמַתָּוִי וְעַל חֲדָבְךָ תַּחֲדֶיךָ וְלֹא שָׂדֶה לְחַבּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל בְּפֶיךָ וְיִשְׂרָאֵל מִלֵּךְ יִשְׂרָאֵל
הָיָה לְהַקְדִּימוֹ שְׁלֹשָׁה פַעַמִּים עַד שֶׁלֹּא נִדְּאָה לוֹ הַדָּאָהוּ סִימָנָן שְׁלֹשָׁה כְּזֹר
זֶה בֶּנֶי אֲבֹהֵם לְקַלְלֵם הָיָה מוֹצֵא מִכָּחַן בְּנֵי יַעֲקֹב וּמִכָּחַן בְּנֵי קָטָה לְבָד וְחֵלֶךְ
עָרָה לְזֶה הָעָר וְלֹא הָיָה בָּקֵשׁ לְקַלְלֵם בְּנֵי יַחֲזָק מִצָּא צָר אַחֵר מִבְּנֵי עֵשָׂו לְכַדּוֹת
לְקַלְלֵם בְּנֵי יַעֲקֹב לֹא מִצָּא בָּהֶן אֶפְלוּ צָר אַחֵר פְּסָלָה לְכַדּוֹת אֵיךְ רֹדֵךְ לְנִטּוֹת
פַּעַם עָלִישִׁית שֶׁהָיָה כִּי הִתְעַלְלָתָּ בִּי חֲפֵעַף שֶׁהָיָה מִרְבֵּד בְּדוֹחַ הַחֹדֶשׁ לְשֹׁנֶנִּי יְחִידָה
זָבֵב חֲכִיתָ לְחֹךְ אֲלֵךְ אֶת אֲנִי מֵאֲחֻזָּה לְכֹחַ אֲנִי מִן תְּמִידָה אֲבִלָּה וּמִבְּאֵר
וְיִחְדָּה וּגְבִי אֵן תֵּךְ עֲבָאָה מִמֵּאֲחֻזָּה לְדָךְ אֲמַכָּח וְלֹא אֶתְּחִיל אֲכַתְלֹפֶת אֲנִי לֹא
לֹא חֲדָב בִּידִי כִּי עָתָה הִרְגִּיתִךְ אֲמַדָּה הַחֲתוּן אֵיךְ חָתָה יָכוֹל לְהִדְגֵּנִי אִם יֵשֶׁבֶד
דָּבָר וְחֹמֶר לְאוֹמָה שְׁלִימָה מִיר שֶׁתֵּךְ וְלֹא מִצָּא תְּשׁוּבָה הִלֵּךְ אֲבָכִי אֲתוֹנֶךְ
לְמַרְתָּה שְׁלֹא הָיָה דָּךְ אִם עָתָה אֲתוֹן גְּרוּלָה מִמֶּךָ הַחֲסִכִּי הַסְכֵּנִי רַב־בִּיטוֹן
וְיֵשׁוּת בְּלִילָה מִלִּשְׁחָן וְתִהְיֶה לוֹ סוֹכֵנִת וְכִיֹּן עַד־יִבְרָה מִתָּה בְּרִי שֶׁלֹּא יִדְּאָן אֹתָהּ יִצְרָאֵל
אֲמַדָּה זֶה הִי עֲרֵבָה אֲמַדָּה לִי מִלֵּךְ חָתָה יוֹרִיעַ רַעַת עֲלִיֹן וְחֵן חָתָה יוֹרִיעַ
וְרַע בְּהַמְתֵּךְ לִמָּה צִיָּת אֶת אֲתוֹנֶךְ אֲמַדָּה שֶׁהָיָה לִדָּה אֲמַדָּה הַחֲתוּן מִה עֲשִׂיתָ
וְאֲמַדָּה לֹא הִכִּיתָ אִם דֵּה הַפַּעַם אֲמַדָּה כִּי הִכִּיתָנִי זֶה שֶׁלֵּךְ גְּלוּלִים אֲמַדָּה שֶׁחֹלָה
וְאֲמַדָּה אֲשֶׁר דָּבַת עָלָי מַעֲוֹךְ וְלֹא עוֹר אִם שֶׁעֲשִׂיתָנִי לְכַדּוֹת עֵן הַסְכֵּן
וְאֲמַדָּה לֹא מִכָּחַן שֶׁהִפְלִיגָה חֹתָם בְּרַב־דִּים אֲוִי לֵנוּ מִזֵּן אֲוִי לֵנוּ מִיֹּם
כִּחָה וְמִה בְּלֵעַם שֶׁהוּא עֲבִיחַ נָא לֹא יָכוֹל לְהִתְכַּחַם לְפָנֶיךָ אֲתוֹן קָל וְחֹמֶר לִי שֶׁהָיָה
מִדָּבָר עָלָה לְפָנֶיךָ הִקְבֵּה כִּי יִדְּ הַרְדֵּךְ תוֹדֵלֶת אִי תַעֲמֹת עָלָי דּוֹרֵשׁ
לְיִצְחָן אֲוִי מִדִּין וְדָאָה דָּחָה נִשְׁתָּה כִּי עָתָה גַם אֹתָכָה כְּתוּבָה בְּהוּ שֶׁאֲמַדָּה
יֵשׁ מִחֲדִיךְ לֵךְ שֶׁלֹּא תִתְגַּאֵה וְחֲחֹמֶךְ אוֹ הַלְכָתִי הַכּוֹתִי אֶת יִשְׂרָאֵל אִם סוֹפֵךְ לְחֵטְא
וְחֲמַשְׁתִּי מִלְכִּי מִדִּין כְּמוֹ שֶׁתְּבַאֵךְ וּמִכָּחַן שֶׁהִדְגָה הַחֲתוּן עֵן כִּי אֲתוֹךְ מִלֵּךְ וְיִחְדָּה
יִתִּי מִכָּלֵל לֹאֵן הֵיךְ בְּנֵי לִי בִדָּה שְׁבַע מִדְּבָחוֹת וְהֵכֵן לִי בִדָּה שְׁבַע מִדִּים
זֶה אִם לִמָּה שְׁבַע־הָ אִם שְׁכֹנֵתוֹ לַעֲשׂוֹת כְּמֵה שֶׁעָשׂוּ הַצְרִיקִים עִדָּה מִקְדִּישׁ
בִּה עוֹשֶׂה בְּקִעְתָּן שְׁבַע מִדְּבָחוֹת כְּנֶגֶד שְׁבַע מִדְּבָחוֹת שְׁבַע הַצְרִיקִים
לֵךְ אֲרֵם הַבֵּל אֲבֹהֵם טַח יַחֲזָק יַעֲקֹב מִטָּה וְהִקְדִּיב בָּהֶן בְּרִי שִׁישְׁלֹן בִּישְׁרָאֵל
הוּא אֲמַדָּה אֶת שְׁבַע־הָ הַמִּדְּבָחוֹת עֲדָתִי וְהִקְבֵּה אֲמַדָּה אִי הֵיטֵךְ קִרְיָה בְּקִדְשׁ
יִתִּי אֲמַדָּה לְמִכָּל וְלִבְדִּיל לְהִדְרֹב לִי יִיחְדָּה רַחֲמֵיךָ

וְיִשְׂרָאֵל בְּחַשְׁמוֹתָהּ וְיִשְׂרָאֵל שָׂרִי כְּחַשְׁמוֹתָהּ עִם כָּלֵב וְשָׂרִי מִדִּין לְאִישׁ הַלְּבָבִים
שָׂרִי לֵבִי מִן הַלְּבָבִים עֲשֵׂתָהּ וְהַלְּבָבִים וְאִמְרוּ כָּלֵב אֲבִישׁוֹתָם כִּי הָיִינוּ
הָאֵל יִמְכֵּר אֲדֻמִּים שְׂבוּ בְּרֹמָהּ וְאֵלֶּהּ וְזָרִים וְחָקִין וְכָלֵב וְחֲזָקִיהּ שָׂרִי לֹוּ הָיִינוּ לְכָלֵב
מִי הָיִינוּ עִמָּךְ שָׂרִי אֲנִי דָשֵׁעַ וְחֲמֵעִים שָׂרִי יוֹדֵעַ אֵת אֵת עֵשֶׂה בְּבִי
חֲפִי הִיוּ דָּאוֹי לֹוֹמֵי יֵי אֱלֹהִים אֲתָהּ יוֹדֵעַ לֹוֹתֶךָ עִמָּךְ אֵת אֲקִלָּם בְּמִקְוָמִי אֵת לֵבִי
וְאֵת חֲמֵעִים אֵת אֲדֻמִּים אֵת כִּי בְּרֹחַ הוּא כִּמֹּה וְאִמְרוּ לְבִי לְבִי יִתָּה לֹוֹתֶךָ עִקֵּי וְלֵבִי
מִן דְּבִשְׁךָ תִּנְעֵל אֵין לֵךְ עֵין כְּהִרְבָּאת דְּבָרִים וְאֲנִי דָשֵׁעַ מִדְּבָרִים וְנִעַם מִן קֹא
אֲעִלָּם אֵין אֲכָלָם יִנְקִס אֵת אֲקִסָּם מִכְּדֹחַ וְמִכְּדֹחַ וְמִכְּדֹחַ וְמִכְּדֹחַ
וְמִכְּדֹחַ אֲמִיכְדֹחַ קִרְבָּת אֲתוֹרָה וְאֲמִכְדֹחַ עֵבֶר אֲכִילָת וְאֲמִכְדֹחַ מִדָּח אֲכִילָת וְדָשֵׁעַ
אֲשִׁדָּח וְאֲמִכְדֹחַ אֲכָלָם כִּי מִעֲשֵׂת אֲשִׁדָּח וְאֲמִכְדֹחַ מִתֵּל קֹוֹל מִן אֲחִסָּן מִן
אֲמִיכְדֹחַ אֲמִיכְדֹחַ כִּי כִמֹּה יֵי לֹוֹתֶךָ לְהִלֹּךְ עִמָּךְ זֹוֹת גְּבוּרָה כָּלֵב אֵת עִם מִי שָׂרִי
גְּבוּרָה מִכֹּה וְהָאֲתֻבְּרִי וִישׁ אֲמִיכְדֹחַ גְּבוּרָה הוּא שָׂרִי כָּאֵם שׁוֹמֵעַ אֲמִיכְדֹחַ וְיוֹדֵעַ דְּנִכְדֹּחַ
עֲלִיֹן לֵךְ עִם הָאֲנָשִׁים אֵת הָקִבֵּץ אֵם לֹוֹתֶךָ אֲנִי דָשֵׁעַ יִתָּה לֹוֹתֶךָ עֲשֵׂתִי בִיכְדֹחַ
חֲפִי אֵת לֵךְ וִירָאָה מִהַ יִּעֲלֵי עֵין דְּעָה הוּא אֲמִיכְדֹחַ בְּכָחִלִים נִטִּי כְּגִנוֹת עֲלִי טֶהֱרִיכְהֵל
בְּאֲדָמִים דָּא שְׁהִלֵּךְ לִשְׁם מִמּוֹן וְכִן הִנֵּה אֲמִיכְדֹחַ שָׂרִי עֲלִיךְ אֵת בְּלָעַם וְהָאֵת אֲמִיכְדֹחַ
נִפְשָׁה דְּחִזָּה שֶׁן אֵם יִתָּה לִי בִלָּךְ מִלָּא בִיטוּ כְּסָף וְזָהָב וִישׁ אֲמִיכְדֹחַ מִזָּה לֵךְ אֲמִיכְדֹחַ יִעֲשֶׂה הָעֵם
הָזֶה נִתָּה לֹוֹ עֵבֶר כְּזָנוֹת שֶׁן וִיחַל הָעֵם לְזָנוֹת וְהוּא הוֹצִיא מִהַ שְׂבָלָבִים כִּמֹּה שָׂרִיכְהֵל
יֵיכָן בּוֹטֵל אֲתוֹכֹו וְקוֹסִים בְּאִמְתֹּו וְהִי קוֹוֹת אֲשִׁדָּח וִישׁ אֱלֹהִים אֲלִיכְהֵל לִיכָה לִכְהֵל
עֲלִיכְהֵל לִפִּי שֶׁלֹוֹתֶךָ לִרְוֹחַ הָקִרְשׁ שְׂכָל נִבְיָאִי אֲוִיכְהֵל לִיכָה הוּא מִדְּבָרִים
מִשָּׁל לִכְהֵל הָרִבֵּר דְּוִיכָה לִיכָה שְׁהִיתָה לֹוֹ מִלְּגַשׁ טָשָׁה כִּשְׁהֵל הוּלֵךְ אֲתוֹ הוּלֵךְ בְּמִדְּקָה
וְכִשְׁהוּלֵךְ אֲעִל שְׁמִחְתוֹ הוּלֵךְ בְּטָמִיכָה קוֹם לֵךְ אֲתָם חֲצִיכָה אֲכָלֹו כִּלְפִי שְׁמִיכָה מִהַ יִּתָּה
וִיחֲבֵשׁ אֲתָם הוּא בְּעִצְמוֹ מִדּוֹב חֲבִיט וְאֲדֻמִּים חֲבִיט לְעִצְמוֹ שְׁעִים לְטוֹבָה וְשְׁעִים
לְרָעָה לְטוֹבָה אֲבִדְהֵם וִיכָה לְרָעָה מִרְעָה וְכָלֵב וִיחֲרֵךְ אֵת אֱלֹהִים כִּי הוּלֵךְ הוּא וְהָאֵת
כִּי קוֹם לֵךְ אֲתָם אֵת כִּי לְגִלְתָּ לִבִּי עוֹלָם מִהַ בְּלָבִי קֹא אֲמִיכְדֹחַ לִיכָה טָמִיכָה וִיכָה
מִלָּא יֵי לְשִׁטֵּן מִלָּא שְׁלֹוֹחִים הוּא וְנִעַשְׂהָ שִׁטֵּן וְכִן הוּא אֲמִיכְדֹחַ עֲתָה יִצְאֵת לְשִׁטֵּן וְהָאֵת
אֲתָהּ מִרְעָה לִי לְשִׁטֵּן אֲוִיכְהֵל שְׁלִי וְשְׁעִי נִעַשְׂהָ עִמּוֹ תִּנְעֵלִים אֲמִיכְדֹחַ מִסְּמִיכָה
מִסְּמִיכָה מִעֲלֵי וְעִבֵּר וְהוּא מִן מִעֵבֶר אֲדִיכָה וְאֲמִיכְדֹחַ לִיכָה יִזְלֵעַן טָדִיכָה לִיכָה וִיכָה
כִּי שְׁמִיכְהֵל מִן הָדִיכָה מִעֵיכָה דָּא כִּי יִתָּה לִבִּי הָאֵת דָּע מִכְּדֹחַ וְיִתָּה לִיכָה
אֵת מִעֵכָה לְאֲנָשִׁים שְׁעִי יִתָּה מִכְּדֹחַ מִעֵה אֲחִיכָה מִן טָב וְאֲכָדֵךְ מִן טָב

[illegible]

[illegible]

וְהָיָה אֲנִי עֲמִיד עֲנִי בְּנִי
וְכָךְ הָיָה בְּכִי כְּשֶׁנִּי עָלִימָה כַּעַל מִי שֶׁעַל מֶלֶךְ מִוּאָב אִי שֶׁחֲטָא כְּוֹדָהּ רִיטְרָה
וְכָךְ אֵל דִּהְפָּךְ יִי לֵךְ אֶת הַקִּלְלָה לְבִדְכָהּ וְאַבְן גִּנְחָח שֶׁכִּיחַ וְהַצָּנֵה לִכְתּוּב אֶתוֹמָצֵה מִתּוֹל
חֹרֶב אֲמַשְׁתָּה הַמִּצְנֵה חֲבִית וְנִשְׁלַם הָעֵבֶן
אֶעֱזֹר בַּעֲדָת מִדְּחָק לֹאִישׁ זָר זֶשֶׁךְ בְּרִיתִי

אֶתְחִיל בְּמַרְשֵׁת פִּנְחָק בִּן

וְהָיָה אֶתְּוֹהָחִים וְהַשְׁלֹם וְרַבִּים הוֹשִׁיב מַעֲיִן לִמָּה יִיחָסוּ הַטֵּט לִמִּי שֶׁכְּשֶׁעָשָׂה זֶה הַמַּעֲשֶׂה
שֶׁהוּא הַדִּיגָה זְמִירָה הִיוּ מְלִיצִין אַחֲרָיו זֶה הוֹדָה כְּמַשְׁתָּה בֶן מוֹסִיתָא שְׁמִיטָא אֲבִי אֲמִנו עַבְדִּים
לֵעָל לִכְךָ יִיחָסוּ הַכֵּת כְּמַחֲסָבִין אֶעֱזֹר בֶּן אֶהְרֹן הַכֹּהֵן לִכְנָה כִּנִּי כֹוֹת לֹוֹת בְּרִיתִי שְׁלֹם
כְּשֶׁהוּא שְׁלֹם וְלֹא כְּשֶׁהוּא כְּעַל מוֹם שֶׁכָּל כֹּהֵן כְּעַל מוֹם אִינוּ עוֹבֵד וְהָיָה לוֹוֹל לְזִעְנוֹ אַחֲרָיו
בְּרִית כְּהֵנָה עוֹלָם וְאִתְּוֹמָה קֹדֶם זָכָה בְּהָ אֶהְרֹן וְזָכָה לְבָנוֹ אַחֲרָיו כִּמָּה זָכָה לְכַחֲסָם בְּהָרֹדֶךְ
אֲבִדִית לֹאכֶה קֹדֶם קָלָה הַקִּדְמָה לִיךְ אֶת אֶהְרֹן אַחֲרָיו לְכַהֲנִלִי וְתַעֲלֵם אֵן וְאֵךְ לִמְשָׁחִי כְּתוּרָה
אֲוִיל אֵן וְלוֹ קֹדֶם דְּכָר אֶהְרֹן וְכִנִּי אִוִּיהֶם כִּדָּב וְאֲבִיהֶם
כִּדָּב וְאֲבִיהֶם כְּעוֹנָם מִאֲסוּחָקוֹן אֲבִלִיָּה וְלֹא כִסֵּל לֹהֶם כִּמִּי קָלָוִימָת כִּדָּב וְאֲבִיקוֹ וְכִנִּי לִי
הִיוּ לֹהֶם כְּעָדָה לְכַחֲסָם אֵן לֹא תִכְסֵּט מִנָּה אֲכַהֲנָה הוּא וְכִסְלָה לֹאכֶה אֲעֵל עֲבִדָּה כָּל הָרִאשִׁי
לְכַהֲנָה כִּנְטָל שְׁדִדוֹת אֲבוֹתָיו וְקֹדֶם קָלָוִימָת אֲכַהֲנָה אֲסוּחָקָם מִן כִּסֵּל כְּכַחֲסָם כְּהֵנִים עִדָּד לִכְנָה
אִי אֲסוּחָקָם כִּי בֵית דָּא שֶׁן יִי כְּהֵנִים וְכִנִּי שֶׁנִּי שְׁמוֹנִים וְאַחֲרָיו וְכַחֲסָם אֲמוֹפִימָה
וְאֲמַעֲבִי לֵב אֵן הָיָה תְּבִירָה עָהָר וְהוּא לֹאכֶה כִּי מִתְּלָמָה גִּמְרִי אֲסַבֵּת אֶתְכִּדָּר מִדָּר עִדָּה
וְאֲמַעֲבִי אֵלֶּה אֵן קֹדֶם מַעֲדָם מִצֹּת לִכִּי שֶׁנִּי מִתְּלָמָה אֲעִבֹדָה כְּכִדָּרִים וְאֶתְכִּדָּר וְאֶתְכִּדָּר
מִאֲכָנוֹ אֲלוֹים יִנְקְלוֹ אֲרִיוֹן לִקְלֵת אֲכַהֲנִים וְמִן כְּעָדָה וְאֵךְ כִּאֲכַת אֲכַהֲנָה לֹוֹלְכִין עִדָּה
כִּמִּי שֶׁכָּךְ דִּמְקָן שְׁלִדְשֵׁים וְאֲעֵל עֲבִדָּה כֶּהֱן שֶׁהוֹדָה אֶת הַכְּמֵשׁ בֶּן כְּזִדְוֹן כִּי כְּשֶׁהוּא לֵךְ
לֹא יִשָּׂא כִּכְיוֹן מִאֲעֵלְמָךְ אֲכַהֲנָה זָכָה עָהָר וְכִמִּי מִקְטָנוֹ מִכְּכִדָּרִים קָלָוִימָת אֲכַהֲנָה
לֹא הִיוּ וְיִכְמֹר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִשָּׂא אֹתָם שְׁלֹא יִהְיֶה אֲרִים חוֹלֵץ עַל הַכְּהֹוֹנָה כִּמֹּו שֶׁחֲלִיךְ קִדְמָה וְשֶׁן
וְשֶׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמְּכָה אֲשֶׁר הִכָּה אֶת הַמִּרְכָּתִית זְמִירָה הוּא שְׁאוֹל בֶּן הַכְּנַעֲנִית וְהָיָה שְׁלֹוֹמָה
בֶּן עֲזָרִי שְׁדִי גִמְרִי לוֹ גִּמְרִי לִמְשַׁחְתּוֹ גִּמְרִי לְשִׁנְטוֹ וְשֶׁם הָאִשָּׁה הַמִּרְכָּתִית כְּכִדָּר עִבְרִית
עֲבָדָה אֶתְוֹהָה בְּלִכְךָ כְּכִדָּב וְאֵךְ אֵן לֹהֶם שֶׁם מִגֹּוֹהָ קֹדֶם זָכָה עֲמָחָב אֲעִדָּד וְקָלָוִימָת שְׁלֹוֹ
חֲתִי לֹא תִתְּכֵלֵם אֶתְוֹהָה כְּכִדָּב מִגֹּוֹהָ מִתְּכֵלֵם בְּיָדָךְ מִתְּכֵלֵם לֹא תִהְיֶה קִיטָה וְלֹא יִהְיֶה קִיטָה
עִדָּד אֶתְוֹהָה כִּי עוֹדִים הֵם לִכְסֵם מִמָּה אֲמִדוֹחֵם מִי שֶׁבָּא לְהִתְּךְ הַשֶּׁם לְהִתְּךְ

ה'י ויליל עליהם ויחל העם לזנות הלך שבט
שמעון אצל דוד אמרו לוהם דבים דיני נמשות ואניה יושב ושוחק מה עשר
הלך וקבץ ארבעה ועשרים אף מישורא והלך אצל כצבי ואמל לה השמעי לי אמרה
בית מלכיהם אני וצוני אבא שלא אשמע אלא למלך אכלאני גדול שבכל לאו מיד
תכסה עלוליתך והוליתך אצל משה ואמרה תאמר בזו מותדות או חסודה אם
ותאמר מותות מוטב ואם לאו מי הוצר לך סתיתרו ונעלמה הלכה ממשה ומי
עכס פחוס וקנא ואמר למדותנו דביכו שכלה צועל אדמית קנאין פוגעין בו ולמה
נעלמה הל ממשה יש אכל לפי שלא גזר על קרח אלא אמר אם כמות כל האדם יב
תקוע אחתם לוי נגד השמש כל מי שצאו עליו עדים נהרג ומי שלא צאו עליו עדים
היו העבד פלטו וקופלו מעליו והשמש נהרג נהרג והיו הורגין אורח
יש אומרי שצאו עליו עדים ונתברר דינו בשמש נהרג וה' אם גרחה השמש עליו
וכאן שמש מה להלן עדים אף כאן עדים כמי שתרגם אנקלוס אם עינא דקה דית
גלת עלוהי וירח פחוס מה דאף ש נעלמה הל ממשה ויקח דומח עשרה נסים נעשו
בדמח ואלהן א' שירד המלאך והדביקן זה בזה ב' שנקתם מיהם ולא צעקו ג'
שניתגלו כח בצדועו שנשא שניהן ד' שלא זז הדומח ממקומו ה' שנשאו שעדיים
ראשיהם ו' שלא נתרעלה העץ ז' שנתארח הברזל ונמצא בשניהן דקור ח' שנהפך
האיש למעלה והאשה למטה ט' שנשמרה נמשותן במקץ שלא יטמא פחוס י' שלא
הטיף טמאים עליו ואותו עדין שלח חרבו והניחו בבית אנקלי שלו והיה נשען על מקלו
כיון שהגיע אל שבט שמעון אמר היתך מאנינו שבט שמעון שאינו אצל שבט לוי
הדי כות שמעון ולוי אחים אמרו לו הניחו לו לפשות אף הוא ערכו והתירו מיושבים
את הדבר ונעלמה זאת המידע בשנה לעשר ו' זה העצ עכין והפטרך

סתרי עשר / והיה שארית יעקב ותחיל מתפלל
 על ישראל כמו שביאדנו באפסדות במדבר סיני . והשתדלתי לך אוה שונאים כמו ש
 חלמתי לטמאך ופסדא לערך . תדום ירך על צדיך אוצני עשוי וכל אויבך יכרתו לו
 בני ישראל . דאיתנים או אבות העולם וכן תרג' ועיקר יסודי ארעא ערקודת
 יי אסת ויהי יי אה לך אתה קללה לצדקה מה יי אל תתקדא מה לא מה צדקה
 כי אם עשות מעשה יעני אחסאם אשר יעק אעזלה ואהבת חסד אתה און ואחבה
 מי אסת אסת יי . והעני לבית זו הקבלת בני אורחים ומתינת שלום במדבר פנים
 מי אסת אסת יי . והעני לבית זו הקבלת בני אורחים ומתינת שלום במדבר פנים

30
 ז'ן טרף בקלפי עלתחומין עלה ביריותם עמו חורר ומכרן בלתי חורר ואולב
 יתלי עולה תחום גניסר עולה טרף בקלפי שבטים ועלה בירר טרף בקלפי
 מן עלה בירר גניסר וכן כל שבט ושבט וימת נדב ואניה כל מקום שהא מזכיר אותן
 זכיר עונם ללמדך שאין להם עון לא זה כי אמר אלהים מות ימותו כלל גזר דתם
 עליהם ואה שמות צבותיו מחלה ונועה יכול כל הקורם במקרא הוא קורם במעשר
 ותהיה מחלה ותהיה מחלה ומלכה וכו' ללמדך שהן שקולות זו בזו וללמדך שד' יו
 ימות ביותר שהרי הוא מזכירן כולן בכל מקום שהוא מזכירן ועליהם טאמ רבות צבור
 חיל שהרי עמרו בדין והוצאו חלקן בירושלם אביהן אבינו מת במדבר הוא המקשש
 מת דבא במדבר וכתתם וימצאו איש מקשש עצים במדבר והוא לא היה בתוך העדה
 מוגלים הנועדים עליי או מלינים בעדת קרח כמשמעו כי בחטאם מת ולא
 טאמ אחרים ויקרב משה את משפטן זה ענשו לפי עקמ והדבר אשר יקשה מכם
 חרי או נשמעתי לכך בעלמה הלכה ממנו ותעמינה לפני משה יש מן הדדענים
 ואומרים מאחר שאמ ותעמי לפני משה ולא השיבם חזרו ועמרו לפני אעזר לא שצנות
 בלמחר זריזותהן באו ותחלה לפני הקטורדין ולא השיבם חזרו לעמוד לפני הנשיא ולא
 שיבם חזרו לעמוד לפני אעזר ולא השיבם עמרו לפני משה קלאן קדי אחרים אי פ
 לכן הוא על קדר הגדולה אמ קרא כן בנות צלפחד דובר אמרו אם אנו קרואים זרע ואם
 לא תתיבם אמינו כתון בקרקע נתן במטלטלין אחוזה זו אחזת אביהן כמשמעו
 שהיא נחלת חפר והעבדות את נחלת אביהן זה חלק בכורה מ:אן אמרו בנות צלפחד
 נטלו שלשה חלקים בנחלה חלק אביהן שהיה בכור וחלקו בארץ שהיה מיוצאי מצר וחלקו
 עם אחיו בכסוף חפר יהושע וכלצ נטלו שני חלקים חלקם שהיו מיוצאי מצר וחלקם
 עם העומדים בערבות מואב והעבדות אין לך בנחלה לשון העבדה לא בבת שבעה ובעלה
 וישק דא כלמי שאינו מכיר בן זכר ליוצאו הקצה מתמלא עליו עבדה שג והעבדות
 את נחלתו כלומר העבד מאב ותן לבת לחוקת משפט חקה זולת תשתנה ויש אומר
 ממז שהבעל יורש אשתו עלה אל הד העבדים למת נסמכה זו למדעת גוללות לא
 משה נתן לתן להם אחוזה סבר שנתנה להקצה אל גזרותי במקומה עומדת עלה אל
 הד העבדים ומות שם יפך יי אהי הרוחות לכל בער יעני יא וארז אחרואי שלהם לכל
 עשרי אנת אי תעלם אסראיהם ומן ויחלק לאתרבייר ולס נקטת אחרן לאן ליק אכלאקוס
 הוא מנהם מתבצר ומנהם מתנאע ומנהם עגאם ומנהם דליל ומנהם קאסי ומנהם
 דתים ומנהם גבאר ומנהם גבאר ומנהם עגאם ומנהם גבאר ומנהם גבאר ומנהם גבאר

החבט לפרוץ את הים כל אנה עץ ישלחני ליעלמך אנה מאת מן שבט שמעון
אכתרימי אנה בן חורב אתלתיך חורב כאן עוררם כי אגלים נט אף ובסור והני כצא
נכונת אנה בן חורב עונם באנה יחול עוררם ואנצור כם נקצו אף זמרי ואכתרי אנה
משבט שמעון כגנל חני ריוח ליתנה כאן יגב אנה תכתב הני לכך כדי בעודי אשכטיס
לאמעני אף וצרת לך הוא דתן ואבירים יעני הן העומדין ברשעים בכל מקום וכן
קרח לאמתו או בניו הגדולים שיצאו מרשותו והן אסירי ולאנה ואביראקף דא לא מרדו
מות טבעי כמי קל אגאון כסוף בהם ולם ימותו אה משפחות הדאונני השמע למנה הוד
אנה כן יעני זאך אף כי אטרא אכלמך ואיור באברה א לפי שהיו אומות העול אונם
מצד שוץ בגומן קל וחומ כנשותיהן לכך ייחסן הכת והוא בן אדש ממדי וצא
הדאוב השם כלומ יה מעיר עליהן שהן בני אבותיהן ולא היה בהן אה אחד ופליקע הכת
והוא בן איש מצרי והוא בנה שלש לוסיות ויצא מגדף אלה בני אפרים אלה צדין למד
טחם בשני שבטים או אלה והשאר בני כולם אה אפרים קטן שבשבים ודין יחיד
שבשבים שלא היה לו אה בן אחר והוא חוששים נתבדך זרעם ביותר כמנו שם ואולם
הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא גוים לאלה תחלק הארץ יעני לעומדים בערבור
מואב במספר שמות מלאך ש אה עומדים בערבות מואב צדיקים לאלה תחלק והלל
ליוצאי מצרים ניתנה שם ונתתי אותה לכם מורשה אה שגלוי וידוע לכך מי שחם והיה
העול שעתידין משפחות להתבלות דבת ובני שמעון ימלא וימין ואוהד ויבין וצחור שחם
בן הכנענית הדי ששה ובאן אין שם לא צחור ולא אהר זכך בבני צימין כת שם בלל
וזכך וכן עשדה וכאן שבעה נקצו בחסב עציאנהם במדבר פקא הני לאלה תחלק הארץ
ואמי אה קר כלומלים עמר יהם נחלה מתל ערת קרח וגירא לשמות מטות אבותם יחלון
לשמות אומם נחלה זו משונק מכל הנחלות שכל הנחלות חיים יורשים מתים וזו מתים יורשים
תים מושל למנה הרצד רומה לשני כהנים אחים לאחד בן ולשני שנים הלכו הגנים למורד
אהר בלסאך אחת נהשנים שני סאין הח זירום אצל אבותיהן אהנטלסאך וחצי נזר
בלסאך ויבך או שם לאלה תחלק הארץ הח זירו אצל האבותיהן לשמות מטות אבותם
נחלה לאלה תהיה נחלתו ולמעט תמע יש אומם שזה במשפחות ביניהן אה בגורל כעיעט
הושט וכלב עלקחו בלא גורל יתר וענין הכת שהיה לעזר מלובש באורים ותומים והושט
ליצור עומדין לפניו וקלפי שלשבים וקלפי שלתחומין מונה לפניו מכיון צדוד
ש אומם אה זבולון עולה תחום עכו עולה סדף בקלפי שבטים עלה בידי אונתיו
של זבולון

נבו ציריך דא במשפט האורים מלמד עבדדין שלמעלה יושבין עליון הם לנצח
לנצח צו חת בני ישראל תשמדו להקריב להם נסמך זה למדת יסודיך לא בשאוב
יפקדיך אמר הקדש אתה מצוה אותך על עמך צוה אותם חק הן שלם ימירו כבוד
אחד אחרת לא אתקדש לחמי דא מה קדשנות מכבדין חק מיתת הדין צדיקים
מדת צו את בני ישראל מיד ולרודות קדש זה קדש לחמי או האימותין לאסי או הקדשים
ניחוח או בזב לבוטק תשמדו צדיך בקור ארבעה ימים בות הבא תשמדו וכות הותם
שמדת מה להלן ארבעה חק כאן ארבעה והפדשותו מבטשור ושחיטתו בארבעה עשר
קדש לחמי וכי יש אכילה ושתייה לפני אם ארבע לא אומללך בהמה אחת בראש
ולמי ואין אתה יכול לעמוד במזונות ואי זו זו בהמה בקדש אף שרועה בכל יום אף
יום וכל מה שהם מכנסו לשה חרשים עושה אותן גמיות אחת שני צטיח כי יגח ירון
תני ל שמעון אומללך יוצא מערך ושמו יובל ממנו היא שותה לא לא אמותיך
שני הדין וקל אבן גמחא אן לחמי מבאכס לא ערבי והי אלחום במועדו כל מקום
במועדו דוחק שבת בבשים בני שנה שאם הוסיכו על שנה מסול שנים ליום כבד
יעני או ירבץ אתמיר יקתקבל אשמם לאנהם כאנו יעבדו ברג אחמל ויעבדו ברב
מס כקל נרצח לאההם אסמך מקאבל אכבד ללמדך שאין בהן חמש הכבש האחד
יחור בערדו ולמה שני תמידין אחד מכמר על עבירות שנעשו בליטה ואחר מכמר
עבירות שנעשו ביום מכאן אמרו לא לן אדם בירושל וצידו עון שני צדיק ילין צדק בין
נים חלקו לשני ערבים שתי שעות ומחצה לכאן ושתי שעות ומחצה לכאן מכאן
והו תמיד נשחט בשמונה ומחצה וקדוש בתשעה ומחצה וקר ביינא עלי הדי מעבד
מדת מסחים אשה ריח ניחוח נחת דוח למי שאכס והיה העול עלת תמיד העשויה
למי שהיא הקדש למטה דמות מזבח בני ומי באה שד הגדל מקדיב עליו נמשור
דין זה על טעם המודש דא עלת תמיד העשויה בקדשי יעני מותל אוי הקריבו נעלי
ישראל בסיני שני שלח את נערי בני ישראל עלת שבת בשבתו שאין מקריבין חלב
בשבת ולא חלבי שבת בחול לחרשי השנה חרשים אתה מוטל לשנה ואין אתה מחשב
ם בות ובראשי חרשים תקדיבו ליי וכת וציום החרש מרבץ בקר תמים לא קשיא
ראש חרש הוא דא שאמר יחזקא לפני שעה ולמה נא ועשיתם בראש השנה לא נאכב
קדשם לא שבראש השנה יתכמדו העונות וכלו נעשיתם בדיה חרשה כארם הראשון
שעיר עזים לחטאת ליי אעלה אתי מן אגלהא קא מי שעיר ראש חרש ליי כמנה
ווי עז קדשני רוס אשהוי למעבד אתהם שערים כקא פיה ליי וקדשני לא חטאת

על כן לא תתקדם אל נפש קרי שעה אחת שאשאל צרכי אם הבנות יושבו אביהן
שהבנות יירשנו כבוד אביהם אמר לו הקדש את מדה צריך יירשנו כבודך נוצר תאמנה
כדיה יהושע ששאלך יזכה לשדרות ששימוש יתר מלמוד שש מה אישע בן שפטא
יצק מים על ידי איהר למד לא נא לא יצק וכן הוא אמר ומשדות יהושע בן כון נעמי
מיש מתוך האהל ימקד יי ישוב להם אשרי הצדיק שהן מבקשים ישוב העול אה
מיתתן איש אשר רוח בו יעני וצלה אהיה והו אפיץ אלהי אשר יצא לטובתם לומר
על הפיר ועל העזרות שאין מוסיפין באו לא על פי מלך ואשר יציאם ואשר יי
למלחמה דא כמו מלחמת עמלק מוא אבי נצב ואשר יציאם וישלח אותם משקל
יציאם וישא משקל לקראתם וסמכתאות ירך הסמיכה לעול אינה לא בפה חוץ מקמיו
יהושע שהיא ביד ולפי שעה אבל הסמיכה לדורות הוא שקוראין לו מרי ואומדין ישלך
דעות לרין בדבר כלו אובכל דיני תורה ונתתה מהווד עליו שלימדו דרך הנבואה ונ
אותו שיתן לו את המסוות וסמכת ונתתה במדליק נר מנר ואיכו חקר כלום מהווד
כל הודך אמר יוחנן עתיד הקצף לעשות חומה לצדיק לכל צדיק וצדיק בגן עדן ש
וצא יי על מכין הר ציון ועל מקראיה עכנ יומם ועשן ונמה ואש להבה כי על כבוד חומה
מלמד שכל צדיק וצדיק עושה לו הקצף סוכה במי עצמו לפי כבודו ועשן בחומה למד
שכל מי שעיניו צרות בתלמידיו חכם חומתו כמלאת עשן בעול הבא ואש בחומה למד שכו
אחר ואחר ככה מחמת חבירו אוי לאותה בושא אוי לאותה כלמה ולפי אפיך הכהן יעמו
שאן המלך רשאי לעמוד במי איש מישראל לא לפי כהן גדול בלבד תביר כיצד שו
באורים ותומ השואל פניו כלפי הנשא וחנשא פניו כלפי השכינה השואל אוריוף אחר
הגדור הזה והנשא אומ דרוך כה אמר יי עליה והעליח ואין שואין בקולות ופית ושאל
ואיכו מהרהר בלבו דבת ושאל לו בדרך שריציה חנה בתמלה שש וחתה היא מרצות על לבה נ
שפתיה נעות וקולה לא ישמע ואין שואין שני דברים באחר ואם שא אין מחזירין לו
ראשון שש הימגידוני בעלי קעילה בידו היעלה שאול למלחמה ויאמר יי יקגירו ודור
טעם בשא והחזירו לו כהגון ושאללו שאין שואין לא למלך על פיו יצאו ועל פיו יצאו
זה משוח מלחמה הוא וכל ישראל מי עצורך הצבור בו זה אב בית דין וכל העדה
הסכה רדין לאו שואין בלבד במשפט האורים שגזירות אינה חוזרת ולמה נקרא שמש
אורים שמאירין ותומים שמשלימין דבריהן ההך תמו דברי איוב ולמה לא השלימו יגבע
כדי בנימין לפי שלא בידו עאתם אם לנצוח אם לינצח שהרי בידו באחרונה שבידו
שכחו לכן שש האסף עור לצאת למלחמה עם בנימין אם אחרי ויאמר יי עליה מחד

תבון אמירה וצווי כנגד נצותיו שראשיתם ופגמיה דקחות מעצמות כח שיהיה
סגור ונאמר ומה ומה מזמורות שבותלים כנגד שנותיו של יעקב ומה טעמים ואת
יוש יעצותיהם ישיא ומה וכך שעונות הללויה כנגד אהרן שנקרא קדוש יי
שחו ולמה גומרים ההלל בחק דחלוקין קדמותו אבל מסח לא חלוקין קדמותו לא אמ
אך תעשו ליום שבעת ימים מאהלל תאבע לאקרובן ואשמיה ואמי ארי כאן קדבן אחי
לא ולמה נא הללויה ולא נא הללו יי לא ששיבח דוד בחצי השם שנבוא בו העול ש
ביה יי ציר עולם ולמה כל הקבוצים קבוצו שלשה פעם קבוצו כדודים קבוצם קבוצו
שעונות גוג ומגוג לעלות על ירושלים שלשה פעם כשם שעלה סנחיריש וא סנחיריש
נבדד נצר וגוג ומגוג ולמה חולקין בכרך הבא לא אנשי ירושל מצמנים אומ בדרך
נא ואנשי יהודה אומ בשם יי מבחוקין דא כשהצדיקים נמטדין מן העולם מלאכי
שחת אומ לנפש בדרך הבא מיד רוח הקדש אומרת בשם יי כלומה גמס לא הקיף
ביר למה אומ מזמור בכל יום ביום ראשון אומ ליי הארץ ומלך שנבואה ביום
השון בשני גדול יי ומקולל מאד שחלק מעשיו ברכים זו היא גדולה וחזקה בשלש
קרב אהים יש שגלה תכל לבדיתו בדביעי א נקמות שבו נבוא חמה ולבנה ועתה
קצו להמרע מעובדיהן שן וחמרה הלבנה ובושה חממה בחמישי קרנינו ליי שברא
אלאכים כמו שנתבאר בראש בששי יי מלך גאות לבש שגמר מעשיו ומלך עליהם
ישבת מזמור שייך ליום השבת שהוא ענינו ולמה אנשי משמר היו מתענין בשש
למשי היום ששם שן ויהי מצדיל בין מים למים בשלישי על מהלכי דודי משום
דאך היבשה בדביעי מתענין ממני אסכרה משום שן יהי מאורות מאדת חס כח
חמישי מתענין על עצמות שן יפילו משום שן ישרצו המים שרץ נפש חיה
זה תוקעין בראש השנה לא בשופר שלכבש כדי להזכיר פדית יצחק שהיא באיך
ולמה תוקעין בראש השנה לא דמד עורו עורו ישינים משנתכם דא דכדו חטא
טא אדם בראש השנה וחטא ושם ותכפר לו דא דכדו יום הדין שהוא בשופר
ותדועה על העמים דא דכדו ביאת הגואל שן והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול
חרשו מעשיכם תשרי תשרי ותשבון לחוביהן יום תדועה ונאם דכדו תדועה
שהוא בא בעבת דכדו תדועה ובדמץ שהוא בחול יום תדועה ולמה מיושב
מר כדי לערבב השטן פירוש כיון רתקעו מיושב השטן בהילולא בהילולא כיון רתקע
בהילולא ואמר מוטא יומא דבא דמשיחא רב ויהי ביום ההוא יתקע בשופר גדול
כל שנה שאין תוקעין בתחלתה מדיעין לה בשופר דבי פטחם וד וליה אמרו כל

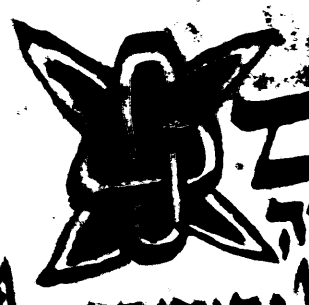
עוף

ען עבדות אשעירים איין הספאן בזממהם נין ספרי אין שעירים לא שדים שו
ושעירים ידעוהם. ואשעירי ואש חרש מכפרין על שאין בהן ידיעה לא בן
ולא בסוף לבן נאמר כלום חטא שאין יודע בו לא יי' ולטעם המדרש למה נא
בשעיר ראש חדש ליי' ו' איננו אומכ לפי שבשנא הקצב עולמו ברא שני כמאונות
הקצב אחרי והגדיל אחרי והקשה הירח את ערמו שלא לעשות דצון בודאו לכך ישר
מקריבין שעיר ליי' אמר הקצב השעיר הזה כפרה עליו על שהמעטת את הירח וממ
מה בנת בכל המוספין לחטאת חוץ מעלעצות לא אמר הקצב כיון שקבלתם את התו
באונות שבת מעלה אני עליכם כאלו לא חטאתם. ובחדש השביעי באחד לחדש זה ענ
ראש השנה תניך באחד בתשרי ראש השנה שבו נצבא אדם באחד בכיסקן ראש השנה
לחדשים ולעצורם ולמלכים ולרגלים אמר יוחנן שלשה ספרים נפתחו בראש השנה
אחד של עירין גמורים ואחד של עשרים גמורים ואחד של צוננים של צדיקים נכתבי
לחיים לאתר. ועל עשרים נכתבים למות לאתר. צוננים העלין להן עד יום הכפור מאי קו
ימחו מספר החיים ועם צדיקים אלימנו. וכן משה אומ' מחייב נה מספרך אשר כתב
וכל באי עולם עובדין לפניו כבני מרון תרג כבשים אמריא. וכולן כקורין בקרא
אין ראיה לדבר זכר לדבר אזהרה הנאן על ידי מונה. תניך צבא צבא נצבא הע
צבא בו נצבאו חמה ולבנה. תני התם באחד בתשרי ראש השנה לשנים כתבי בת אחו
וחם האסיף תקומת השנה וכת אחרי אומ' זה תשרי ומה הוא דכת עיני יי' אהיך בה מר
השנה ועד אחרית שנה לא שמראש השנה כדון מה יהיה בסופה. וממה דתשרי הוא
תקעו בחרש שופר כקא ליום חגיגנו. איזה הוא חם שראש חדש מתכסה בזהו אומ' אר
ראש השנה פסח גלוי כלבנה שהוא במליאת הלבנה. וכן חג הסוכות וחג השבועות יש ב
אור לבנה אבל זה בכסא יבוא זכאי ויכבד על החייב ואל יבוא חייב ויכפר על הזכאי. וט
בה כי חוק לישראל הוא משפט לאלה יעקב ולמה ישראל תחלה ואמר רב חסדאי מלך וי
מלך תחלה נכנס לרין שנ לעשות משפט עבדו ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו. וזה
ו' איננו עולם צבא ועשרים באלול נבדא סימנא בעלמא דהוא ולא הוא סדר זמנים
לכאן לא כיון שנבדא אדם ביום עשי השנה ממותן ותחלת שנה ונשארו אותן חמשה
ימים כאלו הקסוק שנה לפי העולה על דעת האדם לפי שאין יום לא משבוע ואין
לא מחדש ואין חדש לא משנה. תניך למה אין אומ' הלל בראש השנה שההלל לו
אחרי השנה וזה יום דין וחשבון וידא מלך מלכי המלכים צו ולמה קמ
ההלל לשנותו שלא להקין אמר יהושע צלנו מציאות ספר אגוד ופת צו משה ועו מר

תה שנה
הוא חדש
חגואסוף
פר ושב
הבזהו
זה

עצמו וסימנך פדד דעב פיס בפני עצמו דמקצת עצמו דמקצת עצמו דמקצת עצמו
עצמו שיד בפני עצמו בדמה בפני עצמו חלה תענו לך בפני עצמו דר תבין הר
וגידה פי פרשת אמור ונשלמה זאת הפרעה בעזרת שרי בא

3

וזה הוא ענין ההפטר בהפטר

יד היתה אל אלה וישנא איש חזיה פי אחד אמר את כל אשר עשה
להי' יעני מן המעגדות וכוונתה יורה האש ואכלה הקרבן והרג את כל נביאי הקבל
על נביאי האשדה בה יעשו יעני אן דר תגלבת עלך ארנוב פעמית ביחדתך מן אגל בטון
ועשו אלהים כדלך אן תדיד עלך תחדך לבך כדלך אן תחדך לבך כדלך אן תחדך לבך
אלה ארי מנך יא נלחן בסבב מאפעלות כדלך וכדלך רתם סגדה תסמא ארתם עוגת
דעפים הי כבדה גמדיה וצפחת בדנייה לאמא ולך בכוח האכילה דלך מעגד סגל
מא חל למעשה דוח גדולה ואש ודעש וקול רממה ודוח סערה כל דלך וצף מאגיה
לנב מן אל טראב פי וצת אנבוה ודר נבהנא פי אמר דע ארי אל פנא עלא אדוק
פי פרשת וידע יעקב ילא מעצא עגוב פי הדא אגדך אגדיב פיכר הסוך ואלא יטול
אלאם וקו ויעמוד פנה המערה לאתהין לאפיץ וישוף אדיתו עלין טרח כולעתה
ולא עסאם אסדאד אעני אסדאד אגור ואסדאד אנבוה ועמל למעגדות

ותחיל בפרשת ראשי המטות

בני ישראל בעזרת מושה לעמו גאל דעה ג' וב שלא תיזק משתדור ולא תשלם
וידבר משה אל ראשי המטות למה בדאשו המטות מה ראשי המטות מומחין כך
מדת נרדים לאתהא לא בממחין אמרו חכ' יכול כשם שהאב ודבעל מפידין בין
אחין בין שאינן מומחין כך חתך נרדים תל' אל ראשי המטות ר'א אל ראשי המטות
אמר למשה עתידין ישראל להביא מבצות מדין נעים באדבה ונעשו דטטה
איש לאשתו ויבאו ליד נרדים וטבועות לכך נאמא איש כי ידור ואשה כיתד
מד אל ראשי המטות יזהי דול כל איש שבטן כי ידור ניד או העבוע שבועה
צות כינני נרדים כנרדים וכינוי שבועות כשבועות איש כי ידור ניד
שיגיע לעונת הדבר והו שיהיה הדבר מבין שלוש עשרה שנה ויום אחד
כדיבה צות יב שנה ויום אחד אפני שלא הביאו שתנש עדות ודוהיה
על נרדים לקו איש כי יפליא צמפלא הסמוך לאיש הבת מדבר איש

וְעַתָּה אֵלֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְפָנֶיךָ דִּבּוּר הַעוֹלָמִים חִימָתִי הוּא דָא
הַפֶּסַח אֵלֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שְׁמִי אֶתְּחַלֵּם נִשְׁאֵל לְבֵית דִּינִי שְׁלֵמִי מִה טַעַם
כִּינִי בְּכָל קִדְמִיתִי אֵין וְאֵין קִדְמִיתִי לֹא שְׁמִי עַתָּה תִּקְרָא כֵּן אַחֵר אֲנִי
קִדְמִיתִי אַחֵר אֲנִי דְּעִינִי עֵי בְּהַמְצִיחִי בְּהִיוֹתִי קְדוֹב לֹא דְשִׁיחַ כֵּן בִּיחִי
וְכֵן בְּצַבּוּר וְדִשָׁה אֶקְרָא לֹא עֲלוֹן גִּמְלָה עַל דְּמִשְׁלִים עִם יִשְׂרָאֵל חִימָתִי בְּאֶשְׁרֵי
הַעֲשֵׂה שְׂכִיז שְׁנַעֲשִׂי הַסְנֵה דִּין דְּבִיעֵת הַחֲדָשׁ בְּיוֹם פֶּלֶא אַחֵר כֵּן וּשְׂבִיז לְפָנֶיךָ
הַדְּבִיז וְהַעֲנוּת שֶׁן חֲדִי הָרִית עַד דִּיבְרַסִּין רַמִּין וְעִתִּיק יוֹמִין יִתֵּב לִמָּה כִּי חֶק לִישָׁ
תִּחְלָה וְאַחֵר כֵּן מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב וְכֵן הוּא אֲנִי מוֹעֲדִי שֶׁן אֶשְׁדֵּךְ תִּקְרָא כֵּין
שְׁמִי אֶתְּחַלֵּם מוֹעֲדִי הָדִין מוֹעֲדִי וְאֵם לֹא אֵין מוֹעֲדִי תִּנִּי לְבָנִי הַדְּרֹכָה לֵעַ
כְּרַבְדִּי בֵּית שְׁמָאִי וּבֵית הַלֵּל עוֹשֶׂה מִקְוֵה בֵּית שְׁמָאִי וּבֵית הַלֵּל דְּעַע מְחֻמְדִּי בֵּית
וּבֵית הַלֵּל עֲלוֹן הַכֹּת אֲנִי וְהַכְּסִיל בְּחֶשֶׁךְ הַדֹּר כְּקוֹלֵהָן וּבְחֻמְדִּיהָן שְׁאֵן אֲנִי שְׁלֵלֵהָן
דְּשִׁיחַ לְעוֹלָם הֵל בְּבֵית הַלֵּל וְהַדְּרֹכָה בְּבֵית שְׁמָאִי עוֹלָה לֹא דְשִׁיחַ כֵּן קוֹרֵם לְבֵית
כֵּן לְאַחֵר בְּתִקְוֵה וּבְעֶשְׂרֵךְ לְחֲדָשׁ דְּעַלֵּךְ אֵין אֲתוּדָה בְּעִלֵּת עֲשֵׂרָה יוֹמִים מִן
הַעֲשֵׂה וְעַד יוֹם הַכְּפֻרִים לֹא תוֹבָה וְאַתְּ מִן אֲמַעְצִי וּבְעֶשְׂרֵת יוֹמִים אֲנִי אֲמַתֵּךְ
שְׁנֵי דְשִׁיחַ עֵי בְּהַמְצִיחִי לִיכְלֹךְ מִעֵי מֵאָ וְדִלֵּךְ אֵין מְבִדִּי דָא עֲשֵׂה הֵן צְהוּרֵךְ אֲנִי
אֲנִי הוּא בְּאֶפְרַיִם אֲסַפֵּל וְהֵם טַ גְּלָגִלִּים מִטָּה אֲנִי אֶפְרַיִם אֲמַחִיט וְאַמְדִּיתְכֶּם לְעַמְּכֶם
לְאַחֲרֵךְ אֲנִי אֶקְרָא אֲתַעֲבֶה בָּהֶן אֲנִי הֵן אֲסִיט לְאַנְפִּיחֵךְ מִשְׁוִית מוֹגֵדָה בָּהֶן אֲנִי
וְצִלֵּה הָדָה אֲנִי פִקֵּד אֲנִי עֵת עֵת בְּמִינֵךְ אֲנִי וְנִתְכַפֵּס עוֹנֵךְ אֲנִי לֹא יִצְלָךְ
אֲנִי אֲנִי תֵּעַ פִּתְיָךְ אֲמַתֵּךְ אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי
נִתְכַפֵּס וְלֹא כִּי לֹא סִימָלֵךְ אֲמַתֵּךְ פִּתְיָךְ בְּמִינֵךְ אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי אֲנִי
וְהַלֵּכֶת בְּרַבִּין פֶּלֶאֶךְ כֹּחֵךְ אֲנִי אֲתַעֲבֶה עֲשֵׂרָה יוֹמִים עֲשֵׂה הָדָה וְנִסְכִּיחֵךְ
נִסְכִּים הַכֹּת מְרַבֵּד כִּיטוֹךְ הַמִּים וְנִסְכֹּךְ הַיִּין אֲנִי עֲשֵׂה אֲנִי הַקְּבָה הַבִּיחִי לְפָנֶיךָ
עוֹמֵד בְּפִסְחָךְ כְּרִי שְׁחַדְךָ לְכֶם תִּצּוּאָה עֲבַשְׂדָּה בִּיכּוּדִים בְּעֶצְדָּת כְּרִי עֲשֵׂה
לְכֶם גְּשָׁמֵי שָׁנָה נִאֲמַר בְּעֵינֵי וְנִסְכִּיחֵם וּבְעֵשִׂי וְנִסְכִּיחֵהוּ וּבְעֵשִׂי בְּמִשְׁפָּטֵךְ סִי
בְּיָדֵךְ הָדִי מִי יוֹר מִי רַמִּין לְנִסְכֹּךְ הַמִּים בַּחֲדָה וְלִמָּה עֲבַעִים פְּרִים שְׁאֵם הָדָה
עַד פְּרִים בְּהַלֵּכֶת יוֹצֵל מִשְׁבַּעִים חוֹמָה בְּיוֹם הַעֲמִינֵי עֲצָדָת וְהָיָה לְכֶם וְנִאֲמַר
הֵא בְּצֵד חֲלִיקֵהוּ חֲצִין לְכֶם בְּאֶכְלֵךְ וְעִתִּיחֵךְ וְשִׁמְחָה וְחֲצִין לְעֵי בְּתַפְלָה וּמִדְּרָגָה
מִן אַחֵר אֵין אַחֵר אֲנִי הַקְּבָה כֹּל יְמֵי הַחֲגִים אֲתֵם אֲכַלִּים יְיָ וְיֵתִים בּוֹאֵן וְנִאֲמַר
אֲנִי וְאַתֶּם יוֹם אֲנִי וְכֹאֵן פִּיחֵךְ בְּיוֹם וְכֹל אֲנִי יוֹם לְעַלְמָא אֲנִי דְּגַל בְּכֵן

מרי נדריים שבינו לזניק בלבו נקם נקמת בכ ענין ~~למנוח נדריים~~ ~~למנוח נדריים~~ ~~למנוח נדריים~~
לדעת להקמת נדריים לא אמר משה לכת הקצו צוית בהקמת ~~למנוח נדריים~~
נדי שדרות שלא אצבם לארץ אנגזורתי במקומה עומדת מאת ~~למנוח נדריים~~ והלא
זן מואב שהביאו בלעם לחלל את ישראל אלהן שהיתה תקלה על ידן שנ' ועם האשה
מרי נקם נקמת שאין היצייקים כמסדין מן העול עד שניקמין נקמתו שלהן קצו
וימסרו מלמי ישראל כיון ששמעו שמלחמת מדין מעכבת מיתה משה התחיל
לדבר ונאמר אעפ' כן נמסרו בעל בדיהן לבן נאמר וימסרו וישלח אותם משה ואלה לל
הלך הוא לא אנגזרות עמלק ~~למנוח נדריים~~ דין שאמר להן והן עשו עמי טובה מתלוי דאמר
בדא דשתיית מינה לא תדמי למוה אבטא ואת פנחס זה משוח מלחמה וכלי הקדש
זה ארון ואורים ותומים ויצבאו על מדין כאשר צוה יי' את משה צום שיכיוו רוח
דביעית ~~למנוח נדריים~~ עירצה לבדוח מפי השמועה למדו שבכך צוהו חמשת מלכי מדין לפי
שקן חמש משפחות שנ' ובני מדין עיפה ועמר וחכנך ואבירע וארעך לבן המלך
למלך חמשה מלכים ואת בלעם בן בעור הדגן בחרב שהיה בעל אתונו נתחייב ~~למנוח נדריים~~
את השבי מן האדם מלקוח מן רבהמה שלל מן המטלטלין וייצק משה על
מרי דחיל כיון שראת נשי מדין כעס ואמ' עלי ירי אשה אחת נמל בשטים כ' אף
אכן שכן אפים וכל אשה יודעת איש וכו' הדגו מכין היו יודעין שהיא בעולה קאו
אגמו אנהם מושיבין אותן על כר עליין ישן תשקה מעט אם יבא הדין היין
לשק בידע שהיא בעולה ואם לאו בידוע שהיא בתולה ואם קרב עטרי אנהם צדקו
על פי נשים בשדות כמו שבדקין להבאת סימנן מכאן אמר ~~למנוח נדריים~~ שראת צד
הגוים סדגות שבהם תקלה על ידיה כבהמה ע' וכל אשה יודעת איש למשכב
ב' הדגו ואמר לעזר הכהן שנעלמה הלכה ממה על שקצף מכאן אמר
להכועס אם נביא הוא נבואתו מסתלקת ממנו ואם חכם הוא חכמתו מסתלקת
מנו בלדבר אשר יבא באש דבה בין פשוטין בין מקצלין ככלי מתכות טמאים
ובגמלים תל' אף וכל מעשה פני עזים לדבות דבר הנעשה מכבד העצב
לדבות כלים הנעשים מן העצמות ומן הקדנים ומן הטלפים ~~למנוח נדריים~~ על לדבות
למיהן לטומ' וכל בגד לדבות שאר בגדים אם יש בו שלשה על שלשה ועיקר הדין
הוא בגד שיעורו שלשה טמאים על שלשה למדרש ושלש אנבעות על שלש
וזה את מת זלשאר טמאות וזה בגדי צמר או כשמים אבל בגדים שלשאר
ע' שלשה טמאים על טמאים אך את הקרב למעט גולמי כלי מתכות שאר

כי ידיר נדיר: ~~כפי שיהיה~~ יצא האומה פירות או כבשר חזיר וכיוצא
בזה ובין ענין בית או למזבח או לבית הכנסת וכיוצא בזה חס החלי
עובר בבל ~~הוא~~ כמיתבין פי קנז מן מצות לא תעשה לא יחל דברו אבר
אחר ~~מחוץ לזו~~ וענין הכת לא יחל הוא בעצמו דרך קלות דאש לא שוה לחב
ורצו ~~הוא~~ מפי השמועה יעני כחל צדיק ככל היוצא ממיו יעשה זו מצות עשה
על האדם שיוקיים מה שהוציא בשמתו בין בדרך בין בנדבה בין בשבועה לאמר
אמר על נפשו מי שכתב קנויה לו יצא עבר שאין יכול לפנותו על נפשו ולא על
אחרים ואם לא קיים דבריו לוקה שהרי הוא אומר לא יחל דברו לא יעשה דבריו חולין
בבית אביה בנעורו ממך הוא לנערה ואינו ממך לבוגדת והנדר כחלק לשנים נדרי
אמר ונדרי הקדש נדרי אסור שיאסור על עצמו דבר המותר ונדרי הקדש כח
שיצא עליהם קדש ומה בין בטול להפדה והחל ארבע מאן אריות אן תמסל או
לא תמסל ואבטל יכלמה תמסל כל אה מא חלמת עליה וכל נדריים ושבעות האב
ממך שכל נדריה ואקריה ואם היוותה לאיש ענין הכת שבנערה מאודסה הכת
מורע שהרי הוא אומר למטה ואם בית אישה נדרה שאישה האמר למעלה אדום
ביום שמעו יש לאב או לבטל להמר ביום שמעו ולא ביום נדרה בלגז חס נדרה
מתחלת הלילה מימר כל הלילה וכל היום עד תחלת ליל שני והינו כ"שעות ואם המר
אחר זמן ואמר יודע אני שיש נדריים אבל איכ יודע שמפידין או יודע אני שמפידין
ואיני יודע שיש נדריים אבל הרי זה ממך ואמרו לאחר זמן ואם היוותה לאיש
ממך נדרי אשתו הנשואה אבל לא האדוסה משתכנס לחופה עד לעולם או עד שיה
ישי קלה שאם המר לה הבעל או האב והיא לא ידעה ועברה על נדרה פטורה ומנע
אע"פ ממך אל שם הנדר שכל אהבא אותה ושמע אבא את נדרה עד שישמע
איזה נדר ונדרי אמה וגרוסה וכו' יקום עליה מה צורך לזה אם כיון שנדריה לאחד
שלשים ונתקדשה בתוך שלשים יום לאחר אינו ממך לה אישה יקימו ואיש
יפדנו הוא לא שלחו לענות נפש אין הבעל ממך לאשתו אא נדריים שיש בהן עני
נפש כגון שנדריה שלא תכחול או שלא תתקעש הרי זה ממך אבל אם נדריה שתקע
או שתתן צדקה איני ממך ואם הודיש יחדיש מה ענינו בעמתק על מנת למקט קדש
מנדר מיום אל יום הא כי נדר נדרה ביום ממך כל היום נדרה כלל ממך כל הלילה
כל היום לאשתו בין אב לבתו מלמד שהאב והבעל מפידין באותה חס קדש שהרי
נענה ומה דמריש בין נדרי האב לנדרי הבעל שצממך כל נדריים ונדרה לבתו ונד

נעידין בשרש שבתות קודם לתשיעה באב תוציאו
 בת ראשונה דבריו ידמיה וזה הוא ענין ענין
 מה לא נדכד שם ע' בתחלת נבואת ידמיה כמו שאר השנים לא מפני
 ה'ו אנשי דודו מכעיסין לה' צ' והלכו להרבץ באומות העולם ולמה
 קרא שמו ידמיהו שבימין נעשה בית המקדש ארימון אשר בעטות
 יס אשר היה לה צמון וקדש אחת בטדס אצרך בצטן ורעונך ה'ו חליל
 ולא חץ לא בר מן תהיו שביעיו יכון לאנבי פי בחיה אעמרא וכמלאמת כולה
 אצל אבלה וקר קל חן נצח חנכי יקאלו קר כאן נאחד אקתיז ואסתדלמן
 יעווע במח קל פי אר לאלה ויגע על פי וצול אפיץ עליה מקל שיקיר
 יעני אלהיה כי שוקר אני מדפון תפתח הדעה אלהיה אשמאיה כן אעלם
 אנה יגיהם נבוכד נצל וכדי אלהיה אשמאיה מן אנסאן מנסובד ליצד קנ
 ח' סבב לעדן ולנדחיו ואז סבב אכמא יצד טוב שלום

איתחיל בפדעית אלה מסעי

עזרת המצילנו מיד מצדים ומיר פדעה דשה מוציא אסידס
 יושדות ומלאכי צבאות יורדון אלה מסעה אמר הקצבה למטה כתוב המסעות
 י שירעו כמה נסים ונפלאות עשיתי להם בכל מסעו ומסע ולמה היו שנים ומ
 סעות כנגד שנים ומ' שדטוטים שבלוחות ומען שהן מ' שהדימנין עשר
 יבדות תלכ אחיות כנגד מצות שלישדא ושלבני כוח כמו שנתבאר בלדעה
 מעיתדו ומציאנו רבוב שיעבו ט' אותיות חוץ משדטוטים חלש שחיצון
 א חמש וכנגדן שם בן שתים ומ' אסוות לדיוס מלפי יני יחננו ועל פי יני יסע
 נדבנן מסעות על שם מאודעות היו מדיס הם על כן קרא שמה מרה
 דות התאווה כי שם קבדן את העם המתאיים קל על פי יני ביד משה
 הדן ענן ביד ע' אדון ביד משה חצו צדות ביר אהדון תעלם אן אסבב
 תעדיד למסעות לאן אסבב פי הלה למעבזאת אנמא ה'ו יקנייה ענר
 י לחתא ואמי פי למסתקבל פיצק רכדהא כבד ויתטקלה את צריק
 את כדוב ער אסחמע ואעלם חנה לא יתבת ולא יתלך אן תן מעגדה
 למעגדה תאבתה דחיימה עלא מדור אהגיא לאנחא כולהם ומן מעג
 מעגדת אער יעה בל מן אעצמדה אהמת יס קל במרבד ארבעים שנה
 יר למן ט' בל יום ואלמא ואלא לא מרבד — ה'ו מסעות נדע שדא עתיד

[illegible]

ענין איש ידעו אלהים ונקרב צמח צדק ויהיה שם מלך ישראל ויהיה שם מלך ישראל
עמיתו ויהיה שלט בעבר הידיו ולמה שלט בארץ יעל ויהיה שם מלך ישראל ויהיה שם מלך ישראל
שם שבטים וחצי ובארץ יעדל תשעה וחצי לא שדוב שופכי רמים ויהיה שם מלך ישראל ויהיה שם מלך ישראל
דועין ביעוב ואם בכלי בדל מפע מה נאם בכול יר חוץ מן הבדל מפע שיהיה
אמר שהוא ממות בכל שהוא אפול מחט ממותה ואם בארץ יר למה נאם לפי שהוא
אמר ובי ידיבון אנשים והכה דועיהו בארץ אובאקרון שומיע אני בין ברבד שיש
בו אומר כדי להמית בין ברבד שאין בו תל חובאבן יר אובכלי עץ יר צדיק
יש בארץ חובעץ כדי להמית נהדג וזה שם בסגנון בו הוא ימיתנו כמו שכתב
המתרגם בר חתחיוב ליה מן דינא איך לו לא שהדגו בלו הנדבדים השליך עליו
עשתוהו בלגל פלגים מניין תל מות יומת הדוניח והדי אזה דן בנין אב
שהם ממותיו ומצוה לא בואהרם להמית אף כל רבד הממית והמית מצוה
ביר בואהרם להמיתו ונו ממותו עד שיעמוד בדין לפע הסנהדרין שנימית
הדוניח עד עמרו לפניה ערה למשפט והוהדין לכל הנהדגין עד מות הכהן
הגדול ויהיה שם מלך ישראל ויהיה שם מלך ישראל ויהיה שם מלך ישראל
מרוצה מדיים ואחר כהן משום מסול וחזר וכאן וקומה עד מות הכהן הגדול
למי שהוא גדול הדיו פיקולתו כאן כהן גדול הדיו ממת מכיף אחר פיקולת אימס
ואכחמה ואם יצא יצא אחר שיצא באומס או ברצון כיון שיצא אין לו דם לא טלה
לעני מעקלט מכאן למרנו שגלות מכפרות עון שהדי זה גלה וניצל גדולה תפלה
שהדי זה שופך דמים ותפלתו כשמעת שהדי מדונתיו על אם הכהן הגדול של
ותפלל על בנה וימות מעשה בדבי איעדד שידר לפניה הדיבה ואמר עשרים
צנות ולא נענה וידה אגדן ל עקבה ואם אבינו מלכינו דחם עלינו איך לנו לא אתה
נענה לא מפני שזה גדול מזה לא מפני שזה מעביד על מדותיו וזה אינו מעביד
תני רבנן עשר מסעות נסעה שכינה מקדאיו ובנגדן גלה סנהדרין
אגמדה נסעה שכינה מכפרת לכדוב שם וידכב על כדוב ויעק מכדוב למפגן
זכ וכבדה אלה ישרא נעלה מעל הכדוב על מפתן הבית ממפתן לחצר דכח
מלא מית ענן מחצר למזבח שם דאיתי את שני נעב על המזבח ממזבח
בג דבת טוב לעבת על פנת בג מגב לחומה דבת כיהנה יני נצב על חומה

וְעַתָּה הִיא מְחֻלָּה לְכָל יִשְׂרָאֵל כִּי שָׁמַר לְעַצְמוֹתָיו לֹא עָשָׂה
כְּכָל הַשְׁמָה אֲשֶׁר עָשָׂה לְיִשְׂרָאֵל לְכָל הַיּוֹם וְלַיָּלָה וְלֹא
הָיָה אֲפֻקָּה לְיִשְׂרָאֵל אֲדָמָה יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִסָּר טַרְיָקָא לְמַעַן שְׂכַח
מִמְחֻלַּת הַמָּסַח מִמְחֻלַּת קִרְבֵּן הַמָּסַח שֶׁהוּא יוֹ עֶשֶׂר וְלִחְלֹן הוּא אוֹכֵל וְיִצְבֵּל מִעֲבוֹד
הָאָדָם מִמְחֻלַּת הַמָּסַח מִמְחֻלַּת הַזִּמְן שֶׁהוּא יוֹ וְלִחְלֹן מִמְחֻלַּת יוֹם טוֹב שֶׁהַמָּסַח כָּאִם עַ
עֲלֵשָׁה וְכִדִּים נִתְבָּאֵר בְּכִי אֲנִי הַבְּצִיטִי וּמַצִּדִּים מִקְצָדִים כְּדֵי שֶׁלֹּא יִבְטֹחַ בִּישְׂרָאֵל
בְּמִתְחַבֵּר עֵינֵיהֶם וְכֹל הַיּוֹקִים עֲשֵׂה יְיָ שְׁפֹט שֶׁלֹּעַץ כְּעֶדְהָ וְכֹן וּמִאֲגֵדָה כִּי אִיֹּאֵר
לְשִׁכְתֵּי עֵינֵיהֶם מִעֲנָה יִשְׁאָקוּהֶם וְיִצְאֲדוּהֶם כִּמְנוּ שֶׁעָשָׂה יִשְׂרָאֵל בְּעֵת חֲלוֹן הָאָדָם
הַכִּיָּי מִן הָאוֹפֵק וְלֹא הוּדִישׁוּם לְטוֹק עֲמָדוֹ עֲלֵיהֶן זֹאת הָאָדָם אֲשֶׁר תָּמַל וְכִי הָאָדָם
נִתְחַלֵּט וְהָאָדָם לֹא אֲדָמָה לְעוֹלָם עוֹמֶדֶת אֲלֵלָמָד שֶׁנִּתְחַלֵּט הַקִּצָּה שֶׁרָא הָאָדָם וְכִמְנוּ לְכַנֵּד
וְכִנְיָ וְכִנְיָ וְיִצְאָ וְעֵבֶד וְיִכְדָּ מִן הַמֶּלֶךְ בִּינְיָן אֲלֵלָמָד לְמַעַן לְמַעַן לְמַעַן לְמַעַן לְמַעַן
שֶׁכֵּן דָּוִד אֲדָמָה וְכֹל שֶׁצָּטָה הִיָּה לוֹ בְּחֻלְקוֹ כִּזְוָה וְהַתְּאוּיָה לָכֵם וְכִי אֲמַרְהָ אֲשֶׁר
הָיָה לָכֵן מִיָּהָ אֲמַרְהָ וְכֹל אַחֲרֵי מִתְחַבֵּר שֶׁהִיָּה הַמֶּלֶךְ בְּחֻלְקוֹ לְמַעַן יִהְיֶה כָּל
וְלִמְסָה שֶׁמִּצְעָק שֶׁמִּנְאָ לְבִנְיָמִין אִידָד וְלֹא כֹא בְּעֲלֵשָׁה אוֹ נִשְׂאָ וְהַשָּׂאֵר נִתְחַבֵּר נִשְׂאָ
לְמַדָּה אֲלֵלָמָד אוֹ גִּדּוּלִים וְגִדּוּל מִדְּבָר דְּבִי וְהַמֶּלֶךְ דְּבִי וְהַמֶּלֶךְ דְּבִי וְהַמֶּלֶךְ דְּבִי וְהַמֶּלֶךְ דְּבִי
לֹא צָדִיק לְהַמֶּלֶךְ בְּכָל שֶׁמִּנְאָ וְאִידָד נִשְׂאָ וְיִחְנוּ עַל הַיָּדָה כִּבְדָּר בִּי אֲדָמָה שֶׁשִּׁיעַר
חֲכָמִים מִקּוֹם אֵן יִצְמִיל שֶׁבּוֹ חֲכָמִים יִשְׂרָאֵל וְלִכְךָ אֲמַרְהָ מִחֲסֵי יִשְׂרָאֵל מִיָּל וּמִחֲסֵי מִחֻן
לְעִיר אֲתָהּ קִדְמָה אֲפִים בִּאֲמָה וּמִקְדָּה אַחֲרֵי אוֹכֵל אֲתָהּ הָאָדָם כִּיֹּסֶר אֲתָהּ מִמֶּלֶךְ
וְאַלְפִים אֲתָהּ תַּחֲסוֹסָה שֶׁבֶת לְעִיר וְהָאָדָם הַמֶּלֶךְ בֵּין עַדִּי מִקְלָט לְעַדִּי הַלּוֹיִם עַדִּי מִקְלָט
קוֹלְטוֹת לְדַעַת וְשֶׁלֹּא לְדַעַת וְעַדִּי הַלּוֹיִם אֵין קוֹלְטוֹת אֲלֵלָמָד לְדַעַת וְזֶה כּוֹרֵד
שֶׁכֵּר הַבֵּית וְזֶה אֵינוֹ כּוֹתֵן הוּאִיל וְנִכְכֵּם לְעַדִּי מִקְלָט נִקְלָט וְלִכְךָ חֲסִיִּים לְחִיִּים וְלֹא לְחִיִּים
עַאֲדִין קוֹבְדִין כִּדָּן וְעַלִּיהֶם הַתְּכּוֹ הַקִּישָׁן זֹלָזוֹ לְקִלְטֹת וּמִדְּבָר מִחֻן לְעִיר אֲפִים בִּאֲ
מִכָּאֵן שֶׁמִּבּוֹ לְתַחֲסוֹס וְהַבֵּת שֶׁהוּא אֲפִים שֶׁהָיָה כֹאֵן מִקּוֹם וְכֹאֵן לְחֵלֶן וְשִׁמְתִי לְחֵלֶן
אֲשֶׁר יָנוֹס שִׁמְתִי וְכִיֹּסֶר מִגְּבּוֹל שֶׁנִּלְבָּז עִיר מִקְלָטֹת וְגִבּוֹל מִעִיר וְכֹאֵן וּמִדְּבָר מִחֻן לְעִיר
אֲפִים בִּאֲמָה לְבִנְיָ יִשְׂרָאֵל וְלִמְדָּה וְאֲמַלּוֹ הַגֶּר שֶׁהוּא גּוֹלָה לְשֵׁם תְּהִיָּנָה שֶׁאֵין קוֹלְטוֹת עַ
שִׁיָּיִן כּוֹלֵם וְשֶׁמִּטּוֹ הָעִיר וְהַיָּלֹו עִירָה שׁוֹנֵטוֹת וְעִירָה מִצִּלָּה אֵין בֵּית דָּוִן שִׁיָּיִן מִחֻן
אֲחֵרִי וְכֹאֵן לֹא תִהְיֶה אַחֲרֵי רִבִּים לְדַעַת וְכֹאֵן אַחֲרֵי רִבִּים לְטוֹת הָרִיבִים לְעִירָה בִּיָּהָ כִּי
וְכֹאֵן הַמִּשְׁפָּטִים שֶׁאֵינוֹ טָהוֹר בְּמִחֻת מִשְׁלֵשָׁה וְעִירָה מִנִּיךְ לְשִׁנְיָה שֶׁנִּתְחַבֵּר
לְשִׁנְיָה אֵישׁ וְהִי שֶׁם עִמָּךְ הָיָה שֶׁבִּיָּהָ אַחֲרֵי הָיָה לְשִׁנְיָה שֶׁנִּתְחַבֵּר הָאֵלִים יִבָּא דְּבִי
שִׁנְיָה

אני לא הדג לא הגבעו זה לא היא הדג אנשי נוב עיר הכהנים ישר וכהן וגבע
לא שהיה דודש לעצמו אשר ימדה את פיר חמח דבולף הכמח אבל הגבעו
חנם הדגם לכך נרדש רמס ק ויך לבו לא עיו המלכות האבות מזאתו ים
נאסדו שבטים לבוא דהבזה ומאמתו הותדו מאהל פירגש בגבעה אמרו חכ
אין לשרא שמהה בחמשה עשר באב וכיום הכפודים שבנות ישראל ויצאור
וחלות בכדמים ואומדות שח נא בחור עיניך ודחה מה אתה בורר לך ק
וכל בת יורשת נחלה ממטות וכי חפשי לבת לידש עני שבטים באחת לא
דו שאביה ממטה ואמה ממטה אין לאלה בת בן ממין דלוחם הוא אשה
שהורע כוחה בנכסיהאב ויפה כוחה בנכסיהאס בן שיפה כוחו בנכסיהאב
אניו יין שיפה כוחו בנכסיהאס נמצאת אופבן דודש נכסיו חמו מן
הבת ולא תשוב נחלה למה נענה לא אחד לסבת הבעל הוא ירש אשתו
ואחר לסבת דבן ששניהן יורשין לא אל הלחוי ממצות שאינן נהגות
ירדות לכך נפסדו בגבעת בני בנימן שוא בני משה דא למטה אשר
דלת הבת תירש ארי לים עיבן פאואך יתדוגין בנות צלפחד מן גיר שבט
ואנת דלת אירשה לא שבט אחר פדא עה לך יתדוגין לא מעבט ומא
תקנת שבטים שלא יתעלבן דה בזה מי שירש אשה אס ירש דדע מעלין
חותה ברמים ונותנין לו רמיה ואם יהיה חיובל מה צורך לזה לא הממנה
חודר ביובל דו ידושה חודרת אפול ביובל כמו שיפודש הגאון ק ולא
תשוב נחלה ממטה אלמטה וכל בת נודעת נחלה בדבור אחד נאמרו
דבור ושמווד בריבור אחר נאמרו ק לא תלך שעטנד גיילים תעשה
לך בריבור אחר נאמרו מה שאין הפה יפנה מאחורין יכולה לשמוע
יבת הלא כה דבקי טעמאם ופטיש חתונה סלע השלמותו
ומע הפדוריס בעדלת מי שאנו לו מוריסוהכל עכרין ואסתנו לו מיחרים
אשר בירו עש פלח ורחיק בירו מפקיריס ונלמה דאת הפרשה בעד
עדדת שרי בה וזה הוא ענין ההפדה בישעיה
ויעניו בן אמוץ אשר חדה עליהורה ויהיה שמויהם המל
מלכות וידועלים לאן למקדש פיהא בן אמוץ אמוץ אמוץ אכזה ישעיה
בן עם עדיוה ותנבא עלה יהודה וידועלים על עני שבטים יהודה ובנימין
ד סוכאן ידועלים שמעו שמים והאדיני אדץ לני שישעיה דאז משה

אבך מחותןך לעד רבך ויגדל צבור ימי מעל תוך העיר מעיר למדך רב
טוב לעבוד במוקדך מרצך מדרבך עלתה ויעבה לה בעקזמה רכתי
לכה ואעבודך מקומי וכנגדך אלתי ענה רדין מלשכות הגדולות
מחנות לדושים מידעוילים לעצם מיבט לאושא מאושא לעמך עמ
לביט שעדים מבית שעדים לצפורי ומעם נעתקין למקדש תנו לבנך
שמועם תלמידי חיו לו להללך דקן שלטים מהן ראויין שתעדה עליהן
שבעה ושלטים מהן ש ראויין לעבד שנים ולקבוע חדשים ועשרים
בינונים גדול שבכולן וועתן בן ענדיל וקטן שבכולן דבן יוחנן בן זבאי
אמרו עלין על דבן יוחנן בן זבאי שלא קח שיחת חולין מימיו ולא הלך ארבע
אמות בלא תורה ובלא תפילין ולא קדמו אדם לבית המדרש ולא יעץ בבית
הכנסת ולא בבית המדרש לא שונת לא עדאיוולא שונת קבע ולא הניח
בבית המדרש וישיבה ולא מיטא אדם רומם וישב לא יושב ורודש ומשני
ולא פתח אדם לתלמודין לא הוא בעצמו ולא אחר הגיע עת לעמוד מביית
המדרש אמרו עלין על דבן יוחנן בן זבאי שלא הלך מדרג נמשכה
והגדות ודקדוקי תורה ודקדוקי סופרים וליין וחמדין וגדירות ודקדוק
וגמטיות וממשלות שונות וממשלות כופות שיחת דקלים ושיחת שדים
ושיחת מלאכי העדת רבך גדול ורבך קטן הוזהר אביו ורבך לקיים מה ש
להנחיל אהבי יש ואוצר אב שרח הויה אביון אריבין שני חכ אב רב
שלוש דמעות מוריד הקבה בכל יום עליו שפסק ללמוד ולא למד שואמר
תשמעוה במסתרים תבכה נפשי שתה מים מבולך זה תלמיד חכם שאין
לא קבלה כבוד שנתכנס לתוכו מים ונודלים מתוך יאודין זה תלמיד חכם
שמבין מעצמו וידון וירמה רבך לרבך כבאר שהיא מידלת מים חיים מה
סביבותיה אחר כך משקה לתלמידים שני פוצו מעינותיו חוצה ונחמה
עני דאשון ולא דאשון לא יכופד להם בעבול שפיכות דמים הגשמים עני
מדויד אתה למור שני ויהי רעב בארץ שלוש שנים שנה אחת שנה כוזב
ישלם בדגל ואמר להם דויד ברחו עמא יאבכם עובר עד שאין חגשמים
נעצרים לא בעביל עד ברדן ובך עלו בשנייה ובך בעליהם בראש ולא
ללא גלוי עדיות ולא שפכות דמים אמר אין הרבך תלוי אביו הועב באורי
ותומים ויאמר עי אל שאול ואל בית הדמים על אשר הדג את הגבעה
ובי

ה'תשנ"ח ספר חסד וחסד לט יעקב א' עליו תלמוד

לשבת שחל פורים להיות ביום זה

המלחמה

[illegible]

לשבת פד' צח דקל

1975

[illegible]

[illegible]

שלאה רגלים במזרח שלה

החמצע עלה מאד וכרמל הולך

בגן עדן או למעלה ממנו

למנוחה • לחממה שנה

לדניאל שניא והוא שכיב.

לפרקים שנתמך כבוד

..הליך תהליכי

ח' חשון תשנ"ז

זעבט ש' וואס וואס

לחניבעל ורסוע

אֶבְרָהָם וְהַדְּבָרִי תִּי אֵלֶיךָ

שְׁמוֹנֶה עָשָׂר וּפְיָבֹזֶרֶת

יחפזה חל איכא

סדר ומערכה ש

זה נתאחד דא דא

הוא בן עמלדס ישראלי

אמר ויבחרנו עני

ל' עשרי חודש חדרה

זרועה פאדל פאדל

לד לרבך פהו טהו

ה' תע"ב

מלון ובינת נבונות

אדענטיג לאז לאז יך

ועיס' בייחוס ובמ

על ידי שיתוף פעולה עם

י"ה באב תש"ז

המחיר הנמוך ביותר

בית החרש

כל העם הארץ קדו על התרומה הזאת בלהדא יך ליה
השעיה חג שבוע בלגמד התחילו למנות ממנו לחגה שבוע ומחה און
לפי קד ב"ן דבי הדי פי ספר עבודה אן כל הידיעות והמנחות ויהי
אין פוחתין מהן ואין מוסיפין עליהן וזה שכתבנו לך לפי
המנהג והוא לפי שעה בלבר ואמי קן שער החם מעמי יהיה סגור
שבת ימים וביום השבת יפתוח ר"ל תפציל לך לשבת לחנה רל
עלי חרות אע"אם ואמי קן הבא דרך צפון ואמיו צא דרך שער
דאן כדו ש"א ינח דההעכינה לאחורין והנשיא בתוכם בבוא
ובוא ובצ"ו כמבאן למדנן שלא יצא תלמיד מבמ' אלא אחדונה ואל
ולמרנן שמיין מכבדין אלא בשעת כניסה לא בשעת יציאה
למחרת חרש בשמואל

מחר חרש כיפקד מונ' מבא
אמר והיו שב מכבד את מדומן ומן עצמה ד"ר מא כאן אחר יושב
במקומן ושלשית תדר מאור יעני תטלעוקד יך אתדר ירפע
ממכתה שחידת עליהדיס אב האדל הי חגר משהודה יסאו
איהא אי מנתדחה מתל ורין וון מאדל ומעני ושלטה לאנה באפלפיר
ד"ש אאל ופי דאש ודש אתאע ופי אים אתאני אדי הו דא בקרא עיבוד ה
ומה וזפי פסוק החדש השני משם כבוד ד"ר לאנה כאן לה מב
משהוד עני שאול ואכנר מדתפע מחתלים והו קן ויפקד מדום דה
לא אה"י וגד פיה מן קא"ר אנאס" בן נטות המדרות אבן למתקחה
אמסכת שאול וקלא אגת נציבי פתדוגהא שאול ואולדת לה יהו
גמאן יחזקתן לה קדאה עילי ירי ד"ר פכאן יחבה אהבת תורה והי
שאנה חלוקה ברבד וסאן ינ"דה מן חביה כמי באן פי אצרה פי מ
אמסכת חלוקה ברבד וסאן ינ"דה מן חביה כמי באן פי אצרה פי מ
שאנה חלוקה ברבד וסאן ינ"דה מן חביה כמי באן פי אצרה פי מ

וכבר נכתב לנו הר שער וליני חזקה בדברי. לא חסרת דבר מבין שהיה המין מתהפך לכל מיני
שם שמים. א תצו את מואב וא תתגדל בם מלחמה אבל צעקו מצעקת לומר להור

מאמר זה שזה שער שיחה מנהגה שומרה מואב. אבל הקטנה קדחה לבנה
בן עמי לכך נחמ אל תצודם כלל. דמה יבאו עמה בימי יהושע. והם חתונה
בימי עזרה. והם ידעוה לימותה מלך המשיח. אל תצד את מואב ופולת ידעו
שלמעה לא שרדש קל וחומר ומה נרין שלא באו לא לעדוד את מואב נאמל נדוד
את המהינים. מואבים עצמן לא כן שכן. כי ידועה לעצמם. מדן שהגו יודעאבו
מן התורה. אבל ישמעאל עבד שהבן מן השפחה עבד ומה שקנה עבד קנה דבן
הא אף לו ידועה שהוא פדא דרם מרבדי. אמר הקב"ה למשה לא כעס שעולתה גל
דעך לא אל תצד את מואב שתי פדרות יוצאת מיהן דות המואביות ונעמה עמונת
שמהן יוצאת המלך המשיח הוי אל תצודם. ויהי כאשר תמו וירבד עי לי ימן הנ
עלמנא אן לים כאן אפסא. למשה מן בער למדקלים מתלמא כאן יחיתה מן
קב לו עלי אן בבוותה בגיד תוס. למתכילה לא למא אהא פעהם. ונפץ ונעבד
בעל הני דיוה בוסט אפסוק ליעלמנא אן לים בער מדודהם מן בני עשו דאחו. לי
מואב בלהדג סיחון ועוב כמא באן בפדע פדה. בל אנה אתבעהני מואב כמי קר
אסתח עמון ומואב אן קר כתף להם הקב"ה את ארצם במתנה ולא איש אל ויכדב
פגעל הני דיוח. והעוים היועבים בחצרים. הרי בא ליעלמנא אן לים עארהא
בלאד אבימלך ארי. שבע לו אברהם שלא כח אדצם פא עלמך אן קר אסתחלת
א מדה פלד אן יגוד אסתפתאחהא. קמו סעיוע את בחל אדנן מה טיבן שלנחר
אדנן אל לפי שהן שני הדים שהיו מימות העולם דה כנגד זה אדם עומר בהך
זה יחבדו בשני ומסיחין זה עם זה וארם מהלך שני מילין עד שהוא יודר לתחתין
שלהך ובאחר שתי מעוזות ובשני רדין מכוונים כנגד פתחי המערות ובדייתן מימ
בדחטית מה עשו האמורדין הלכו הגבודים שבהן וישבו במערות ואמרון עידרון
ישדל לתוך הנחל נבוא עליהן אכץ ומכץ ומלמעלן ומלמסן ונעמידם אמר להם הקב"ה
דומן סעו אל תידאו מיהן. היום אהליתם סחרך מכאן שעמדה לו חמה ראיתיה
זיחל אחל לגדה. שוה והיכן היא במלחמת עמלק. ואעלה כולאבים ממדבר
קדימות ולהלן הוא אומ' וישלח ישרא מלאכים ללמדך עדועה הדוד הוא הדוד
מה הוא קדימות הוא מדבד סיני שידדה בו קדומה שהיא התורה שני יין קנני
אעית ידכו קורים מפעליו מאד. כאשר עשו לי בני עשו והלא כח ויכאן ארם
דון את ישרא עבד בגדלו. יא אומדן שחא חודר על גבול בכסה תעצבתי

[illegible]

והביא לו ש"ח של זהב שחרי כשבאו לדין מיר התחיל להתנות הדין על חמה
דמיה לו ואמרה מדי וטהר דיני קמך כמנחת אדמה בא ואמרה לו פעם ראשונה
ועתה ועל עתה אמר ומה אעש ונ פה ש"ח את המנורה ודורך שלמועם כמו
שתדגם יוטתן עביר לו בריני דאעלים וף בדינך יותום לא יפוטו מעשה
ביתם שהלך לדין לרוב לו בידועלים אמ' לובצע לו שתי בדיעות שלעצום
ומל' לו שתי חביות שלמים עשה כן' למחר אמ' לו כן מיר נצטער היתום הלך
למנוצתו אמנה בדרך אמרה לו מה נעשה בדינך אמ' לו נעשה דיני
למנוצתו מבדע על עצים וממלא מים ולא הביא בעל דיני מיר חדה מן
אמרה ומה אם דה שהוא איש חני אני חשה למנה על אחת כמה
למה לדיים וריב למנה לא יבא איהם וחשיבה שופטין בבראש' תני דבנ
לירה סנהרדי גדולה לחזור לעבדיה תהלה ומשם הן נשתדיין למקדש' ו
לתשעה באב

[illegible]

[illegible]

אֵלֵינוּ יְהוָה וְאֵלֵינוּ יְהוָה
בְּפֶתַח שַׁעַר הַחַיִּים
אֶתְחִיל

בְּעֶזְרַת נְשָׁתָהּ בְּאֵת
וְאֶתְחִיל דְּשֵׁה תְּבוּא תְּפִלָּה
לְפָנֶיךָ כְּאֶמְנָה וְאֶתְחִיל מִלְּטוֹת תַּחֲנוּן לְאוֹמֵי מִלְּטוֹת תְּפִלָּה וְיֵשׁ אוֹמֵ
מִלְּטוֹת חַסֵּד לְפָנֶיךָ מִשְׁעָה לְמִדּוֹם אֵינִי יָשִׁיבָה אֶל־לֹוֹ הַדְּאִיעַ נֶאֱמַר כְּבוֹד
הַדְּאִיעַ מִה שֶׁלְּמַעַל וּמִתַּן שְׂכָרָן שֶׁלִּצְרִיכִים וְשֶׁלְּכָל אָדָם אֶל־לֹו מִשְׁעָה הַאוֹצֵר
הַזֶּה שֶׁלֹּא אֶל־שֶׁלְּבַעֲלִי תִטְּוֹבָה אֶל־וְדָה שֶׁלֹּא אֶל־שֶׁלְּבַעֲלִי תוֹרָה אֶל־וְדָה
שֶׁלֹּא אֶל־לֹא שֶׁחַיִּים בִּירוֹן מַעֲשֵׂה וְלֹא רַבֵּד מֵאֹ חֲנִינוּתָן לֹו מֵאוֹצֵר זֶה עֲנִינִיתִי
אֶת אֲשֶׁר אֶחָד וְדִיחָם אֶת אֶת אֶת לֶכֶךְ נֶאֱמַר וְאֶתְחִיל בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אֶתְחִיל
עוֹבֵר דִּיעוֹל חַיִּים לְבִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁעוֹל בְּדִנְשׁ לְבִיתֶךָ אֶל־לֹו הַדְּאִיעַ אוֹצֵר וְאֶתְחִיל
הַדְּאִיעַ הַדְּאִיעַ שׁוֹאֵמֵם זֶה עֲשֵׂה שְׁמוֹת וְתִפְלָה תִפְלָה שֶׁנִּי וְתִפְלָה
בְּעַד הָאֱלֹהִים דְּעֵקָה וְנֶאֱמַר שְׁנִי וְדִיעוֹ וְתִפְלָה שׁוֹעֲתִים וְנֶאֱמַר שְׁמוֹת
אֶת גְּמֻלָּתָהּ בְּעַד יֵשׁ וְכֶךְ דְּאֶת בְּעַד שֶׁנִּי בְּעַד לֹו אֶתְחִיל דְּנֶה וְפִגְמִיעָה שֶׁנִּי
וְאֶתְחִיל בְּעַד דְּנֶה וְאֶתְחִיל בְּעַד נֶאֱמַר שֶׁנִּי וְאֶתְחִיל בְּעַד לֹו שֶׁנִּי וְעִמּוֹ
כְּכֹחַ וְתִפְלָה תַּחֲנוּן שֶׁנִּי וְאֶתְחִיל וְהִלֵּךְ הוּא יוֹדֵעַ שְׂכָרָן נֶגְדֵךְ שֶׁנִּי
שֶׁלֹּא יִכְנֹס לְאֶרֶץ אֶל־אֶל־יִמְנֶנֶת אָדָם עֲבָמִי הַתַּחֲנוּן שֶׁלֹּא יִכְנֹס אָדָם הַזֶּה
וְחִלָּה שֶׁלִּי מִסּוֹכָן לֹו אֶתְחִיל עֲלִי אֶתְחִיל אָדָם עֲבָמִי מִן הַבְּדֵעָה וְכֵן
שֶׁהִדִּי מִשְׁעָה דְּבִי עֵה עֲשֵׂה הַדְּאִיעַ שֶׁנִּי וְעִמּוֹ נֶאֱמַר לֹו אֶתְחִיל וְלֹו
שְׁמוֹת אוֹת הַבְּלֵעַ וְאֶתְחִיל אֶתְחִיל כֹּל אֶתְחִיל תַּעֲשׂוֹן וְהַתַּפְלָה שֶׁנִּי וְאֶתְחִיל
יְיָ אֱלֹהִים אֶעֱלֶם אֶתְחִיל אֶתְחִיל אֶתְחִיל אֶתְחִיל יוֹדֵעַ יוֹדֵעַ יוֹדֵעַ אֶתְחִיל אֶתְחִיל
שֶׁלְּעוֹלָם וְאֶתְחִיל אֱלֹהִים אֶתְחִיל יוֹדֵעַ יוֹדֵעַ יוֹדֵעַ אֶתְחִיל אֶתְחִיל וְאֶתְחִיל
הַזֶּה בְּאֶחָד אֶתְחִיל לֹו אֱלֹהִים אֶתְחִיל מִשְׁתַּדֵּךְ יֶדְּאֵל עֲלִיָּה תֵעַ וְעִלִּי אֶתְחִיל
וְעִלִּי אֶתְחִיל וְקִדְּרָה הִם וְתַעֲשֶׂה בְּאֶחָד מִן דְּתַבַּת אֶתְחִיל יוֹדֵעַ יוֹדֵעַ יוֹדֵעַ
תַּעֲשֶׂה מִשְׁעָה וְקִדְּרָה אֶתְחִיל אֶתְחִיל אֶתְחִיל אֶתְחִיל אֶתְחִיל אֶתְחִיל אֶתְחִיל
עֲמִידָה מִחַיִּים וְעִשְׂרִין קִטָּה וְאֶתְחִיל מִן גְּמֻלָּה אֶתְחִיל נֶגְדֵךְ עֲלִיָּה כִּי לֹו
אֶתְחִיל דְּרֵךְ הַזֶּה וְבִיָּה כְּטָה וְקִדְּרָה אֶתְחִיל מִדִּיתִם וְהִדִּי הוּא אֶתְחִיל עֲלִיָּה
כְּטָה אֶתְחִיל יֶדְּאֵל עֲלִיָּה אֶתְחִיל אֶתְחִיל אֶתְחִיל אֶתְחִיל אֶתְחִיל אֶתְחִיל
אֶתְחִיל חֲדָשִׁים קִטָּה עֲלִיָּה בְּאֶחָד מִן אֶתְחִיל מִדִּיתִם אֶתְחִיל עֲמִידָה
בְּעִלִּי הַמְּלֹוֹת וְאֶתְחִיל טֹו קִטָּה שְׁמוֹת עֲלִיָּה חֲמִשׁ עֲשָׂה שְׁמוֹת

וְשָׁמַרְתָּ אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר־אָמַרְתִּי לְךָ וְלֹא־תִשְׁכַּח אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר־אָמַרְתִּי לְךָ
 בְּלִשְׁוֹן הַיּוֹדֵעַ לִיעֲלֹמֶנָה אֵץ נִקְתָּהּ פִּי יִסַּךְ וַיַּחֲדֵךְ הָעַם מִן־הַלֵּב לְאֹחֲרֵי וְלֹא
 תִּקְלָה לְחַתִּי אֶת־כַּבְדּוֹ וְלֹא־עָלֶיהָ וְלֹא־הָיוּ אֲמִתּוֹת לִפְנֵי
 עֵינֵי בְחוּלָב לְחִדְשִׁיָּהּ אֹמֶר אִם יִכְלֹל אֶת־הָאֵל לְשַׁלְּלָהּ עַד־
 מֵשֶׁה וְחָם לְחֹתֶנְיוֹ לִישׁוֹן לִישׁוֹן אֲחֵרִים מִן־טַעַם יוֹם אֶשְׁדָּע עֲמֹד
 לִפְנֵי יְיָ וְלֹא־יִשְׁכַּח וְלֹא־יִשְׁכַּח מִכָּאן סְדֵבֶלֶת הַתּוֹדָה מִעוֹמֶר חוֹשֶׁךְ עֵנָן
 וְעֵרֶפֶל דֶּרֶךְ בִּינְיָאן לֹא־פִי וְיִשְׁמַעִיתֶנּוּ כִּי־אֵל אֵל הָיָה חֲגָב וְצִלְמָה אֲמֹנָה
 וְתַמּוּנָה אֵל כִּי־דוֹחִים חֲלָתִי קוֹלִי עֵינֵי לֹא־תִרְדּוּן וְלֹא־יִשְׁכַּח לֹא־יִשְׁכַּח
 וְלֹא־יִשְׁכַּח לֹא־יִשְׁכַּח לֹא־יִשְׁכַּח לֹא־יִשְׁכַּח לֹא־יִשְׁכַּח לֹא־יִשְׁכַּח לֹא־יִשְׁכַּח לֹא־יִשְׁכַּח
 יֵשֶׁנִּי קוֹל־טָאִיץ עֲלֵה עֲלֵכֶם מִן־לֵב אֲמִתּוֹת פִּתְחוֹת הַדְּבָרוֹת
 וְעַד לִבִּי אֶת־בְּדִיתוֹ אֶשְׁדָּע צוּר אֲתֹכֶם לַעֲשׂוֹת הַדְּבָרִים כֹּהֵן מִפִּי הַגְּבוּרָה
 לַעֲשׂוֹתֶכֶם אֲתֹכֶם בְּאֵיךְ לִלְמַד עֲדוּבֵי־מִצְוֹת תְּלוּת בְּאֵיךְ וְנִשְׁמַדְתֶּם מֵאֹר
 לַעֲשׂוֹתֶכֶם הָיָה אֲנִי־אֵל עֵץ אֶשְׁתַּקְּדָה אֶת־נְשִׁיךְ אֵל כִּלְגָסִים מִדְּבַר מִן־מֵחֶרֶץ
 וְכֹדֶה פֶּן־תִּשְׁחִיתוּן וְעֵשִׂיתֶם פֶּסֶל תַּמּוּנָה כִּלְסָמֶל דֶּרֶךְ תִּקְדָּם בִּינְיָאן וְלֹא־יִשְׁכַּח
 פִּי־עֲשִׂיתֶנּוּ יִפֶּן תִּשְׁמַע עֵינֶיךָ וְרֵאיוֹת אֶת־הַשְּׂמֵשׁ שֶׁלֹּא תִתּוֹר בְּעֵינֶיךָ לִבְךָ וְתִשְׁמַע
 עַל־דֶּרֶךְ עֲבוּדֶיךָ וְאֵלֶיךָ יִשְׁמַע הֵכֵל מִן־כֹּל־בָּה עוֹלָם וְלֹא־יִשְׁכַּח אֶת־הַשְּׂמֵשׁ
 אֲדַמֶּד מִן־לֵבִי כִּי־עֲלֵה בְּמִנְהַג אֶפְאֶרֶת אֶעֱלֶם אֲנֹכִי אֲבִי־הַמֶּלֶךְ מִעֲתִידִי אֲחֵלֶה
 בְּצִוְּרֵךְ אֶשְׁמַע וְלִבְךָ־הַ בְּצִוְּרֵךְ אֶשְׁמַע וְכֹדֶה אֲבִי־הַמֶּלֶךְ פִּתְחוֹת עֵינֶיךָ אֵלֶיךָ אֶשְׁמַע
 אֶת־הַמֶּלֶךְ בְּאֵיךְ יִשְׁמַע וְלֹא־יִשְׁכַּח אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ
 בְּאֵיךְ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ
 עֵשֶׂי נָחֵם וְיִשְׁמַע לְמִשְׁתַּדִּי אֶפְקִיָּה וְצִוְּרֵךְ צוּרָה עֵשֶׂי בְּמִלֵּל אֲמַנְצִי סִלִּים וְיִשְׁמַע
 מִן־כֹּל־בְּאֵיךְ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ
 פִּי־עֲשִׂיתֶנּוּ יִפֶּן תִּשְׁמַע עֵינֶיךָ וְרֵאיוֹת אֶת־הַשְּׂמֵשׁ שֶׁלֹּא תִתּוֹר בְּעֵינֶיךָ לִבְךָ וְתִשְׁמַע
 עַל־דֶּרֶךְ עֲבוּדֶיךָ וְאֵלֶיךָ יִשְׁמַע הֵכֵל מִן־כֹּל־בָּה עוֹלָם וְלֹא־יִשְׁכַּח אֶת־הַשְּׂמֵשׁ
 אֲדַמֶּד מִן־לֵבִי כִּי־עֲלֵה בְּמִנְהַג אֶפְאֶרֶת אֶעֱלֶם אֲנֹכִי אֲבִי־הַמֶּלֶךְ מִעֲתִידִי אֲחֵלֶה
 בְּצִוְּרֵךְ אֶשְׁמַע וְלִבְךָ־הַ בְּצִוְּרֵךְ אֶשְׁמַע וְכֹדֶה אֲבִי־הַמֶּלֶךְ פִּתְחוֹת עֵינֶיךָ אֵלֶיךָ אֶשְׁמַע
 אֶת־הַמֶּלֶךְ בְּאֵיךְ יִשְׁמַע וְלֹא־יִשְׁכַּח אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ
 בְּאֵיךְ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ
 עֵשֶׂי נָחֵם וְיִשְׁמַע לְמִשְׁתַּדִּי אֶפְקִיָּה וְצִוְּרֵךְ צוּרָה עֵשֶׂי בְּמִלֵּל אֲמַנְצִי סִלִּים וְיִשְׁמַע
 מִן־כֹּל־בְּאֵיךְ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ אֶת־הַשְּׂמֵשׁ
 פִּי־עֲשִׂיתֶנּוּ יִפֶּן תִּשְׁמַע עֵינֶיךָ וְרֵאיוֹת אֶת־הַשְּׂמֵשׁ שֶׁלֹּא תִתּוֹר בְּעֵינֶיךָ לִבְךָ וְתִשְׁמַע
 עַל־דֶּרֶךְ עֲבוּדֶיךָ וְאֵלֶיךָ יִשְׁמַע הֵכֵל מִן־כֹּל־בָּה עוֹלָם וְלֹא־יִשְׁכַּח אֶת־הַשְּׂמֵשׁ
 אֲדַמֶּד מִן־לֵבִי כִּי־עֲלֵה בְּמִנְהַג אֶפְאֶרֶת אֶעֱלֶם אֲנֹכִי אֲבִי־הַמֶּלֶךְ מִעֲתִידִי אֲחֵלֶה
 בְּצִוְּרֵךְ אֶשְׁמַע וְלִבְךָ־הַ בְּצִוְּרֵךְ אֶשְׁמַע וְכֹדֶה אֲבִי־הַמ

כי לטענה חו לא יצחק וכדאף לא יגוז לכהן ויבין אף ידור
בבדסות כהנים ואתם הרבדים ביו יעני פלגים לא עלם לא יד
מכעליך פחדאך וגוה תע כולכם היום יום חזק דבזמלא
מגין שהצבא מחיה מתים אמר מן התורה שיש חבוב ודס
לא קיבל ממנו לא אמרן הו וקם העם הזה אמר ימים יחיו מותיק
נבולתי ידומון אמרן דלמאנה מתים שהחיה יחדך אמר ומז הכתובים
דבב שפתי יענים אמרן דלמאנה מתים שהחיה יחדך אמר ומז הכתובים
הזה למען ידבו ימכם ויתעלה לכת לכם לא אמר לא להם מכך להחיה
המתים מן הזה ושכביון דאף שיהא זינו ואתם הרבדים בזמ
שאתם דבקים ביו אתם חיוס דאף שיהא זינו ואתם הרבדים בזמ
אתם בחנם למדתם וכן שכללמאן לדודות לא תלמאן לא בחנם מכך ש
ללמד בעמד ועמדתם ועשיתם חזקה על אלעם ולעמל אר הם מדת
בבעזהם בעץ ולא תתם לשדועה לא במאמונהם קא איך להצבא בעה
למאדבע אמות שלהלכה יעני לאנסאן לעלם לעמל והי אהלכה ביה
הבמתכם וביטתכם אי דו חכמה ובינה שהיא לעינה עמים הוי חומ דו חכ
שפופות ומדלות וכל היורע לחשב ואינו מחשיב עליו נאמ ואת פועליו לא חג
תקופות וגמטריות פדפדיות לחכמה קעם ופתחי טיה הן הן גופי תורה כולא
קשות בכל דאין אין מכך שותפית הצבור נשמעת ואפלו יש בהם חטאים
אמרן כלתענית שאינה מפושעי ישרא אינה תענית שהיא חלבה דיהה דע
ומיאה הכת מסממני קטודת אבלי חור דדעו ינו בהמצאן אימתי בעט
ימי תשובה אמר לפטח עז דלובה והיא לחוקה היא עמו בבית וצועץ איה
וחנה שומעת והקצב דחוז והוא קרוב מן האדף ושר לשמים העליונה שמונה
אלמים שנים ואחר לחש בתפלות והו שומע שני ביון בכל דאין אין חדים
ומשפטים צדיקים לא אפדאט פיהא כמאל מרהב אדהבא אתי יתכלפון צדי
סדיה או מאל עבאר אצנאם לא ירבחו למעבור אתהם דכנאפס וד וט
וד פידאן חובבעץ לאמם לא ובעול בתו וכלתו בלעדיעה עאדלה באפ
זאכט ציאת דק מיוט שאם תדעה עלן משנתו אינו עובר השמלך מן
עצמך ושמוך נפער מלחל חדים דא ועמוד נפער מלחכול סם היות
היה מנוחה אשר חגגי נעמן לזכר היום והלא נביר עדינה בעני לא

וַיִּמְדּוּ אֶת לִוְיִן הַדִּיין עֵתָּה לִי כַעַם שְׁעֵרֵי דִי אֶמַע נָדִי שְׁאֵרֵי בָן לְמַחֲרֵי הַלֵּךְ בְּפָחִי
נִפְעַל מִדָּח אֲמַנָּה אֶת בְּדֹדךָ עֵתָּה הוֹלֵכֶת לִדִּין אֲמַנָּה לְמַה נַעֲשֶׂה בְּדִינְךָ אֲמַנָּה
כָּלֹס חֲסִידָה וְכֵה דָה עֵתָּה אֵשׁ אֵשׁ עֵתָּה עַל אֶחָת דָּמָה וְכֵה חֲדָלָה מִן הַדִּיין
לְדִיִּים יִתּוֹם לֹא יִשְׁמָטוּ וְדִיב אֲמַנָּה לֹא יִבּוֹחַ אֵלֶם וְעוֹד מַעֲשֶׂה בְּאַחֵר שֶׁהָלַךְ אֶל הַדִּיין
לְקַבּוֹל אִין שִׁכְנָבָה עֲלֵיתוֹ מִדָּחָה מוֹעֶשֶׂת עַל מִשְׁתֵּי הַדִּיין וְעוֹד מַעֲשֶׂה בְּאַחֵר אֶחָת
עֲתָה לִדִּין מִנּוּדָה עֲלֵדָה הַלֵּךְ עַל דִּינָה וְכֵה אֵשׁ אֵשׁ דָּחָב לִדִּין וְהַשְׁכִּיחַ לִדִּין וְהַ
הַדִּיין הַסְתִּיד טַעֲנוּתֶיהָ דָּמָה לֹא וְאֲמַנָּה לֹא יִבְהִי דִינָה דָּמָה דָּמָה דָּמָה וְכֵה
אֲעֵה וְכֵה שִׁיחַ אֶת הַמִּנּוּדָה אֵיבָה יִשְׁכָּה לְמַה הָיָה עַל לֹא בִּיתָמָל עֲבָדוֹ עַל
הַתּוֹרָה שְׁעֵתָה בְּאֵף בֵּית וְכֵה דִינָה שְׁכָנָה מִדָּחָה עַל לֹא בִּיתָמָל אֲמַנָּה בְּעֲנוּתוֹ
אֶת טַעֲמוֹ וְלֹא אֵיךְ יִנְי נִפְעִי אֲשֵׁר וְלֹא אֶתְחַר בְּמִדּוּעִים וְלֹא אֲוֹרֵב אֶת יִשְׁרָאֵל
אֲשֶׁרִי יִדָּח חֲתָנִיו וְלֹא אֲשֶׁרִי תִמְנִי דָּרָךְ וְלֹא יִתְהַלֵּה לְדִינָה וְכֵה כִּדָּץ נִין מִתְהַלֵּה
לְדִינָה לְמַח דָּחָב פְּלִיפִּי יוֹשֵׁלִים בְּקוֹלֵי דָּמָה כְּפִלָּה עֲטָרָת דָּחָב וְכֵה אֲשֶׁרִי סִמֵּךְ
יִנְי לְכָל הַנּוֹפְלִים בְּכָדָךְ אֵלֶם וְכֵה מִדָּחָה בְּעֲנוּתוֹ אֶת טַעֲמוֹ לְכָמָה אֲרִי אֲעֵתֵב דָּחָב
לֹא אֲכָדָה וְכֵה אֵיךְ יִנְי נִפְעִי אֲשֵׁר בְּכָדָךְ בֵּא וְכֵה לְמַח דָּחָב בְּדוּחַ הַקּוֹדֶשׁ כְּדָחָב
אֲכָדָךְ וְלֹא יִתְכַּסֵּי כְּמוֹ שֶׁנִּבּוֹךְ תִּבּוֹךְ הָאֲדָרָךְ וְהוּא דָּחָבִי גִ' חֲדָרִים סִימָן לְכָדָב יַעֲנֵה אֲנִי וְעוֹד
יַעֲנֵה אֲנִי בְּכָדָךְ מִתְלָךְ אֶל כָּח דְּפָח נָחָלָה וְאֲשֶׁרִי תִתְכַּסֵּי אֲשֶׁרִי תִתְכַּסֵּי דָּחָב עֲנָה
תִּתְכַּסֵּי אֲלֵחָסֵן וְהוּא קָדָם עַל הַשְׁמִינִית וְכֵה אֶת דִּינָה הוּא תִתְכַּסֵּי אֲלֵחָסֵן יַעֲנֵה פְּסָבָח לֵאלֹהֵי
אֵלֶם פְּסָבָח וְאֲמִי נִבְכָּח אֶלֶם מִן הַדִּינָה לִנְי בִּין וְכֵה אֲמִי יִנְי וְכֵה אֲמִי יִנְי עֲלֵי
יַעֲנֵה יִתְלַחֵךְ וְכֵה דָּחָב בְּאֲמַנָּה וְאֲמִי קָדָם בְּשִׁיר בְּעֵלְיוֹת פִּי אֲמַנָּה אֵלֶם לְכָמָה
בִּוֹטָה בְּאֲמַנָּה אֲוֹרֵב וְכֵה אֵלֶם אֲעוֹן מִן אֵלֶם עֲדָרִי מַעַם יִתְלַחֵךְ בְּאֲמַנָּה לֹא אֲמַנָּה
מַעַם אֵלֶם שֶׁהָלַךְ בְּעֵלָה וְכֵה לְכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּמִדּוּעִים כָּל מִקְוֶה שֶׁהָיָה הוֹלֵכִין הֵן
יִתְלַחֵךְ עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ
יִתְלַחֵךְ אֲמִי יִתְלַחֵךְ בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ
וְכֵה אֲמִי יִתְלַחֵךְ בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ
יִתְלַחֵךְ חֵי צִתָּהּ פְּלִיךְ אֲוֹנָה לֹא תִתְלַחֵךְ תִּתְלַחֵךְ רְנוּבָהּ בֵּית דָּרָךְ יִנְי לְכָמָה
יִתְלַחֵךְ לְכָמָה מִן עֲוֹנוֹתָן אֵלֶם אֲוֹנָה אֲכִיל מִן תּוֹשָׁלִים אֲלֵלֹד שְׁכָנָה פְּלִיךְ וְכֵה
דָּחָב נִשְׁכָּח בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ
אֲמִי יִתְלַחֵךְ מִן מִנְעָה אֵשׁ שְׁכָנָה חֲדָרִים אֵלֶם עֲלֵינוּ כִּדָּב שְׁכָנָה אֲמַנָּה יַעֲנֵה
שְׁכָנָה עֲלֵינוּ לְכָמָה וְכֵה אֲמִי יִתְלַחֵךְ בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ שְׁדָתִי בְּכָדָב עֲלֵיהָ

שמואל א' כ"ד ויהי ערב וידיד אברהם ויחזק מחתה אלכור מן אלמס ויהי מוכר
באחלה אל ויהי בלחך אלכור מן אלמס ויהי מוכר
נאחך אלכור מן אלמס ויהי מוכר
בכח ענין הדין אלכור מן אלמס ויהי מוכר
אנה תן ויהי מוכר מן אלכור מן אלמס ויהי מוכר
ועצם ועלן בתעצמה ועצמה ולא יפעלך לבידה בלכחיה תע יתן אלכור
ועצם ועלן בתעצמה ועצמה ולא יפעלך לבידה בלכחיה תע יתן אלכור
ואעקב הוא לכלב אברהם וכך הוא אומ' על שלשה פעמי יעדל על שלשה פעמי
אדום מן יעני מן מוצע אלכור מן אלכור מן אלכור מן אלכור מן אלכור
חמה מכל שביה בכור אלכור מן יעני מן אלכור מן אלכור מן אלכור מן אלכור
פרעת צו כי תוליד בנים ובני בנים ונושנים אדאמוני ארץ ישראל מן יום רבילות
לא מלות המלך וידיד ויהי תמאן מאיה וכן סנה דא ונושנים אדאמוני ארץ ישראל
עד שעבדו בה עבשה בתו ידיד עבד ולא הן ידבעם בן בן ויהי עשה בן אברהם ויהי
בן עמדי ויהי בן נמטי ופקח בן דמלין ומנחם בן גדי ויהי עשה בן אלה שגאמוליה
יולדת השובה מאי קראה כי תוליד בן ובן בן ונוש' להכנים שהיו מבקשים חו
דו עבודה שהיו מכעסות אותן ויכמה הוכיחן ידמיה ואמ' להם ונצבת עד יעני עב
ועי את עבדותך ודיחמך שובן אלו ולא יתן מיר התחיל לחזק עליהן איבה איבה
ולא הענינו שלמה נביאים התחילו לדברו שהיתה נבואתן רבש דנתודין רבדי
קהלת רבדי בדי ידמיה אמל' ישמעאל מה הוא ואיך יתן אל הנערה
יכול לטו' ויהי תל' למען טמא את מדרשו עמו את עקריהם יכול לטו' תאוו
תל' למען טמא את עב' קרעי אמל' אבהו והמה בארם עבדו בדין דה ארם יתן
אמ' הקב' ארם הדאנון הכנסתו לבן ונרין וצותין ועבד עליה צו ורנתי אנה בשל
בעלוחין וקוננתי עליו איבה אל תקרא לא איבה אף אתם הכנסתו אתכם לארץ ש
נחתי אתכם ועבדתם עליה צו ורנתי אתכם בשולחין וקוננתי עליכם איבה יעבה
ברדי איבה יעבה ברדי דע' וידדו ע' צבאות לבכי ולמספור ולקדחה אמ'
הקב' דה בעביל עונתיהן שלש דא אמל' לעתיד לבוא מה הוא חום והיה אור הלבנה
באור החמה ואור החמה יהיה עבדנים דא ד' צה עלמה אברהם הארץ ויאמר
ע' על עיבם את יגודתי לא אמר על ע' ולא על קלוי עדות ולא על שפיכ' ימית להודיע
במה גידול עון בטול תורה כולו אנה עושה באחד שהלך לדין ליד
אמל' בדין שתי ש' שלשם ת' לא לי נתי חביה שלמה בדי עארה

למזן היום אשר ברח אלהים אדם שלא יעלמה לפנים מה לחתוך וכל המה
אשמים ועד קצה העמים השמע עם קול אלהים יעני להם דע מהלך מעמד הד
קני ארץ וידיה אנבוה עלי אאומה או הכנה א' דאדף אלמעגדאת להם לאלגודנם
ולם תעמל לחיד אלמעגדאת לול עומלת להם במדות באותות ובמספדים במסותהם
שנים דאשונת מעשה מעשה לעניהעם ואנפ' כן קדאם אותות שם כפול הוא ויאר
חמש מלאות נדף באותות ובמופתים ובמלחמה וביד חדשה ובדדוע נטוה הן עשר
מדות שגשגונם צדיים כמו שפידע בפרשת וחדא' לקחת לו גוי מקדב גוי שהיו
בין עווים אולאו א מבגלו בלודית ואל מגר לו בלודית אל עדלים ואל עדלים יעני
מצדיים ויעל ואל לא בדרית אבות אינן דאויין להגל לכך נאמ' גוי מקדב גוי ערובא
ובמודאס גדולים שם ושבעים חותות כשתוציא מוי שניה שבשמו גואס
אתה הדאת לדעת וי קני הוא לא יעני אן דר תת' ק' ינך באלדהאן ופי אנבוה חדא
במעמד הד קני וגב נדף תע ואטה לא גסס ולא קווד פי גסס אר דא בשמים ממעל
ועני ענדה יתה ותדברה ופניה יעני פי אשמים ואארץ איז עור ליש שוימן אלמגדאת
ועבה במחשבתי' מזה השמים השמייעך את קולו לישל יעני סז אמפיץ אלי פון
דתבה אפליך קול מן השמים למעני ארענה ואלגלחלה לכון אסמא מהל' אשכונה לישך
ליעדפהם טדיץ אנבוה וירעת היום והעבת אל לבבך מעטחה אן ענר אשמה
ואת צור ידע אשמת צארי ותדרידה ולב יד לא ידא עלי אעקל במא קא ואיע נבוב
ולבב יעני יעקל וקד תדרם לך אבדחה אקטעיה עלי וקוד אאלאה פיועמע ותדון
אן אכל מפתקדחגודה תעמץ קו וירעת היום והעובת אל לבבך כי ינו הוא האהים
שמים גשמי' ועל הארץ מתחת אד יבדיל מעשה שלש ערים למה נסמכה פרעה
כדשת הצווי על התורה רבת בתדיה ודאת התורה לא כשם שעדי מקלט קולטות
המזות כך התורה קולטת סז המזות תאמל אגת באט סיורנא מעשה פיאטדאע
פי ידול מנר וקד וכלת באייה אכמל טאתסאמח פעל הד' אחרי מרצוה לא דא הואל
את חצו מצוה לידו אקיימטה את בצר היו שלש עדים בעבד הידרן מבוונות
נגר שלש שבאדץ יעדא חבדון ביהורה כנגר בצד במרבר שכם בהדאפח
גד דהמזות בגלעד קדש בגליל בהר נפתלי כנגד גולן בבשץ ואיז אהוז מעדיו
לל קולטת ער שיערלו כולם וידיו שפ' שש עדי מקלטתה ינה להם חמרתם
זותם ושחרתם לעשותם מכאן שהתלמוד מביא ג' ידי מעשה ואענה הוה לנו

לכוננו אד לתורה תכמיל שנוע אהכסחע כלל' אהאצי ואחכיר פנים בפנים
זכר י' שמכס יעני אדרכו

בר סן ואלה יאמרו עול ונתקיימה בהן דירה לז' איכם כל שבדי ודרך מה אף
לדלוטתא חד סד זמנא ופלגיה הביטו ודאו אמיש מכאנא במכאובי אפלי כדיון
סדס לא דין אותי בדרוס כחש ויש המטיר על סדוס וכו' אפליית יאש וכו' מזמרום שלח
אש בעממותי ודרנה ומפט מה הקדים פה לעין שרבלו בפיהם זה שלא דאן עיניהם
לכני דרך מלא פשע שגלו בדורף מלא כך עתידין להבא במבס מלא שגל וברא
למיון גואלי אתה לא שלחת הדי בער לעקובה חמי צבל יא אתה לא תסלק השופכים
בקרבה דס צריקים אי צבל קתול נביאי ויו ויהואש קתל דכרדי ויהוקים קתל אורדי
ורבד הני אפיר אף ויו למדאת אעאדה אין חמעה רבדים שחירעו בתעשה באב חמ
ישעיה הנביא אני הייתי מוטל בבית תלמוד ביום הכפול ושמעתי קולני אום את
אטלח ומי ילך לנו ואומר שלחתי את עבדוס והיו מלעיגין עליו וקוראין לו פסילים בלשונן
לכך כקדא עמוס והיו אום הניח בלב דריותיו ולא מצא לשלוח לא זה שלחתי את ידמיה
ואת מיכה והיו מכין אותן על הלחי את מי אטלח ומי ילך לנו אמדתי חנני שלחני אב
לך והיתה מדבד איהן תנחומין כחמו נחמו עמי שוש אשיש למה דפול שעתיד יא
לבפול עסדה שמדובה מרת טובה ממרת פורענות ועמתי כרבה שמעת ל
יוחנן הזה ליש עתיד הקבה לעשות עעד מ זרחי הוא ושני פשיפטיך שלו שלחבן
אחת שלמדתי את אחת וזה חר מיני שומע ואום אף כה דין ביעתא דעפנכא לח מעתא
והדין שטיח אום כך רבדים או לא כוח בדעת לסבלן אחד כך פידעבים ושדעדי
עיתו ודרך לעמקיהם וראה שס מלאכי השדות מסתתין בו חל להם מה הוא זה
אמדו לו שפדמיהו שלביות מקדש שלחבן אחת שלמדגלית אחת ועשה לו נס
ועלה ואמל לל יוחנן סבא דאחא יכול למעבבן שבה דאו לא חמוכא ותיק בענן
לא הימנא לך מיר נסתכלו ליוחנן ונעשה גל שלעצמות חמל פטח עתיד הקב
להביא סיני ותבור רבמות ולבנות עליהן בית המקדש שנ ויהיה ביום ההוא יהיה
הד בית ויו בדחש ההדים נשא מבבעות שאל שמעון לל יעמעל שמעתי עלי
שאתה בעל אנרה מהבן אורה ויבאה לעולם חמל לו נטעטק הקבה בטלית לבנה
והיה כל העולם מבדיק אור ואמדה לו בלחש חמל לו ולמה אתה אומדה לי בלחש
והלמעדא מלא עוטה אור בשלמה נוטה שמים בידיעה אמל פשע שאמדה לי בלחש
כך אמדתי לך בלחש העירותי בכם את העמים ואז האדא לוי אימין לא אבותין א
לא יתגידו ולי אף למי חבטן ישדל סגול מא רבה לעקרב מנהמא עלי נחו קו ירה
יהי בן דאננה לא יתנו ליננה לא ועצד את העם ולא יהיה מלך והא לא

שמעון שגנה יהדוב מיר אדלו וישן במערתא ואתעביר להון ניסא ואתבר
להון הדובא ועינארמיה עד תרתא עשרה שני יתביין וידועין ומצלן אתא
להון דלוינוח אגב פתחא דמערתא ואמר מן מורעיה לבן יוחאי דמית קיסר
נפון ואשכחו בני אדם דורשין וקורדין אמרו מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה
ומקום שנותנין עיניהן בו כשרף יצת בת קול ואמרה להחריב עולמא יצאתם חזרו
למעדתכם שמע ישראל הווא אומ' שמע ישראל רבך אל בני ישראל לא אמר
אל בני אבדהם או בני יצחק לא בני ישראל יצא ממנו פסולת ינו' וינו' את
הלל בבב' וינו' אתר תספיק אלל הלל עליון שמו ויתור שמע ישראל דומיות עשה
העלות על לבנו יהוד השם ב' פקולה ינו' או אחגב אגור לדאתה הו' אלאה
ד' יסבגו חן עבד ויעצם ויעלן בתעצומה וטאעוה ויהו מעני אה תם דארזא
אחד אי חן ר' אלך אלאה אעצור הו' או אחד עלי אטלחך מעני חכר אנהא
בחדת שלשה שימות ינו' וינו' לאעדה שלשה עולמות עולם המלכים ועלם הגלגל
עולם היסודות ר' א' שלשה שימות כאן שני שימות שם העצם ואחר שם
גבורה לסוד שם ואנא אערפך טדיך אתוחיך ונפי אצפאת עלי מח באן מן כל
אדם דבי ומן כללם אפלאספה ומן מח אתצח עניי פה' טריק בדהאני עליגי
בסמאנייה ואתבאת אחרה אחזק ישייה לו כאנא אהאן ללדס צרודה אן יך
מח מעט נאחר ישתדכאן פיה והוא ארי אסתחך כלואחר מנהם אן יך בה' אה
אמח מעני חכר בה וקע אתבאין תתי צאדא חתנין אמי באן יך בכלואחד
עצמא מר אחכר מעני יכצה פכון כלואחד ר' אסבאב וכלמח לה סבב ממכין
אגד ואן באן מעני אתבליין פי אחרהמא פארי פיה אמעטין פהוא גיר ואגב אגור
ח ונאגב אגור עלי אחזקיה אהדי ברהאן חכר דריב איצי לו כאנא אהאן יפעל
עא פהמא מפתק דאן לבאמע לאמליה וכל מפתקד פלא בר בואגב אגור וליס
אה ואן כלואחד מנהמא יפעל פי וקת אמא ואל' ובטל פי ר' אלך אוקת פצאדא יכזב
זת אדמאן ואר' פעלהמא יד כל בדמאן ויך אפעל בער אבטלחן הו' כדוב מן אקוה
אפעל ולחבר מן מכדג להמא והדי מחל כמו דכדנא וממח יקע אן יעני
יע תואבע אהמאניה ואצפאת לאנה דר תבריה אנה מוקד מן חרבה אפלד
אגס ולא קוזה פגסם ואן כל ג' מרכבסן מחרה וסודה ור' אלך אתגדע הי סבב
דה לחן וקורה בוגר גזאיה והו' תע ל' סבב וקורה לחן פל מח לוגוריה סבב
(מלך) אגור ומנר ונהא לא בסס וכל תלחקה ואתק אגסס וליס הו' כס לאן

וידרכו שתי הדבקות באלו תוסט מעשה זה כל מחבב לם בזה האין חכם אנכי
וסחייך אלמס והאד' חנכי עומד בין יגו ובימכם הדי פסאון אדבקות במאבין
פ' ארליולה חנכי ע' א' בא בלפץ יחיד לאן כל עכץ וחת דג ירדך באדה אן
אלמס ווחדה כיתתה ר'א עכל אחד ביטל רבור: מיכה צתל חנכי: רבעס ביטל
למיהיה לך: מקלל ביטל לא תשא סקשע ביטל א' זכור: אבשלוס: טל כבד יואב
ביטל לא ימצא: אמנון ביטל לא תלאף: עכץ ביטל לא תגבז: ויטל לא תענד
אחאב ביטל לא תחמוד: ק'א הנסך: ע'א וק'א הני עמוד ק'א כל עשען בשמיה יענו
בדכירה נכאן שהנשים חייבות ב'דוטה'וס: וק'א ביינא מעזני עטף הדבדות
י'עמיה יתדו: וה'ה פחיידיה ואחדה פ' תניתהא: ואמעני אב' למען יוטב לך: ואב'
לא תתאוה: ואב' ודכדת כי עבד היותה במצרים: ואמעני אלעאס אן למא נשנו
לוחות דאשונס וכאן עליהן עטף: ודבדות פדחה פללהא נאעירת לוחות אכרי
וינצל הדבדות אכרי: ולא תנאף ולא תגבז וו יתיר לפי שהמני דבדות אחדונות
אחר לבני מנרב: ק'א גדול ולאיסוף קול אין כמותו בעול באעמדי הדסיני: ר'א
ק'א גדול ולאיסוף יעני לם ע'א ינח להם מתלהדיה אחא אצמל ולא ארדבן ע'א
מדהא: מונק החושך ה' אחבב אלמ'למה א'תאכע לאמור במא ביינא
וק'א פ' למרדע למה נותנו התודה מתוך החושך לפי שסופס לבטלה בסוף ארבע
יום במעשה העבלי: וק'א איצו היו ינדל במנומד הדסיני נכלה פותחין אחת
וק'א דין אחת ש'נ לבבתיני אחמדי בלה באחת מעינור: כי ירדב להים את האת
והי: באטיוחולן אן מן קראי ש'ו מן א' צורק למחלב ותייה לר'וואנייה אנה
התל ויהלך מתל קול מנוח מות נמות ב' להים דחונן: פלמא לם ימותו א'דו באלג
ועצו דגת מעה דבי ע'ה: מי יתן והיה לבבם יצאה מדתה דין ואמדה כפון
טובה בני כפון טובה: אמרו יגו להים אתה תתן תסייע אודנו ליראתוך: טובו
לכם לאהליכם דה צרדי הקוף שהיא חפלה ושתיה ותעמיש המטה ואתה פ'ה
עמוד עמדי שהסכימה יצת מקום לרעתו: תט' לבנן ותיב הוה ל' יהודה ול' יוס
ל' שמעון ויתב יהודה בן מדיק גביהו התחילו לספר בגנות שלחומות העולה
אמ' ל' יהודה כמה נאיים מעשה אומה זו תדנו מדחנא וצופים וכו' וק'א
יהודה רבד לעבד ליוס: ייתק' ל' שמעון אמ' מה טענו למדך פ'צמץ עשו ש
לחושב בהן חונות מדחנא וצופים בהן גשליה ל'טו' מהן מכס חלך בן
וסמ' להן דברים: או נשמענו למדך: אמרו יהודה ש'עלה יוס' ש'שיתק וכל

הזדה יהי אני ראשון ואני אחרון ומבלשי איך להים יתן דבך חביבה
לית שמע לית שנתנה ליעל שהן מעבדין תחלה ואחר כך מלאכה עדת
יעל אומדין שמע יעדל ואחר כך אומ' המלאכים ברוך עם כבוד מלכותו
הוא אומ' בעמדם תדפנה כנפיהם וכי יש ישיבה למעלה והלא המלאכים
איך להם דפניה וכיז הוא אומ' ואשמע אחדיו קול דע גדול משלשתי קולו אחר
לכיו השדת ולמה הוא אומ' בל עם כבוד מלכנו בלחש לפי שכעלה משה
קדום גנבה ממלאכי השדת ר'א יעקוב אמרה משה לא אמרה לבך נאמרה
הש אנשי אברה אומ' שהיא שבה למלאך מלל למעלה אחת שדריה דיה
בשיל משובח שלמלך ונתאותה לו אם תאמר תנו לו קטאי הוליה ואם תטנו
אמצע עדת מיד נתנו לה בוחשאי יש אומדין קול יני אחד אהינו בעוליה
אחר לעוהבא כדכתב ביום ההוא יהיה ינו אחד ושמו אחד חביבך יעדל
לכיו השדת שהן אומדין את השם אחר שתי תיבות שש שמע יעדל
וד כך ינו ומלאכי השדת אומדין אחד שלש שש ד' ו' ואחר כך ינו חביבין
ד' ממלאכי השדת שמלאכי השדת יש מהן אומדין שידה ביום ויש מהן
ביום ויש מהן בעבדים שטה ויש מהן לשלשים שטה אבל יעדל אומדין
לעית ולא עוד אלא שחין מלאכי השדת ע אומדין עד שאומדין יעדל שש
דון יחד כוכבי בוקד ויריעו כל בני להים וכאנת עאן שמע בדולה ליעלמנו
ליס שמע הכי סמע בל קבול וארדאך וכדי תרגמה מתלב אר וקורה ויחאנת
וטרך בל באבדהאן אמי סאיר למצות פמשהודה ומקבולה וכדי רל שלאחר
ולה עאן סוף לגדולתו שלבודא בה ואהבת את ינו אהך מחבבה היא
עדפת מוגור אתה מן מלך ופלך ואצתדך פארי עדף הרה לעצמה
שחחה הרה לאפלאך ומסידה ע עצמה ואכתלחך חרבתהא מיד הוחאבה
לבח לבודא בה בכל לבבך בגמיע קוואלבך ובכל נפשך בגמיע קווא נפסך
ד בינא פי בדאשית מאו ווי אקווא אטביעויה ומארה אקווא אנפסאניה ובכל
יד בכל ממנתך לפי שיש בבני שש מן שומנו חביב עלי פסעו ומחארה
פאן תפ טביעה תגיד אכסאנהאך מא ואמת כוונתך אדו ויסמא יצר דע
יו וברך לא לבמא אדונו ואני ש ארו נדעה לטוב ויחאנהאך פחיתוד טוב
מעלה לתורה טוב אנפוס ואקול ילח לאכסאן אליה ורשות ונתונה לו ויא כל
בד בלח שור ובכל נפסך לתצדיק ומאנה אקווא עלח מא לל

לחן לבם עבאדה עז משחח לא אלסם תלס חורו מסס ולא חורו כיוס לאס חגס
אסיפיה ארבעה וחיכיויה תלחץ לבס ואפעאאת וליס הו ינפעל לחן גידה
אכאעל פיה וקד תקדס חטה וחבב אגור ודאחה וליס חורו אסתערדאד לאס
וכיוס גידה אמער לה ולא חורו נסבה לאס אנסבה עבהייה מא וחנסו תל ביס
תחת נעואחד קריב צדורה ואוגור אן מא יקל עליה ועלי מא סואה באערתא
מחץ ולא חורו אצאפה אד מן כחץ אמצאפיוס אאנעכאס באתכאפו והו תע
ואבב אגור וליס חורו אין אד אסן עבאדה עז חצול אגסס פי מכאן ולא חורו
מתי לאס אמתו עבאדה עז אדמאן ואדמאן ערץ תאבע לאחרכה ואלהדכה תאבע
לאגסס אמתחדך ולא חורו וצע לאס אונע עבאדה עז נסבה אגדא אגסס בעצמ
אחבעץ ולא יקל עליה ועלי מא סואה אפעל לאנהא תלדס אעבהה בגידה
אפאעלין וקד אנתפת ולא חורו יקל גידה אפאעל פיה ולא יקל עליה צורה
אצורה מתעלקה באהיולי פך וגורה מתעלקח בגיכה וליס וגורה גיד מאהייה
אוגור אדי הו אאנייה הו עחדץ לאמאהייה ופל עחדץ מעלול תאבע וליס לדה
לאס ליס לה אסבאב מתקדמה לגורה פחדכהא לאס אחר מדכב מן לאגכאס
ואפצול ולא לה צפה דאיורה עליראתה לאס כל צפה לא תכלן עז אחר ה אדס
אמיחר אשו אובד חרה או שו פאדג עז ראתה והו ערצי לה או נסבבה לגידה
פעלה וקד אנתפת כלהא ולא יקל עליה גוהד לאס אגוהד עבאדה עז מאהייה
אדא ערץ להא אגוהד ערץ לא פי מוצוע והח מחכאן מאהייתה גיד אאנייתה
יקל עליה ואחד גיד בתסאמה לאס אואחד ואכתיך מן באב לבס וקד אסתמ
הדה בלהא ואס מא נעט וצפה פהא פי צפה פעל או יד מעטאהא סלב עדמהא
פסבחאן מן אדי לחצת אעקול אדדאך ראתה עאר אדדאכהא תק צידא
לאצת לדוס אפעאהא עז אדדיתה עאר עלמהא בלהא ואדי דאמת אסאן
באוצח עאדת באלגבה עבדא ותק צידא תם דבנן הקורא קדית שמו
צדיך שיאדיך בדל שלאחר כרו שימלויכיוו עלהשמים ועלה ארץ ועל ארבע
דוחות העולם מעט הדי לכלאס יעט הדה לה מלכה הו אן עעל דהנה פי אמת
אמגוראח ויעלס באכדה אן ליס עי יעבהה תע אן תם ראת מבאונה לגמ
אואת והו מעט לה מלכה מעט ארבע דוחות העולם פסבחהן ארבע אן
אצאטה מן אפלך עז אלה ארבע דוחות השלם ויראת מהותיבב על אדון
אדי וכאנת אהעליה באדל אד היהאית אפסוק לחן אחרה אחר קיה לטה
אעתיבדנאח מסח יתא ביה במעט דלילת אגור והו טהאח

היינו לפדעה וכדי קאל על מנת שיהיה חתום ממנו עני מנר
אלו עליוס עול מצות לטוב לנו בלדימס לעולם שכלו טוב והו קיו
לס הבח לחיותנו כהיום הזה הדי הוא אבקא אגסמאני ואלמותר מדרת
א וצדקה תהיה לנו יעני פצלת לאימחן והי באויה לפצאול בלהא אר קימא
פס לא באותהא ומן הדי אנך עלמסא אן קצר במלת אשדיתה שיאן בלאר
פס מעא אברץ לא תכרות להם בדות יעני לען עד ונניחם בארצנו
צדה ולא תחנם לא תתן חן בעיטך שלא תאמר מה נאה פלדה וקא איני
ותתן להם חנה בקדשע ולא תתחתן בהם דרך חתנות אסדה תודה והבא
הגויה מכין אותו מכת מדרות ואם היו בשעת מעשה ופגעו בו דנאיז טהג
עשה פתח בדמדי פי יסיד אתבנך מאחדיו מסייד אותו מלחעב בקהל
אן שהבן מן הגנה גוי ותעלס אן מכת אודל מן אמלקות במעט אר אן
קוצר ולא יסחה מטהא אפלו מות תחת המכה ואמי אמלקות אומדיון לה
לכונהא אקל יעני יג ולכאן יחתמל אכור מדבחתם תתען יעני
זה עלינו אתלחף עד כל רבד בדאחיו לו מא שאן רדכו בשדפה ומא כאן
הרני מיהרס זמא ביהן בקטע כאן קאל מנ שאם קצץ אשדה והחליפה
חייב לקצוץ שן חבר תאבדון כי אתם המעט מכל העמים מעטאה אנס
ול מטהם מגמועין פמי קאלאון רא חס איכס עושין דכוננו כרכה ב יטארתם
אתי מעט תחת אשד הייתם כי עיהא הנאמן מכאן למדע שכל מה שייצא
יהיה לטובה אפלו על תכחי אינו חרדר ומעלם לשנאיו אל נען להאבירו
אן אדבות אתי יפעלהא לעצמיון ובאדו עליהא בעול הזה ויך הלאכהם לעול
בא בטביל מעטיון הדמס שאין הקבה מדסח שכר בלבדיה ובדיה ונעלמה
את הפדעה בשבה

ידה הוא ענין ההפירה

ישנה

היה אהפטרות פ ונעויה לאנה אבתל מן בער יעדל בבית
גוא ורפעתהם בער אהמולאע עלי מולל ק כל אגאיו ונשא וכל הדוגמה
תלו ומבן למולל שסלה מעפיל עצמה קציה מגביהן וכל המלביה עצמן
קבה מעפילן העקב לעיטור לא עד מגאנס לאערבי יחד דכסים לנענה
יע הנה שכח אתו מכות שער ציר ההבה לה דאיה לבריסים מענו

וְלֹא־צִוִּיךָ וְלֹא־צִוִּיךָ וְלֹא־צִוִּיךָ וְלֹא־צִוִּיךָ וְלֹא־צִוִּיךָ
מִן מֵאָרֶץ יֵשֶׁנּוּ בְּגִדֵי אֶפֶסֶת וּמִן הָיָה עֲלֵמָנָא אֵין אֲתוּדָה רַעֲתָ לֹא־עֲלֹם כֹּלָה
עַל אֲתִנְמַל וְהוּא קִין וְאִהְיֶה אֶת יְיָ וְקִלְלָהּ אֶת יְיָ וּכְדִּי פִירָאךְ וְקִלְלָהּ
כִּבְדִּי וְהוּא הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עַל לִבְבְּךָ יַעֲנִיחוּר הָעַם וְשִׁנְתָם לִבְנֶךָ אֵין תִּלְמִידֶיךָ
קְדוֹחִים בְּנִים כְּמִיבָאן פִּי פִדְעָת דְּאֵשִׁי הַמָּטוֹת וְשִׁנְתָם שִׁיחֵי מַחֲוֹרֵיךְ בֵּית
מִיךְ כִּשְׁמֵרָם עוֹלָךְ דְּבִן אֲלִיתָהּ אֲמַמְגָם לוֹ אֵין אֲמוּדָה לוֹ מִיֹּד וְדִבְדִּית בְּמִלָּה
בְּבִיתֶיךָ וּבְלִבְבְּךָ בְּדִדְךָ דוֹ מִצּוֹת עֲשֵׂה לִקְדוֹת קְדִית עֲמַע פַּעֲמִיךָ בְּיוֹם וְכֹל
אֲדָם קוֹכָאךְ כְּדִלְכָן בֵּין עוֹמְדִין בֵּין יֹשְׁבִין וּמִן קִין וּבְלִבְבְּךָ בְּדִדְךָ עַל מִנְחָה
הַעוֹסֵץ בְּמִצְוֵה פְטוּר מִן הַמִּצְוָה וְקִשְׁדָתָם לֹאֹת עֲלִידִיךְ דוֹה עֲמִלִית שִׁמְךָ
וְהַשְׁנִידָה לִיתֵּר תַּעֲלִיחָהּ וַיִּמְיֶנָה לְהַלְמוֹת עֲמִלִים רְדוֹ מִצּוֹת עֲשֵׂה לִקְדוֹת
שְׁלִיד וְלִטּוֹטֵף בֵּין עֵינֶךָ דוֹ מִצְוֵה לְהַעֲקֵף תַּפְלִין עַל רֹאשׁ בֵּין עֵינֶךָ בְּמִקְדָּשׁ
שְׁלִיתִינוּךְ דּוֹפֶס כֵּת הַכֹּא בֵּין עֵינֶךָ וְכֵן לְהַלֵּךְ וְלֹא תַעֲיִמוּ קְדָחָה בֵּין עֵינֶיכֶם
לְהַלֵּךְ בֵּין עֵינֶיכֶם בְּמִקְדָּשׁ עֵינֶיךָ אֵין כֹּאן בְּמִקְדָּשׁ שִׁיעֵר לִמְעַן תַּחֲיֶה תַּחֲוֵה
וְיִין בְּפִיךָ מִכֹּאן עַד נִשְׁמִים פְטוּדוֹת מִן הַתַּפְלִין וְכִתְבָתֶם עַל מִדּוֹדוֹת בֵּית
מִצְוֹת עֲשֵׂה לְקִבּוּעַ מִדּוֹדָה עַל פֶּתַח הַבַּיִת וּבִתִּים מִלֵּאִים כִּלְטוֹעַ אֶפְלוֹ
חֲדִידִים מִכֹּאן עַד נִשְׁמִים מִלְחָמָה מוֹתֵדִין לֹא־כֹל נְבוֹלָת וְטִרְפוֹת אֵין אֵין לוֹ
מִה יֹאכְלוּ הַשֶּׁמֶד לֹךְ פֶּן תִּשְׁכַּח מִכֹּאן אֲמִדוֹ אֵין אֲדִי נוֹהֵם מִתּוֹךְ קִין
עַל תִּבְזָא אֵין מִתּוֹךְ קוֹפָה שְׁלִבְעֵר וְעֵינֶיךָ עַל אֲכֹל וְעַד שְׁכַחְתָּהּ
אֵין יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִּירָא לֹא שִׁמְעוֹן הַעֲמֹסוֹנִי הִיָּה דוֹדֵעַ עַל כָּל אֹת וְאֵת שְׁנֵי
עַד שֶׁהִבּוּעַ לֹאֹת יְיָ תִּירָא וְפִדְעַ אֲמִדוֹ לוֹ תִּלְמִידִין לְמִה פִּדְעַת אֵין כִּשְׁמֵרָם
שְׁכַר עַל הַרְדִּישָׁה כִּךְ אֲכָבֵל שְׁכַר עַל הַפְדִּישָׁה עַד שְׁכַר עַל עֲקִיבָה וְדִד
אֲתִינְיָ תִירָא לְדָבוֹת תִּלְמִידִי חֲכָם וִירָאֹת מִזֵּהֶךָ יִירָאֹת הָאֲבָהָה הַבְּמֵה
מוֹגִירָהּ חֲתִי אֲדִי עַד פִּטְטָהּ וְעַד חֲצָה וְחֲצָה עַד חֲצָה אֵין פִּטְטָהּ
וּמִמֶּדָּה אֲבָחָא פִּיכָפָה יֵעַ וְאֹתוֹ תַעֲבֹד דוֹ תַפְלָה וּבְשִׁמְךָ תַעֲבֹד
מִמֶּדָּה עֲשֵׂה וְהוּא אֵין נִדְעָם בְּאִסְמָהּ אֲתִינְיָ אֲחִי אֲנִי תַעֲבֹדִימָא לֹא לְחֵה אֵין
דְּתִבְהָ גִל וְעֵלָא וְהוּא תַנְסוֹ אֲתִינְיָ וְיֵעַ נִגְתָּהּ וְכִמְעַן יִירָאֹת בְּאִסְמָתָהּ
אֲנִי בְּשֵׁר אֲתִינְיָ נְבוֹתָהּ אֵין נִגְתָּהּ שְׁנֵי בְּקִדְבִינוֹ וְעֲשִׂיתָ הַיִּשְׁדָּה
בֵּין עֲמִידוֹת אֲדִי עַד בְּמִקְדָּשׁ עַל חֲלִיָּהּ אֲתִינְיָ תוֹלָה מִה הַעֲרִיבָה
וְהַשְׁכֵּם יֵעַ מִחֵלָּה כִּי תִשָּׁה עֲנָה בֵּית הַיִּשְׁדָּה וְהַשְׁכֵּם יֵעַ מִחֵלָּה

ושם בקתך עד עושה לה רבדים וסבב כון עד עלגו יס
נאה משכסלה לפי שהדקתו עו עד ועד אף הדקתו לא תחמוד כסן
זהב עליהם הרי עץ אסתפסאע בצסוי נעבד ולתביא תועבה ד
אדהרה לכל הנדה מעד ומעמעה וכל הנעשה בעבילה שמא ותהיה
וקע ויבא לעברה וזו הדחקה יתרה וכז הנדה מהז לוקה עתים אחת
שום ולא תביא תוע ואחת מעום ולא ירביץ בידך מאומה והיתה חדס כמה
לעאוסה מתהנה מעדה די דה אסור ואפלו חליפי חליפין וכז פירות שביעה
על פסודין הב אין באחור ואין מלמדין לשאר אסורין עץ עץ תשדץ מכז
ועד מטמאה בעדך ויעב ותתעב יעני מצער עץ אסתפסאע וקדך
גמרה אטומ מדב די ס' וקלא איצא עד מטמאה בעדך במגע ואינה
טהרה במשא וחינה מטמאה לחיבדים הא כיצד שאם קטע מזמנה יר
חונץ מטמאין וכז הוא חום תדחם כמודוה בא תאמרו לו מה הנדה
עד מטמאה לחיבדים אף עד ובאהל כמת רח ותעב תתע אס היין א
דין לה פני המלך דרוח לה פני הכלב ויענך וירעובך והלא המן עמאן
הוא אומ' לא חסרת רבך אף שהמן יודר רבך יום ביומו וכל מי שלח מילה
ויצדו אין עם האמנה בקרבן למעץ ענותך לנש' מעטאה לישחד פלאעאס
מן חקעע לעב אדתה דדקה מן חית לא יצן לדעת את אשר בלבבך יהיה
אל באי העול האמנותך בבורא בך החד דכרתו לך חסד נעורדיך אהברת
לו וקיל אין לבסותך ליעוורך אעקא מתל אשר לא כסרתה כף דגלה ב
לא על הלחם לבדו וחייה האדם פו על כל מוצא פי ויו יעני ליש אידגר פי אנסאן
יה אאעיה אתי היו אהל אעדר וצ' ודית אמואר אף לידך מוכא פי ויו
לי כחך אפקות מימאמז קרם ויו נמלתך לא בלית מעליך קאו עלליך
זה אגדה שאל איעדך את ל שמעון מה הורין רבך שמלתך לא בל מעל
ומא בלי קוריות היו מחלכין עם יעדא בסדבד אמל ענני כבור היו מעטפין אית
נמרבד אמר ליה ולא הן צדיקות תכבוסת אמליה ענני כבוד היו מבה צין חתן
אמ ליה ולא הן בליץ אמליה שמלת לא בלית מע אמ ולא היו ברולין אמ נ
אמעיון הזה כל מי שהוא קדל נר יקון ברעמו אמ ולא היה דחץ דשה מן
איה אמ מתקין היו בייאש הדאר ענ ר' שמלתך בדיה לנזן

וְכָל עַד יִשְׂרָאֵל וְכָל אֲדָמָה וְכָל בְּרִיָּה וְכָל חַיָּה וְכָל עֵץ וְכָל חֶסֶד וְכָל חֶסֶד
שֶׁעָשָׂה לְכָל שֶׁכָּדָה שֶׁצִּיבְלָה עוֹלָם הַמַּלְכוּת מִיּוֹמָהּ בְּשֶׁעוֹלָם הָיָה
זֶדֶת שֶׁכָּדָה וְכָל בְּעִלְיָה מְכִיָּא וְכָל אֲדָמָה מִיּוֹמָהּ בְּשֶׁעוֹלָם הָיָה
הָיָה לְרוּחַ הוֹאֵלָה וְאִישׁ עֲצָתוֹ יוֹדִיעֵנוּ אִי אָמַר עֲדָה מְשֻׁרְתָּהּ
מִיּוֹמָהּ אֲשֶׁתוֹד כְּמֵד מְדָלָה נִקְטָה מְדָלָה שֶׁחָזַק מִחֲדָנִים עֵיץ אֲמוֹז
כָּל הָעָם בְּאֵין נִגְדָן כָּלָה עֵיץ דָּדָהּ מִמֶּנָּה וְתָהוּ בְּאֵלָה וְהָיָה
יִדְעָנוּ יִבְעִיה וְהָיָה שְׁלֵאסֵל הַמְּסֻכָּן תְּרוֹמָה וְסִכְרָאן וְנִעְלָה
הָאֲדָמָה חֲבָבָה אֵל שְׁלֵאסֵל הַמְּסֻכָּן

אֲתָחִיל בַּפְּלִשִּׁית וְהִיא עֵקֶב

בִּיעָבָה וְהִיא עֵקֶב שֶׁ דָּבָרָה עֵקֶב עֲנָה יִדְעָתָהּ יוֹי אֲעֵלֶם אֲנִי
יִעֲלֵמָךְ בְּעֵצֶיךָ הַמְּצוּת בְּעוֹלָם הַזֶּה דָּאִיר עָלֶיךָ שֶׁכָּדָה הַעוֹלָה הַבָּא חוֹנֵה הָאֵל
זֶה שֶׁנִּלְחָבְדָהּ אֲנִי הֵנָּה בְּדִיתִי אֲתָךְ וְהָיָה לְאֲבָהִימוֹן בְּיוֹם וְאֵת הַחֹדֶשׁ
זֶה חֲסֵדוֹ שְׁלִיעָקוֹב שֶׁנִּשְׁכַּח מִכָּל הַחֲסֵדִים וְכִי אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֵת עֲבָדֶיךָ
אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבֹתֶיךָ דִּהְיֶינָךְ שֶׁנִּבְנוּ שְׁבוּעָה שֶׁנִּבְנוּ שְׁבוּעָה וְכִי
חֲסֵדָה אֵת בִּנְךָ וְכִי הוּא אֲשֶׁר כָּדָה אֵת אֲבָדָהּם וְשֶׁנִּשְׁכַּח לִיכָן
יִכּוֹל בְּדִיתִי לְאֲבָדָהּם בְּלֹא חֶסֶד אוֹ שְׁבוּעָה לְאֹיִל אֵת לֹו כּוֹחַ הַיָּמִין
שֶׁבִשְׁתִּיהֵן וְכִי בִּישָׁח וְכִי בִיעָבָה וְכִי הוּא אֲמִיתִי אֲמִיתִי לִיעָבָה חֶסֶד
לְאֲבָדָהּם אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבֹתֵינוּ וְאֲהַבְךָ בְּעֵבִיל אֲבָדָהּם שֶׁנִּשְׁכַּח
אוֹהֵב לְמִסּוֹם שֶׁנִּשְׁכַּח אֲבָדָהּם אוֹהֵב וְכִי בִיעָבָה שֶׁנִּשְׁכַּח אֲחֵרִימוֹת
אֲבָדָהּם וְכִי אֵלֶּים אֵת יִשָּׁח וְהִרְבֵּךְ בְּשֶׁבִילִי עֲקוֹב שֶׁנִּשְׁכַּח וְהִרְבֵּיתִיךָ
וְעִשְׂתִּירָח צִמְחָךְ שֶׁהִזְכַּרְתָּ בְּעִלְיָה וְהִסִּיר יוֹי מִמֶּךָ כָּל חוֹלֵי
דוֹמָה שֶׁכָּל חֲלָאִים תִּלְחִין בָּהּ מִעֲנָה אֵין אֲחֵלָאֵט אֵלֶּי אֲנִי הוּא
אֲבָדָהּם וְאֲבָלָם וְאֲדָרָם הִזְכַּרְתָּ כָּל חוֹלֵי וְהוּא צִמְחָךְ עָלֶיךָ מִתְּחִלָּה
לְאִי הוּא בְּךָ עֲדָה נִשְׁכַּח מִזֶּה הוֹלֵךְ וְכִי עָלֶיךָ אֲנִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ
שֶׁנִּשְׁכַּח בְּךָ שֶׁנִּשְׁכַּח בְּתִלְחִין וְכִי אֵת הַצִּדְקָה הִיא אֲנִי הוּא
וְכִי הִיא אֲנִי עָלֶיךָ מִתְּחִלָּה וְכִי עָלֶיךָ עָלֶיךָ מִתְּחִלָּה
וְכִי נִשְׁכַּח עָלֶיךָ בְּתִלְחִין אֲנִי הוּא אֲנִי הוּא אֲנִי הוּא
וְכִי אֲנִי הוּא אֲנִי הוּא אֲנִי הוּא אֲנִי הוּא אֲנִי הוּא אֲנִי הוּא

[illegible]

כך כשהצבא מייסד את ישראל הוא מייסד דרך בדרכי דחמנו וכל ענין
כשהצבא מייסד את ישראל הוא מייסד עמדה דעות ומיועב ענין למעט
ובעצמו מייסד את אומות העול הוא מייסד עמדה דעות ומיועב ענין למעט
ענין ארץ טובה הדרך ואתה להם ארץ טובה נחלת צבי צבאות גוים
שעשויה אל היולאות היולאות צבי שפורותיה עליך צבאות גוים הצבי
אין צדו מחזיק בעדו כך ארץ ישראל אינה מחזיקת פורותיה ארץ נאמא
בפעמים ואל הדרך כי הארץ אשר אתה בא שם לדעת אותה ארץ הרים
ארץ זית שמן ארץ אשר לא במסכנות ארץ אשר אבסה בדדל אל אנ
ישראל יורש אותה מביאך אל ארץ טובה אל תחלו מים אל הארץ הטובה אשר
לך אל דבת חלב ודבש הדי שנים עשר ליב שנים כי ענין מביאך
ארץ טובה אנשי אגדה אומ מביאך לדאות שולחן ערוך בגן עדן שאת
לפני עיני באדמות החיים וכביכול ה' כבש מוסב למעלה מן האבות וכלה לוי
עמו שנהם תכו לדלוך והו מחלף להן מנות ואל תתמה על דבר זה שהדי
הוא מוסב בין שני הדובים שני דורי ליבין שני ילין קל וחומר בגן עדן והוא מו
להן פירות מגן עדן ומיהו שמבדך הכל חולקין כבוד לה' כבש לבדך והפך
למלא ומלא אומ לגבדיל תבדיל אומ לאבות העולם ואבות העולות וילקין
לדור לבדך והוא מהחיל ואומ כוס יעוונות אשר ובעם ינו אקדח ועליון
דור מה דב טובך אשר צפנת ליראך ארץ חטה כל הפסוק הזה לשון
חטה אפלי חטה אחת חסרת את הכדי אם היה רבד שיש לו מתירין אופנה
בבית מנוגע אם שהה כדי אכילת פלס ממנה ושערה עצם כשערה מ
המת מטמא בבית הפרס ומפן כדי רביעית גפן לנדוד ותאנה בגדוד
לענין הוצאת שבת ודמוז לענין טומ כלכלי בעלי בתים שיעורן הדמוז
ארץ דאית דית זה שיעור כדית שמן לבדללה ויש אומדין שמין כדית זו
ידע הוא דבש תמדיס כמותבת לענין יום הכפור ארץ אשר אבנה
בדדל מרחקא בכון למעארץ פיהא ואכלת ועבעת ובדכות זו בדכות
בענה שידר המן תידנה משה יהושע תיקן נורה בשנה שנסו לאר
דור שלמה תיקנו הנחמה וחכמו מענה תיקנו הטוב והמוטב על הדות
בתור הטוב שלא הסדיחו והמוטב שנתנו לקבוצה ורם לבבך ושכר

לכון להוציא מנפ

ענה תע חל ה' כשתה מן ה' למענה בלא פאן בלאת בקמאנייה פלס ימכן לילת
לח בחמיר גס מחנייה תרכיביה ולמוצא גיר אצפה

אצפה חמי אמפאדך פלמו צוקי הדא צפה פלדך לח צפה גסמאנייה
לאמפאדך פכל מחטלות תתבלם בצפה אמפאדך לח תחוסן אלאהר
הנטק פיה שי בל תכען אלאפאך ולא תחצר אמעני אדאתי לח אלתחוד
החל ביו גסמאני ואחזאני ולא אנתבאר באחס בל אפכר ולת צוחר
פיראת אנפס פישדך עליהא אפיץ וינטבע פיהא צורת אמפאדך מן
גיר נטק באחואס ולא ארדאך כמי קא חמדו בלבבכם על מעבבכם
ורומסלה וקאל רבך דה אין כוח בפה לאמח ולח באודן לשמעו ולא
בלב הארס להעיו על בדיו ומלתם אתעדלת לבבכם דו מחשבה
דעה אשר לא ישא פנים כמתלמא טלב מעשה לית תגמג עץ אומה
פסא מטאע באד את ארכוב בלמדה ואנמי אמהלה פסקע כמי קאל
וביוס פקדיו ונפקדתי עליו חטאי ולא ידק עחר יעניאני אפסא אצלה
פלא תסקט סיאתה כמי לה חסנאת בלי גאמא בחסנאתה ויעלך עליו
סיאתה וקל ראלך אז אלה תע עאלם אמוגור את כלהא ומדך
אחואהא אעלם אספלי ואעליו קלילה וכתירה כלילתה ובדייא אתה
לח עלמה בדה מן ראתה לח אובור צרד עץ עלמה תע פלוגור תאבע
לעלמה בל ועליו ועלמנא כחן יח מעאשר אחרמין תאבע ללאור גלגל
חן מחל אדלל ואכטא מן בהת מו ארכא וכרדהא ואמי אבאדי לאטאדי
עליה ולא עאדץ לה ולא תבדר חלה פתחך הדי עושה מעפס גד יתום
ואמה הדי לכונה עאס גדאייאת וכליאת וליא שייפות עץ עלמה וקדקאל
על כל מידוס שאתה מוצא בבורתו שלה קכף אתה מוצא ענותנותו
של קכף ורבך דה כותב בתו ענה האגרול הגבור והנודת וסמך לה עושה
פספס גד יתום ואמה שנוי בנביץ שנה אמד דס וכעא ואתרבה
ושפך דוח מעולט בפתוב שנסולו לרוב בעבבות ביה שמו אבי יתום ודין
למנות וזהב גד דה גד צרד לאנה טלב אכמא לא לראת ארעא וזכאת
הא טאנה גד צרד אה הדיה ארי בה קואס גסמה לחתי תכמל נפסה ותעלב
אבה קואמהא ובקאה אוהו מערפה וגורה תע אריהו אקצר ואתבגר הוסיף
וזהבא על אהבת רעים אתעיו תירא הדי אקד פיה אמהא ואת נתיאד

וכו ויכתב על הלוחות וכו' וישלח נסעו מחדת בני יעקב מוסדה שם
וכי במוסדה שם והלא בהשגחה שם לא כיון שמת יהוה ונסתלק העני
לאחריו במוסדות וספרוהו במוסדה וכיון שספרוהו שם כלאי שם
בני לוי לכך השמך לו בעת ההיא הברית את שבט הלוי לכך את מוצא
מסעי במסעות שחדדו ממוס לבני יעקב לא אגבל כלה חסמה הדוני
מדאחל כלידה מתקדש תחת הד ההד וקל לאן גמלה ילך למדאחל
הוא מאת פיהא והוא אמרין אבין ואגבל כלה לאי עלעה חסמה הד ההד
בעמם לשרת ולבדך בשמו הקדוש בך לשירות מה עידה בכהן מן
חן ברכה ועתה ישראמה אל תדאן אם מאה מכאן עחויב חרם לבד
מאה בדכות בכל דם הן לוי' ה' יעקב אלך למחית ושמוה שמות
אפלאך למכובה ולוי' אלך לא ע' השמים שני דין הן ואל ליל עליו
מאדאלי אלי יעבדו אתה הוא יעבדו אתה עשית את השמים
השמים וכל צבאם פחצל מן קוה הדו אכלאם חן לשמים מא עאר פ
שי מן אצור ושמו השמו פיהא אכונבים פאעתבדו סעה אפלאך וכדי
וחד ביהא אר חיימה אסדמרייה וגלץ של פלך מנהא מסור ת' סנה ובין
כלבין מנהא ת' מיה סנה גלץ אגם ולא כלל בינהא ולא פלא בל מצמה
ממלוה ואעתבדו אפלאך חרבתהא ואפלאך וראויה להא בגאד וחמ
חאמלה לאלוהא ואפלאך סמלתה ואעתבדו חאה למחית מנהא והועה
לאי לא כוכב פיה והו מריד לאגמיע מחדך להא אחרכה איומיה וקצרה אגם
במבדאה באפאצה לכיר עלי אעאם ותכמולה ולס בעלס קדדה והוגסם
לא ב סמכא אמתאן כלהא וקד הוא קדו באערך יעבה אמלאכה פאן אמת
יפדע ויבהת כמי דא ריוך כי אדאה עמך מעשה חצבעותיך מה חנוע
תדברנו ובן אדם כי תפחדנו פכאנה יקול לישרא לאי הם דבדת אעאם סו
אמטלוב מכנס מה י' אהיך שוא מעמך הן לוי' השם אעתבדו וגור על
עלמיו וכאסבו אנפסכם איה פתגרו חנכס לא ש' לכ' מאהבת י' את אבותיך
אוי שמדו דדך י' דין באבותיך בחר י' מיעט פסולת שיצאת מיהם כ
י' אהיך הוא אהי האהים יעט איה אמלאיכה ח' הם אהים למא דוטהם
ואדוני הארונים סיוך אפלאך יאר הם ארונים למא דוטהם פארי אשתבד
תדה אלפצה אתי הי אריון פ' סדד' אמלכה והי מעא אתחדיך מכפיה

מ. רכדנא עבאשיות וזול וזולא עתעמך ביד י לאתא מנפול
מכילתא ופעלה מתברר לי עני עבאשיות עתא אגור אכמא ואתעבה
במבארה כה אחד אומ' עני וזול עתא אחר אומ' עתא וזול עתא
כיצר יתקיימו היו יעדא חייבין בדאש' ונפסך עליהן בשמים מועטין וחדדו בהן
להוסיף עליהן אי אפשר עכ' מדאשיות הענה ועד אחרית שנה לא מורידין יתקיימו
ועולח בתן בדכה ומורידין במדומות הצריכות להן לענין דעה כיצר היו
צריקים בדאש הענה ונגדדו עליהן בשמים מדובין וחדדו בהן לפחות מיהן או
אפשר שאינו כיחס על הטובה לא המביט לאדן ותדער מדידן שלא בדמנך
ועולח בהן מארה ומורידין על אדן שאינה צריכה להן עכ' ציה גם חיים יגדל
מימי שלג שאול חטאו ולעבדו בכל לבבם פי תצוור אכמא אתאם וזולא
באטת אתעלה בכוונת הלב אד' מענאהא וצפה באכמא לאתעלדאך באכה
מפיד לעלם אחיאה ואלבדא ואנה מרבדה כלה אמנאעה ואשכאצה ויהי מעני
עבה והוריה ושאלות כלכם ונתתי מטד אדצכם בשנו לחתי תעלה אחוה
לאחיה אדאיימה אמקצורה אמי היא חיי העול הבא יודה אציק שהוא יודה את
האדמה כחך ומלקוט הוא מטד אשדך רבגך דו תבואה ותירוש זה חייך
וצחל זה שמך ולא יהיה מטד קר כ' רכדנא בעבב מא אגעמים נעצדים
לשמעון אומ' ככר ומקול ד' מן השמים אש תשמעו הדי ככר לאכול ואם
לא הדי מקל ללקות והיכך פודעו אם תאפו ועמלתם ואם תמאנו ומדיתם
ביומי השם עלה אדן שהן חייין וקיימיין לעול ובת אחר אומ' במיהעך ימ' עמי
לא דו תודה עכ' בה עכ' חיים היא למחדידים בה פחרבם ומורא כחשך רבד
לכם היכך רבד את אימתי אשלה לפעך ונעלמה דאת לא הפדע בשב
ודה הוא ענין היה פתרה בענה

באלה דא שנה דגון בבית דמשון כלה נביאם וברולי ושרא אהל בבית סט היין על
 שם חכמ ונביא תמאס מאוה ועשרדיז שיוך מזן החבש וחמשה ה' התעב
 אשה עלה וכו' אפוקה בנסת ושרא יורעת זכני שאין לפניך שבחה שמה
 עדכר לו מעשה העבלי או עשדה כסענות כסיתוך במדבד אל חס לו
 תשבחה וחכמי לא חשכך חקותיך הי דסוף עצמותך בלמודה מלחה

תירא ויחפז ויהי עמו ויהי עמו ויהי עמו ויהי עמו
ותלמידיהם ויהי עמו ויהי עמו ויהי עמו ויהי עמו
ביום ששם יתן מלכות עמו יעלם כל לאמוך אטב עיוה מתל טול לא
סחן ויהי עמו ויהי עמו ויהי עמו ויהי עמו ויהי עמו ויהי עמו
בדי ארס הואתה ליתך יעניו מרחתך ארזי פגל לך במיע הרה למעגדאת
ואת בלה יקדוס קאל על קבול אמרדע דה ממוכו שלארס מ שמדימו על דאן
ומהיכז ממוכו על לחרת מרחדותיו שלקסן ולקח הממוך והעעיד ארץ יה
ובדעות ההרים שותין והבדעות נחלי מוס וארץ מצרים ההד יבש ולא
עור לא שיע בה יגיעה הרבה בהעקיות וטעם פירות ההר חנין בטעם
פירות הבקעה ויצפהא בלחה איצי למטר העמים תעתה מים וצפהא
באך לאן מטר אסמא חחר רעב וחית לגול פיה אבדר ואיבס וקא לפח ארץ
לארץ לא תבול לא אטעה פארזי אטענאה קא ונתתי בשמים בעתם
וארזי עציטאה קא ועצר את העמים השמדו לכס פץ יפתה לבבם דבן
במליא ול יהושע ול לעדה ול עקיבה חבינו להד הבית דאו שועליו צא מן
המקדע חתחלו בוכים ול עקיבה מצחק אמלמה בביתם אסדו עלה
ציון שעמם שועלים הלכו בו אמ ועל דה צחקתי הדי הוא אומ ואעידה
לי ערים נאמנים את אודיה הכהן ואת דבליה בצ בדכהו ומה עטן אודיה צו
דבדיה לא אודיה אמ ציון שדה תחדיע דבדיה אמ עור יעצבו דקנים ודקינות
כתקיימו רבדי דה ותקיימו רבדי דה ונעור אי אגדץ ירדע אותה תמור במה
הוא דודע אותה בתדומה וחלה ומעעד עיני ינו אהיך בה ידול אן עכאיותה
משתמלה פיהא ארזי אעדל אבדר אן לסב אנהא וסס אהלים פמא בייכח
אחרים מותי מדאש הענה וער אחרית שנה לאן פי דאש הענה תפתקד
אסאכנין פיהא באגדא ואעקאב פיהא באכחה ואקדס ואלמות ואלמות
וביר דאך מן חלאת לאנסאן ודד רבדו על הדי אהכמכלאס גדיב פי מדרע
תלים קאל אמ חקכס איז לי עסך לא בשמים ולא בארץ ולא בחמה ולא בלבנו
לא בכוכבים ולא במדלות ולא במלהעול לא בצו הארץ ולחא עתעמוד בידו
מפני שדיא חלדי דכח עיני ינו אהיך בה מדעני דן איז לי עסך לא בשמים
לא בצו הארץ הדי מנסוב אי אעקל אפעא אדיהו שדו שלעול לאנה מווכר
עלי עאס אטביעה נהו מרבה אעאס אספל בחכמת מוגדה ומרבה יתעל
על עאס אטביעה נהו מרבה אעאס אספל בחכמת מוגדה ומרבה יתעל

ע נטרל מה שחידש שנ וזכרתם לא חירש לא חכמה לא חכמה לא חכמה
יואן הדי הוא מותל שנותצתם ועלש אשרותהז חלץ שנעשו שיהא
על ואעירה תשדפון החליף נוטלמה שחלף שנ תגרעו העמיה תחתיו
קילקו מותל שזכרתם לא תעטון כן ליואן אבר תחברון וזו מצות
לאבר על ומשמעיה וכל הנעשה בעבילה מי המקום ההוא חותה
וזה לדון אחריה בארץ אבל בחוצה לארץ כל מקום שנכבש חותה
על ההרים הדמים איהז מקודין וההרים מותלן בהנחה מכן חמ כל
יון בו תפוסת ור אדם ועברו לא נאסר ופסילי איהז תגר בדמך שנוהגין
מנהג אלהות אבל שאין נוהגין בהז מנהג אלהות מותלן כגון העשויה במ
חץ והכל מעתיקין בפניה לא תעטון כן ליואן הדי נהי עז אתלאך ביור
אבר אלה ואתלאך כתב אנבוה ומחו אשמות לעצמה כי אם אלהמקום
ל שבטיכם ונאם באחר שפסך ביצר יתקיומו לא הכסף מכל העבטים
נה רור המקום מאדכגן ומקום בית הבחירה מאחר העבטים על אשר
ליו באחר העבטיך לעכנו וסדעו דו מצות עשה לבנות בית שיהא הכל
עין איו ובלש עמה והבאתם שמה דומות עשה להביא כל מה שנצטוה
האדם מקדבן ורמז וחדמוס והקריעות ולקט ושכחה ופיאה ועוללות בדגל
שפגע בו האדם מקדבן וכו' לבית המקדש עולתיכם דו עולתיכם
ת צבור ודבחתם אלו שלמים שלמי וקור ושלמי צבור ואת מעשרותיכם
המעשר שני ומעשר מאז המעשר דגן ומעשר בהמה ונטע דבעי ואר
דומת ירכם אלו הבכורים אחד נאם כאן תקומת ירכם ונאם להלן בכורים
שנ ולקח הכהן העבא אידך ובכורות בקדך דהבכור בהמה שהורה
לדבות חטאות ואעמחת אל מבחר נדריכם ועמחתם בכל מעלה ירכם
תם ובתיכם מכן שחלמים נאם ללך לזכרים ונקיבות ועמחתם אתם מנן
הנשים חייבות בשמחה ודף הוא אומ' אתם נבנים ובן לא תעטון ככל
שד אנחנו עושים פה היוני זה איסור במות ובשד בחירה שהיו אובלים
מרבד והתרת הקדבן בכל מקום לא בבית הבחירה כי לא באתם עד עתה
אל המנוחה דה שילה ואל הנחלה דה ביות העולמים ולמה חלץ הכהן ליתן

ה פס' ביצה ויהי המקום שמה תביאו הוסיף כזה הפסוק שאין מביאין הקרבנות
לא מן המזבח שכל מבחר נדריכם השאר לך כן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תדחה

מתל היום הזה ויבא אל מרת ויבא אל מרת ויבא אל מרת
תצדו מן המים ויבא אל מרת ויבא אל מרת ויבא אל מרת
לגב שם ויבא אל מרת ויבא אל מרת ויבא אל מרת
בפני שרת לאה אנכי

בעדרת מנחם לעמו באנבי
דשה אשכנז

ואורך בדרך זו אילך איעצה עלוך עיני אלתחזי בקום כפרר אין הבי
א' במתגודס' דאה אנכי נותן לפעכם היום בדכה וקללה ברא באברה לה
אליך פי עאם אנגד באהת ואלגד באעקץ ונתתה אתה בדכה עלה גדיה
לכונן מא עאר נעבד עליו עץ לא בער דאך אוקת פנותנה עליוה בדכה ואמר
עיבל פאסמה מעשתך מן פעולה יעט בל לאי הוא אצננס יעני אן קד נעבד
עליו עץ ומע אלהקיוך אן לאבר מן גבלין אחר לבדכה ואחר לקללה
ואת ציץ הריץ אגבלין לאן המי אוול מא דכלו מן ארץ ישראל ודן מצוק
שאינה נזהגת לדורות ובי צד עשו ישראל כיון שעבדו את הירדן באו להן
גדידים והד עבד עבד שכם שאכל אולוני מודה שנהלא המן בעבד
הירדן אחרי דרך מבן השמש אחרי מקום שחמה שוקעת עשה שבטים
עלו לדאש הד גדידים ושעה עלו לשאעהד עיבל והכחנים והלויים עומדים
מלמטה באמצע והכחנים מקיפים את הארון והלויים מקיפים את הכהנים
הפכו פניהם כלפי הד גדידים ופתחו בבדכה ואמרו בל האיש אשר לא יע
ועשה פסל ומעשיכה עד שגומדין הפסוק ענו לאו לאו ואמרו אמין הפסוק
פניהם כלפי הד עיבל ופתחו בקללה ארור האיש אשר יעשה פסל ומסל
עד שגומדין הפסוק ענו לאו לאו ואמ' אמין עד שמשלימין כלהדללות
שבפלעת כו תבוא וכוונדן בדכות בהד גדידים עלי מא דלנאלך אן
המא אוול מא רכלו מן ארץ ישראל ודן אחרי דרך מבוא השמש חדה
מח במדדח ומעלב וכוונדן ורדוס וידעיתם אותה ויעביתם בה במלך וריעה
ביעובה אצל אילוני מודה חית מא בני אברהם המדבח אלה החזק
והמעפטים אשר תשמדו לעשות בארץ כל מצוה שהי חובת הגוף היא
נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ וכל מצוה שהיא חובת מצות שאינה
חייב בה העושה אותה לא במקום ידוע שאינה נזהגת לא בארץ אבר
תאבדון מני שאם קצת חסדה והחליפה חייב לקצת פעם שנייה שגאבד
תאבדון מן א' שלשה בתים ל' בנאן לעץ אסוד מני אבר תאבדון
חדיש

ואכלו מעט דם רגים וחגבים וצבים ואכלו לפעם נאליהם נבו ובכורות ^{ממזוס}
אתה מחביא רגן הביא בכורות מכך שאין הכבוד נוהג אלא בארץ ^{על שם המורה}
הם ובניכם חביב חביב קורם והלוי עיין בעור אובע ^{השומר לך בנפשו}
כל מקום שאתה מוכח לו פרנסיהו מחלקו איך לו חלק תן מעשה איך לו מעשה
יתן לו שלמים איך לו תן לו צדקה ואם לא נתן עובד בלא תעשה כי ורחיב עיני
באשר רבד היכן רבד והרחבתי את גבולך הרי לפניך בבשר תאווה ויבדל
אחד לא עזזות חולץ משהודם המעבד אכל כל העוהט לא ישחוט אלא שלמים
אמי קולה ודבחת מבקשך ולם יקול מן הבחמה ומן העוף פלאך ביק לאנה לם יחל להם
אח באן חקאם עליהם והיא אבהמה לאיך אכל לא שלמים מן שבב ארצו אכאסר
הוא אכל חול ארם לחתי ושם הדם על גבי המדבח ואמי אחיה ואעוף לא יך מנהם
פאחל להם ענר אן יבנסו לארץ אלא חדם עליהם במדבך אך באשר יאכל את
ואת האיל כן תאכלו דה נאכל מתוך דעדה אחת אבל לא תרומה הדי אסתנא
בכור בעל מוס אלא הו מן אחריו ומכירה בכור בעל כאמ באן תאכלו ונאמ בנו
בזר בשעריך תאכלו מה חלק בפסח בעל מוס אן תאכל בכור בעל מוס ואסתדר
הני לכונה ענר ודבחת מבקשך אמי יבדל יהא במחת צבי ואיל במדנות כסוי הדם
אך באשר יאכל אתה צבי מיטבזכסוי הדם ^{שלא} ל חסנה לרבי חיוא
בענה שהארם שהדם נאמ מן האוש נפשו דעדה עליו ומתפרכסת בגופו
שלא יצא מן הכבד ושה צב חסדה נפשו מתפרכסת עליו שכל כי הדם הוא
ובשעך כולו רם אבל רם באשה שלכרתה מן הטחול מתקבץ אן לכך חנה
לא תאכל הנפש עם הבשר למה נענה והלא בבק נאמ לנח אך בעד נפשו
לא תאכל אלא שרינו מצוטה בבני נח מיעדא דך מעט בעלי מומין דרשיך אן
זות אשר יהי לך אן הולדות וסדרך דה נרד שומע אני יבניסם לבית הבחירה
ימיהן מאכל ומשנה עד שימותו תל ועשיות עלותיך הבשר והדם לא הזדנים
הטלפים והשיער ורם דבחיך ישפך מכך שכל הניתני על המדבח החיצוני אם
התנא אחת כפר אכל הניתני על המדבח הנכמי לא כפר על שבע פעם הקפיד
שאתה נוהג בעולה אתה נוהג בתמונה וכדרך שאתה נוהג בשלמים אתה נוהג
דתי וכול אן ורד כל הקדו עם כל תל אך מיעט אשר יהי לך מפי העמועה לחיו
מדבך לא בקדשי חוצה לארץ שהוא מוטב מהן עד שיביאם לבית הבחירה
דע לאהיך שלא לשא על דרך עבירותה פיגמית בניהם נאמ בויין אהיה

עליו שם חן וחסד אף עשייה ענוה וזהו וכן אמר עולה בכלל ה
יכל להדיע לא מה עולה עולה מיוחדת שהיא בעשה ולא תעשה כך כל
בעשה הדי הוא בלא תעשה דק בכל זאת נפטר תדבק ואמרת בע
תאבדה בעד ולא חלב ובתקוה המוסר עין הכת מרבד שיפרו וישחט
אות נפטר תדבק ואכלת בעד לא להשתתף האכלת לא כלבך מכך
מאכלין בעד קרעים לכלבים בעד ולא חלב יכול יהא חסודין אחד
תל כבדבת ינו יכול אם קרם מום קבוע להקדיש ונפרץ יהא אסוד
דק לא תוכל לאכול בעע מעט רגנד זו אדהרה לאוכל מעט רג
לדועלים אחר שקאה טע הבית שלא בפריון וכך מעט תידוע ויזהר
זו אדהרה לאוכל חטאת ואשם חוץ לדלעים וקרעים חוץ לחומה
תוכל לאכול בעע מעט רגנד לבי יהושע בז דחה אומ ובכורות מה דה
ללמדיע אם לאכול בכורים חוץ לחומה קל וחומ מעטער ואם לפני דריקת
קל וחומ מתורם ועלמים שמותדין לדר לא לאבא הכת לא לדר שאכל בכור
לפני דריקת רמים בין לאחד דריקת רמים שהוא עובד בלא תעשה בקן
וצאנ דה חטאת ואשם וכי מה דחבא ללמדיע אם לאכל חוץ לחומה קל וחומ
ממעטער ואם לפני דריקת רמים קל וחומ מבכור הא לא בא דה ללמדיע
אדהרה לאכל חוץ לדלעים וכל נדדיך זו עולה מה דה בא ללמדיע אם לא
עולה חוץ לחומה קל וחומ ממעטער ואם לפני דריקת קל וחומ מתורם ואם לא
דריקת קל וחומ מבכור ואם חוץ לדלעים קל וחומ מחטאת ואשם שמותדין
הא לא הכת לא לאכול עולה שהיא בלא תעשה מכך אמר כל מן רבעו
למילת תלוי כל יהושע בז דחה ואילא לא תלוי ועמר פידע ואם וטריבותיך
תורה ועלמים וכי מה בא דה ללמדיע אם לאכול תורה ועלמים חוץ לחומ
קל וחומ ממעטער ומה מעטער שאין חייבין עליו מעשים פגול ונותר וכי מה הא
מה עובד בלא תעשה קל וחומ לא לאכול בא הכת לא לאכול תורה ועלמים
דריקת רמים שהוא בלא תעשה חטאות ודין לא בכורים מה דה בא ללמ
אם לאכול בכורים חוץ לחומה קל וחומ ממעטער שהיא מותר לדלים האוכלת
חוץ לחומה עובד בלא תעשה בכורים שאסודין לדר האוכל חוץ לחומה חטור
עולה - בלא תעשה דכל נדדיך זו עולה זו אדהרה לכל מעט בקדשי
ות זו אדהרה לאכול בכורים אחד ערוא טב הבית דורים שיניח

הוא עיניך עליו. או יכול תלמד עליו דעות כל ולא תחסור עליו או יכול לא תלמד עליו
חובה תלמוד תכסה עליו. וכל יסדא ישמעו וידעו משמך אחת נס הדל נסח
ובן סודד ומעלה ודדן ממדא וערים דומדן. בית שמע באחר ערך לא ער
מדלט ולא ידועל שלא נתחלקה לעבטים. יצאו אנשים שפדדן מעל צואדך עול
שמים בני בלעל בנים שאינן מועלין מקדבך שיהו מאותו שבט. ויריחו מסדה
וער רובן שלעבט שנ עידם לא כדך גדול ולא כפד קטן וכל פחות ממאה כסד נחבן
שלעבט פדך. נלכה ונעברה עד עיריחו בלעון לבים אבל אם הריחו בלעון
וחד הדיהן מסיתין. ורדעת וחדת החקירה היא עיקר העדות כיצר בדיני ממונות
נמה הלוח ובאזה חר ע הלוח נבאזה מקום. וקדיני נפשות בעבע חקירות
נורדין את הערים באיזה עבוע באיזה מקום והבדיקות כגון איזה בבר היה
לנע והממון בבמה הוא צדוד והרדיות הם החקירות ונתן עבע ורדעת וחדל
ועלת והגרלך ושמעת ורדעת ורדעו העופט העב העב לגזדה שנה הכה תבה
בסיף ואם נס יחידים נסדלין. ואת כל אשר ביה להו ציא שלא שיהו שלשים יום. ואת
לעולה ולא עלל חבדתה. שללה ולא שלל שמים להוציא הקריעות שב טובה יתבך
את שאינו מחוסר לא דיבוך יצאו פירות שלא בעלן. אל תוך רחובה ואם אין זה רחוב
ענין לה רחוב. לא תבנה לפמות שהיטה אבל עושין אותה גנות ופדריסים אם רצו
ולא ירבו בידך מחוסר מן הח מכלל עכסי עוף הנרחת אסורין בהנאה וכלא
עושה דין בעיד הנרחת בלא השיב חדן חף והקריב עולה נס ולמען יעניב על חדון
עו ונאמ' כליל ליו' ומביא על יעדא בדכה ורחמים עכ ונתן לך רחמים ור
בדך. בנים אסמ' ליו' דא אבאון אחיה כמי אבזן נתנת אבז כולל. שלל
נתן עי שדיך יעני מן בדת לעקל אסמ' אחי אמתכל בהם ואבתאב אסמ' לכל מחסר
ליו' אסמ' פדס נתיבת לעקל אפנא אסמ' לעקל אסמ' פדס הכי אי חן נתיבת
נורה פתרת אסמ' אסמ' נסבת אסמ' ליו' כולל. נאמ' בנים חתם ליו'
נאמ' ליו' בני יעדא עבריים לענין הדחמות הן בנים ולענין העברנות שהן מ
נע' לעושתו כמו שאמרו אנשי כנסת הגדולה בעליצו לעביוח. ר' חן בעביך
חבדה והיראה ועור כל אחד מחובר מעני רברים. מכל העמים יכול לחק מחסר
ליו' תל' אשר על פני הארמה. לא תתגורדו דד באנא הרי פ דדעיים ופי אסמ'
לא תאכל כל תועבה סע השמועה למרו שאנא מדבך. לא תאכל המוקד עין
מזם ואכל חדה בת כהן תועבה דבת לחלף אשר יהי רחוק מן המזבח

ללמדך שיהא אבותיהם והאבות והאמהות וכל תועבת יו אשה
על אלהיהם בארץ קרב בעצתם למעבורה דבנאמס וד נחוט וד טהאן ואתנן
ומהדל מלך וכל דאך ובחזותיהם לא תלכו שלא להדמות במעשה עד קלא שלא
ישן וכל מלך כיצית ולא תסער קומי והיה אנואע מן אלהאך את כאנה מכצורה ע
פנהאנא אשדיעה ענהא וען אמתאיה מן אפעאלהם והיא חקים החקוקים להם ולה
בי קום בקרבך נביא הרי מתנבא בשם עד לא תשמע אלהי רבדי הנביא
נשא אותו ולא נעשה באותות ועשרה כי נסעה יו אלהים אתכם כן הרי אנשין
בחן אדסל אינא הרי אטביא פחאשא אר הז נביא עקר מתנבא בשם עד פלאינס
תע הרי אומר פי אן ידעלה אינא ואן לם ידעלה פביך ינקב איה רבנלם אן
אומר פקב איה תע עלי בהת חרף אוסיט אר הז תע אלהי אומר באאנשאן אקווא
אטביעיה ואנפסאנייה ואחיואנייה בוסאנות חכמת אפלך עלי מח דא ערבות ש
צדק וצדקה וכוונות ודחוקה שעתידין להבדות כל הרה קוא צדקת ענה תע
בתוצט אעקל אפעא ורבנלם אן הרי שא פאסר עדא עלי בוי אשכך א
בכונה בא ירעי אטאס ועבדו מוח כל פיה וקד עבדת אן אקווא למתכילה מוח
אנפסאן בלזהא אלה תע והרי פגלהא פמו בליא פי בדחעית פי עדא יודר ומתנה
ומסטיין כונל דעות וכוונל נעמה והכדי רעד עגר אדאב ויהו קו ויאמל יו מי
לנו את אחאב ודאמר הרוח אבי אסתנו אן צא ויהייתו דוח עקד בפי כל נביאן
תפתה וגם תוכל צא ועשה ודא אר רבוב מתקדמה יסתחק עליהא פלדאך
עליה בלך באדיתל וסוא באן יקול אן אלה דא תעבדו עד אוידול אף עדך
אעברוהא מיתתו בחנך לרעת הישכם אודבים לתעלם אאמס קדד אאמס
הטוב והיעד הטוב בעיני ארם והיעד בעיני יו שגכשעשה היעד בעיני יו
כי יסיתך אחיך בן אמוך לם ככך בן האם ואחכם פיה ואחד לא אחיו מאמס
יודעו לכך הוא אזהב יתר לכך נאמל בן אמוך ריא מכך למרגו שהבן מתיחר אף
אמס אשד כנפער זה אביו בשתל שגכשעשה בערב יוס אן אומדן רבדיהן לא
אפל רבדי תורה הן בפדאסיא שגכשמות בחוץ תדנה וחכם אלוסית אעצם
אאחכאם לבון כלאם אשד יפעל ויחדת פי אנפסאן אפפעא ודאך מוסמכין לא
תאבה לו שלא תאבה אותו דא יבול לפי שג ואהבת לעד אתה אזהב לזה תל
תאבה אן מכלל שג עזב תעצב אמו יבול תעצב וגם דא תל לא תעצב איו
מכלל פנא אהבתמוד על רם דעין איו אתה עומד על דמך איהא תל ולא תח

[illegible]

אליהו הוא דאית הנהגה אשר תאכל שור עה ב עבים למה נאם ע
אליהו עה עמה מותק דא תהבהמה ושה עדים להביא חן ולר זרוע
שהוא מותק דא עה כעבים להביא הנולד מן הנהגה שהוא טהור ואפ
כמין חס או חמוד ודא רכד הני לעסועה ויחדם בדמה ענולדה עסועה לעת
האמנות שהיה עני גביו ושתו שרדות כל צטור טהורה תאכלו וטאם כל עהור
למה טאם ל עמעץ אומ דה חגב טהור דא להביא אפלו צפור מצודע המעול
שה מותבת באכלה יכול שחונה אהא מותבת תל ודה אשר לא תאכלה מאפס
שחונה שהיא חסודה כל עמ טהור וטאכלו דא גלוי וידוע לפני מי שאמרה
שעופות העהורים יתד מן העהורים לכך מנה הטמא שכך שנו דבות לעול
וענה אדם לה מידו דרך דצלה גלוי וידוע לפני מי שאמר ודיה העל שהבה
הטמא יתד מן הטהורה לכך מסד הטהורים ל עמעץ אומ את הנשד
להלן נשד מה נשד האמור כאן עשה את האימורין בלא תאכל חן להלן ב
תאכלי ונץ אגמד אמד ל יוחנן בד יצחק עשריץ ואדבעה עמות טמא
חו דויקרא עסדין אחר מעשה תורה עסדין וחד מטב שהוסין דיה אמ אבא
טדאה ודאה אחת כך איה ודיה אחת ולמה נשנו לפרע כרי שלא תטעה
שבמקומות קודין לו כך ובמקומות קודין לו כך ולמה נשנו בבהמה מפני העסוי
במני אמה חגמדה למשה עדב דה עדב שחור את כל עדב להביא עדב
העסוי והבא בדא עינים למוכו להביא דרדיק ומעני עמקי אביץ אלון מן וסר
עבד ל דאה העסוי שהיא עמוקה מן הצל והבא בדא עינים יונים דא אביץ
לדיע ינה פתח חן אבאמר אלון ואמחל אל אלה אבאמר ואמחבר דאה בדא
אמחאם אדורין חסד נץ דה הנץ למניהן להביא חדיה חמה שלא נתפס ע
ויש לך ללמוד ואלו לא עבע מאות מוני רגים ועמונה מאות מיני חגבים הר
הנץ למשה בסיני וכעס נכסו ושרא לארץ נכסו עמחן וכעסו גלן עמחן וב
חסדן חוץ מאחד ועמו שבטא שלא חדר עמחן היסן נכסו והיסן הלכו רכד
לא תאכל כל נבלה להביא חמץ בגילות מחיים ועסו מלון מבית שחיותי
אשר בעעדיך ותננה ואמרה ובי חובה עלינו שיאמר אלא ללמדך עס
שחיד איה לא עינה היתה איה או מפור לבי שחיד ליתן מתנות
למי אכל גר יושב אנו מנחן להחיותו עמל ותננה וחי עמך לא יהיה חסד
פחות אמר תושב ארץ עמך סי עני ד ויניח דר תקדים חן לאנשי

על לבבך בתתך לו עכל הנותק עכר זה בענין יסד הוא נותן כי בגלל אף תהיה
ימלל מכך שהגלגל חודד פנים ואחד יעני אהב ואהבה היופ פני ולס חסד עשה זה
שיר ולמחך עני כי ימכד לך אחד העבדי או העבדיה זה יעלל עשה עני ביותך
זכר עצמו או העבדיה דו ענה שמכדה חביה כי צווק היופ מכך עני גוצעני
ועבר לא ביום ואף לאמתך תעכז דוה ענדה ואין פחות משלשים שקל כמו שנתה
גלה המשפטים דא מה עבר עבדי יוצא במיתת ארון אף האמה כותבן תתן לו וכתב
להלן כסף שלשים שקל יתן לאחריו מה נטנה האמורה להלן שלשים אף נטנה כסף
שלם כל הבכור אשר יולד בבקדך וכן לפני יוא' תאכ זה הכהן שהוא מכר ישר
בכור בה מתו ודורק רמו ומקטיד חלבו ואוכל בשלם עשה כל חייבין בבכור בהמה יגוס
זיוס ויעדא אבל בכור ארס כהעם ולגנים וכן מפרט חמור והבכור דרשים
קלים ויאכל לזכרים ונקבות הזכר תקדים כלל לומר זה בכור ומכר יען ואינו נזהג
לא בארץ יעדא אבל בכור חננה לארץ קרוש להיחכל במומן אעפ עבית המכרש
עיים שנואכלת עם לפני אהרן מעשר רגנ' ובכורות ממקדס שאתה מביא מעשר
רגנ' אתה מביא עשרות לא תעבר בבכור עורדיך הרי נהי ללאסתבדאם בעי' מן
אבבורות והוה הדין ערשים תגד אפלו שערה אחת אם גזדה חסור ואינו ל'
לזה ער שיגוד כדלוב הקיט כפול והוא הדין לעשר קרשים לפני יוא' תאכל שנה
בע ביז תמים ביז בעל מוס שפן אם אידוהיא שנה הנכנסת בחבדיתה דו שנה של
על בכור יעני שנה מן חיי יולד וולו ככנסה בחבדיתה וכי יהיה בן מוס כלל פסח או
עור פרט' כל מוס דע כלל כלל ופרט וכלל ואין אתה דין אהכעין הפרט פסח אעו
כלל מה לא מומין שבגלוי ואינו חודדין אף כי צא בהן יצאו מומין הסתודין כצבי
וכאיל יכול מה צבי ואיל חולין חלוב מותר אף זה תל להלן אף באשר יאכל מיעט
בשעדיך תאכל בלל בכור בעל מוס נאכל בשלה שעדים לטמא ועדור לב אחד
עפורין אתו ויתן הפדיון לכהן כצבי וכאיל מה צבי ואיל פטורין מן המתנות אף
בכור בעל מוס פטור מן המתנות דך את רמו יכול לפי שגבו כצבי וכאיל יהא חלבו
מותר תל דך מיעט חלבו מן האכילה את צבהו לטומאה על הארץ תעפכנו כמים
רס ענשפך כמים מקבל טומאה יצא רס קרשים עמור את חרש האביב הרי
יחד נכא חן נתחפץ פי אביב יך בדמנו יעני נחשב ונודע אם שנה דו צדיקה עביר
אם לאו ודך תקדס פלילא כמנת סניא שמסייה וולל לא לאך כאן יבי פיוקת אליו
יני ודך אלדיך ולהרי אמעני דא ושירת את החקה הדאת למעשה מומים ומימה

והלא כל המצוה קלה עברה בתו תנאז בטל לא לא התקף הלל לא לעבדיו
שלחנה לבן שחזר מדבדיון אפק כילא יהיה בכר חביון וכת כילא יחד לא
לא שגנן חבת פאך אתה חייב להוציא לא חס אין חביונים בכר כמו שאמרו
ביתך דורמין לעני עירך עני עירך דורמין לעני עירך עני עירך עני עירך
עני עירך עני עירך עני עירך עני עירך עני עירך עני עירך עני עירך
פתח תפתח וכו' לאחרי האביון לא אפק כי לא יהיה בכר אביון זה אביון במצוה
וכי לא יחדל אביון בממוץ לא בדמץ עתה לא עושים קצונו שלמנוס אביונים
באחרים אין אתם עושים אביונים בכר וקר אעלמתך אין שטת אף ועבד
וה ושלמים לעטדות היתה שמעך ודימנ את שלח וכו' את שמה תך שמטה יה
השמטת כספים בחוצה לארץ לא יבדלם ואינה משמטת לא בחפה וככל ית
נמצאת אומ' עבדת עביעות גובה חוביהו כשתעקע החמה בליל קאש השנה
שלמוצאי עביעות אבר החוב מלוא עבשך אעפ שבת בו אחדות נעמטה העש
נעמטת שלריונים והסת בלבד הלוא וקבע לו דמץ לאחד העמטה אינו נשמט
המלוא שהתנה עליו תעמיט העביעות החוב נעמט אמ' הלוא הוא לא אשמיט
זה עליך אינו נעמט שכל תנאי שבממוץ דיים והוא חייב עצמו במה שלא חיי
אותו וטרה הקפת החנות או שכר שכיר אינו נעמט ואם דקפץ עליו במלוא נעמ
המגדש את אשתו דורם העמטה אין התובה נעמטת ואם פגמה אותה אין
דקפתה עליו במלוא נעמטת המלוא על המעבד אינו נעמט המוסק שטדות
לביא רין ואם להם אתם גבו לי חוב זה אינו נעמט ואם תתמה על מלוא שאין
מופיל עהדו התנא על מה שכת בתורה שחזר ואשך יהיה לך את אחיך תעמ
ידיך פתח תפתח דו מצות עשה ליתן כרזה לעני יעדא כפי ממונו של אדם
ומעע הדי את כדאך פפתח תפתח ליעלמנא שאפלו בא איך כמה פעמים אתה
חייב ליתן לו והמעלים עינו מן הצדקה ביטל מצות עשה ועבד על לא תעשה
שנ לאתאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ירך מאחרי האביון רי מחסידי זה
בית שנ בביתו רי העיב לו וקם הבית אשר יחסר לו אפול סוס לכוב עליו ועבד
לדוץ לפעו לא דו אשה שנ ולו תהיה לאשה וכאם אעשה לו עזר כנגדו בלע
לאם מכין שהמעלים עינו מן הצדקה נקדא בל עלונקדא חושא אשר יחסר לו
מצוה בחסדו ואין אתה מצוה לעשדו לא פתח תפתח אם ירעת שאין צדק פותח
לו לעם מותנה ואם לא רצה פותחין לו לעם הלויזה שנ והעבט תעבדנו ולא

ושבת בבקר כל פונות שחרים טטה לא יהיו לא בבקר ובין הוא אום ויעבימו בבקר וישבו
אל ביתם הדממה ששת ימים תחלל מצות וביום העביעי עצרת מה ששה עבודין
בך עביעי עצור מלאכול חמץ לפי שכן מיום הראשון עד יום העביעי איני יודע אם עד
בכלל או אינו בכלל תל וביום העביעי עצרת ולאחד עשרי חן תכדירה באכילה
מצה שבעת ימים אנה דבוי אחר דבוי ארי אצל עטרמא חין דבוי אחר דבוי ארי
למעט כמי תכדר כהן פי לעדכיס עשר מדחת שבעה שבועות מהחל חרמל עשה
לול ין מניסן שאין קוצרין את העומר בלילה שבעה שבועות מכאן שמונח שבועות
וחמ שבועות ימים שכן תספרו חמשים יום צאדת מצוה אחת והכריזא הא עד שיאמרו
עני כתובים ואם לאו לא שמענו בקמה חליתקדא לא בצומה מכאן שדוצרין אותו
מעומר שנוית יצבו בתחתית ההר ונאמרו ויתקדשו ותעמרון תחת ההר מעומר מפט
העבינה ועמחת לפט וי' א' חביב חביב קודם ועמחת בקרבן שלמי שמחה ודאן חין
שמח בכל מיני שמחה בבער ויין וחלוק קליות ואגודים לקטנים אנשים בדאן להם
ונשים בדאן להם וחייב לשמח עניים ואמוללין חג הסוכות תעשה לך ולא מן העשין
בחסדך מבדק בפסולת גרין ויקב הכת מרבד מכאן שאין מסככין לא ברבד נגידולין
מן הארץ ומנ שהוא חייב בשמחה בחג המצות שכן בחג השבועות ועמחת ונאמרו ודכרת
כי עבר היית בארץ מצר ונאמרו בחג המצות ודכרת כי עבר מה דכירה האמורה בחג
שבועות יש עמה שמחה אף בחג המצות והיית אף שמח למעט חגיגת ארבעה עשר
א למעט פלי שיה' שלא ירחו יום טוב שמח לרבות יום טוב האחרון לשמחה כל
זכורך דר תבין חדי פי ואלה מטיפים ושיעור הדאיה חין פחות ממעה בסף והחגיגה
חין פחות מעט מעין בסף ואם היה עשיר מביא כפי עשרו שכן איש במתנת ידיו
שלמי שמחה לא נתנו להן שיעור ואם היו לו נכסים מרבים עליו נאמרו כבדכתי יני אהיך
ועד כתלך ואם לא הביא עובר בלא תעשה שכן לא יראו פני דיקם אשר יתן
משלו שאת ועלך שלו ונעלמה זאת הפעדה בשבט לעו

וענין ההפסקה הוא ענין סעודה בספק בדאע ש
שעיה ארתחיל בפרשת שופטים ושופטים

גידת אוהב בדים שופטים ושופטים זה שאמ הכת מי במוכח חסין ית חסד
שפט מבין בסוף ופית אך יש אהים שופטים בארץ שופט ושופט מצות עשה להעמיד

וּמִכֵּן עָלֶיךָ מִעֲבֹרֶיךָ אֶת הַשָּׁמַיִם אֲלֵךְ בְּפָנֶיךָ הַסִּמּוֹן לְחֹמֶת־כִּי בַחֲדָשׁ הָאֲבִיב הַזֶּה
וְיִמְחַד לִלְלָהּ וְכִי בְּלֵיל הַשְּׁמִינִי יִצְאֶנָּה מִכָּאן בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יֵצְאוּ כָל צְבָאוֹת יְגִי מִמֶּנִּי
אֶת הַנְּסִיִּם נִסְעוּ מִלֵּילָהּ וְנִתְּנָה הַדְּשׁוֹת שְׁנוֹיָדָם כִּדְעָה וְכָל עֲבָרֵי וַיֵּאמֶר קִיָּמוֹ צִאוּ
וְהִצִּיטָה שָׁמַיִם שֶׁנִּצְאָתָם לֹא תֵצֵאוּ אִישׁ מִמֶּנָּה בֵּיתוֹ עַד בּוֹדֶק שֶׁם תִּדְבַּח אֶת הַפֶּסֶח
אֲלֵךְ בְּפָנֶיךָ הַפֶּסֶח וְהָאֵל כֹּת וְשַׁחֲנוּ אֶתוֹ כָּל זֶהָל עֲרֹת וְעַד אֲבִיב הַעֲרֹת
וְאִדָּה לֵאמֹר לְאֲבִיבָתוֹ בְּזֹאת הַשָּׁמַיִם לְכִלְיָתוֹ מִזֶּה צִאתוֹ לְעִזְיָתוֹ וְתִגְלֹם אֶתָּה
וְאִדָּה לֵאמֹר יִצְחָק הַפֶּסֶח שֶׁתִּתְּנֶנִּי עִם תִּדְבַּח אֶת הַפֶּסֶח בְּעֶדֶב וּבְעִלְתָּ הַצִּלָּה
וְאִדָּה לֵאמֹר עֲנִי וְנִסְעוּ מִכָּאן בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְכִת וְדָבַחַת לִי יֵשׁ צִאֵן וּבִקְרֹהָ כֹּת מִעֲבֹרֶיךָ
וְכִי וְהָיָה תֹאכֵל מִבְּעִלְיָךְ דָּל אֲבִיב וְאֲרַבְחָה פֶסֶח אֲנִי וְמִעַד מִן אֲבִיב נִמְצָא
עֲנִי וְעִמּוֹ צִאֵן וְכִי דָל הָאֵל כֹּת הַבָּא מִבְּעִלְיָךְ וְצִאֵן לְפֶסֶח מִה פֶסֶח מִן הַחֹלִין שֶׁ
מִשְׁכָּן הָיָה לָכֶם מִעַדְכֶם אֵף כָּל דָּבָר שֶׁבְּחֹבֶבֶת אִינוּ בָא אֶל מִן הַחֹלִין לֹא תֹאכְלוּ עֲלֵי
חֹמֶץ עַל בְּעִמּוֹךְ מִכָּאן לְמִדְּנוֹ שֶׁהָאוֹכֵל חֹמֶץ מַעֲשֶׂה שֶׁהָיָה דְּאוֹיֵה לְקִדְבֵּן הַפֶּסֶח לִיָּהּ
שֶׁעָתָּה יָמִים תֹּאכֵל מִצֹּת וְהָלַח נֹאֵם שֶׁבַע יָמִים אֲמַר שְׁבִיעִי דְּשׁוֹת אֵף הַשֶּׁשׁ
דְּעָתָה יִכָּל אֵף לֵילָה דְּאֶשְׁמֶנָה תֵּל בְּעֶדֶב תֹּאכֵל מִצֹּת הַכֹּת דְּבַעֲוֹחֻבָּה דָּל תֹּאכֵל
שֶׁעַד מִן הַחֲדָשׁ וְעַד מִן הַיֵּשׁ וּמִן הַחֲדָשׁ אִם הָיָה דְּשׁוֹת לֵמָּה נֹאֵם שֶׁעָתָּה יָמִים תֵּל
מִצֹּת שֶׁעֲשִׂיתָ דֵּה מִשְׁכָּן לָחֶם עֲנִי מִה דְּרָכֵנוּ עֲלֵנִי בְּפִדְיוֹתָ אֵף בָּאֵן בְּפִדְיוֹתָ וְכִי
אֵין לֵשׁ אֵל לֹא בְּרַבֵּעַ וְלֹא בְּעִמּוֹךְ וְלֹא בְּחֹלֶב וְלֹא בְּתַבְלִין מַעֲשֶׂה לָחֶם עֲנִי דָּל לָחֶם
עֲנִי פֶסֶח לְחֹלֹט וְאֶשְׁמֶנָה חֹלֹט דֵּה חֲלֹת הַמִּשְׁדֵּךְ וְאֶשְׁמֶנָה לִישְׁמֶנָה רַחֲשִׁיבוֹתָ
אֶשְׁמֶנָה אֶחָת מִעֲשֶׂה בִּיחִיטָה שֶׁמֹּא אֹמֵר אֶשְׁמֶנָה גְּרַבָּה רַחֲמֶיךָ עֲנִי וְאֶהֱבִיחֶיךָ
עֲבָדִים לְהַעֲזֵן תִּדְבֹּר כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ מִכָּאן שְׁקוֹרִין פְּדִישָׁת יִצְיָאֵת מִצִּדִּים אֲנִי שֶׁחֲנִיָּה
דְּמִן חֲלֵה צִיָּתִי מִטֶּעַ שִׁיעֵבָה דְּכִדּוֹן יִצְיָאֵת מִצִּדִּים וְנִצְוָה לֵאמֹר יִצְיָאֵת מִצִּדִּים
בְּיוֹם וּבְלֵילָה שֶׁלֹּא לְמַעַן תִּדְבֹּר אֶת יוֹם צִאתוֹךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ וְנִמְצָא הַיּוֹם
כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ הַלֵּילָהּ וְלֹא יִדְּאָה לָךְ חֹמֶץ וְלֹא יִדְּאָה לָךְ שְׁאוֹר כִּתְּחַ הַשֶּׁשׁ בְּחֹמֶץ וְסִיּוֹב
בְּשְׁאוֹר לֹא לָךְ הֵיכָן חֹמֶץ הֵיכָן שְׁאוֹר פֶּלֶם כּוֹלֵן אֲסוּרִין וְלֹא יֵלֵךְ מִן הַבֶּעַד דּוֹחֲגִיגָה
אַרְבַּעַת עֶשְׂרִי וּבֵה נֹאֵם וְדָבַחַת פֶּסֶח וְכִי צִאֵן וּבִקְרֹה בִּיחִיטָה דְּשִׁיעֵבָה דֵּה יוֹם אֲרַבְעָה
עֶשְׂרִי לְבִקְרֹה לְבִזְדָּרוֹ עֲלֵנִי שְׁחֹחַ יוֹם יוֹן שֶׁהָיָה נֹאכְלָה לֵעֲנִי יָמִים וְלֵילָה לֹא תֹכֵל
לִצְחָק אֶת הַפֶּסֶח בְּאַחַר שְׁעָרֶיךָ דּוֹ אֲדָהֶרָה לְשׁוֹחֵט פֶּסֶח בְּבִמְתָּה וְחִיר שֶׁאֵין עֲזִיחֵי
אֶתוֹ אֵל בְּבִמְתָּה צְבוּר בַּעַת הַתִּדְּת הַבְּמֹת וְלִדְּרוֹת בַּעַד דָּרָה וּבְעִלְתָּ וְאֲכָלָה חֲחִיגָה
וּפְנִית

אין מיהה נתנס בענין ונשהיה רצון באלא ירצא לך אום הוציא ליכלי אצותי אום
מאי כלי אומנותך אום חבל ודצועה ומקל ופטי ומנעל ועץ אדן ומנעל וכך אתה מוצא
באנשי יהודה בעת אום הקבץ לחדק אלך ודעום על מצחך של צדיקים תינו שלדיו ולתורה ועל
מצחך שלדענים תינו שלדעם למיתתך שנוהתותתיו על מצחך האנשים למה שיהיה בידך
למחות ולא מוחו לכך וממך רעית חילו אמדו חכם למה נהדג אכנך שהיה בידך למחות
ולא מיהה בעת אולי וכך מצנו ביהושע הכהן הגדול שהיה בבבל והיה אחת בן דליה
וצדקיה בן מעשיה נביאי עקד דה בא על אשתו שלדה ואום כה אום יע העמעי לילדה
בן דכד ודה בא לאשתו שלדה וכן ואחד כך הלכו לאשת המלך נבוכד נצר ואמדו לך
העמעי לכו ותלדו בן דכד אמרה אמלך במלך הלכה ואמדה לו אליהן עללא שונא דנות
ועכשיו מה טיבו אמלהן אמרתם כך נכך אמדו חין אום מימיהן שלחנניה מישאל ועדריה
לא רבדו סדה אמדו חין בנבחותן ואנו בנבחותינו אום אברך ארבע סמו עבד דתם אמדו
חין שלשה ואנו ענים אום בחרו לכם שליעי בחרו להם את יהושע ודמו שיעצלו בנבחות
והטלכו שלעתתן לתוך כבשן האש הם נעדרכו ויהושע כוצל ונתעשנו בגרז וספח הוא אום
הלא זה אור מוצל מאש ויהושע היה לבוע בגדים צאים תמה נבוכד ככר ואם ליהושע
הכהן יורע אני שאתה צדיק במוד ולמה נתעשנו בגדיך לא דה ענעו שלא מיהה בבני
וכן הוא אום יע במעטט יבוא עם דדני עמו ושדיו אום שדים חטאו דדענס מה עשו לא
על שלא מוחו בשדים וכל שלשה שיעמדו על ישראל הדין בבית דינו שלמה שנויעל
מה ואהדך נרב ואביהו ושבעים מדקני ישראל למה לא נתפרשו שמותן של דדנים לא
ולמדן שלא תאמך בפלו ופלו צדיקים שיהיו הדיונים וכן הוא אום וישלח יע את ידו בעל ואת
ברז ואת יסמך ידו בעל דה ברעון ברז דה שמעון שבח מדן יפתח במשמעו ובת מעה
ואהדן בכהנו ושמואל בדודאי עמו שדל הכות שלשה דלי עול בשלשה אבירי עולם ולמדך
שחפלו דל מה הקלים ונעשה פדנך על הצבור הדי הוא אביר שב אבירים ולעולם ידעה
הדין עצמו כלא חרב מוכחת על צולו ומיהנס פתוחה לו מתחתיו שנהנה מעתה של שלמה
שעים גבורים סביב לה מסחד בלילות מפחדה שלמה גם שנמשלה בלילה שונט אל י
דיונים וטוט אל בעלי מדל ודצועה העומדים לפני הדיונים ודך רכדנא פיו אה המעט
מה מעמודי דיונים לא תניה מעט לא תכיר פנים למה נענו ואפלו בדין המלך וכחך
בין כחך כפת כסא שלמה ואנה כאן לה שער מעלות שנוש מעלות לכסא ולמה
סמך בעלי מוחך לחנה ריץ שכך לא יהא מוס בדין וכחך מכתוב על מעלה חכמה
לא יין אל לא תניה מעט לא תכיר פנים ולא תקח שוחד לא תטעון אגדה כל ענין

רבים שידונו ויעל ויפזז בעל חכמה בעל גבורה בעל ענוה ומזה דין של
ויהיו שכן מצנו בחל בתחלת חכמתו שנתיהר בשעלה מבבל ומנוהו עליהן להיווד
נשיא וזה האמונה שחל ארבעה עשר בניקן בשבת ונעלמה הל' מבני בתיה ולא
ידעו אם הפסח רוחה שבת אם לאו התחיל מקנתראו אום דו היא עצלותכם שלא שמעו
גדול הדור שהן שמעו ואבטלו מ' א' לבס ואהיה נשיא עליכם נדדמן לו תלמוד איה
ואם שפח ולא הביא סבין מה יעשה אם דוה לכה שמעתי ושבחתי ואין לו ולרע ומי
גרם לו באותו מכאן אמרו כל המתיהר אם חכם הוא חכמתו מקתלתת ממנו ואם נבא
הוא נבואתו מקתלתת ממנו וכך הושיעבן בארץ כשחמד לו הקב"ה חלך אשת דנוס
ויקח את גמד בת רבולה במד שהכל גומדין בה ובלה שהיו הכל רעין אותה כרבולה
ותחד ותלך בן ותקדא את שמו ידעא ותלך בן ותקדא את שמו לא עמי הוא ילדה
בת קדחה שמה לא דוחמה כל כך היה מעוררו לפקע דחמים על יעדא ולא נבער אה
לו הקב"ה ברש את האמה מיד נתתן לפני הקב"ה אה ומאחר שנשחית אה שנה ומה
אנשה בבני חמ' לו הקב"ה תשמע חזק מה שפיר מדבר אתה חסת על אשת דנוס
מעל בניה חני לא אחוס על יעדא שהן דרוש'ם טהורים בני אבדה'ם יצחק ויעקב
מיר הדביע שחטא מיר בקע לחמים על יעדא ואמ' יהיה מספג בני יעדא בחול הים
שחביבין יעדא לפני הקב"ה בפלי בפלי' ומוזהר הדין שלא לקבל עוהר וכך הוא אה
מלך במשפט יעמיר אדך ואיש תדומות יה דסנה אה דומה דיון למלך שחטא צדן
כלום יעמיר אדך ואם חמה לכה המחדד בבית הגודנות יה דסנה וכל המדבל שח
הדי הוא מעורר עינו מללחות דכות לדכאי וחובה לחייב ומעוררו לעתיד לבוא מלואו
צדן העכינה שעתידין הצדיקים לדחות ע' אשד עיין בעיין ידאו בשחב עי ציון
וכן לא יהרד פני אחר בדין ומעשה בינאי המלך שהדג עבד את הנפש
שחטא שעת לחם תנו עיניכם בו ונרינגו שלח לו עבדך הדג את השח שח
איהם עליה אה' לו בוא אה וקבל הדין שח בל ואוער בבעליו ולא יעמדנו בא
וישב לפניהם והא ידא שמים אה' לו שמעון בן שטח ליטא עמר על המלך שח
ועמדו שחטא נשים אשר להם הדיב אה' לא כעם שתאמר אתה אה כשיאמר
חברך טג לימן כשעו פעה לך דע שנשאו לו פנים מיר אה בעלי מחשבות חתם
בעל מחשבות פדע מכס באותה שעה ידר גבדיא וחבטן בקדקע באותה שעה
גדדו מלך לא רן ולא מכס חותי וכך מצוה על הדין שימחה וכל מי שיש בידו למח

בנו ולא עלה על לבי שיתייב אברהם את בנו דא' אשר לא צוית בהורג

אשר דת בגביהם ולא עלתה על לבי בהורגים על שני ערים או שלשה
רים אם מתקיימת העדות בשנים למד פלט שלשה אף להדיע שנים שלשה
ה שלשה מדימין אתה שנים כך שנים מדימין אתה שלשה ומכ אפלו הן מאה
ערים וזאת הדת מכאן שהדענים אפלו בחייהן קדושים מותם עד העדים
היה בו מצוה ביד הערים להמית הנה דג לפי שאם הועידו באמת קיימו מצוה
ם לאו נעאל עונם ויד כל העם באחרונה אם לא מת ביד הערים חו נתבבד
הן מצוה ביד כל העם להמיתו כיפלא ממך רבד למעפטי כי יפלא במופלא
בית רין הכת מרדד ממך דה ועץ ובן הא אומ' ממך וועץ בליעל רבד דו
כה למעפטי דה הדין בין דם לדם בין דם נדה לדם זבה לדם וילדת בין דין
בין דיני ממנות לדיני מכות לדיני נפשות ובין נגע לנגע בין נגע אדם לנגע
דם לנגע בגדים רבדי אן חדמים ועלבים והקדושות דיבות זוהר עזאת שוטה
לה עדותה וטהרת מצודע בשערך דהקטו ושכחה ופיאה וקמת ועלית מור
אן שבית המקדש למעלה מכלה ארצות וענ ארי פאף שכך על בית דין
זן תבת הנאר עלי כלחפה פחוא יסמח דין ממדא' על פי התורה אשר ידון
זה לעשות על פי מה שאמרו הל כאן דואם או תקנה או מח קא בית דין ללא יקע
דסאם ומחלוקת בל יכא לאמר לבית דין הגדול וחת יצטו לאמר וזה יקול לה
יאובב לקיאה ואל יקול כלחפה ולהדי' לס יוצע אנקל פכוסאב רבדים שאמדת
על פה אן אתה רשאי לאמר בכתב בל אכא לאמר אן בית דין הגדול להדי'
אומ' על פי התורה אשר ידון אן הגדירות והתקנות והמנהגות שמורדין בהן
ם כרי לחדק חרת וחתקן את העול ועל המעפטי אורבדים שלמדו במדה מן
ית שחתודה נרדעת בבן אל הכהנים הלויים מצוה עיהיה בבית דין כהנים
שובן הוא אומ' לעבטיך לא היו בהן כהנים ולויים תל ואלה העפטי אשר דגיה
ם ההם אשר יהיה בימים ההם וכי ועלה על לב שרך לדין שאינו בדמנו
זה שבדמנו לא תסור מן הדבד אשר יקידו לך דו קבלם שקבלו איש מפי
ויע אשר ועשה בזרון דה דקן ממדא ומזנתו בחק שנוסת האיעהו
ער שוזה ברבד שחיבין על אדונו כדת ועל שבתו חטאת דפועה טג
מך רבד ונאם להלן ונעלם רבד מעיניה עדה רבד מרבד בגדרה
להלן כדת אף כאן כדת או בתפילין לפי שניקדו מן התורה ופירושיה

לא תזיק לך מצבה לא תזבח לאלהים עוד ועד יהיה במוס' לשבעיך ע
עבד ועבדו בן עבדו מן עממך בסנהדרין בהנים לויים ויעל לא תנה מעט
זו אזהרה למטה הן לדבות החיוב והחייב הזכאי לא תנה מעט המטה מעט
עובד על עשרה לאנן פנך עשר הדבדות ואן הן לא תנה מעט לא תביד פנך לא
תנח פני ר' ולא תהרד פני גדול לא תנה מעט אביון ור' לא תהרד בדבדו לא תנ
תעני עול במעט לא תנה מעט גד יתם לא תביד פנך במעט לא תגדו מפני
אשר למדך מה מעט שאל פנך עשר הדבדות צדיקים חס שחפלו צדיק במור
העומר מעדו יעוד עני חכם מלכות דבות לחובי וחובה לחייב ויסוף רבדי צדיק
אומ' על סמא טהור ועל טהור טמא ועל מומא אסור צדיק צדיק צדיק הרין יפה ואחר
בן חתכיהו דא צדיק לרין צדיק לפעקה עלה תהא מעובה לאחר ומדיעה לעני דא
צדיק לרין צדיק הולך אחד בית דין הצדיק בבית דין שלדבן יוצא בן דבא לא תעלה
אעדה כל עך זו אזהרה לנוטע חול אכל המדבח שם רדך עו ע' ועלי גהת אנא
אעדי לא פלי מעמד רין שחנאגון בא נטע אעדה ובמקום תלם חכם באן הקים
מצבה לכך נסמכה זו לשוטט ושוט' ואמצבה רכה יתסעו עליה עו ע' לא תטע
לך אשר כל עך אפלן אלף סקך לא תזבח לאלה עוד ועד אשר יהיה במוס' זו אזהרה
למקדיש בעל מוס' עבד כל רבד דע ולדות פכחש כי ימצא בקרבך איש או
לא דטן ולא דטנה וילך שהלך בדבדו ויעבר בעאר עבודות וישתחו' באחת מארבע
עבודות עיין בוישמע יתרו אכדג אהשתחוויה ושחח עליהא פי אענש ולא אזהרה
מן סאיד אארבע שהיא בגופו עלהרם וישתחו' להם ולשמע פלואמ' בין שעבד גורו
בין שעבד מדל או כוכב את האיש או את האשה יחידים נסדלים ואין המדובין נסדלין
אם דנים בסיון תני דבנן ארבע מיתות נמסדו לבית דין חנך הדג שדפה וסדלה
חנך דלה שבה שנותטן הו' ד דעה לתוך הרך ומוער תמור ממנה סיון עפתי דין
את דאש חמור מיהן שדפה שמועדין בסדר ער עפותח פיו ואחר פד נותנין פתילה
לתוך פיו חמור מיהן סדלה שרובמין אותו ער שמות' והן אנשי עיר הטרחת את
האיש או את האשה כדד הר' למעניין אחר לשפדת לכאס עליהם בלעבע פדא לא
יעפק עלי טמא הר' פאן רגל או אמרה ואי צי אן עו ע' באנו יבתצו פי אפער הר'
לשאריתא לכאס פי אפעלאם אפסיסה מתל גרס אאעגאר פי גואר חסנאת למנצח
ואתאנהם אתי אגא דביחא כמי רכד פי כתבהם אפסיסה פדא את האיש או את האשה
אשר לא צוית לא צויתי ליתח שיצריב את בתו ולא רבדתי למלך מומא שידר

גו עמו וקדא בו כל יסד ויחיד
ראסה וכדי באן צוול עביהה פדיוחטת בתורה ויחיד ויחיד בותדה תפ
גם לעויר ואלחיותא בעגל כל עובדא פמזלם יך הנאך דו קלב עדיד ואל כלעובד
הת' וחין אמלך יעה תסבת סבתת וחין יעה דניעהם דערז שי ענים ותכאית' ויחיד
בארים ותצאור פ אכרסי שי לא יסדעיק עליה לא שלמה עה וחכו עלי חן פדעה
ולמא טהבו אכרסי בער מות עלמה נלב יגס עליה פלס ידהר פבסד אכרסי פגלה
קא דאד בלס עליה רבני דבנץ נעבדה דגל מבסח שלמה ואין אחר מכל באי עולם
יולדתנה עד שיבוא המלך המשיח ויתקנה מה דה יבוא לא ידבה לו סדסם אמל
וק אחר יתיר על מדכבתו אסור' ולא ידבה לו נעים ביץ פילגעים נעים בכתובה
דושיץ פילגעים שלא בכתובה ודירושין לא ביחור בלבר' ואם חזקין על יח אמל
הת עובד בלא תעטה ענ בדויר ואם מעט הנה ויספתי לך בהנה וכהנה והיו לו טע
עים אחינועם הידעאית ואביביל אעת נבל' וחמית אם ארניה ואביביל אם עפניה
זיבל בת שחול ומעבדה אם אבעלום' וכסף ודהב לא ידבה לו מאד פדי שיניחבבת
דיו ולהתנאות בו אם אב אהרם מלחמות יני מותד' אמלם אן אנך ביץ עלת הרה
מצות והו קו ולא יסוד לבבו פלמא עלמת עלתהא תטרס להא מא עלמת מן אמר שלמו
יה אס אדי קא מנר ועלה תחדאם הדי כלא יסוד לבבו אבי אדבה ולא יסוד לבבי סנר
נה סד לבבו חתידל ויחיד ויחיד שלמה הדע בעני יני פלא טך אן העושר רוחה נל
בעליו ידחת שמים ולא תלתפת לא אעאר פאדי באן שלמה אדי בקדח ידיר יה תבעה
פבין אגמהוד פאספת על אגמדיע ללא יקא אן פאן תחדים הדי מן בהת הדי פנחן
חדד מנה' ולא לכל שדיעה עליה מפידה לא אמדתי לדע יעקב תהו בדעונו אב
דובד צדך מגר מישדים' לתת עלך איש כדילא יחורך ען ידחת יני וכדי לא יש
העם מצדמ' אדב'ע ביץ לעלא למען הדבות סוס ורוחה מידחת יני' וכדי אמונע
ח'ס במצל אדבע מאות פרסה על אדבע מאות פרסה כנגד ארץ כוש ואלחט
אסכר דייה מן המכין שמעשיהן מקו ללחץ' ואמו ארץ כנען ולו מעשיהן' ויחיד
דמדוהם ישדא ולס ובקא אלא אהליל' ובתבלו את מענה התורה כותב
סגד שני על הספר שהיה לו כשהיה הריוט ומביהווי מיספר העדה על פובית
שלעבעים ואחר' מלפנ הבהנים הלויים מגר שמושיבין בסנהדרין עם
דאל' בהנים ולויים' הוא ובני מבאן עה מלכות ידועה' לא יהיה לפהנים
ש כל שבט לוי חלק ונחלק דת ביין פוידח דרך' ונחטה לא יחיד לו בקרב אחיו

פג

[illegible]

וזה הנהגה שכתבתי וזה תהיה אמר נא שישכח ואלו שישכחו מן כל הדברים
אשר עשו אדם אחד לו הוציא לנזילועים מיר דאן כל הדברים מלוא דלועים כדור העלמה
בין ולהודות ולהתוועלמו בית דין במעשה משהוא חייב ומוי שהוא נענש וקד בייא
מדע קדוש'ם במיע פעל' למעוננים ואשר שנים וארבעים מאנציה הנאך' נביא מקדש
אחך במזכ' עאני מדהיד חתכם על מצות התורה ואפלו חמ'לך נביא עבד' על אחרים
מצות התו' שמע לו ודה לץ שעה חוץ מעד' והיה האש' אשר לא ישמע אל רבך
בא' מבא' חמדו עלעה מיתתך בידי שמים העובד' על רבדיהנביא' ובא' שעבד
רבדי עצמו' והכובע נבואתו' ובשלטתך באמר אנכי יחידו' מעמו' קלא' קאד'ר
ה' לא ישמע לא ישמע לא ישמע כובע נבואתו' כיונה' וחמ'לך והוא העובד' על
בדי' כתבדן שלמיכה שלא רצה להכותו בדבר נ'ו' ונביא שעבד' על רבדי עצמו' הג'
ערו שאכל במקדש שכלו לא יאכל' עם ומיתתך כולך בידי שמים' אשר ירבד' עם
מתנבא במה שלא שמע כצדקיה בן מעשיה ואחאב בן קוליה ומה שלא נאמר לו
הנביא בן עדור' שהיה עומע מירמיה בעדף העליון ומתנבא ב' שוץ הצחתון שהיה
תחלה נביא אחת ולבסוף נביא שדר' ואשר ירבד' בשם אהים אחדים דה' מתנבא
עם ע'ד ואדהדתי' מהבא ושם אהים אחדים לא תדכידן' אך הנביא אשר ידר'
ה' נביא שדר' ומיתתו בחנק שכל מיתה האמורה בתו' סתם היא חנק ש' ויבחד מחנק
ז' כי טוב מותי מחייו' ובית דין הגדול רילין רבך מדבר לגד' דה' שווה מדדך ממדא
הדי' נא' כי יסלא ממך רבדי' וכי תאמר בלבבך נביא שלא נדעה נבואתו לנו אומד'
אמוד לנו רבדים העבירין להיות והוא אומ' והן מחכין ערמאן אס' באו רבדיו' כולך
א' נפל מהן אפלו רבד מועט מעמידן אותו בחדקת בעדות והוא שיהיה הולך ברב'
נבואה ברא' ברבדי הטובה אבל ברבדי הדעה אס' נפלו רבדיו' כולך הדי' דה' אשה
ה' נחם על הדעה הדי' הוא אומ' אשר ירבד' הנביא בשם י'ו' ולא יהיה הדבר הזה
וא' הוא הדבר אשר לא רצו' י'ו' לא תגור ממנו' אל תמנע עצמך מללמד' עליו
בה' דא' אל תיראן מפע' חכמתו וצדקתו' שלע' עדים תבריל' לך דו' מצות עשה
הפדיע' עדי' מדל' ולתקן אותן ולהקייבן ומסידין מיהן כל' מבעול ואין מניחין
ה' לא תל' ולא באו ולא נהך לא בונין עליו גער' שלא יתעכב מבה נפע' בעגה'
די' מדל' אין פחות מעולעים ושתיים אמות דוחב' הרך' ומדל' היה כתוב עקל'
שת' רבדים כדו' שיכווננו הדב' חנים ללך לעם' דעהו שלעה פעל' מדל' לאחדים
לגר' תועב' ומה תל' שמה שמה ג' פעמים לא עם תהא רירתו עם תהא מיתתו

מאד נסבנו שחזקנו לומר ויהי לנו נחלת עלשה בקרב אחיו ויהי
חזקה וזה יהיה מעשה הברכה שמשפט המתנות יוצאות בדינים ומצות המ
הא עתה דרוס חזקים וקצרה נהגות בארץ ובחזקה לארץ אבל לא במחזק עין מאת הע
מאת דבחי הדבחי הדין עם המוכד לא עם דקונד ואינך נהגין לא בבהמה טהורה
ואפלו עלשפתכין חייבת על מתחזק עם מאת דבחי הדבחי אם עוד אם עה אפלו וע
מדת עין נמצאת אומ שחזקנו הדיו והכלאים שהן חייבין במתנות איהו הוא דרו
זה שלימין צאולמד שהוא מן הפדק עלחדכוכה מכאן ואילך וער כן היר והן עניי
אבדים מעודין זה בדה והלחיים מן הפדק עללחי וער קיסף שלגדמדת שהיא ע
באולה עם הלען עבניהן בעודם והקבה בחלב שעליה קאן ארדענים אן הדה לא
בשביל שהדג פנחס לדמדי אעני דמוע שליך במי רדדו בחרב בידיו והלחיים עם חל
שאמלמשה למדת נרדבי שהבועל ארמית קנאין פוגעין בו ראלפי שנתפלל בלחין
ועמוד פנחס ויפלו ותעצד המבטה וקבה בשביל שרדד האשה אלדבתה קאשית
דו תדומה ברזל דאמ רגנ תירעך מה רגן תירוש ויצהר מאכל אדם וקוראן מן האר
יש להן בעלים אף כיוצא בהן חייב בתדומה ומעשדות ודאשית גד צאנך תתן לו מ
לחמם רחילות ויהי ענשין כולן מעלחמשים סלעים אבל פקת מזה פטור ואינו מוצי
פחית מכסלע שנתתן לו כרי מתנה ואין מצוה זו נוהגת לא בארץ שן דאשית רגנך
ודאשית גד צאנך מה תדומה בארץ אף דאשית הגז בארץ ומג לתדומה שן חלה תדמו
תדומה הכת קדא לחלה תדומה ונאמ בה כי תבחו אל הארץ רחם כהן אם נטמא
למתיכ יסור להקדיש ער שיקבל עליו בבית דין שלא יטמא ומותק ביצר אומ לו רוק
והוא נורד עמל ומקדיש וידר ומגדע וכי יבא הולל ענינו לחוב ידו מצות עשה שיהי
המעמדות שוות בדגלים ולא יאמד דהאדה שוב ער שיבוא מעמדך שן מאחר ש
בדמין שכל ישראל באין בטעד אחד ובא בכלאות נפס עגבר באידו עבודה שידע
שרת בעם יו ח שידה שענן חפת לוי ובהן כל אחר בדאוי לו העומדים עם
מעמד שדמנו קבוע חלק בחלק יאכלו דה בקדבנות הדמלים בחלוק לחם הפגס וזה
עתי הלחם שלעצרת יעניפי קדבנות הצבור לבר ממכדין על האבות כחנה
מאכלא אתדעב אדי פי כל סבת וסבת אר בסאיד אדמאן גיד אמועדות לאן פיה
יאכר חזוק כדמתה פי ועדה וכדי קדבנות הדגלים באין שלא מחמת הקל
ומצא בר וכן ומכשף יתני דבנן בינם מיתתו שלדבן יוחנן בן דכאי עלו חסמ
אמ עמא אחר מכס צדק לטא רבד חלכ אפלו רבדי המכשפים שיעעמ

ומהחן ושמחת אֵתוֹל וקֵלֶת חֵטֶה יַעֲמִידוּ לַמַּחֲמֹלֶת אֲלֵהֶם לְחַתּוֹת תִּקְדּוּ אֲלֵהֶם
בְּהוֹן לִצְדָה תֵּאֲנִי מִי הָאִישׁ הִירָא דֵּה עֵינֵי צִידוֹ עֲבִידוֹת נִדָּה הַלֵּבֵב דֵּה
בִּידוֹ תִּשְׁכַּח וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וּפְקִידוֹ שְׂרִי צְבָאוֹת בְּדֹאשׁ הָעַם וּפְשִׁילֵם
בְּדִל בִּירֵיהֶן וְכָל הַמַּבְקִישׁ לַחֲדוֹק הַדְּעוֹת בִּידֵם לְשֹׁבֵר שׁוֹקִיו עֲתִילֵת נִפְלִיא
שֶׁנֶּ וּפְלֵי חֲלָלִים וַיִּטְסוּ בְּרֹא בַּמַּלְחָמָה דְּעוֹת חֹבֵל מַלְחָמָה מִדָּה הַכֵּל מִצָּח
וְחֹתֵן מַחוּסֵתֵן וְכָלֵה מַחוּסֵתֵהּ וְקִדְלֹתָ אִיהָ לְשָׁלוֹם אִין עוֹשֵׁן מַלְחָמָה עִם
בְּעוֹלָם בֵּין מַלְחָמָה מִדָּה חֲדָשׁוֹת עַד שְׁדוּרָאִין לֵהֵן לְשָׁלוֹם חוּץ מִדְּמֹן
אֵב שֶׁנֶּ לְאַתֵּר דְּיוֹעַ שְׁלוֹמָם וְטוֹבֵתָם וְהִיא אֵם עַל הָעַם חֵם שְׁלִימוֹ וְיִבְלֵן
עַם מִדָּוִת שֶׁנֶּכְטוֹן בְּנֵי נַח אִין הוֹדֵקֵן מִהֵן נִשְׁמָה וְהַדְּרִיָּה בְּגַב תִּמְעַב יֵהִן
לְמַס יִסְלֹמ אֲקֻטְעָה אֵלֵי פֶדֶץ עֲלִיהֶם אֲמֹלֶךְ פִּי כָל סֵטָה וְיִצְדֵּל עֲלִיהָ אִין
יִפְיץ עֲלִיהָ אֵלֵהּ מַעֲלֵע דּוֹחוֹתֶיהָ מִכַּחֲזִין דּוֹח דְּבִיעִית לְמִי עֲרִכָה לְבָדוֹח שֶׁנֶּ
צְבָאוֹן עַל מִדִּין בְּאֶשׁ דְּרוֹה יֵגִי אֹת מַעֲה מַפְהֵמֻעָה עֲבִכֵּךְ צוֹוְהוֹן יֵהִן
לְמַס וְעִבְדוֹךְ יִצְבִּילוֹתִים וְעִבְדוֹת עֲכִים וּמַעַע וְעִבְדוֹךְ יִכּוֹנֵן תַּחַת אֲדָל
אֵלֵהּ וְאֵלֵהּ צְבָאוֹךְ וּבַמַּלְחָמָה הַדְּעוֹת אֵם לֹא הַשְׁלִימוֹ לֹא תַחֲזִיק כָּל נִשְׁמָה
מַלְחָמָה מִדָּוִה הִיא מַלְחָמָה עֲבֵה עֲמִמִּין וְעֲמִלֵּךְ וְחֹן יִכְדִּין עַל עֵיד בַּפְחוֹרֵת
מַעֲלֵה יָמִים קוֹרֵם הַעֲבָתָה כִּי תִצּוֹךְ אֵל עֵיד יָמִים דְּבִים יָמִים עֲכִים דְּבִים
שְׁלֵשָׁה אֵם מִכְּבֹתָהּ בְּעֹלָמָה לֹא תַעֲחִית אֵת עֵיצָה זוֹ אֲדָה דֵּה לְמַעֲרֹת אִילֵן
וְכָל בַּעֲעֵת מַלְחָמָה כְּדִי לִצְעֹךְ אֵת אֲנַשִּׁי הָעֵיד וְכָל הַשְּׁחָתָה דֹּא כְּלָא תַחַת
דְּהִי אֵלֵהּ מִתֵּל כִּילוֹ בַּח מִתּוֹ וְסוֹתֵר מַעֲזָן שְׁלֵח לְצוֹדֵךְ וּבֶן צוֹצֵךְ אֵלֵהּ טוֹב שְׁלֵח
לְצוֹדֵךְ בְּכָל דָּמָן מִכִּין אֹתוֹ מִכַּת מִדְּרוֹת כִּי הָאָדָם עַן הַשְּׁרָה לְפִישְׁחִין
הָאָדָם בַּפִּדּוֹת הָאִילָן לְבָח מַפְנֵךְ דּוֹרֵנֻוֹהִי דֵּה הוּא כִּמְ עִפִּידֵע אֲפִילוֹם
דְּרִיתָהּ וְאֵפִלוֹ בַּשְּׁבָת וְלֹא כִבֵּע יִהְיֶה אֵת יִדְיוֹן אֵלֵהּ בַּשְּׁבָת כִּי יִצְדָּא
חֲלִל לֹא חֲנֻץ וּמִפּוֹתֵךְ בַּאֲדָמָה לֹא טִמְאָן בְּגַל נּוֹפֵל לֹא תִלּוֹי בַּחֲזִלֵּךְ בַּעֲרָה
לֹא צָרָה עַל כֵּט הַמִּים לֹא נּוֹרֵע מִי הַכָּהוֹן הָאֵם חֵם נּוֹרֵע לֹא תִיעֲדָךְ הָעֲגִלָה
וְאֵפִלוֹ אֲשֶׁה אֹן עִבְרֵי אֹן פְּסוֹל בַּעֲבָדָה לֹא תִיעֲדָךְ עֲגִלָתָהּ בְּקֵד אֲשֶׁר לֹא
צָר בָּהּ כִּבְר נִתְבָּאֵר בַּפִּדָה וּמִדְּרוֹן מִדְּרָדִין בַּמִּדָּה וְאִין מִדְּרָדִין
מִשְׁיָחָה וְיִצְאוֹן דִּקְרָן שְׁנַיִם וְשׁוֹפֵן אֵל בֵּית דִּין עֲבָאוֹתָהּ הָעֵיד כַּחֲלָאֹגֵן
זֶה כַּחֲלָ שְׁטוֹתָ בַּחֲדָה מִתֵּל קֹן וְהָאִיתָנִים מוֹסְרֵי אֲדָרָן וְעַל פִּיהֶם יִהְיֶה

קם כחצו בכותו דה דתהוה לה אלהי שיהיה לו ציה אני ואם יחייב ויסתק
לחיותהוה לה כחצו שיהיה לו ציה אני ואם יחייב ויסתק
כלה שוסך דם הנקי לא תשע כפול דע יכול אף בחוצה לארץ תל ארץ אב
בחוצה לארץ עובד משום בל תגדול בלבד לא יקום עד אחר באיש לכל עון
חטאת עון זה דיני נפשות חטאת אלו קרבנות למכות מנ תל בכל חטא למח
מנ שנבכל להעלות ליחוס מנ שנ אשר יחטא אכלקם הוא לשבועה לא תחוס ע
יעב באק צחץ באתסלים דא באיש אכלקם הוא בשוטה ובעגלה עדותה ובע
אשה שמת בעלה משיאין אותה עלפי ועמדן שנהאנש המדונין בעמיו
לא יהא אחד עומד ואחד יושב לפני יו מכל שבית דין שכינה עמהן לפני הכונה
עבדן שמעמיון בנהנים בסנהדין עלפי שנים עדים והלא כבד נא עלפי ש
עדים לא מופנה להקש לדון ממנו גזרה שווה לוא לך מה הם נידונין בעמיד
אף דעדים בעמידה שהדי נא סנ שני ונא להלא שני לא מה שנים אם נא
אחר בנ פסול נפסלה העדות אף שלשה יקום דבר ולא חצי דבר כיתעא לנ
אחת מלחמת מצוה ואחת מלחמת נשות ממנין כהן לדבר אלהים אליהן
לבבכם מפני צהלת סוסים וצחצוח חבנות אלה תיראן מפני אגפת התדיס
ואל תחפזו מפני קול הקרננת ואל תעצרו מפני קול הצווחה ודברו השוטה
כהן מדבר ושוטר משמיע מידאיש היא ואפולן שח בין תפלה לתפלה ואפר
שח בין תפלין שליח לתפלין שלחא ש צדין לבדכא שנייה וגדל לבדכא
שמיט צדיכה שאין משמע ידא לא מנהעבדות שבירו כמו ששנו דבות
מי ששח בין תפלה לתפלה הכי יזו עבירה וחוצלין עליה מערכי המלחמה
מידאיש אשר בנה בית חדש אחד רבונה ואחד הלוקיה ואחד היושע אנ שנית
לובמתנה מי האיש אשר נטע כדם אחד הנוטע ואחד המבדיל ואחד המכ
אן הלוקח אן היושע אן שעתן לו במתנה ואחד כדם אן תאנים אן רמזונים
זיתים ותמרים ומידאיש אשר אידע אשה אחד המאדש בתולה אן אלו
אן שומרת יבם די אלו חוצלין מערכי המלחמה ומספקין מים ומדון לאנש
המלחמה ומספקין וגדלים תאמר משאחחך אשליעה פיהו לא
ודאן אן אמאלם מתעליק פיהו לא שיש פלא ינצוהו במלחמה ואמע
אין פתו מנהגיה אדניה במלחמה צהלת אמאלם מתעליק פיהו לא
אפאניה אנהי גיד נחיה פנקטעו מנהעולם גבא אדי הן בקא אנפס בבקא

אומה כי יצא למלחמה דעה כי בתחבולות תעשה לך מלחמה ודו מלחמת
דעות ודאית בשביח ללמדך שאינה מותרת לא בשביח אשת יפת תואר מר
דה בא למרעו והיה לו לומר אשה יפת תואר לא כלום בוך בעולה בין בתולה בין אשת
איש שאין אישות לגוים על ישרא' וחשקת בה אעפ"י שאינה יפה בה ולא בחברתה
גלח יקח שתים ולקחת של יקח לו אחת ולחבירו אחת ואפלו כהן מותר ביפת תואר
לאשה שלא תהא מחשבתו בעילת דנות ודו ביאה דאשונה והבתה אל תוך ביתך
בניסנה למקום פנוי ולא ילחצנה במלחמה ואסור לו לבוא עליה ביאה ענייה ער
ציעאנה שלא תידה תוך לא כנגד היצר יאכלו יעדא שחוטות ואל יאכלו נבילות
וגלחה את דאשה כרי לנחלה ועשתה את צפרניה מקדיש צפרנים לדאש
מה דאש נול אף צפרנים נול ש"נ ומפי בוערת בן שאול ידר אל המלך ולא עטה
גלגל ולא עשה שפמן ואחר כך תשב שלשה חדשים מפני תקנת הולר ידר
מים מאמצע החדש לאמצעו אבל החדש מתחלתו סוף החדש הזה לכם דאש
חדשים תנ' דבנן הדואה חבירו לאחר שלשים יום מבדק שהחינו ולאחד שנים
עשר חדש מבדק מחיה המתים כבד נתבאר לעיל ואחר כך תבוא אליה בכתובה
זירושין אף כאן ואם נתעבדה מביאה דאשונה הדי הולר גוי ואינו פשוט בנו
לרבד מן הדבדים לא עבית דין מטבלין אותו על דעתן והדי הוא גר צדק
תמר מביאה דאשונה שלפת תאך היתה אבל אמנון מאחר הנישואין וכן היא
אומרת רבד כא אל המלך כו' לא ימנענו ממך ועלחתה לנעשה ולא לבית
איה ולמה נדמך בן סודר ומודה לית תאך שהולר ממנה בן סודר ומור צא
למר מאבשלום ודאית בשביח מצוה גודלת מצוה ועבירה גודלת עבירה
מטאן שאם דאית אשת יפת תואר וחשקת בה תשא שתים אחת אהוה ואחת שנואה
שתים בבית מדינה בבית מה כתאחדיו כי יהיה לאי שכן סודר ומורה צא ולמד מדוד
שאמר בת תלמי מלך גשור וצא ממנה אנשלום שצקש להראו ובעל נשיא צוהאש
וגם נמלן על ידיו כמה אפים מישאל אבל אשת אוריה סופה מותמת לדוד שכן שכן
בזניכבת אוריה לא שתן גט שכלהיוצא במלחמת בית דוד אינו יוצא עד שכותב
אשתו גט וכן דוד כתב למיכל גט ואם יחדור מתרת ומז' שצוה גודלת מצוה שג
גלח תשלח את ראש ואת הנכחית לך ותצדק לברם ושורה ועור והמור וצב
מדי ופשתים ותקח אשה ודשג' סמוכין ואת אחיה ואת אחת שנואה ששנואה
ג' שנואה כבן שהיתה מאסורי לאוין כי יכיר יכירנו לאחרים מלמד שהולר נחמן עלי

לפיכך

כל דב דוהשפאת שבתה ועגלה עדותה וכל נגע שאינו מטמא ומטמא
בנגע אלא כהן ידיו לא שפכה פתוח הי פאנהם ידיו מזה שבבנה לה אף
היה לה אשה לא בהדיגה ולא בפטודה בלא מדונות ולא הנחנותו בל
ולא בערות שערטו עליו ברין לחמיתו ולא ברין כמון שערטו דבותינו ידיו
שפכו וביעלה על רעותך שדקט בית דין שופכי דמים אלא מן החמשה דב
אל וסבב תודוס אדדאעה בהדי אנטל לחתי וכתחתו אהל אנטל פיתך דתלה
ארי ערך אקחתל אפלו בעדות אשה לא תעדיף ודורעין עש ונגעוה
כלחמ מדחתם ובן דדינוך ועוטדיך ואתה תבעד דם הנקי הודעו שונ
דמים לעגלה עדותה בסוף שן ועדפו אף הן ונעלמה דאת הפרע בשן
ודיהוהא ענין הפטרה בישעיה

אנכי הנ
מחמבם מהר צועה להפתח אסדע אצאני אי כרג אמהבוק אלהיהו
ערהא בארדגוס מעני אכד ואמקוהו אאול דגע הים הוגעד בקלב אכלמ
בלז מואתה ואשים דבדי בפוך וכו' לנטוע שמים ל אהבנדי אומ כל העוסק ב
לשמה משים שלום בפימליא שלמעלה ובפמליא שלמטה שן או יחדיו במעדי
עלם לי שלום יעשה לי ל לוי אומ כאלבנה פלטודין שלמעלה ופלטודין שלמט
שן ואשים דבדי בפוך ובצלידי בסית לנטוע שמליסוד ארץ אף מקרב אר
הגאולה שן ולאמד לציון עמי אתה יחד ביינא מעני הדי אכלאם פי אמר
צדי אלפנא עלי אתודה פי פדנ' לך לך התעורדי התעורדי קד רכדנא לס ה
כפולה פי טחמו טחמו עמי קובעת אנאל בבדי וקד יסמא ספל וברי קד שדח
יטתן פיו וקד סעריה הן טחל אפאס תדעלה הן קללה שמים הנה קוד
הדי אפסוק עלי מא שדח אמתרגם בגלד בלאף עלפונגשי עליהם איבהתו ו
ותעטלו ען אחרבה בתו מכמד כתאו במכמד אלא מרגם ומענאה כאת
פי שבכת אציר ארי הן תאו האמוד בתור ומכמד מתל ופודשי מכמדת
ותשימי בארץ גויך כמה שן גונגתתי למכיס לחיי למודטים ולא בכס
תבאו כן יהי דיון בקובוב ונעלם הענין **אחרחיל בפד שר**
כי תצא למלחמה בעדדת הבוח ביעדא מכל אומה

ועד מוכרה ומכרה הרמזים אצלו ער שיוודע בעליו ענ עד דרוש וחייב לעולם שכר
טפול וכן תעשה לחמורו למת פירט חמור כדי להחזירו בסימני מדרגתו וכן
תעשה לשמלתו מה חמור שטיפול קשה במאכל חייב להיטפל בו כך השמלה חייב
להיטפל בה מנערה משלשים יום לשלשים יום וכן תעשה לכל אצות אחיך פירט
וכלל ואין אתה דן לא בעין המרט וכן תעשה לשמלתו שמלה בכלל היותה ולמה יטאת
לא מה השמלה יש לה סימנין ויש לה תובעין וחייב להכריז אף כל שיש לו סימנין
ויש לו תובעין חייב להכריז פירט למחט ומקמר ולמה פירטן להלן שור ושק ללכוד
שמה זיר גזות השק וגזות זנב השור ומעני ויש לו תובעין פירט לענותו שור הצעלים
ומעני לאנוש הו אן יקול וילאך כסרעם אשי אפלאנ ושדח יאש יאס עד דרוש
אחיך כלום ער שתרדוש אם אחיך רכסוי אם לאו והו מבקש לחנות דבר עמינו שלו
אשר תאבד ממנו ומיטאתה הא אם שלתה למקום גרורי חיה או פשעם אי
חייב להחזיר לא תוכל להתעלם ואם התעלם עובר בעשה ולא תעשה ודא בוד
והתעלמת מהם פעמאתה מתעלם במקן כהן או גזיר שמצאו אצורה בבית הקברות
שאין עשה דוחק לא תעשה ועשה עשה הוא השב אצורה שנ השב תשיבם לאחיך ולא
תעשה לא יטמא ועשה הוא כי קרוש הוא לאהין לא תראך חמור אחיך וכו' נומלים
קר ביטא הדי פי ואה המעפסים והשונא בזו המצוה בהקדמה קורם לאח כדי לכונן
יחד ע. לא יהיה כלי גבר על אשה הדי מתל ארדוע ואאת אחירי ולא ילבש גבר
שמלת אשה הדי מתל חלי אקסא באפסא ואורב ומירקא וכל מה טאן משהור
ללבאקאת אקסא או אקסא פי כל מכאן וכל זמאן כלי איש וכלי אשה קרינא ביד
ואפלג המלקט שעדות לבנות מתוך שחורות משילקט שענה אחת לוקה לאן הדי זי
אמא וזה דרך נע ואיני לתהדיך אקווא אשה ואציה עכרהם כי יקרא במעוררע לזה
במזומן קן מכל מקום אפלו אמרו אחי או ביטא אחת שחורה לא טמאך שנ כלי
נפור טהורה תאכל לפעין זו דעות היחיד בדרך זו דעות הרבים בכל עין אפלו על
גבי בהמה דבר הבהמה או על הארץ לרבות בורות שיחין ומערות אפרוחים לא
מפרחין ביצים לא מוזרות ותחיים דאך ללא נתפלג אשה לאן אביין איי קר חצנת
יאמראן אמרתה לאם לא תצלו לא אשכח פחוי אטלח אאם ומרת כמקרא פליה
תתאם ברויית אכר אולאר וקר יך דאעיא לתק לתקך אגמיע אוי אי אצולא יתלת
לאכל איטא ומן אמל אשה נהינא עין דאך ולתפלג בלחן ארנסה אא תני אן הדי

למסלול או להכשירו לכך אם אמר בעיניו ממזר ~~שם~~ נאמן לא יוכל לזכור את בן
האדונו שכל המתנה עלמה שבת בתורה ונאמן בטל הויז מודר שבממון בכל אשר
ימצא לו בדאני לא במחזק יש בכור לטחלה ולכהן ויש בכור לא לטחלה ולא לכהן
לכהן ולא לטחלה לכהן ולא לכהן בכור לטחלה ולכהן זה בכור לאביו ולאביו לה
לזה ולא לזה שכלל לאחל ככל בכור לטחלה ולא לכהן זה בכור לאביו בכור לכהן ולא
לטחלה זה בכור לאביו כיהיה לאיש בן סורר ומורה בן ולא אביו ואף יך ביכור
בעלשה חרשים הראשונים אחר שיביא שתי שענות ומעשה אפלו יום אחד אחד
שלשה חדשים הראשונים איכן נעשה בן סורר ומורה שכבר הוא אב ואפשר שיוכל
ואעפ שא הקיף זקן ותחתיו וואך כטחיה עין שער הגדי ויסרו אותו מתדריך בו
ומלקין אותו בפני שלשה חזק וקלקל בדיון בעשרים ושלשה ואיכן נסקל עד
שיהיו שם שלשה הראשונים שנכחו זה זה שהלקיתם בתחלה ותמסו בו לל
גרמים והוציאו אותו לא חגנים ואמרו לא אמים בכחו זה לא קומים זולל וסובג
כמי שרח אגוזן מדרך ומכרם פי אחרים וכן הוא חומ אל תהי בזוללי בשר בסובג
יין ואיכן חייב עד שיגנוב משלאביו ויקנה בשר ויין בזול והוא שיאכל מן הבשר
משקל חמשים זוז במלוגמה אחת וישתה חצי לוג ואזהרתה מלא תאכלו על הדם
לא תאכלו אכילה וצביאה לידי שפיכות דמים והוא כיון על שם סומו לאמה אולי
ילקי מע אבנה שיגנב וגזל מאחדים וסופו ליהרג ולחרום ותלית אותו על עץ שנים
הן הנתליון מגדף ועובר עז על עץ לא יהיה מחוסר לאדמה לפי שהוא נקבר עמו שלו
יהיה לו זכרון לע ואמרו זה עץ שנתלה עליו מלו וכן האבן שסוקלין בה והסודר
שחושקין בהן הכל נקברין בתטות הנדרג אבל לא בקבר עצמו לא תלין נבלתו עד
העץ שלא יבא לידי ברבת דעם ולא תטמא את אדמתך אולי עז אשתקא
דריהי אטומא לא תראה את שור אחיך השב אצרה מנחת עשה וקח בייטא מקדא
אדאיה פי ואן דמספט דהתעלמית מהם פעמאתה מתעלם וכדי קא גרמל כבש דגניו
שהוא דוחה את לא תעשה שלתי עני אולי כאן אדם חשוד ואין דרכו להכריג בהסדר
פטור ממנו זהו השב תש מצור ומעלות אן אמר עד אהל אלגה ואח ער
אכתיך ואקליל תקול צדבת מלאן צדבא צדבא וצדבת מלאן ומלאן צדבא פאמול הניע
תסעי מה חר אי כתיב ואכרי יעני אן אקליל וליאך קא תשיבם מדאך עדיה אחך
לא גוי ומשומד ולא ידעתו מבדיז עליה שלטון רגלים ואחר כך אם לא נודע לה
בעלטה היא שלמוטתה ואם פתו אל תנן בתיך חייב להיטפל בשואם היה טמול

ולמדיקה ולחסימה ולכלאים ולעצבת ואחר הדורש או הזורע או המושך או הדורש
אכיל הנטיג בקול שני יחדיו ואינו חייב עד שימשך או יטה שור וחמור לא אסור
תורה לא שני מינין שאחר טמא ואחר טהור וכן בהכנת פסולי המוקדשין אעפ"י שהיה
גוף אחד עשאוהו דבית כשני גופין מכני שהיה קדש ונעשית חול וקדש מעוברין
זה בזה הרי הוא אחד ואם כל בהמה אשר לא יקדשו ממנה קדש לחי ממי השמנוע
למרו שאינו מוצדק לא בשור פסולי המוקדשין אעפ"י שהוא לצדו לויקה ואיסור זה מכני
הקבלה לא תלכש שטכז קד ביינאה פי קדשים גרילים שהוא שזור תעשה ולא מן
העשוי לזכותך על ארבע כנפות למעט בעלת שלש כמותך לא שאולה ומכני
השמנוע למרו שלא נקמטה פדש צינית למדשת כלאים לא להתייגע הכלאים בצינית
כי יקח איש אשה והוציא עליה שם רע זה שטען עליה שזינת ותחתיו אחר
שקירטה ואמה למה הזכיר אמה כן לא שבו דקין על ארבע אמהות שמה אין להן
בתולים והוציאו את בתולי הנער אך זוממני עידי הבעל נער חס להוציא בוגדות
וקטנה ואינו חייב עד שיוציא על הבתולה בבתולה אל זקנה העיר השערה זה שער
בית דין ומדשו השמלה לשון כבוד שנושאין ונותנין בכתרי הדבר וזה שאמ"ר
בתנ"ל בתי לו זוממני עידי הבעל את בתי נתתי לאיש הזה לאשה בתורה האמירה
האב לאסרה מעשה אישות לא למסלה משום זנות כגון שאמ"ר בתי שבויה אחר שנתה
למלוכ או שאמ"ר איבי יורע למי קדשתיה באסרה על המל ויקדו אותו מעליו אורכו
נמצא זה לוקה ומשלים ולו תהיה לאשה לא יוכל שלחה כל ימיו זה לאו שקדש בו
עשה אמוציא שם רע שגידש אם ישראל הוא מחזיר ואינו לויקה ואם כהן לוקה ואינו
מחזיר ואם נשאתה אומתה קורם שיחזיר לויקה לפי שלא קיים עשה שבה זעירים
שהוזמנו לויקה וזיאת אלאם פ"ק לשלחה ללמדך שאין טענת בתולים אא"כ עד שלשים
יום כי ימצא איש שוכב עם אשה בעולת בעל ומתו זה חנף ואזהרתה לא תנאף
נמצאת באשת איש שלש מיתות אם היתה בערה מאונסה שניהן נאכלין ואשת איש
בחנף ובת כהן בשדמה ובעלה בחנף ומתוגם שניהן לרצות עובר שבמיעיה אם כן
למה חזר ואמר הקדש השוכב עם האשה והאשה לא האיש השכב אפלו גדול הדבר
על הקטנה חייב והאשה חייבת אפלו בא עליה קטן מתשע ומעלה והחזיק בה והאיש
כל בעולה בעיר בחזקת ממותה ובשרה בחזקת אונסה ואכוס פטור מבלות
הדבר הזה עדיות הוקשו לבמשות לזנות בית אביה ונא להלך אל פתח בית אביה מר
להלך זנות עם זיקת הבעל אף כאן זנות נאקת הבעל וקצתה את כמה הציבור

אינו נזהר לא בפאנין מ' זומין אף ישירה פיה אנכסאן שבה אמציאה פטרינא ענה
תשלח ממנו צד נפשיש שלח וחזרה חסלו כמזע פמחיע לשלח וכזיר כביין אמצי
קר עלם אן אפאן ג' חקסאם אקס ופעל וחזק פאקס מתל שליחה ואפעל מתל
תשלח ואמצי מתל שלח לאנה מציר בין אפס ואפעל וקר קילאנה יציר
אמעני מעני מתל קו שלח מצנה לשלח חזרה לזם מעני אפר מתל תשלח ומתל כ' ו
ועל פטושל קאו בעל במים פטושל במי פירות זשה עין תלעג לאב ותבוצ לקור
אם יקרה ענדבי טחל ראכלוגבני נשד תלעג על כדור אב ובזתעל לא תיקח האם יא
ענד שונגה אכזר ויקרנה נאל ייהנה מעמנה ויבא נשד שונגה דחמק ויאכלנה למנה
ייטב לך זשה ארח חיים מן תמלם נעו מעגלותיה לא תרע מעגלותיה הן עבילי תורה
אמ רבא בר רב כהנא שלח תורה יושב ושוקל מצות תורה ורואה איך מצוה ששכר
מצוה ועושה למנה נעו מעגלותיה לא תרע מעגלותיה הן עבילי תורה ואן הוריע
הקצה שברך שלמצות הן מקצתן קיימות ומקצתן בטילות תביר שמעונן בן יוחאי
אמ שתי מצות גלו הקצה מתן שכרן ואן הן קלה שבקלות שלוח הקץ וחמור
שבחמורות כדור אב ואם לא שך אן הולאי אמצות כלקיאית פאוי תכלית אכמס
אכמס חנייה וארתאית באמצאיל ותרכת אטכמאע וכסב אמא ואמשאחחק עליו
אכמס ארצי אף הו' אף לפעל אמצאיל לחתי תסתעור לאכמס אגאי פהולאי שרבי
מצות מו' צלחת לחיי העולם הבא בער אסבאב כתיבה חקס עליו הוי מע מאתלה פי
גריע אמצות גאיתא אכמס ארצי ואן חיי העול הבא יעבי בקא אכמס
בבקא מעגלותיה ועשית מעקה לגגין לא רבד הכתוב אן בהווה שלא כניח בדשות
מכשול ולא תקלה נשיעור המעקה עשור טפחים גגין לבנעט בתי כנסיות וכו'
מדיעות כי יכול הכופל דאוי לפול משעות ימי בדאש אן שמגלגלין זכות על יד
זכאי וחונה על ידי חייב ממנו ולא כתובו כגון שהיתה רשות הדין געוה מגמו ונמל
לתוכו פטור מהוי דליל עלי אן עלמה תע לא יכלך אחד אמבאנין ואן כאן קר עלם
מאל אחדמכי עלי אחרציל לא תדע כדמך כלאים הזורע שני מעי תבואה או שני
לכרם מיני ירקות עם הארע לוקח שנים משום לא תזרע שוך כלאים ומשום כדמך ואי
חייב ער שיזרע חטה ושיעורה וחזקן במפלת יד ואם זרע שורה שניהם ואם אכל
ממנו לוקח לא תחדוש בשור ובחמור יחזיק אחד השור ואחד כלבהמה חיה ועור
לא שריבד הכת בהווה לחדישה ולנפילת הבור ולקבלת הדי סיני ולתשלום כפל ולהע

השטח ומעלמות עין בעין הדשעים מלפניה ומקדחת מיתבו שבשכר קראן לו ויחב לבס
שקציהו בכיו יושבים על ענת הגזית שנ ומשפחות סופרים יושבי יעבץ עלותם חסד
לא ואמנו אתכם בלחם וכי לחם הן צריכין והלא כל ארבעים שנה שהיו במדבר לל
הוצרכו לדבר לא הנן היה יורד להם והשליץ עולה להן לא דרך ארץ שהם מכן ודרך
מקדמינן בלחם ומים על דבר אשר לא קדמו ישיך בדבר מן הדת אע"פ וטובתם
לעולם מלאך שאכלו שמתגיין עדיין שנאה טמונה בלחם מנחת אלהים גרים הן
לישראל כנגד צדעת שנ וכלוה הגר עליהם חמשה גרים הן גר מוקש לעני שלי
נתמיר לא ללקט שטח ופיאה דבת בהם לעני ולגר תעזב אותם גר מוקש לכבדה וכת
לגר אשר בשערין ותנן ואכלה שלא בא לא ליקח נבלות גר מוקש ללוי שלא בא לא
ליקח מעשר עני עם הלויים דבת ונתת ללוי ולגר גר מוקש לשומע דבת ובהמתך וגר
גר מוקש לשמחה שנ וינמשכן אמתך והגר אבלגר שנתגייר לשם שמנים אין חביב
במותו עד שצוה והקבץ על אהבתו כמו שצוה על אהבת שמו כות ואהבתם את הגר ובת
ואהבת את יי אהיך לא רצעב אדומי כי אחיך הוא לא תתעב מצרי דור שלישי
יבוא להם למען עכשת עבדו בארצם שלשה דורות קהת ועמרם ומנשה שהרי נאמר
וימת יוסף וכל אחיו וכל הודו והוא אחד מיתת לוי נשתעבדו קהת ועמרם ומנשה
יעא ממצרים שהיה דור שלישי דור שלישי יבוא להם הא דור ראשון ושני לא יבנה
להם ולא הן מכלל עשה עשה הוא אחד זכרים ואחד נקבות אבל עמונות מותרת
לבוא בקהל שבעמוני ולא עמונות מואבי ולא מואבות וכן הוא הוא על דבר אשר
לא קדמו אתכם דרך האיש לקדם אבל לא האשה וכבר עלה קטחיריב וכלל את
האיובות לכן כל האומות מותרין לבנות קהל זה בזה בשנתגיירן כי תצא מחנה
ונשמרת מכל דבר רע דכי אין אדם נזהר מרע רע לא במחנה לא שאין השטן
מקטרג לא בשעת סכנה ונשמרת מכל דבר רע שלא תהיה ביום ותבוא ליד
ראיית קרי בליטה אשר לא יספק טהור היה ואי לומו אשר הוא טמא לא שלי
ובדה תורה כלשון גמאי כדירשן שחייב לה כדמצינו מן הברכה אשר לא טהורה
ויצא אל מיהושע למחנה זו מחנה שכינה לא שאלה תוך המחנה זו מחנה שכינה
ויותר תחת לך יעני לא מערה ליחפה כדא עכר אבראזקאו אל תקרא לא אהיך
שכל השומע דבר מקדמה יתן אצבעו בתוך אזנו וגעל הדף אלה לית מבימה לאצרא

[illegible]

אשר יצא ידו ויפגעו בו מראשית הענין ועד אחריתו שיהיה מה להלן מראשית
ועד יצא ידו כח מראשית הענין ועד אחריתו דא' מוצא שפונד תשאר ועשית
זו שבונו, אם כחך שבונו עשית יהא נדב ואם לאו יהא נדב, יעני אם שחטת ופסקת
לשמו ולשם בעליו עולה לך משום חובך ויצא מתורת נדב כגון ששחט חטאת לשם
עולה ואם לאו יהא נדב, וכשר לא שפא עלה לבעלים משום חובך ועשית כאשר
נודת שלא תרד מחצת ותביא מרחשת או צבא ותבוא בשני כלים כי תבוא בברס
דעין כי תבא בקמת דעין ממי השמיעך למד שאינו מדבר אלא בשכיר וכי לא לה
היה שכיר מי התיך לשיבא בדרם דעון או בקמתו וזה ימש לאתניה סל זמבן
שעוסק בקצירה לא יניח חדמש באכילתו שלא יצטל ממלאכת בעל העדה והענין
אוסל במחובך בשעת גמל מלאכה וקטמת מלילות מכאן למודו שבמחובך
הבת מודד וכך בתלוש אעפ שלא נגמר למעשר ולתנועה ואחלת לא בנך ואשתך
פועל מעלשמים אוכל לדידיה זיכא דחמט לא לאשתו ונכין עבדים שלא תספך
עבדים לא עבדים ודבר אחר כחמשך לא שיהבוב השכלים על ואור ואכל שבעך
שלא יאכל אכילה גסה כי יקח איש אשה וכתב לה סלך כריתות ולא סמר לא אפלו
על ילדו אם כן לסמך סמר לא להוציא דבר המחובך לקרקע אמר שמעך בך
לקיש טב לסתב טבדו מלמתב אדמלו כי יקח איש אשה ללדו ואיש מחזר עבד
האשה ואינה מחזרת עליו לא דאיש אבדה עליו אבדה והיא הצלע והיא לאו וזמו
חכמ שלא יגרש אדם אשתו ראשונה לא אם מצא בה ערות דבר וכתב שאינה מתקדשת
לא בכתב סמר כריתות יהיה ענינו דבר הכודת בינו לצונה ונתן לא שתקח היא
מעצמה בדה או למקום שהוא בדה כגון חצירה או חיקה או ידעלותה ושמה לה
יהיה ענינו שתשלהנו לא היא שמשלה מצינו שלא ידורו שבהם נשקם וזה
והלכה והיתה מה הליכתה בשטר אף הנייתה בשטר מכהן קמלו לקדושין בכתב וכתב
שכ כי יקח איש אשה ונא כסף העדה קח ממנה וזה קידוש ונצחתה מצד ש
כי יקח איש אשה ובא איה בביאה תעשה אשת איש לא יוכל בעלה לקדשין והמדין
גרושתו אחר שנשאת עובד ולא תעשה והבן ממנה כשר אחד איש והמדין שמה
טומאה בעריות כי תועבה היא היא תועבה ואין בכה תועבה לא יצא בכתב
מתקן הוא כלי זיין ומספק מים וכחזון נקי יהיה כל שנתו מן אפלו לשחוק שיהיה
אסור כל שנתו שם לא יעבור עליו לכל דבר נקי יהיה לבית שנגד אחת ושמה אור

וְגַטָּא לְיוֹגֵי יִצְחָק לְאִמְהֵי יִצְחָק בְּיָמֵי שְׁמֵי שְׁמֵי לְאִמְהֵי יִצְחָק וְאִסְכִּינָה בְּמַחְסֵי יִשְׂרָאֵל עַל־יָדֵי
קָא בִי יִצְחָק מִתְּחִלָּה בְּיָמֵי שְׁמֵי יִצְחָק וְאִמְהֵי יִצְחָק מִנֵּי חֲסִידֵי יִצְחָק אֲבִינָה דְּיִצְחָק
תְּחִלָּה אֲבִינָה וְתַכְתָּא וְתַכְתָּא אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה
אֲבִינָה אֲבִינָה וְהוּא יִצְחָק מִתְּחִלָּה לֹא תִסְגִּיד עֲבָד אֲבִינָה זֶה עֲבָד שְׂבִיחַ מִחוּצָה
לְאֶרֶץ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְיִצְחָק לְאֶרֶץ מִתְּחִלָּה בְּאֶרֶץ אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה
וְאִם הוּא רַבִּי יִצְחָק מִתְּחִלָּה וְהוּא כֹּהֵן לֹא שֹׁטֵר חוּב בְּרִמּוֹ וְאִם לֹא רִצָּה בֵּית דִּין
מִתְּחִלָּה לֹא שְׂבִיחַ עֲבָדוֹ עִמָּךְ יוֹשֵׁב בְּקֶרֶב לֹא בְּעִיר לְבָדוֹ בְּקֶרֶב לֹא בְּקֶרֶב בְּמִקְוֵה
אֲשֶׁר יִבְחַר בְּמִקְוֵה שְׂבִיחַ מִתְּחִלָּה בְּאֶרֶץ שְׂבִיחַ לֹא שְׂבִיחַ מִתְּחִלָּה בְּטוֹב
לֹא בְּטוֹב הַטּוֹב לֹא תוֹכְנוּ זֶה אֲבִינָה דְּבָרִים וְהוּא אֲבִינָה הוּא גַּר צִדִּיק לֹא תְּהִי
קִדְשָׁהּ כֹּל הַבּוֹעֵל אֶשֶׁה כְּבוֹדָהּ בְּלֹא כְּתוּבָה וְקִדְשָׁהּ לֹא קִדְשָׁהּ וְקִדְשָׁהּ הוּא אֲבִינָה
תְּחִלָּה אֲבִינָה לְהַזְכִּירָהּ וְאִיכָּא לֹא קִדְשָׁהּ עַד שִׁיכֵן בְּתוֹכָהּ אוֹתִיכֵן עֲבָדוֹ
וְלִפְיָכָהּ הַמִּתְּחִלָּה וְהַמִּתְּחִלָּה אֲבִינָה לֹא קִדְשָׁהּ לֹא תִבְחַר אֲבִינָה זֶה אֲבִינָה
הוּא אֲבִינָה זֶה הַמִּתְּחִלָּה בְּתוֹרָה זֶה הַמִּתְּחִלָּה לֹא לִיךְ מִתְּחִלָּה זֶה בְּשִׁבְעִין וְאֲבִינָה
בְּשִׁבְעִין אֲבִינָה הַמִּתְּחִלָּה אֲבִינָה הוּא מִתְּחִלָּה כֹּל זֶה הַמִּתְּחִלָּה הַמִּתְּחִלָּה כֹּל זֶה
וְכֵן אֲבִינָה כֹּל זֶה בְּמִתְּחִלָּה אֲבִינָה עוֹמֵת וְכִינָה בְּהֵם גַּם שְׂבִיחַ לְבָדוֹ שְׂבִיחַ
לֹא תִשְׁיַךְ לֹא תִשְׁיַךְ קִדְשָׁהּ בְּאֶרֶץ יִצְחָק וְאִם הַמִּתְּחִלָּה כֹּל זֶה הַמִּתְּחִלָּה
דְּבִית דְּבָרִים כְּגוֹן חֲלוֹק דְּבָרִים אֲבִינָה מִתְּחִלָּה לֹא תִשְׁיַךְ לֹא תִשְׁיַךְ לֹא תִשְׁיַךְ
שְׂבִיחַ אֲבִינָה הַמִּתְּחִלָּה לֹא תִשְׁיַךְ לֹא תִשְׁיַךְ לֹא תִשְׁיַךְ לֹא תִשְׁיַךְ לֹא תִשְׁיַךְ
אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה אֲבִינָה
שְׂבִיחַ לֹא תִשְׁיַךְ לֹא תִשְׁיַךְ לֹא תִשְׁיַךְ לֹא תִשְׁיַךְ לֹא תִשְׁיַךְ לֹא תִשְׁיַךְ
בְּבִלְ תִּתְּחִלָּה כֹּל זֶה וְאִם כֹּל זֶה אֲבִינָה מִתְּחִלָּה זֶה מִתְּחִלָּה עֲשֵׂה
תִּשְׁמַר זֶה מִתְּחִלָּה לֹא תִשְׁמַר מִלְּשׁוֹן הַשְּׂמִיר לֹא וְעֲשִׂיתָ לֹא שִׁיעֲשִׁיךְ כֹּל זֶה
זֶה כֹּל זֶה אֲבִינָה וְאֲבִינָה שְׂבִיחַ אֲבִינָה לֹא תִשְׁמַר אֲבִינָה כֹּל זֶה
דְּבִית אֲבִינָה דְּבִית שְׂבִיחַ אֲבִינָה בְּקוֹל יְהוָה עַל מִגְדַּל אֲשֶׁר עָבְדוּ
לְבָדוֹ בְּכִיךְ זֶה צִדִּיק שְׂבִיחַ צִדִּיק לֹא תִשְׁמַר לֹא תִשְׁמַר לֹא תִשְׁמַר
קִדְשָׁהּ מִתְּחִלָּה שְׂבִיחַ מִתְּחִלָּה שְׂבִיחַ מִתְּחִלָּה שְׂבִיחַ מִתְּחִלָּה
בְּלֹא תִשְׁמַר עַד שִׁיעֲשִׁיךְ עַל־יָדֵי יִצְחָק וְאִם כֹּל זֶה אֲבִינָה

אשר וכו' המנהג והוא אר' סתם לקח מטור לאן הדי' אכזר כזא עליה' לא תחסם שור
לארבעים אעמולך אנה יחתאג אלמו שלוקין עליו אן י' סלם מן אסת אעלך
וחסימה לכך הסמיך אותו לארבעים יבנו מכאן לומר ללעובדים על הלאה ריך
אין רדשיך סמוכין ארבעים יבנו לא תחסם וכך שאר לא תעשה בדיעו והוא
יין לשאר מלאכות כגון נשיאת תבן ואמלו חסמה בקול בשעת מלאכה לוקה מכך
נמה שכלל לכת מוסר שחין שאין חוסמין אותו שכל לא תחסום שור בריש וסכין
כי ישנו אחים יחדו כי ישנו אחים יחדו פרט לאשת אחי שלא היה בעולם יחדו
ויחדין במזל אחים פרט לאחיו מן האם לא תהיה אשת המת פרט לאשת חרש
הוא וקטן מפי שאין להם אישות לאיש זר שאם בא עליה לוקה ומגרש יבנה
לא עליה מצות יבום קודמת למצות חליצה ולקחה מלמד שעושה בה מאמר תחלה
אשה פרט לערוה שכל ואשה אל אחותה לא תקח והוא הדין לשאר עריות ואם היו לו
נשים מאשה אחת מטור מליבם והיה הבכור אשר תלך מכאן שמצוה בגדול ליבם
לא הכת ליבם בכור אשר תלך פרט לאילנות שאינה ילדות יקום על שם אחיו ונאמר
להקים עם המת על שם כחלתו גזרה שווה אפקה וחמכא מפשוטיה ולא ימחה שכתבו
מישדא פרט לסדיק חמה והוא שלא ראה החכמה אא והוא סדיק שיש עמים וזה
אנדרגין ששמים מחווי ואם לא יחפץ בין היבם בין היבמה ועלתה עצמתו אל היבם
כל העולה ליבום עולה לחליצה יצאת ערוה שאינה חולצת לפי שאינה מתיבמת ואין
חולצות ולא מתיבמות אסורי לארץ והשניות ואסורי עשה וכל מי שהוא ספק מגורשת
ואין מתיבמות ולא חולצות חודשת ושונה וקטנה וכל שהוא ראוי או חולצת
מתיבמת וחוזק מאן ואין לא חולצות ולא מתיבמות אשת סדיק חמה ואנדרגין
ראשית שונה וקטן ואילנות ומי שהיא ערוה ומעב סדיק חמה הוא שלא זחה השמש
עליה אא והוא סדיק יעב זארת עליה אחרונה וכדאן איבמין בעצתן חולצין וזה
מיבמין פסוע דבא וכרות עמבה וזקן ומפלה את שש כוחו ואין מיבמין ולא חולצין
חודש שונה וקטן ובעצתם לא חולצין ולא יבמין קרית חמה ואנדרגין וחוזק
מאן ראויין או מיבמין או חולצין ובעצתן חולצת מזה ומתיבמת לזה בגון שנים
שקידשו שתי אחיות זה אינו יודע איזו קידש נזה אינו יודע איזו קידש והיו לזה שני
אחים ולזה שני אחים אחיו של זה חולץ לאחת וכן השני חולץ לאחת ואחר כך

אשתו בין בתולה בין בעולה משהח את הבטיח שלשים יום וקבתולה שנים עשר
חדש חדשה מי שהחרישה לו פרט למחזיר גרושה לא יחבר רחים ורכב מה רגלי
ורכב מיוחדין שהן שני כלים ומשמשיין מלאכה אחת וחייבין על זה כפני עצמו ועל זה
כפני עצמו כך כל דבר שעושיין בו אובל כפש כבון רחים לטהינה וקטין לשחטה ועריבה
ללישה וכו' וצא צא ואם אבר המשכון קודם שיחזיר לוקח וילמה לוקחין על לאו זה
שתי מלקיות והוא אחר לפי שני רחים ורכב וכבר הרחים ככל שתיהן שמעמע
רחים שנים העלמה והתחתונה שני וטחנו ברחים אהוסין רכב כדי שיהיה חייב
שנים השמר כנגד הצרעת הדי טרי עין קטע סימני צרעת או אדי יבוק אותן זכור
את אשר עשה יי אהיך למרים שלא באה לה הצרעת אא על שהלשינה לכך הקטין
זה להשמר כנגד הצרעת זשה אל תתן את פיך לחטיא את בעריך ואל תאמר לפני
המלאך כי שגגה אלתאמר הדין הולך ומספר לשון הרע נאין כל בדיה יודעת הדי
יודע שהמלאך עומד אצלך וכותב כל מה שאתה מסמר על חבירך שנגס במדינת
אל תקלל מלך כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר או שכתוב
בן שש כנפים לאות ועמדו שני האנשים שיהיו בעלי דיטן עומדין בשעת דינם
הדין אתו וידיק קיל אגן עוד מכת מדרות יג ואמי אמלקות ארבעים חסר אחת
יציר בן ואמי דבינו אגן קאמכת מדרות הדי חסר כשא ירא אחאכס באן בר מסכות
כזירות ולא יצד כל מסתחך צדב אהל כגן אסואט וכדי באן פי כתובות אגן
יצד עלי כל מדינת עשה אי אן יפעלהא או יממת תחת אסוט או יתקדי זמאן לעלה
ומיך ובמקדמא ספר המצות בנין כולך הרשע בעל המלקות כקרא דשע
וחייב מיתה כקרא דשע שנאשר הוא דשע למות שהן פסולין לעדות שנא אל תשוד
יודך עם דשע להיות עד חמס ומכאן שיהיו בעלי דיכין כפני הדינים כדשעים שלא
קבלו עליהן את הדין והפילו השופט שיהיה המוכה מושג לא עומד ולא יושב והכהו
סוכמתו למכו שלא יביט בדבר וימטאן שאין מלקין שנים כאחר לפכנו טרי
דכיתו מוטא שמ שלשין שליש על לבו ושלש על כתימו האחד ושלש על כתיפו
השני במסכת שרא יכנו אבסרה במסמך וסמון לארבעים לכך המכות ארבעים חסר
אחת שאם הוסיף אחת כפטר ואם הוסיף על האומר אמלו אחת לוקח שנ לא יוסיף
לא יוסיף על הארבעים פן יוסיף על האמר אמלו אחת והמוכח ידו על חביר
להבה וקרא דשע שנ ואמר לישע למח תטה דעין ומה אם זה שהכיתו מצוה קכ

יחזקאל שני שלזה מיבם חלוצים ובעיניהם חלוצים מזה ומזה כגון שילד בעל
למדינה אחת ושמה שמתב עליה ונשאת ואחר כך בא הואשון ומתו שני לזה
אחים ולזה אחים אחי שלזה חלוצין ולא מיבמין ומנהן מותדות לבעליהן ואח
ליבמיהן כגון שהיתה אשת אחיו אם אשתו או בנה ונמלה למנו ומותדות לאוול
הראוית לבעל וליצם והחליצה בעלשה ואם חלץ בשנים או באחר פסול ולא ישכ
עליך קול כמה רב גבריה דעבר עוצר במוק וביחודי וכליזה קד תבין פ אתלמד את
מאמעלך אך לא לשכך שאני כאן יהרב עליה ללא יחלץ פדל איה גליל עבר אן ואי
אדיו באמנה אן לאתתם חליצה בליזה מאודאה רב אנה יחלץ בליזה וחלץ פלמנה
רגע וקד חלץ ממנו ביום חליצה בשנה עלי אשדוט ואמרה מאן יבמי כל הפסוק הזה
מקדין אותה עד סופו בלשון הקדש וחליצה שומטת דיועה מעל רגלו ומוציאה חב
רגלו מן המגעל נעלו שהא דאויק לו יצא ברזל שאינו יכול להלך בו וקטן שאי
חומר דוגל וידקה דוק הכראה לדיינים דוק לא דם וקראו לו הן לא שלוחן ודברו
לו נתכן לנעצה והוגנת שאם היתה זקנה והוא ילד או זקן והיא ילדה איבדאוי בית
אחיו בית אחד הוא בונה לא שני בנים שאינו מיבם לא אחת יבנה בית שהוא בונה
כולו בונה מקצתו יצא בית שיש בו עדות שהוא פטור מן החליצה ומן היבום והיא
פוטרת הכל ומקדשה ככה יעשה לאיש והעומדין שם אומכחלוצי הנעל חלוצ
הנעל שלשה פעם ואח חליצה לא ביום שני ועלתה יצאתו אלה זקנים ואין דב
בליזה כי יבצו אנשים איש עם אשתו מכ תל יחרו במבוסיו מה מבוסיו דבר
שיש בו סכנת נפשות אף כל דבר שיש בו סכנת נפשות אתה חייב להטילו כגון נעצה
מאודסה והעניות והרודף אחר חבירו להרגו מעילין אותו אפלו בגמס הדודק איפה
ואיפה והא בת ומנחה איפה למר ואיפה לאיל והלא כבר נאמ שלשית ההין למר לא
מלמד שאיפה גדולה ואיפה קטנה נקראין איפה והין צדק יהיה לך והלא הין בכל
איפה לא יהיה הין שלך צדק זכור את אשר עשה לך עמלק זכור כמה ואל תשכח
כלב יעני נתיבך באלמאן ונטיק באפס ית לא נקטא באקלב כל הנחשלים כשהיה
העני מסבב את המחנה בעיר המוקפת חומה וכל מי שהוא טמא העני פולטו וקדוץ
למחנה לפי שהמחנה קדוש ואין צד ואויב ליגע בהן ועמלק מזה בטמאים סבב
א זכר שהן אחי השכינה ונשלמה זאת המלש בעיה ועכין והפטרה דב עקרה
לא בישעה כבר נבזרה בתחלות זה המעשה

בזה תקצצת מה קץ האמור להלן רגל אף כאן רגל בזה תקצצת כל שכלל לעשר איזה
הוא רגל שכל המעשרות כלן בו היו אומכ זה פסח את יי האמדות היום מרגלית טוב
היו יאן חכמ בבית המדש אמר הקבץ בני צורך ובתך צירי להיות לו לעם קבולה זשור
והייתם לי סגולה אמר הקבץ והטיבה אחת חטבו אותי ומה היא יי אחר ואני אחטוב אתכם
שנ אחת היא יונת נאומי כעמך ישראל גוי אחר תעל ארבעה שוקין הן שוק האשה
על בעלה שנ נאל אישך תשוקתך שוקו שלי צד יע על קין וחצירו שנ ואליך תשוקתו
שוקו של גשמים על הארץ שנ שקדות ארץ ותשוקתך שוקו של הקבץ על ישראל שנ ועלי
תשוקתו עם ישראל שר וצד היכן וצד כועם קדוש אתה ליך אהין והקמת לך
אבנים גדולות אבנים אד. לקחו מן הידן מתחת מצב רגלי הכהנים והביאו
שנים עשר אבנים מן היבשה והקימו אותן בתוך הידן ובנו באבני הידן מובח לין
מה עיבל וכשהשלימו ברכות וקללות וזבחן זבחי שללם ואכלו ושמחו וקבלו את האבנים
והלכמו למקומן שנ והעמידם אותם במלון אשר תלינו בו הלילה היום הזה כה"ת
לעם ליך אהין ובי היום קבלו את התורה והלא להם ארבעים שנה מעקבלה לא כיון
שקבלו מה שנשמה להם בצד מצים ימות כלא ניתנה להם היום מזבח אבנים לא תניף
עליהם ברזל ובמה תכנו אותם בשמיר תניף השמיר הזה גופו כשעורה והוא עדין
בתוך כלי מלא מוכין שלאבד ואם נותקן אותו על ההר הזה או אפסותנן אותו על הצור
בזקעו עד למטה ובו חלק שלמה אבני בית המקדש מפני שנבדק לא חבף עליהם ברזל
ומי הביאו נשך הביאו ייש אומ אשמדאי רבין רשדן וכתבו על המזבח של רבדי התורה
כללות התורה וכך פירש הגאון אביאן אתרדיה בשבעים לשון שנ באר הטיב כרדי שיראן
כל אומות העול נסים שנעשו לישעא ויקראו כל גוי בלשוננו נא כאן וכתבת עליהן את
כל רבדי התורה הזאת ונאם ויקרא אתה את הזאת וכבר כתבאר מה המלך קורא בולכות
חגיגה אלה יעמוד לבדך ואה יעמדו על הקללה הולאי ברכות וקללות שבמשת דאר
אכבי ושם בסתר מכאן שאין עז שליטת נאסחת ער שיעשה לה רבדים שבסתר שיהן
דרך עצורתך ארור מחלה אביו ואמו זה שיעזק במניהן ומציישן מסיג בטל דעהו
ואסלו בחוזה לארץ משמה עוד בדרך ולא בדרך בלבוז אא ואכלו עצה שאמה המנה
יעני יחירה עין אטדין מכה דעהו בסתר זה המוסר חדרו ביר גויס להרגו או להטותו
ארור האיש בוכרוי בו שבועה בו קללה בוכרוי שנ אורו מרוז אמניך ותביר בארצי

לאנשי מעמד ואין מביאין בכורים חודם בעצרת שכן וחג הקצ בכורי מעשיך
תכלה לעשר זה מעשר עני שהוא בשלישית ואכלו בשעריך חייב ליתן לכל עני
כדי שיענו וימא קבש עורים חצי קב חטים כסאת קב וחצי ואמרת לפני יי אלהי
זו מצוה להתורה לפני יי אחר שמוציאין המתנות שבזרע הארץ וזה הוא הנקרא
ורוי מעשר ואינו כמתורה ודרי זה לא אחר שיוציא כל המתנות שאינו יכול לומר בע
הקדש ועל יין עמו דבר אחר וערב יום טוב אחרון שלמסח הוא הורוי שבסוף שנה
שלישית שהיא תחלת רביעית שנה תכלה לעשר ברגל שכל המעשרות כלין בו
בערתי הקדש זה מעשר עני ונטע רבעי מן הבית זו חלה דא מן הבית זה טבל ש
הטבל חייב במעשר עני שיראה פניו הבית שנה בערתי הקדש מן הבית וגם נתתו זה
מעשר וגם מכלל שקדלתו מתנה אחרת והיא תרומה גדולה ותרומת מעשר לגר
ליתום ולאלמנה זה מעשר עני ולקט ושכחה ופיאה ככל מצותך עשיתי על הקוד לה
הקדמתו דבר הראוי לאחר הקדמתו בכורים לכל מניין שיקדמו הבכורים לתרומה שו
בכורים לכל שנה בכורי כל אשר בארץ ותרומה למעשר דא שון שנקראת ראשית ומה
ראשון לשני שכן בוראשית לא עבדתי ממצותך שלא המעשות ממין על שאינו מי
ולא שבתתי מלמד ומלהזכיר שמך לא אכלתי באוני ממנו זו אזהרה לאוכל מעשר
שני באכילות ולא בערתי ממנו בטמא זו אזהרה לאוכל מעשר שני בטמא ולא
ממנו למת אי זה הוא שמותר לחי ואסור למת זו סיבה באטה יקול אכלו למת עז מעש
מצוה שמעתי בקול יי אלהי הבאנותו לבית הבחירה עשיתי ככל אשר צויתם שמח
ושמחת וורוי זה צום מורשינן סמוכין רבת בתריה היום הזה ומכן שהתורה נרשמה
לפניה ולאחריה ולמה ביטל יוחנן בהן גדול הוראת מעשר מפני שגם נתנו ללוי
ובימי עזרא סתנוהו למה שלא עלו הלויים בעליה שכייה השקיפה ממעון קדשך מ
השמים וברך את עמך זשן עדבות שבו ירדן וירדקה וכו' וגבי מירב ארץ צת חלב
ודבש זו צוקה שיתן טעם במיחית תניר לא יאכל אדם העל פירות או לידושל לחלק
שטאבלם ונשותה ואמרו זו מהלכות עמנו יעני ליק תם מעני מכתלק גיד לאתדק
ומתלק קול עמעמו על המת ועל השמן שלא פטא איסורין ואין גוזרין גזירה על הצבור
לא רוב הצבור יכולין לעמוד בה וערב יום טוב אחרון שלמסח של רביעית ושלשביע
הקדש רביעית שנה מקץ שבע שנים תוציא ונא מקץ שבע שנים במועדי שנת השמיטה

בעל מעש
הוא ש
בניסוחו
ית כמח
דממני
דין הטבל
חייב

וכתובים שני חלקים מים ואחד דם. במתניתא תנא שבע שנים צדו אומות העולם את
תכדמיהן מדינים של ישראל בל. תנא אמרין שבעין בן גמל טל בלגדיהן
זרע קול קול יעקב והרים ידי עשו קולו של יעקב צלח ממנו שעשו לו יין שלט
בבית תור שמונים אף רבוא אמר יוחנן שמונים אף זה שלתוקע קרנות דין
מקיפין על בית תור וכל אחי ואחיו היה ממוסר על כמה חילות והיה שסבר כזב
עלך בזה ויהיו לו מאתים אף מטיפי אצבע שלח חמס ואמרו לו כל בני שאני
דונב פלס ונעוקר ארז מלבכונ אלי כתוב באקטדיא עלך והיה לו מאתים אף כך
ומאתים אף כך וכיון דהוק בפין לקדמא הוק אמר רבונא דעלכס לא תסעוד וללך
תבסוף וקץ מא דאם אמר לא אתה אהים זמרתנו. תניי שלש שנים ומחצה עסי
אוריאל בל בית תור והיה דב איעזר המודעי יושב על העין ועל האפר
מחמתלל בל בית תור רבון העול אל תשב בדין עליכו היום בעא אוריאל כוס מיוז
לך אמלית חור בנות לא תזול לך דאנא מחמי מא מעבר ומשלם לך מדינתא
לך מן בית ביבך ומדינתא ואשכח בל איעזר המודעי קאסומדל עבדגממיה לחי
גו אורכא חמוניה בכי מדינתא ואובליניה גביה דב כקטא אמר ליה חמוסא להדין כותיא
משתבי לחבינך אמלית מא אמרת ומא אמר לך אמלית אין אטא מימר לך מלכא
קטיל לי ואם לית אטא מימר את קטיל לי טוב דיקטיל לי מלכא ולא את אמר ליה
אמלית דאטא משלם לך מדינתא אתא לגבי איעזר המודעי אמלית מא אמר
להדין כותיא אמר ליה ולא כלום אמלית ומא אמר לך אמר ליה ולא כלום יהיב ליה
חד בעט וקטליה וצאת בת קול ואמרה הוי רועי האליל עוזב היסאן הדגת לרבי
אייגא דמודעי זרועי עלישדא ועין ימיכן לכיכך זרועו שלאותו האיש תיבט
עין ימיכן כהה תכיה באותה שעה גרמו העונות וכלטדי בית תור ונחא בן כוזבא
דנין טעיבין רישיה גבי אוריאל כוס אמלית מן קטליה אמר ליה חור כותיא אטא קטליה
מאיתון לי פיטומתיה איתון ליה פיטומתיה ואי כחון חביבך כדיטא עלוי אמר לך
היה וקטליה מן הוק יבול ליה למקטליה וקרא עלוי אס לאכ צונס מכרם וי
דקמירם והיו הוגין והלכין עד ששיקע הקוק גרם עד חוממו חייב גרם מגלגל
סלעים משוי ארבעים סאה עד שהלך ודמ בים ארבעים מיל ויהי שם מחול
מוחי וינזקת מצאו על אבן אחת חמש מאות בות שש מאות וכל
אחת מהן אין כוחהן מחמט מאות תיבוקות והיו אחרים חס יבואו עלינו הסוגים

בנא שופרי שמותיה בנך לסיסדא בן שבעה שט וישבע יהושע את העם לאה א
 האיש וכו' בן חללך שנאכלה יעמדו על חללה ארור האיש אשר לא יקים את דבר
 התורה אמר אחאב לחאקום בנה את ידיו אמר ואלא חילל יהושע מי שיבנה אותה אי
 לא נתקיימה קללת הדב' קל וחומר לתלכ' שאם הדב' ארור האיש אשר יעשה פסל ומקדש
 עמר חייא ובעה בית הא' את ידיו באבירים בדב' יסתר ובע' עיר ^{ובשגוב עיר בני} דלת תיד
 טאשר דב' בן בן יהושע ודאו כל עמי הא' כי שם י' נקרא עליו זוטמילך שין
 בה לב שם ואעלם אן רבדה הני הרה אמעמחח דין גירא אהא ארור אשר יעשה
 פסל ומקלה אביו ודבר מן לעדיות אשת אביו ואחותו ובהמה ^{ובן} ובהמה אשת
 ואים מי מלכה פחדר דאך ושי' עשה וקא כלכך ארור וכו' משגור ^{ומנה} ומנה רעה
 ומנה משפט ומסיג גבול לאן הא' קהלאת אתאני ומכך מעבדא ולא אחא יעלם בד'
 כלא יתקאמח פיהא פנהא ען דאך וחרז ואני כונה געל שוכב עם אשת אביו מ
 קטה מפשט פרעה אחת כהן משום בנור ראובן עלי מאקא וכעלל ופ'עלגם נביא
 עמך לילה אע"פ עכשיל בסיהו כלילה וכו' ארגמה עט כטאה וישכב את בלהד
 ויהיו בני יעקב מסוק אחד בטחורים וכתב עמלים מלמד שהן שני מינין זכר
 ונקבה ובאן כי כתב אטב אן אבאקור כועין דבר ואנתי ישכבה לשון כבוד ישגלנה
 יתכרהא מאריה לודאך אמעל שט נבזה שגל לימים דא ישגלנה ככלכ כמו שנה ויהשכל
 ישבת אסל עמלים משמע נקבים מותל חורי יתם צואתן ולפי שאן גטאי כנה
 הסטב ואמ' ישכבה קורין ובטחורים קורין דבזנים קורין וקול ישכבה כדרכה
 ישגלנה שלא כדרכה שכן שמעו ממשה רבי שכותבין בספר תורה בעמלים וקורין
 בטחורים ישגלנה וקורין ישכבה כמו ששנו רבותינו לא טתן הקצב התורה למש
 רבי אלהי רש במלא וחסד במוקדם ומאחר במלא באותיותיו במדוי ולא מקרה
 במדבכרא ולא מדוי כסתב ציגש ברפי במסך במדבך באחת ונקראת שותים
 בשותים ונקראת אחת באותיות גיולות נקטנות והרה קטת מע גרא פי בית
 גור גרע סדי אף כל קרן ישראל שמונים קייני מלחמה שנכנסו לבית תור
 בשעה שכתבה וקדמו בה אנשים ונשים ונשף ער שחלך דמם ונפל לים הגדול
 אמא תאמר קרובה היתה וחוקה ארבעים מיל מן הים תני' אי עזר הגדול
 וכו' שני בחליט יש בדקעת ידים אחד מיעד אילך ואחר מושך אילך שיעדו

במכתבים הללו חנו יצחק עליהן ומנצחין עליהן כיון שברצו העונות היו כורכין כל אחד

בספרו ואורכין חותן **שבת וצדקה** ומהלך לא בשתייר לא אני והיידע

קורא על עצמי עני עוללה לבקשי מכל בנות עירי כיום גדול היה לאחד יאנו
מהלך שמונה עשר מיל על שמונה עשר מיל כמטבד' לעמודי והקיפו גור
מהדומי בית תור והיה בו מלא קומה וכשט ידים ולא נקדו לא גזרו עליהן של
יגדלו עד שטא מלך אחר ועכס ואז עליהן שיגדלו איב רב הונא משנתנו הר
בית תור לקבורה נקבעה הטוב והמוטיב הטוב שלא וקריחו והמוטיב שנית
לקבורה ושלשה כפרים היו בבית תור כפר שחלים וכפר כיש וכפר דברש ולמה
חזר בית תור על שהדליקו את הכירות על חרבן בית המקדש וחללים רעים
וטאמכים כעמשיגין יסודין על הארם מעצמין אותן ואומג להם לא חלבו **אג**
מלו ולא תצאו לא ביום כלו שנ רעים וטאמכים רעים בשלחות **ביום**
כן ישע יי להאבד אתכם והא כח ובצאתו לפי החלץ אמר החד **ביום**
לעול חסדו וממכ מר לא נאמ במלש כי טוב ממכ פאין הקנה שמח בממכ
של רשעים דאמכר שמוא מאי רבת ולא קרב זה אלה כל הליטה בקשן מלא
השרת לוג שירה אמר הקב' מעשה ידי טובעין ואתם אומדין שירה
הוא איכו שש אבל אחרים משיש לכך נאמ ישע לא נאמ ישוע בק
היה אנואע אחמיאות והי תכתף באכתלוק אמרם אצמדאוי ואבלגמי
בעחין דע עלהבדכים אשר לא תוכל להרפא שאם רפח הלח הוסף העש
ייבש הוסף הלח מתל מא קאמכות רעות רבות וצרות קאו כמקן צבורא וי
רהא צריך קריחי והא צריך חמימי אי מעט צרות אמה אצמדאוי מתלמ
פי אפסאן אם יקתצי רואה אאמור אחארה טאם פי עצאבדי יקתצי רוא
אצמדאוי פאוי גא יראוי אאמור אצמדאוי באחאד עצם אחאד וכדי אצמדאוי
חכמת אתורה אן תלך אאמכא אתי יפעלהא עו ע' בעמהם אנהא תמכע
ותקתל אצוי מן אכדאמחא כצמק וקא והש לחותי בכם את חייית השוה וסן
א' שלהם כ' ארמי יידיש הצלעל כי תאכלכו התולעת לשמם למעולולי
טמה מלשון שממם יעני כדאב מן אראחאית מתוחש מתל שוכני מרצדו
א' שלכל מי עתמל כממם מן וקניים אומג האני עברי ידע שיה כי זה וכות
חלף ואא אטא יהוי ולשכניה יעני יתאכטן אאמם ברימם וכדי הרה ארה
א' רצ' עלינא קא ירמון עם שבתם וק' מתמדיטא אני מיגינתם ותה
לא עדיה מבאי למרדנו שכל קאבטל את התורה מעוסר סוף **א' יעני**

עד שילם יעני לא תקול חכה לבי שעה ונגן חבל צרורה נח עשרה שרענא בזה

פזמני כמט אצרי סתרי פניש בצמ איש זה מיכך או אשה זו איצבל או משפחה זו

משפחת הדיני שלקחו כלם מיכך או שצט זה שצט צמכין למען סמות הדור
הצמאה יעני יסדר יררי עטשה והו יזיר נפסה עמט והצרי עצע מקתנע אלהא
פרו יזיר פיהא אמרמסוך קאו פי אמר אבר קטניש באדם מעציעו רפצ מועיבו טב
ואמי אמר לוק תנא בהדור לבי מאנה והצאי מעני גריב עגיב מעצאה אן כמעל לשון
יקול בגולה לם תחרם אתורה אגאל אמכרה בהדא לאמור ולם יעלם אן הדורוי עצרה
קשין מעבירה מתל כמ קרבינא אד הו צדק אמכרה אשריכה אד והבת לאתמכר
באמעקולאית בארואת ואצדוריאית באערץ כצמדה באמכר פאכסאיק וליס אתם
אסתרים עטרה גלי גליא כאתם מן אסתרים הדא פאצלא ולא חלק להם והא כמ אש
חלק יי אהר איתם לא קשיא חלק לאומות העול חוץ מישאל עיין בואתחנן וישליכ
אל ארץ אחרת קאו עשרת השבטים אינן חוזרין לעול וכדי כאן לאם גדול כיום הדור
מה היום הולך כך הן אבל כנהן חוזרין בקרוב הנקטרו ליי אהינו והנמלות יעני אטה
תע נלא אסדאר אגביה ואצאהרה איני או עלמה להא מן דאתה לא מן אמוראית כהן
יקולאן וגה אתאבתה או עקאבה להולאי כמחלה לאן מא בעלם מא להם מן אמעל לחתה
אסתודקו אגזא ואעקאב כמי קא כי האדם ידאק לעינים ויי ידאק לליב ונקור על לב
ולצנינו שאכלו מקצת הנמלות אינן יורעין תכד עשר נקודות בתורה וד בעיאי כ
ואחת בתובים עשר בתו שני יספט יי בינ ובינך למי שדברה בפני אברהם הצדק
כמענו מחייה מוח שנה שלא הגיעה לימיו וא שפנינו בינ ובינך זו קמר וואמרו
אין שהיו יורעין ולא היו צדיקין לשא לו ובמקומה על שלב בירה שבשכנה לא ידע
ובקומה ידע את צאק שלא הלכו לרעותה צאק לא לרעות עצמן באכילה ושתייה
אשר פקד נאמר שלם היה אהרן מן המען או בדרכך דחוקה שלא היתה דחוקה ממש
לא מן המודעית עד כמח אשר עד מידבא שלא כבשו עינות לא מדינות ויש אומר
אומות ועטונ יום טוב ראשון שלוחם שלא היה שם לא עשדון אחר בלבד והנה ליה
לכו ולצנינו שאכלו מקצת הנמלות שלנו ולצנינו אבר יורעין אמר עזרא אם יצא
איהו ואמר למה כתבתם אות כבד נקדתי עליהן ואם יפה כתבתם אסליך נקודותיהן
ונקור על עמך עד כלא עד שיבוא הקץ ויתבדר הכל ובנביאים אומע יצדו לפסל
כלם המה למה שאק לצדכם אינן עשדים ושבתובים נקור עליה מלמעלה ומלמטה
וריא לולא האמת לדאות בטוביך בארץ החיים אמרו למה קצבך דבון וצול ידע

בלי לך אבל ישראל לעתיד לבוא איכן צדיקין לאור השמש ביום ולא לאור הלילה
בלי לך לא להודו שלחן שם והיה יצ וכו' ועמך כולם צדיקים ויולד ירשן ארץ נוכח
למדינו שכל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שלם הענין / **אתחיל בפרישת**
אתם נצבים בעצרת התיקור בגלגל כוכבים אתם

נצבים זעה ואסוף יהושע את כל שבטי ישראל ויקרא לזקני העם לראשין ולשוטדין ויתיצבו
לפני האלים תכיר ישמעאל אומ' זה ראוי להיות תחת הספר לא שאין מוקדם מאוחר בתורה
לאן חזת מא יקול לך פירוי איום פי' אלו הם ה' ראש חדש שבט ומא יליה לא סאבב
אור חתי אן קו וירבך משה בעצם היום הזה וכו' ויעל משה
בעצם היום הזה וירי כלך בשנת ה' פ' אבנא דרי אחומא ויר
באדבעים שנה בעשתי עשר חודש בא
אותו אלים למך שנה הצורה ולמה כסמכה ה' רמזת בדכות וקללות לא ששלעו יצא
מזה קללות חסד אחת מיד הוריקו פניהן ואמרו ומי יוכל לעמוד באן מיד קרא נה
אים ואמ אתם נצבים היום כולכם אעפ שישורין באין עליכם יש לכם עמידה בגש
וכן הוא אומ' חצי אכלה בם חצי כלין והן איכן כלין ראשיכם או ראשי נשיאים כב
יהושע ואעזר וכלב שביכם או נשיאים שנתמנו בחלוק הארץ שם איש אחד לשבט
רא ראשיכם הן שרי אפים שרי מאות ש' ואשים אותם ראשים עליכם שרי מאות זקנים
או שבעים זקנים והן הקטורדין ושוטדיכם או בעלי מקל ודצועה ש' ויכו שוטדי כב
ישראל כל איש ישראל שאר הקמון כולו טמכם או הקטנים נשיכם במשמען וגדך זר
הגד שמל וטבל זה הקדש מחטב ענין ע' שאב מימין או ערב יב והקטעונית שר
לדורות חוטבי עצים ושואבי מים לבית י' מלמד שהראה הקב"ה למשה את הגבעונים
שעתידין לעמוד ולמה הקדים ראשים לזקנים ויהושע הקדים זקנים לראשים ט' יאסר
יהושע את כל זקני ישראל ויקרא לזקני העם לראשין ולשוטדין משה הקדים ראשים
לזקנים שכולן תלמידין יהושע שלא היו תלמידין והקדים זקנים לראשים והנתינים גזר
עליהן יהושע שיהיו חוטבי עצים ושואבי מים לבית המקדש תכלה ההקדשות במקדש ודוד
גזר עליהן אעפ שאין שם מקדש לעבדך בבדית י' הן אתואער ולעורר א' עהרהם אשר
איל קללות ודרכות שפדעית אם בחקדי וזה שבבי תבוא ואתם נצבים לאסר קטעונית
קללות ודרכות אן דבדי הבדית וקא מלכדי הבדית וקא לעבדיך בבדית י' ובאית ואר
אשר איקדשה עלי מא קא שדעביאם עתידין להיות נבון כבד י' לו משה מסיני
וינחם את ה' אתה ה' אלהיך לט' ומסרין עליהם את האמנה לא אב' לגי ולבב

ואתה שומר ליתן שם טוב לצדיקים לא אית יודע אים צדק לבד אים לאר ושבת
י וטעם י את שבתך מכאן שיהיה מקבל שנים בקי יהושעים לרביהם שבת
י יקבעך או אנשי גלות ראשונה ומשם יקחך או אנשי גלות שניה ראשונה
י ויחזיק בך בית ראשון ויטחם ויחזיק בית שני ויחזיק חרבנו בקלף שנים עשר
י שנה רביעית ומחצית את ערלת לבבכם זו מחצית רעה וזו כנאה ען רמז צלמית
י אמונה אמונה וקטנה ענה כמי קא נח לטורר כמי עין אותו ולא שך מן אתכם
י נלקיית אשדית וטח יאמרום הי תרומם ענה אנואיק והו מעב ומל אי הו אקטב
י וכי ומחצית את ערלת לבבכם אי תקטעו צלמית מואיכם לשוש לעבין טובה לעבין
י רעה לשיש עין ביהי כותבם כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוה היום מכן שיהיה
י מקראת מצוה אחת לא בשמים קאן עבלי גות אבאיר לא בגמי הרוח היא מצוה
י ולא מעבד לים היא לא במהלך דרכים היא מצוה ומעבני אכץ אצל אק נטח עמד
י מל גזי ולא כלי לנא ענר אהב יעני אמפארק אה וקד הו פי אתורה רבולא בה למבן
י אשתמדה בעין אקלב ומענאה אן אתורה לים ממתענה ענך בעידות או עול כל קריב
י בגיד כלפי ויהי מותל בשמים אי הו ממתנע וצולקא וכי אי כלף אפלך אחיט מיתנע
י יצוה וצוה פקא הי קריב לאט אב אי קד גמיע אפצאיל אלקייה נאטקיה פיה
י אומללה לישראל ונסתא אשמים לעלו רתבתהם אי אשמים מחל אשכבה ולא מעבד
י לים היא יעני לא עמר כמל לאאנסאן ירתגיה אן יכרה מן אקווק אי אפעל בעך
י אמות אי קד זא אקראן ענה אי ללמואר אחמלה לאא מכאן אי פיה אמורה פלם
י שי בער אפרחק טלב כמל אה קד חצלה הכי אמורה תם חלך למנך צדקך ויהי
י אעלם שנה אים וכומר מא יקולו כח אטביעה כח אגול אקתעמדה פקט ואן יתן
י יצו מן אצאד כלף אבד מחץ פאעלמה לא נמלאת הו ממך אבל נמלאת מחיות
י הקדש שט ונעלמה מעיני כלחי או חיות הקדש ומעוף השמים נקט או מלאכי השמים
י הו יעקב אלי אחד מן השנים דא לא נמלאת הו ממך אבל נמלאת מעומות העול
י זם יאמר לך אדם שי שחמם עשות עשירים באומות עולם האמן שיש בהן
י נורה אל תאמן הו מלכך ושרי מין תורה דא לא בשמים אין תורה כמורה
י אקיאנינים שאומותן בשם ויחזיק שמהל אמרו לו והלא אקטרגילוס גדול
י תה אה לא היית מתעסק בזה לא כשאני נמטל לבית המים לא בשמים דא דו
י תשמיש של ידוע על אישך על תכודו של ענני שוקימהו הלכות ותשמות
י י ועל אהבאן אמלתי פאח וטח כדאך מסאיל וגואבאת וט מאוהו אה דו

פירכין אעמוד אטביעי מאד ועשרים ק או אטביעין אן ענר מקוט אנטסר
לך בד אן תך אסמק בדמ מעטום מן בדומ אפלך איהן עק דומה פאר כחן אטמ
אט תך יזמק בסירורא קר סארת ה בדומ וקר אקתומת עטמא אומבונחור
ובלגת אי אדוג אט יעני בית אספר ואכחל פיתחל לאט אסמק קר סארת פי
פלך אדומ מן מקוט אנטסר מן דאך איום ו ור דמך וצחל דין ור דמך אה אדומ
אא אדומך אה כאמת פיהא יום נוסקט אנטסר ויך לבל דמך סמך כחן אה או נק
אסבאב יטול שדחא היי קולום ואמי אטייער אהאקן ק את סול אעמוד וק
הו בותב אצות ואעון שכלמטן תחיה ונא למען ידבוימיכם לא אומל עור לזאת
יחבר ודא חת לא חתה עינו ולא נס לחך אא לא אומל מכחל דמך שנגזרה עליו שכל
עלן אלהי העבדים ומות שם דא שכלב נחתה דשנות ליהושע היום היום שלמט ימבי
זשנות ועשית להם וכו וחרם תחרימם לא תחיה כל נשמה ויכתב משה כחל אספר
כלה גוילים מן בי בראש אי לאם ישרא בענאיה אהיה מן ראש חדש שצס אי
אחי ואעטי כל שצט ספר וספר אחי כחל בארין לער שכל והיה כך לער ויהי ספר
העזרה שחגיוין ממכו הספרים והוא שכלל יאטיהו המלך עם האדון ויחבר אה
דבוב מלך שהדין קורא ראשון ואחדיו לוי ואחריו ישרא שכל חסדנים בני לוי ואחלכל
ישרא תחנא את התורה הזאת המלך הוא שקורא בעזרת נשים והיא מצות עשר
לחקה כל ישרא אנשים ונשים וטף בכל מוצאי שמיטה כשיעלן למלך ולקחות ביה זכיה
מן העזרה פרשיות שחזקין אותן במצות שכל מלך שצב שנים במועט שנת השמיטה
בזה הקצות בבוא כל ישרא לראות את פני תחנא את התורה ומי הוא קורא במועט
גם טוב הדאשן שלום הקצות שקורא תחלת חולו שלמוער שלשה שמיניות יא
שמיטה כמו שאמרו והמלך עצמו הוא שקורא בעזרת נשים כרי שיהי הכל שומע
ומקיימין לדין באזניהם ומידיכן הוקורא מתחלת חומש אלה הדברים עד שמו
לפרשת שמע ומדלל לזה אס שמוע וגומרה ומדלל לעשר תפטר וקורא עלהם
עד סוף שמיטות וקללות שבויה כי תבוא ועד מלכד הבדית אהר כחל אותם ביה
וכוסק ומצוק ומוסק עליהן ברמות ומתחנן ותוקעין כח צויד והיי כלל
פי קלל אכאס ידאס ית קדבו ימין למות תכיר אה הקצת למשה אה ל
כח עשר כח מאה כח אף שכלל אסמק גשח כח נשח יתקף לעמק דת

[illegible]

כִּי כִּי שֶׁמֶלֶךְ הָיָה הַמֶּלֶךְ וְכֵן הָיָה אֲחֵרֵי יְדֵי עֲשֵׂתָהּ אֶרֶץ וַיִּמְנִי טַמְהָ שָׁמַיִם
כִּי כִּי אֶבְלֹהוּ כַעֲנִין שׁוֹנֵי וְנִכְבָּשׁ לִפְנֵי יְיָ יְהִי מַחְדָּךְ לֵאמֹל לְשִׁבְעָה וְלִמְחִסָּךְ
שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל בִּי בְּשִׁלַּת בְּעוֹנֶיךָ תִּנְדָּר
גְּדוּלָה נְבוֹאָתוֹ

לְעֵצָת שׁוֹבָה בִּיהוֹשֻׁעַ

יְדִמִּיה אֲמַר כִּי אִם יֵד הַיָּמִלֵּן וְלֹא יִקְוֶכֶן וְעַמּוּס אִם נִמְלֵךְ וְלֹא תִּשְׁמָחַן קוֹם אֶבְלֹהוּשָׁע
אִמְכִּי כְּשִׁלַּת בְּעוֹן כְּאִדָּם שֶׁנֶּעֱשֶׂה וְסוֹפוֹ לַעֲמוּד יִחְזוּ עַמְכֶם דְּבָרִים מִכֹּחַ הַיָּד
הַשְׁבִּלְתוֹרִיּוֹת יְדוּשִׁי נִטְדִּיקוֹן אֲחֵרֵי וְקָח טוֹב וְקָח כֶּמֶס בְּחִלּוֹף אוֹתוֹת וְנִשְׁלַחְכֶם כְּלִי
שֶׁמִּיָּנוּ אִם אֵין לָהֶן קִדְבָן יֵשׁ לָהֶן תִּפְלֵךְ אִדָּכָה מִשׁוֹבוֹתֵיכֶם לֹא נָא אִקְנֵל אֵל כְּאִדָּם עֲדִי
בֹּמֶט וְהוּא מִצְקֵשׁ דְּחִמִּים שֶׁתִּתְרַמָּה אֲחֵבֶם טַרְפָּה שֶׁנֶּעֱשֶׂה הַעוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה מִכְּדִיעַ יִשְׂרָאֵל
לִי יִהְיֶה זְכוּת כִּקְדָּבֵן נִדְבָה וְלֹא נָא מִעוֹד אֵלֵינוּ מִכֹּחַ שֶׁנֶּעֱשֶׂה הַעוֹשֶׂה שִׁוְעִיד עֲלֵינוּ יוֹדֵעַ
תַּעֲבֹלּוּמוֹת שֶׁלֹּא יִצּוֹב לָזֶה דְּחִטָּא לַעֲבֹל אִדָּכָה מִשְׁבֹּבוֹת הַמֶּלֶךְ שֶׁאֵינֶם לֹא עָמִי אֲתֵם חֲזוֹ
יֵי הַמֶּלֶךְ שֶׁאֵינֶם כִּי הָיָה לֹא אֲשֶׁתִּי חֲזָר וְאִמְרֵי תִקְדָּאֵי לִי אִישׁ
יְדֵי וְאִמְרֵי קָחוּ עִמְכֶם דְּבָרִים הַמֶּלֶךְ שֶׁאֵינֶם וְשֶׁמִּיָּנוּ כְּאִדָּה יִדָּר
יְדֵי הַמֶּלֶךְ שֶׁאֵינֶם צָדוֹר עוֹן אִמְרֵים חֲזָר וְאִם כֹּל תִּשָּׂא עוֹן וְיָקוּ
חֲזָר כִּמְעָה הַתְּשׁוּבָה קוֹדֶעֶת גִּזְרֵי דֵינוּ שֶׁלֹּאִדָּם מִי חֲבֶם וְיָקוּ

אֶתְחִיל מַעֲשֵׂת רִאשִׁית

שֶׁמֶלֶךְ וְדָאֵינִי אֶרֶץ מַעֲשֵׂה שֶׁהוּא קִדּוֹב בְּמַעֲלָתוֹ לְשָׁמַיִם אֲמַר אֲדָר
הַשָּׁמַיִם כְּאִדָּם שֶׁמֶשֶׁיָּה עִם חֲבֵרוֹ יִשְׁעִיהָ שֶׁהוּא דְחוּק מִהֶן אִם שֶׁמֶעוֹ שָׁמַיִם וְהָאֵל
אֶרֶץ שֶׁהוּא קִדּוֹב מִמֶּנָּה הָאֲדָר הַשָּׁמַיִם אִם מַעֲשֵׂה דָאוֹ הַשָּׁמַיִם טָהוֹר וְהַמֶּטֶר שֶׁמֶ
וְשֶׁנִּיטְבָעִם שֶׁמֶה הַקּוֹלֶךְ לַמַּזְרָח הַקּוֹלֶךְ לַמַּעֲרֹב אוֹ שֶׁמֶה הַקּוֹלֶךְ לַמַּעֲרֹב לַקּוֹלֶךְ לַמַּזְרָח
אוֹ שֶׁמֶה הַקּוֹלֶךְ שֶׁיִּנְתַּבְּעוֹ אוֹ הַשָּׁמַיִם הָאֲדָר הַשָּׁמַיִם וְהַשָּׁמַיִם וְהַשָּׁמַיִם וְהַשָּׁמַיִם וְהַשָּׁמַיִם
שֶׁאֲתֵם הָעֲרִים עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַשָּׁמַיִם עַל מִצְוֹת הַתְּלוּיֹת בְּשָׁמַיִם נִמְנָה עַל שֶׁנִּיטְבָעִם וְיָקוּ
חֲדָשִׁים וְתִשְׁמַחְדָּרֵן אֲמַרִּי כִּי עַל מִצְוֹת הַתְּלוּיֹת בְּאֶרֶץ כְּנָעַן לָקַח וְשִׁכַּח וְכִי
וְלִמְשֶׁה נָא לֹא כֵן שֶׁעָשָׂה נְקִיָּם וְנִמְלָאוֹת בְּשָׁמַיִם וְבָאֶרֶץ וְכֵן בִּשְׁעָה שֶׁיִּצְדָּר כֵּן
וְכִי הָשִׁיב וְכֵן יִשְׁמַחְדָּרֵן וְכֵן תִּלְחָדְתִּיה וְתִעֲבֹלֶם אֵן מִפְּנֵי בְּקוֹרְתִּיהָ הַשָּׁמַיִם
בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲנִי לֹא אֲשִׁיר אֵל אֶם מִאֲדָר

[illegible]

[illegible]

[illegible]

בית שכינת דאלין נשיאה לא שבעה שז נאשא ידי לזרע יעקב וברך ארמית

והיה כן שהיה כל בארץ ישראל אכלו ארבע אמות נמחלו לזכר עובותיו ויהיה
מיהבן באמאחל מועד וידבר כי לא רצו דוק הוא מכס יקול מאפי אתויה ולו לזכר
וחזרה בגר מעני כל איני פיהא אהבם ולא עמאיב למן מחמה אלה תב ולא תירך גאית
חכמתה וידבר מעשה בעצם היום הזה בשלשה מקומות כא בעצם היום הזה בנס
בעצם היום הזה באבן שהיו מחשבים אנשי דור המצול שלא עיתו אותן ליכנס בתם
חזר לו וקפץ יכנס בעצם היום ובעצם היום הזה יצאו כל צבאות יי ממזל שהיו מעדי
מחשבים שלא ימחוס לצאת יצאו בעל כרחם וכך במעשה היו מחשבים שלא יכח ויהו
לשלוח למות עלה בעצם היום לעיניהם והיו ואהינו בעמך כל אשר חפץ עשה ויהי
אורח יעש הדבן שנקברו דבן שלכל הנביאים ונשלמה זאת הפרש בשב
וזו הוא ענין הפטרה ציח קקא וליחתני אני מצמות הקדש
מצות קציע ומצן העפלת

אמורי שבו ואנכי השמרת את האמורי מפניכם אשר כנסו ארצו
והבחת עץ שכל או ישראל שהיו שפלים במצור וכות בהן ואוכל אתכם קומם
הוא אומרה לארץ אדיר העשות עץ לח אהבימלך שני כי עמך עזר
יום לבית אבימ המדחני עץ יביט זו שרה שכל חורל להיות לעדה איוח כ
הוא אומר אחרי כלותי היתה לי ערבה וארובי זקן בנשואו אגץ מן אתמ
יהי לצדק מתלקו אתה וקדו את שניו שלים העבין

אפחיל בפדשות וזאת הדבר בעזרת מי שקיענו להשלים זה
וזאת הדבר זעה ויתברכו כל בנים
אמרו וזאת הדבר יעני גאיר עלי שלש ברכות אף קר בידם אולם עבר
למען כמק אירא מעשה את כל המלאכה ואב עבר אמלאים ויצאו ויברכו את
העם ואב יי אהי אבותיכם יקח עליכם והיה אף איש האהים יעב אהב אלהי
אוי המאחרב ארומחנין איהם מי ארתבה ארומעך אמר רבין מן אלהי מנח לה
הן וימחיר אמונתה מן תירך והם עשה אף יקיל פיהם איש האהים מעשה יאנה
מול ודור ושבעה ועד ואיהו ואישע ומינה לפני מתן קר אעלמתך מא
הי אסבב פי אברכה עבר אמות מן אצדיקיה פי אלהי תכלית ויחזק ויעזר המידע
לפי מותו כל ימיו שלמשה היה מבקש לבדך ה' ע'א ולא קרה מלאך המות
מנחם לבדכם מה עשה נטלו ויפתו והנחותה יצא ויברכם שגאלי לפנות ה' ש
ואדלית איש קלבים ויכנסה קימו לה

זלא ונצדו מוגורדת חת עבד בואת יל אן צנא
לעויה אל בלמא חיא יסכל עלך אמר אגן קר עלמת מוא קאל דייס אמלחמה קא
לה לבאן אסטאן יפי אעיאקל אקוא אחמלך מי אוקאם ארי קואת חתיהא כי פסק
אנסחן צארת = אהלחם פקד ביי עק מן קאיל אן ליקרם אקאם ואצד אחק מן מן
קאל קאל מן קאל אהלחם יקולו מי ערת מוא צעחסידי אומות העולם יש להם חלק
לעולם הבא ודי ואמן עדיעתא חדשים מקדוש באו לא שעדום אבותיכם שאנוכ
ואנשי דורו נצדו בדואים ואתם עבדתם שדים מזי רעב קוות אבוע ולחומי דשק הן
והג לבא וקסלחם אגנון ואמוא חן לא רציתי תרי קטבאיי הוון חר מקמלי טיהדא
וחר תבית רשעא קטב ישור שורים ויתחזי בקדנא דעצי חצי אכלה במ חצי פליק וחק
חין כלן פתחית אחלי עמר זה שלוח נחשים ועקדבים בגויי רבל אכעיקם לו גויס
בחים אובל פתחיתן בשוחקים וחלכין עדומים בדומות איבה ידקה חרף אף אמר דור
ען לא רדסתי לא שמונה מאות חלל במעם אחת ילא נתחסר מאתים לא בשביל אשת
אוריה איב לא כי צורם מכרם וייקדגידם מענשך בהגמון אחר שהיה דודק יחר
שלא ל חסר ער שלא הביעו כבוד נחש על עקיבו אמלו משביע אני עליך שלא תמני
תינו עי שאחמד לך דבר ותרע שאין אתם גבורים ממנו לא עליו נתקיים כי צורם
מכרם וייקדגידם אס לא כי צורם מכרם זה אברהם שנהבינו אל צור חצותם אל אברהם
אביבם מעבני ודי אכלאם אן אחמל יל קאל אנה תע קאל אברהם מה אנה דודר
ישתענויו בנך במלכיות או ידוכו בגיהנם במי רכונה בך דתרים פקא ישתעבני
מקאתי רשעים מכרם ומעני אנך אהצלי אן ישאל למא עשו ארצות עבהם לענאי
מן פגורי צוורם והו אפסל ונאגב אמוי אדי געל אפעל מוצר אדי קרשא יעגל
ניבטל אומדנה פער עט דקגידם ואמר אי אליהמו כגון טיטוס הרשע שחידק
וגידק כלפי מעלה ותפס זונה בידו וכנעם למקדש ורציע סמר תורה ועבד עליו עבירה
ואמר אי אהימר אני חמית ואחיה ונמיה אני על אמות דגול שלא מצאו מניין
שחזרה מחייה מתים ומקרא מדיוק אני חמית ונחיה וקר קיל אי צי ארי גיה
למשיה או ארי חיו ומתים הל הבטל היה אהערתאן פכחול היה מתל יציאת מצרים
אני הוא יעני לא יתגייך עליה חאן כנתם מטייען או עאצין כי אשא אל שמים
יד יעני אן ולו אפמא אני הי סדר ייק דאמא פליס ותדמורה ונאמדה גמר
דוחמא ותע ארי הי נחיתה מכ עליה להתע פלאמה ביה וביץ למס אעפחן אכחל
לבבים אחרך כמי עי כסבתם איתם ואמי איהן זה קארי אגן פית בשפיה

אל תתן מאד ודבר פיהו אימורש ואכתרה פי צו פיכאר אנך תכתבה עליהי אקענ
צא אגורס קאן חסד יסוד אבס ארי עלי אלוחות מכן נאד וינטבע פי אלוחות וכתב
ויצא דברים בתוך האש ויתחזקה על לוחותהאבן אק חוצב עמים ארז ממש
לפי חזקה בשאתה מחצב לאומות דרי כל קדושיו בידיו ויבד זה מתעב פתורה מבי
שניו בנבאים שנ כי יתבו בגוים עתה אקבעם ויחלי ממש ממעשה מולך ושדים משול
שכמנה באלו והלך לא יתכן לך כלול לא יתבו תלכ חכמי לאמס ולא תשדוד
כל קדושיו בידיו זה מציור שכמעות הצדיקים בגן עדן שנ וקדוח תשוב אר
אשר מתה תורה אזה לבו משה אנלם אן קר סאני בעץ עלמאסן חאנסן ו
מקלט עלם נבני מציור מן אסנל אכנביא לתכמילטאפי אראדק גמיע
אליהם וכלא איהו ביקא אנס ביקא מעלומיה ק אבס הי קלט תורה אחת ומס
לם ויהי תכמילטאפי תפס צע לבו משה יעב עוד תורה ואבני ולא היה
הגדולה שלעום מורשה קולות יעקב עבר גוי שלם תורה חייב מיתה שנ
זהלת יעקב וקא מגזל גזלה יהי ביעת קסבך זה משה בדתאסן דאשי עס
ימסעם על דת אחת יהי ראובן ואלימות יהי בתחית קמיתים ואלימות לעולם
עוד שפניו במחלול עונותיו על משה בלה יהי אמר עעב דכיר ויתפסע
יהי אסדני מן ארצא אוכף יקול וזאת ליהודה תשפע פס איני ואמי שמעון
פיה בדיק אר כאן אכתי אמגס פיהם תלך אסנו מן קבדמדי וכן אכנז מכן
ובל פי אכונה פי שפס יקול יהודה כמי ביינא פי אול קדי אמרשק אא אט
ליהודה תכיהו עכני אסדני עכני עכני לו מע איני אנהא באבת נחשת שמני
יהודה שנ ויהי אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני
אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני אסדני
לספר הישר באן היא כתובה שנ יוד בעמדה אויבך וכן הוא אונ ידיו רב
מלחמה שהיא שתי בשתי הורים יהי אונ זנק שתי דא שנ מחוצ ובקשתי
לו פחל לא נחלתו עם כל ישראל לאיש חסידך זה אהרן שהיה חסיד שנ אשר
מקד ייש אונ זה גמשה שנ ושם נסדו מקד על שם נקיס לא שם מקום
אל מי נדינהו קד יען לא אומא ביה דאומא לאביו ולאמו לא דאיתו זה אבי

[illegible]

04597

וַיִּבְרָךְ אֶת מֹשֶׁה עַמְּתָם אֶת אֲבִיהֶם וְאֶת אֶחָיו לְאַהֲבֵהוּ קָא לְיִידֵינוּ כִּשְׁ
שֶׁמֶה עֲשֵׂה לָךְ הָעַם הַזֶּה כִּי הִבֵּאתָ עֲלֵינוּ חֲטָאָה גְדוֹלָה וְקָא לְמִדּוֹת תַּסְמָר שְׂבִיב
וּפִידֵשׁ מִמֶּנּוּ הוּא וְכָל יִשְׂרָאֵל וְאֶת בְּנָיו לֹא יִדַּע זֶה גִּדְשָׁם יִמָּח בְּנִדְקָם לִיךְ הָעַם
יְהוֹשֻׁעַ טַחֲתֵיהֶם וְתַרְבֵּיהֶם כִּי שָׁמְרוּ אֶת שְׁלֹא עֲבַד עֲבַד לֹוֹי עַל מַעֲשֵׂיהֶם וְבִדְיָתָם
כִּי זֹבְרִית מִיִּלָּה יִשְׁמְרוּ קִטְרוֹן בְּאִפִּיךָ חֲבִיבָה קִטְרֵת מִכָּל הַקְּדָשִׁים כִּמִּי בִיטָם נִי
חֲבִיבָה תִּצְוֶה וְכָלִיל עַל מִזְבֵּחַךְ זֶה חֲבִיבִי עֹלָה בְּדֶךְ יִשְׁרָאֵל אֲכָלוּ חֹלֶץ שְׂנוֹתֶיךָ זֶה
כִּי שְׁעָבַד וְנִבְדָּק וְנִמְצָא חֲלָל עֲבוּרָתוֹ לְמַפְרֵעַ בְּשׂוּהָ מִחֶץ מִתְנִים קָמְיוֹ שְׁעָבַד
כִּי יוֹן גִּמְשָׁטָיו מִן יְקוֹמִין זֶה עֲוֹנָהוּ לְבִנְיָמִין אֲמִידִיךָ יִשְׁעָבֵן שְׁעָבֵן בְּקָרָה
יִידִים לְמִקְוֶה וְאֹרֶךְ בְּנִימִין שֶׁנִּי יִידִי יִי מִשְׁכָּן שֶׁנִּי מִשְׁכָּן יִי
וְיִידוֹת כִּפְשֵׁי כִפְשֵׁי אֲחִיבִי הַקָּדֵשׁ נִקְדָּשׁ חֲשִׁידָה נִחָלִיו
שִׁידָת דֹּוֹרִי אֲבִיהֶם נִקְדָּא יִידִי שֶׁנִּי מִנִּי לִיִּידִי בְּבִיתִי וְשְׁלֵכָה שֶׁנִּי שְׁלֵכָה שְׁלֵכָה
יִידִיךָ יִבֹּא יִידִי מִכָּן יִידִי בְּחֶלֶק יִידִי וְיִבֹּא יִידִים בְּנֵי יִידִים לִיִּידִי
לִיִּידִי בְּחֶלֶק יִידִי חֹמֶק עֲלֵיוֹ זֶה שְׁכָן מִקְדָּשׁ רִאשֹׁן כָּל הַיּוֹם זֶה מִקְדָּשׁ שְׁנִי וְכִין
שְׁכָנִי שְׁכָן מִקְדָּשׁ שְׁלִימוֹת הַמִּשְׁכָּה דָּא וְכִין כְּתִיבִי שְׁכָן שְׁחִי הַמִּקְדָּשׁ בְּנִי
בְּחֶלֶק בְּנִימִין שְׁכָנִי בְּאֶרֶץ וְשֵׁלָא הִיא בְּכִידָת יוֹסֵף וּמִמִּגְדָּלוֹת שְׁכָנִי שְׁחִי
בְּתוֹחָה לְחִמָּה וְכִין לְלִבְנָה מִמִּגְדָּלוֹת שְׁכָנִי מִן מִלְאָךְ אֲכֹאכָה וּמִדָּאשׁ הַדְּלִי קָדִים שְׁחִי
נִקְדָּיִמִין בְּפִידוֹת לְכָל הָאֲרָצוֹת בְּכֹוֹר שְׁחִי הַדְּלִי לֹוֹ זֶה יְהוֹשֻׁעַ וְקָרַב רִאשֹׁם חֲרִבִי חֲרִבִי
דְּבִדְנָאָךְ כִּי וְרָא בְּלֶךְ בְּזִיר אֲחִיו שְׁחִי דְּחִי קוֹהוּ אֲחִיךָ מוֹפְרֵשׁ שְׁכָנִי שְׁכָנִי
בְּעִתָּתִיךָ שְׁחִי מוֹפְרֵשׁ בֵּית וּמִמִּגְדָּלוֹת פְּרִמִּיָּה וְקָרַבִּי מִן שְׁכָנִי
חֹוֹל זֶה חֲלָאֵן וְזִמְכִּית לְכַפֵּר בְּחֶלֶק־וְחֶלֶק שְׁכָנִי וְנִבְלָמוּ אֲחִיךָ
וְאֶתְרִיִּיה אֲבִיךָ אֲרִיִּיךָ בְּאֶרֶץ אֲרִיִּי לֹא יִחְצֵת וְיִרְאֵהוּ לְשִׁיבִיל
חֲרִים לְכָל הַשְּׁבִטִים כִּי שְׁחִי חֲלָקָת מִחֶקֶק סִמּוֹן זֶה מֹשֶׁה שְׁכָנִי בְּחֶלֶק גִּדְ
וְיִידִי בְּחֶלֶק חֲבִיבִי שְׁכָנִי וְכִין דְּאֲבָרְכֵנוּ אֶת בְּנֵינוּ וְנִשְׁלָמוּ מִשְׁחָה הַדְּלִי אֲכֹ
שְׁחִי מוֹטָל בְּכֹוֹר שְׁלֵכָה בְּאֶרֶצוֹת מִיִּלָּה מִחֶלֶק דְּאֲבָרְכֵנוּ לְחֶלֶק גִּדְ וּמִלְאָה
אֲכֹ שְׁכָנִי יִבֹּא עַל מִשְׁכָּנֵנוּ וְיִתָּא דָּאשִׁי עִם מִלְאָךְ שְׁעִתִּיר מִשְׁ
בְּחֶלֶק בְּחֶלֶק חֲבִיבִי שְׁלֵכָה מִחֶלֶק חֲבִיבִי שְׁכָנִי אֲחִיךָ לֹוֹ בְּדִים
וְיִידִי בְּחֶלֶק חֲבִיבִי אֲכֹ שְׁכָנִי יִבֹּא עַל יִידִי זֶה מֹשֶׁה שְׁכָנִי